

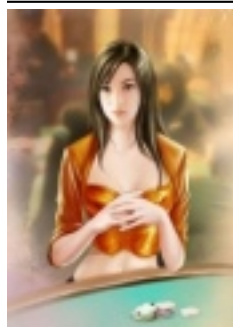
Bức Hôn Tổng Tài

Contents

Bức Hôn Tổng Tài	2
1. Chương 1: Hôn Lễ Thế Kỳ	3
2. Chương 2: Đêm Tân Hôn	4
3. Chương 3: Báo Thù: Thuốc Xổ	8
4. Chương 4: Ngẫu Nhiên Gặp Người Tình Cũ	10
5. Chương 5: Tuyên Bố Quyền Sở Hữu	11
6. Chương 6: Khơi Mào Mẫu Thuần	13
7. Chương 7: Người Tình Ngoại Quốc	15
8. Chương 8: Lễ Vật Kết Hôn	16
9. Chương 9: Bạn Bè Ở Nông Trường	18
10. Chương 10: Tình Nhân Nơi Nông Trường	19
11. Chương 11: Đuổi Khỏi Giường Nằm	20
12. Chương 12: Ôm Nhau Cùng Ngủ	22
13. Chương 13: Thông Đồng	23
14. Chương 14: Vô Ý Thương Tổn	24
15. Chương 15: Sự Phẫn Nộ Của Hạ Tử Tinh	25
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	29
20. Chương 20	31
21. Chương 21	32
22. Chương 22	35
23. Chương 23	37
24. Chương 24	40
25. Chương 25	43
26. Chương 26	46
27. Chương 27	49
28. Chương 28	52
29. Chương 29	56
30. Chương 30	59
31. Chương 31	62
32. Chương 32	65
33. Chương 33	69
34. Chương 34	72
35. Chương 35	75
36. Chương 36	78
37. Chương 37	82
38. Chương 38	85
39. Chương 39	88
40. Chương 40	92
41. Chương 41	96

42. Chương 42	98
43. Chương 43	101
44. Chương 44	103
45. Chương 45	106
46. Chương 46	110
47. Chương 47	114
48. Chương 48	119
49. Chương 49	121
50. Chương 50	125
51. Chương 51	128
52. Chương 52	131
53. Chương 53	134
54. Chương 54	137
55. Chương 55	140
56. Chương 56	144
57. Chương 57	149
58. Chương 58	152
59. Chương 59	156
60. Chương 60	160
61. Chương 61	163
62. Chương 62	167
63. Chương 63	172
64. Chương 64	177
65. Chương 65	181
66. Chương 66	185
67. Chương 67	189
68. Chương 68	195
69. Chương 69	199
70. Chương 70	203
71. Chương 71	208
72. Chương 72	214

Bức Hôn Tổng Tài

Giới thiệu

Nhưng cô dâu với vẻ mặt không được vui bởi cô phải cưới người mình không yêu, cô không thể hé m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buc-hon-tong-tai>

1. Chương 1: Hôn Lễ Thế Kỷ

Người ta bàn tán đây là một hôn lễ thế kỷ!

Tổng tài tập đoàn Lâm Lập, Lâm thị đại gia tộc – trưởng nam Lâm Lập Phong và siêu mẫu Hạ Tử Tinh kết hôn!

Chú rể anh tuấn bất phàm, khí vũ hiên ngang; cô dâu cao quý, mỹ lệ động lòng người.

Thật là tuấn nam mỹ nữ, trời sanh một cặp!

Hôn lễ được cử hành rầm rộ, toàn bộ giới doanh nhân cũng đều tham dự, xem sự kiện náo nhiệt hiếm thấy này!

Chú rể tinh thần thoải mái, thần thái hạnh phúc. Cô dâu lại lạnh lùng, trên mặt không có chút vui sướng nào. Đối với nàng mà nói, tình cảnh này chỉ là một loại hành hạ!

Gả cho người mình không thương, trừ là hành hạ ra, còn có thể có cảm tưởng gì nữa?

“Cô dâu mỹ lệ của tôi, tại sao không cười một cái?” Chú rể Lâm Lập Phong nhắc nhở cô dâu bên cạnh không có nửa điểm cười.

“Tôi không đạo đức giả như anh, sao có thể cười giả tạo được!” Cô dâu Hạ Tử Tinh nghiêng mắt nhìn anh một cái, lạnh giọng nói.

“Nụ cười của tôi là từ nội tâm, không có nửa điểm giả dối. Một mình cô giả dối cũng được, đừng tưởng rằng ai cũng giả dối như cô.”

“Anh–” Hạ Tử Tinh tức giận mở to mắt trừng anh.

“Không nên tức giận. Em không thấy mọi người đều nhìn chúng ta sao? Cười lên. Bên kia có ký giả đang chụp ảnh đấy.” Anh dùng tay ôm lấy bả vai của cô, cố ý kề sát mặt vào gần cô, làm bộ thân mật.

Hạ Tử Tinh bất đắc dĩ lộ ra một nụ cười vô cùng cứng ngắc. Cô không thể làm xấu mặt mình tại hôn lễ của chính bản thân được, cho dù thế nào cô cũng không muốn!

“Cười tươi một chút.” Anh thấp giọng nói ở bên tai cô: “Em không thấy mẹ em đang nhìn chúng ta sao?”

Hạ Tử Tinh nhìn thấy ánh mắt của mẹ mình, trên mặt mẹ còn lộ ra sự lo lắng. Mẹ đang lo lắng cho cô sao!

Hạ Tử Tinh lập tức tạo ra một nụ cười giả vờ nhưng rất sáng lạn.

“Thật là một đứa con hiếu thuận. Mẹ em sẽ tự hào vì em!” Lâm Lập Phong vỗ vỗ bả vai của cô nói.

“Không cần anh phải nói, mẹ tôi dĩ nhiên luôn lấy tôi là niềm kiêu hãnh!” giọng nói của Hạ Tử Tinh vẫn lạnh lùng.

Lâm Lập Phong lộ ra một nụ cười khinh thường rồi rời đi. Hạ Tử Tinh lặng lẽ nhìn tân khách chung quanh, cảm thấy mình thật vô dụng, bây giờ cô giống như cái xác không có linh hồn vậy!

Tương tự như tình cảnh kết hôn, cô không biết bản thân đã chờ đợi ngày này bao lâu rồi nữa. Cô yêu mến Lý Vĩ Hoành, muốn được cùng anh sống hạnh phúc, cùng nhau bước vào lễ đường kết hôn, nhận những lời chúc phúc của mọi người.

Nhưng, không như cô mong muốn, hôm nay kết hôn, chú rể không phải là Lý Vĩ Hoành- người cô yêu mến, mà là người cô chán ghét nhất Lâm Lập Phong!

Thật là mĩ mai thay!

Hôn lễ kết thúc, Lâm Lập Phong và Hạ Tử Tinh trở lại căn nhà riêng của Lâm Lập Phong, lúc ấy đã là 2h sáng. Mở cửa phòng, Hạ Tử Tinh nhìn thấy chữ hỉ trên đầu giường, trong lòng cô lập tức nổi da gà.

Tối nay, là đêm động phòng hoa chúc của họ... Vừa nghĩ chuyện này, mặt Hạ Tử Tinh không khỏi đỏ lên.

“Sao thế? Còn không đi vào?” Lâm Lập Phong đẩy Hạ Tử Tinh vào phòng, đóng cửa lại.

Hạ Tử Tinh lập tức lui lại, ánh mắt trợn to khủng hoảng nhìn anh. Chẳng lẽ anh muốn cùng cô...

Trong lòng cô thấp thỏm, sợ anh như ác quỷ đầu thai luôn nhắm cô mà chọc phá. Đến lúc đó, cô nên làm cái gì bây giờ? Lòng của cô cơ hồ muốn từ chối ra từ cổ họng a...

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh biểu tình bộ dạng như vậy, lộ ra nụ cười ma quỷ.

“Vợ yêu của anh, đêm động phòng hoa chúc là một khắc đáng giá ngàn vàng a! Em còn chưa hầu hạ chồng mình thay quần áo nghỉ ngơi?” Giọng nói của Lâm Lập Phong tràn đầy sự đùa giỡn.

“Anh đừng mơ tưởng!” Hạ Tử Tinh lập tức nắm chắc cổ áo mình thối lui.

“Em không làm, để tôi tự mình làm.” Lâm Lập Phong từng bước từng bước tiến tới gần Hạ Tử Tinh. Hạ Tử Tinh nhìn hẩn từng bước tiến tới gần, cô sợ hãi vội vàng lui về phía sau.

“Anh không được qua đây! Anh dám lại gần là tôi kêu lên đấy!”

2. Chương 2: Đêm Tân Hôn

“Tốt. Cô cứ kêu to lên đi. Để cho tất cả mọi người đều biết tình cảm mãnh liệt của chúng ta! Cô sợ hãi thì tiếp tục kêu đi!” Lâm Lập Phong nhìn đáng vẻ kinh hoàng của cô cảm thấy chơi thật đã.

Lời nói của Lâm Lập Phong làm cho Hạ Tử Tinh đỏ bừng mặt.

“Anh, anh muốn thế nào?”

Lâm Lập Phong đã dồn cô đến vách tường làm cô không cách nào nhúc nhích nổi.

“Tôi chỉ muốn ôm tân nương của tôi cùng trải qua đêm tân hôn a.” Cánh tay cường tráng của anh ôm cô vào trong ngực mình. Không để cô có nửa điểm phản kháng!

Thân thể của bọn họ dính sát vào nhau, mùi vị nam tính đặc biệt trên người anh bao vây quanh cô. Cô dùng hai tay chống đỡ lồng ngực của anh, thầm nghĩ mọi cách tách ra khỏi người anh.

“Anh, anh rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể bỏ qua cho tôi?” Hạ Tử Tinh dường như muốn van nài.

“Trở thành thê tử của tôi, cho đến khi tôi chán ghét cô, tôi sẽ tha cho cô!” Anh tuyên bố lãnh khốc.

Hạ Tử Tinh ngẩng đầu tức giận nhìn anh: “Đừng mơ tưởng! Tôi tuyệt đối không làm vợ anh! Tôi gả cho anh là bắt đắc dĩ! Nhưng tôi sẽ không để mặc anh muốn làm gì thì làm! Không để mặc anh định đoạt!”

“Tốt!” Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng vuốt vài sợi tóc rủ xuống ở trên trán cô, thoáng chốc cô cảm giác mình đang run rẩy.

Thấy phản ứng của cô, anh cười một tiếng quỷ dị: “Vậy chúng ta thử một chút xem!”

Vừa nói, anh dùng tay nhấc cằm cô lên, hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Bờ môi của anh như gặm nhấm cô, không chút thương tiếc mà chiếm đoạt cô. Những lời nói trên môi bị nuốt hết ở trong miệng anh, đầu lưỡi mềm nhẵn của anh trượt vào trong miệng cô cùng cô dây dưa.

Cô không muốn tiếp nhận anh, dùng hết toàn lực đẩy anh ra. Anh hơi chút buông lỏng, rất nhanh sau đó lại ôm chặt lấy cô, cùng cô ngã nhào lên giường. Lấy tốc độ nhanh nhất, anh đè cô xuống giường, tiếp tục việc vừa xong.

Cô ở phía dưới không cách nào nhúc nhích được, cô tự nói với mình, cho dù thế nào cô cũng không thể chịu khuất phục! Cô sẽ không phản ứng, cho dù anh ta mạnh mẽ cứng rắn đoạt lấy cô, cô cũng không khuất phục!

Bàn tay to lớn của anh trượt vào trong y phục của cô, ôn nhu vuốt ve da thịt mềm nhẵn của cô, đẩy lên người cô một ngọn lửa khó hiểu. Nụ hôn của anh xuống đến cổ cô hôn nhẹ nhàng, những nụ hôn như cánh

hoa rơi lả tả trên cổ khiến cô cảm thấy một trận run rẩy. Cô nắm chặt tay, không để chính mình phát lên tiếng.

“Xem ra, thân thể em còn thành thật hơn nhiều so với miệng của em.” Anh ngẩng đầu trước ngực cô nói, trong tròng mắt lạnh như băng đều là sự đùa giỡn.

Hạ Tử Tinh lập tức đẩy anh ra, rồi đi. Cô sửa sang lại y phục xộc xệch của mình, quát to: “Anh là đại ác ma! Đại sắc quỷ! Anh mau cút đi!”

Lâm Lập Phong tỏ vẻ buồn cười nhìn nàng, “Mắng chồng mình là đại sắc quỷ! Hạ Tử Tinh em thật đúng là kỳ lạ!”

“Lâm Lập Phong! Anh mau cút cho tôi!” Hạ Tử Tinh khàn giọng quát càng lớn.

“Em không nên kích động. Tôi hiểu em không muốn cùng tôi ngủ chung giường, cho nên tôi tìm người khác tới.” Anh phủ tay, một người phụ nữ ăn mặc diêm dúa lẳng lơ từ phòng rửa tay đi ra, thoáng cái đã ngã vào trong lòng ngực của anh.

“Đi thôi Phong, người ta rất muốn giết chàng nha. Trễ như vậy mới để cho người ta ra ngoài? Em ở bên trong buồn chết mất.” Thanh âm làm nũng của cô ta làm cả người Hạ Tử Tinh nổi hết cả da gà.

“Không có cách nào, cô ta không chịu đi. Không thể làm gì khác hơn là phải ủy khuất em.” Lâm Lập Phong thân mật gặt đầu bên cánh môi tươi đẹp của cô ta.

Hạ Tử Tinh mở to hai mắt nhìn, chả lẽ anh ta định trong đêm tân hôn của hai người, ở trên giường của hai người lại cùng đồ cáo già này triền miên?! Hạ Tử Tinh cảm thấy máu nóng trong người như xông lên đến đỉnh đầu!

Đồ cáo già kia liếc nhìn nàng một cái: “Sao cô còn không đi? Chẳng lẽ cô muốn xem chuyện tốt của chúng tôi sao?”

Cô ta nói xong, cười hì hì, vẻ mặt tỏ ra quyến rũ.

“Các người muốn làm gì tôi không có hứng thú muốn biết! Hãy rời phòng tôi mau! Tôi cần nghỉ ngơi!” Hạ Tử Tinh lớn tiếng gào lên.

“Xin lỗi, tôi cảm thấy cái giường này thật thoải mái! Tôi muốn ở chỗ này nghỉ ngơi. Em muốn ở lại thì tùy. Chỉ cần không quấy rầy chúng tôi là được.” Lâm Lập Phong hôn đồ cáo già, nhanh chóng áp cô ta dưới người mình.

Hạ Tử Tinh nhìn bọn họ ở trên giường. Cô nắm chặt nắm đấm! Thật sỉ nhục! Hạ Tử Tinh cô sẽ nhớ kỹ trong lòng!

Cô xoay người một cách cứng ngắc rời khỏi phòng, đi ra phòng khách. Trong phòng tiếng rên rỉ dồn dập truyền ra làm cô cảm thấy xấu xa, thật ác tâm!

Cô dùng hai tay che lỗ tai của mình, không muốn nghe những thanh âm khó nghe kia. Nhưng bất kể có làm thế nào, thanh âm kia giống như quay chung quanh bên tai cô vậy, vút đi không được!

Vì sao cô phải bị vũ nhục như vậy?! Vì sao phải bị hành hạ như vậy?!

Cô là Hạ Tử Tinh luôn tự tin a! Vì sao hiện tại lại biến thành như vậy?! Đến hết thấy rốt cuộc là tại sao?! Thanh âm từ gian phòng bên cạnh không ngừng truyền tới, tiếng rên rỉ của đồ cáo già kia cũng càng lúc càng lớn.

Hạ Tử Tinh dùng sức mình che lỗ tai lại, nhưng làm sao cũng không ngăn cản được thanh âm khiến cô buồn nôn kia.

Lâm Lập Phong chết tiệt! Cái đồ cáo già kia cũng chết tiệt không kém, cái đồ...đồ không biết xấu hổ! Chẳng lẽ bọn họ làm loại chuyện như vậy không thể nhẹ nhàng hơn chút sao?

Chẳng lẽ bọn họ không biết bọn họ lớn tiếng như vậy rất quấy rầy người khác sao? Hạ Tử Tinh hung hăng đấm một cái xuống dưới tấm nệm mềm mại, sau đó chột đứng lên! Tên nam nhân chết tiệt kia, tại sao cô phải ngủ phòng khách chứ? Tại sao lại làm chuyện đó vào đúng hôm nay, còn đem vút cô ở bên ngoài?

Mặc dù căn bản là cô không lên tiếng, nhưng, cô Hạ Tử Tinh cũng không phải người dễ dàng để cho người khác khi dễ! Anh ta dám nhục nhã cô như vậy, cũng đừng trách cô không khách khí! Nghĩ tới đây, Hạ Tử Tinh cắn cắn môi, sau đó sải bước rời phòng khách.

Một lát sau, thân thể mềm mại của cô hiện ra ở trước cửa phòng, trong tay còn cầm một thùng đá!

Nhìn cánh cửa khép hờ, Hạ Tử Tinh lộ ra vẻ cười lạnh, Lâm Lập Phong, đồ đáng chết, tôi sẽ cho anh hưng phấn hơn nữa!

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Hạ Tử Tinh từ từ đi vào.

Hai người đang ôm nhau ở trên giường không phát hiện cô đã đi vào, vẫn đang tiếp tục “trò chơi nóng bỏng” chỉ dành cho người lớn, đồ cáo già diêm lệ kia cả nửa người phía trên cơ hồ toàn bộ lộ ra, miệng còn phát ra từng tiếng yêu kiều.

Mà Lâm Lập Phong đang nằm trên người cái đồ cáo già đó, không ngừng cố gắng. Một chút cũng không cảm nhận được Hạ Tử Tinh.

Nụ cười trên mặt Hạ Tử Tinh càng đậm, cô bước nhanh đi tới bên giường, giơ tay lên, rầm một tiếng, nửa thùng băng đá, giội lên hai người đang ôm nhau trên giường.

Lâm Lập Phong lập tức nhảy dựng lên!

“Hạ Tử Tinh! Cô bỗng dưng phát điên gì thế?” Lâm Lập Phong tức nghiêng răng nghiêng lợi gào thét.

Hạ Tử Tinh cười lớn: “Lâm Lập Phong, anh không yêu thích lễ vật của tôi tặng sao?”

“Chết tiệt!” Lâm Lập Phong túm tay cô, áp người cô lên vách tường, hai mắt bùng cháy ngọn lửa giận dữ!

“Phong, Phong...” Đồ cáo già đáng ghét đó ở trên giường lo lắng gọi.

“Cút! Mau cút đi!” Lâm Lập Phong nói, không quay đầu lại ánh mắt nhìn chằm chằm Hạ Tử Tinh. Nếu như ánh mắt có thể giết người, phỏng chừng Hạ Tử Tinh đã bị giết chết đến vài ngàn lần rồi.

Đồ cáo già kia cảm y phục, bĩu môi rất không tình nguyện rời đi.

“Anh muốn thế nào?” Hạ Tử Tinh dừng cảm đón nhận ánh mắt giận dữ đó. Cô mới không sợ!

Lâm Lập Phong lộ ra một nụ cười cực lạnh: “Tốt, lễ vật em tặng tôi rất thích! Tôi cũng muốn trả lại em một phần lễ vật!”

Anh ta kéo Hạ Tử Tinh vào phòng tắm, mở vòi nước hoa sen, nước lạnh như băng đổ xuống đầu Hạ Tử Tinh, đổ xuống cả người cô. Hạ Tử Tinh rùng mình! Cô lập tức ôm lấy thân thể của mình.

Hiện tại là tháng 12 khí trời rét lạnh, nước này lạnh như băng quả thực là đạt tới trình độ lạnh thấu xương mà!

“Anh! Tên khốn kiếp này!” Hạ Tử Tinh đẩy anh ta ra, muốn rời phòng tắm. Lâm Lập Phong lại dùng lực mạnh xoay cô lên trên vách tường, nước lạnh như băng rơi trên người Hạ Tử Tinh, mà Lâm Lập Phong cũng không may mắn thoát khỏi tình cảnh cả người ướt đẫm!

“Chết tiệt! Anh buông ra!” Hạ Tử Tinh không thể nhúc nhích, đôi môi cũng trở nên tím bầm.

“Cô không phải toàn thân là lửa giận sao? Hiện tại nhờ tình huống này mà dập tắt lửa, cô hẳn ưa thích?” Lời nói của Lâm Lập Phong lạnh khốc tới cực điểm. Hạ Tử Tinh cả người nổi da gà. Nam nhân này thật kinh khủng a~~!

Hạ Tử Tinh hô to: “Anh điên à!”

“Xem ra lửa giận trong lòng em còn chưa hoàn toàn bị dập tắt! Không sao! Để tôi giúp em!” Bỗng nhiên Lâm Lập Phong tiến sát tới, chặn miệng của cô. Đầu lưỡi mềm nhẵn của anh xông vào miệng cô cùng dây dưa với chiếc lưỡi thơm mùi đinh hương.

Hạ Tử Tinh bị anh áp đặt trên vách tường, cả người không cách nào nhúc nhích, miệng lại bị phong tỏa quá chặt chẽ, lửa giận trong lòng cô bùng lên mạnh mẽ. Cô liều mạng giãy dụa muốn thoát khỏi sự khống chế của anh ta.

Một tay anh bắt lấy hai tay của cô, một tay còn lại ôm hông cô, thành công giữ cô chặt hơn. Hạ Tử Tinh cơ hồ không hô hấp được! Cô tức giận dùng lực mạnh cắn đầu lưỡi anh, lập tức cô cảm thấy trong miệng mình có mùi máu tanh.

Lâm Lập Phong lập tức buông lỏng cô, thừa cơ hội này cô đẩy mạnh anh ta ra, lập tức rời khỏi hiện trường, trở về phòng khách.

Lâm Lập Phong sờ sờ đầu lưỡi bị cắn, trông mắt đen nhánh thâm thúy không cách nào che dấu được sự tức giận!

Cô tìm người hãm hại anh, theo dõi anh, sắp đặt anh lên giường cùng nam nhân để hãm hại anh, mục đích để anh thân bại danh liệt!

Anh cố ý cưới cô là muốn trừng trị, dạy dỗ cô! Muốn cô phải trả giá đắt!

Vốn là anh nghĩ chỉ cảnh cáo trừng phạt cô thỏa đáng rồi sau để cô rời đi! Không nghĩ tới “mèo hoang” này lại khó thuần phục đến thế!

Tốt! Là em đã khơi mào hứng thú của tôi! Đừng trách tôi không buông tha em!

Hạ Tử Tinh! Em nhất định cả đời này phải làm đồ chơi của tôi! Làm vợ của tôi!

Hạ Tử Tinh thở hổn hển đi về phòng khách, vừa may là cô còn có thể chạy trốn! Nếu không, cô không biết tên đại khốn khiếp đại sói lang Lâm Lập Phong kia muốn xử trí mình như thế nào?!

Cô sờ đôi môi của mình bị hôn đến phát đau. Nhịn không được trào dâng nước mắt ủy khuất!

Cô bắt quá là đi nhầm phòng gặp phải tình cảnh anh ta ngủ trên giường cùng một nam nhân khác...

Cô thật vô tội! Những người của Diễm Môn không phải là do cô đưa tới! Sau khi tỉnh lại anh ta đổ tội cho cô, cho rằng cô đã gây nên!

Cô cùng anh ta không thù không oán, vì sao cô phải làm như vậy?! Cái tên nã heo kia sao không suy nghĩ thật kỹ?!

Mà ghê tởm hơn! Anh ta dám cưỡng bức cô phải kết hôn cùng anh ta, để che dấu sự gièm pha!

Nếu như anh ta chỉ muốn tìm người để kết hôn, chị hai yêu anh ta như vậy không phải là thích hợp hơn sao? Anh ta không nên cưới cô? Cô đã có bạn trai rất tốt, cũng tính toán đến việc kết hôn. Nhưng... kết quả lại!

Tên Lâm Lập Phong đáng chết này! Cô hận chết anh ta! Anh ta cường ngạnh cưới cô còn nói là hành hạ hần! Nếu như trong lòng anh ta cố ý cho là sự việc đó là cô gây nên, anh ta dễ dàng bỏ qua cho cô sao?

Tuyệt đối sẽ không! Nhưng anh ta là người có cừu oán tất phải trả! Không một người nào, không một ai dám đắc tội hần còn có thể bình an vô sự! Bao gồm cả cô!

Anh ta sẽ trừng trị cô thế nào đây? Đêm đầu tiên tìm đồ cáo già kia vũ nhục cô, đừng nói đấy mới chỉ là bắt đầu đi!

Hạ Tử Tinh cô là ai chứ? Cô nào có thể để hần tùy ý bắt nạt?

Mặc dù Hạ gia có gia thế không bằng Lâm gia nhưng Hạ Tử Tinh cũng có danh tiếng, muốn hành hạ cô? Trừng trị cô?

Cô tuyệt đối sẽ không để hần được như ý! Cô tuyệt đối không khuất phục thế lực ác bá! Tuyệt đối không!

Lâm Lập Phong! Anh cứ chờ xem!

3. Chương 3: Báo Thù: Thuốc Xổ

Sáng sớm ngày thứ hai, Hạ Tử Tinh còn đang trong giấc mộng thì ngoài cửa có tiếng gõ cửa đánh thức.

“Là ai?” Hạ Tử Tinh lười biếng hỏi.

“Tôi là Ngọc tẩu.” Cửa ngoài truyền tới một thanh âm.

Hạ Tử Tinh mở cửa phòng, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên tầm 40 tuổi. Thái độ bà ta cung kính nhưng lại lạnh lùng nhiều hơn.

“Bà là ai?” Hạ Tử Tinh hỏi.

“Tôi là Ngọc tẩu, là người giúp việc của Lâm gia.” Ngọc tẩu trả lời không hề khách khí.

“Bà tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Bây giờ là 7 giờ sáng, cô hẳn là phải đi nấu bữa ăn sáng, thiếu phu nhân.”

“Cái gì? Muốn tôi nấu bữa sáng?” Tiếng nói của Hạ Tử Tinh cao lên đến quãng tám. Muốn cô nấu bữa sáng?! Cô là thiên kim tiểu thư a~~!

“Đúng. Nữ nhân Lâm gia chúng ta mỗi sáng đều vì trượng phu của mình mà nấu bữa sáng, thiếu phu nhân cũng không ngoại lệ.” Ngọc tẩu cao ngạo, dường như bà mới là chủ nhân chân chính.

“Xin lỗi, tôi không biết làm!” Hạ Tử Tinh lạnh lùng.

“Không sao, tôi chịu trách nhiệm chỉ bảo cho thiếu phu nhân.”

“Nói cho bà biết, tôi không làm!” Hạ Tử Tinh tức giận muốn đóng sầm cửa phòng lại. Ngọc tẩu lập tức chặn cửa.

“Thiếu gia nói nếu như cô không muốn làm..., thiếu gia gọi mẹ cô đến làm. Thiếu phu nhân, cô muốn tôi gọi điện thoại cho lệnh tôn sao?” Lời nói của Ngọc tẩu mang theo sự uy hiếp.

“Bà——! Bà uy hiếp tôi?” Hạ Tử Tinh chỉ về phía bà ta, mở to mắt.

“Tôi không dám, tôi chỉ chuyển cáo lời của thiếu gia mà thôi.” Khuôn mặt Ngọc tẩu vẫn lạnh lùng, không lộ vẻ gì.

Hạ Tử Tinh cắn cắn đôi môi, Lâm Lập Phong chết tiệt! Muốn tôi nấu bữa ăn sáng cho anh ăn? Được, vậy anh sẽ được nếm thử mùi vị của tôi!

Một lúc sau, trải qua hơn mười lần làm đi làm lại, Hạ Tử Tinh đã có thể đem trứng chần nước sôi thành công để trên bàn ăn đợi Lâm Lập Phong thưởng thức. Thừa dịp Ngọc tẩu không chú ý, cô đem một chút thuốc xổ lên lên bỏ vào sữa bò của Lâm Lập Phong. Chờ anh ta uống ly sữa này là... Hắc hắc! Có trò hay để xem rồi!

Hạ Tử Tinh nhìn trên ly sữa bò trên mặt bàn lộ ra nụ cười như ma quỷ.

Lâm Lập Phong thấy bữa cơm vợ mình tự tay làm, trứng ngon mắt, lap xưởng đầy đủ không bị sút mẻ, sữa bò ấm nóng, anh nhìn Hạ Tử Tinh một cái nói “Khá tốt ” rồi nở nụ cười:

“Xem ra cũng không tệ lắm, không biết mùi vị thế nào?”

“Anh ăn thử một chút đi.” Hạ Tử Tinh ngồi xuống phía đối diện anh ta.

Lâm Lập Phong ăn trứng gà, mùi vị cũng không đến nỗi tệ. Dĩ nhiên không ngon bằng Ngọc tẩu làm, nhưng miễn cưỡng có thể chấp nhận được.

“Như thế nào?” Khóe miệng Hạ Tử Tinh nhấc lên một nụ cười.

“Cổ mà làm!”

“Tôi mất một lúc mới làm được.” Hạ Tử Tinh hừ lạnh. Làm bữa sáng, không chỉ làm cho cô mất thời gian, còn làm tay cô bị dầu nóng bắn lên nhiều lần.

“Tôi ở trên lầu nghe thấy phía dưới có thanh âm heo bị giết kêu rất nhiều lần. Heo kia hẳn không phải là em chứ?” Lâm Lập Phong trêu chọc nói.

“Hừ ——” Hạ Tử Tinh quay mặt qua chỗ khác uống sữa bò của mình, không thèm nhìn anh ta nữa. Bất quá, mắt của cô vẫn len lén nhìn chăm chú xem anh ta có uống ly sữa bò kia không.

Lâm Lập Phong cầm lấy ly sữa bò, ánh mắt Hạ Tử Tinh lập tức theo dõi tay anh ta, đang đợi thời khắc kích động nhân tâm đến.

Chỉ thấy anh ta biết là sữa bò liền để xuống nói với Ngọc tẩu: “Hôm nay tôi không muốn uống sữa bò, cho tôi một tách cà phê.”

“Thiếu gia, phu nhân nói vì con của cậu sau này, cậu phải giảm uống cà phê, nên uống nhiều sữa bò hơn.” Ngọc tẩu đem lời của mẹ Lâm Lập Phong chuyển cáo anh ta. Lâm Lập Phong nhú mày, “Đừng dài dòng! Cho tôi một ly cà phê!”

“Dạ.” Ngọc tẩu xoay người vào phòng bếp lấy cà phê.

Hạ Tử Tinh vừa uống sữa bò vừa nhìn ly sữa có thuốc xổ kia lộ ra vẻ mặt thất vọng. Thật đáng tiếc a! Anh ta không uống ly sữa bò đó. Lần sau cô nên đem thuốc thả vào trong cà phê! Cô thầm suy nghĩ.

Bỗng nhiên có tiếng nhạc kêu vang, Hạ Tử Tinh nhìn điện thoại một chút, là bạn tốt La Y của cô. La Y là nữ tiếp viên hàng không, thời điểm cô kết hôn, La Y đang trên máy bay không thể tham gia hôn lễ, hiện tại đã trở về. Cô cầm lấy điện thoại di động đi tới phòng khách bên kia nghe máy.

“Như thế nào? Tiếp đất an toàn chứ?” Hạ Tử Tinh có thể dùng giọng nói thoải mái đối với bạn tốt.

“Đó là đương nhiên! Nếu không bây giờ còn có thể nói chuyện với cậu sao?” La Y ở trong điện thoại cười khanh khách.

“Tôi rất nhớ cậu, La Y.” Hạ Tử Tinh bỗng nhiên thở dài.

“Làm sao vừa kết hôn lại nghĩ tới tôi a~~. Phải nghĩ tới lão công hoàn mỹ của cậu chứ?” La Y tính trêu chọc cô.

“Thôi đi. Anh ta không hành hạ tôi, tôi liền cười trộm.”

“Kết hôn nhất định phải chung sống hòa hợp.” La Y khuyên can.

“Rất khó khăn! Tôi với anh ta vĩnh viễn cũng không hòa bình được một ngày!” Hạ Tử Tinh suy đoán một cách chắc nịch.

“Tháng này tôi rất rảnh rang. Cậu có rảnh rồi nhớ tìm tôi nha.”

“Tốt. Máy ngày sau gặp lại.” Hạ Tử Tinh sáng khoái.

“Vợ chồng cậu không đi hưởng tuần trăng mật sao?” La Y kỳ quái hỏi.

“Hừ! Hưởng tuần trăng mật? Chúng tôi là chiến tranh bắt đầu!” Hạ Tử Tinh hừ lạnh.

Trở lại bàn ăn, Hạ Tử Tinh thấy ly sữa bò trước mặt mình đã được rót đầy. Không nên, nhất định là Ngọc tẩu đã làm. Bà giúp việc này mặc dù làm việc nhanh nhẹn, nhưng những việc mình có thể làm, mình vẫn có thể làm tốt.

Cô cầm ly sữa bò cạn sạch. Sau đó phát hiện ra ly sữa bò của Lâm Lập Phong không thấy đâu. Chẳng lẽ anh ta uống rồi? Hạ Tử Tinh âm thầm cao hứng trong lòng.

Lâm Lập Phong thấy Hạ Tử Tinh nhìn mình âm thầm lộ ra một tia cười thần bí, liền lạnh lùng liếc cô một cái: “Em ngấm nhìn tôi xong chưa?”

“Nhanh như vậy anh đã uống hết ly sữa bò?”

“Ly sữa bò nào? Chính là ly sữa trên tay em a.” Lâm Lập Phong xem thường cúi đầu đọc báo.

Hạ Tử Tinh sửng sốt một chút, nhìn ly sữa trống rỗng trên tay, sắc mặt biến đổi, lập tức chạy lên lầu. Cô chạy đến phòng tắm liều mạng móc cổ họng mình, muốn đống sữa bò đã uống phun hết ra ngoài.

Nhưng, bụng đột nhiên đau nhói, cô biết, hết thủy đã quá muộn! Thuốc xổ đã phát huy tác dụng.... ^^

Hơn mười lần rồi a~~, Hạ Tử Tinh thật khổ sở. Gương mặt trắng bệch nằm trên giường nhắm mắt lại, cầu nguyện trời cao không nên làm mình tiếp tục bị tào tháo rượt nữa. Nếu không, thật sự cô sẽ chết mất.

Trời ạ! Hại người cuối cùng thành hại mình! Như vậy cô có phải là tự gây nghiệt chướng không thể sống nổi không?!

Buổi tối, Hạ Tử Tinh còn đang ngủ mê man, Ngọc tẩu tới báo cho cô là tối nay cô và Lâm Lập Phong phải tham gia một yến tiệc. Lễ phục đã chuẩn bị xong, cô phải đứng lên rửa mặt thay trang phục.

Đẩy thân thể mệt mỏi, Hạ Tử Tinh kiên trì bò dậy khỏi giường. Rửa mặt mặc y phục, Hạ Tử Tinh cùng Lâm Lập Phong ngồi lên xe hơi lên đường.

“Em không trang điểm sao? Mặt mũi sao lại khó coi như vậy?” Lâm Lập Phong bắt mắt. Tối nay anh muốn dẫn cô tham gia một yến tiệc quốc tế, bên trong là người của công ty đa quốc gia, tổng tài cùng các nhân viên quan trọng, cô xem ra thật giống như đã ngã bệnh, khuôn mặt nhìn anh vô cùng không thoải mái!

“Lưu, đến MBM đi, tìm chuyên viên trang điểm cao cấp. Tôi không muốn bộ dáng của cô ta hù dọa người khác.”

Hạ Tử Tinh nhắm mắt nghỉ ngơi, căn bản không rảnh để ý đến việc anh ta muốn xử trí mình thế nào.

Ở MBM nổi tiếng, cô được trang điểm trở nên xinh đẹp, rực rỡ.

Thật là “người dựa vào y trang, Phật dựa vào kim trang”! Lâm Lập Phong rốt cục lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

4. Chương 4: Ngẫu Nhiên Gặp Người Tình Cũ

Ở yến tiệc, mọi người thảo luận sôi nổi, ai nấy y phục trang trọng, ai ai cũng là những nhân vật nổi tiếng, còn có nhiều các thiên kim tiểu thư...

“Tôi cùng bạn thương lượng chút chuyện làm ăn, em cứ tự nhiên. Nhưng, tôi cảnh cáo em không nên làm gì ở bên ngoài... để cho Lâm gia phải hổ thẹn. Hậu quả, chỉ sợ em gánh vác không nổi!” Lâm Lập Phong cảnh cáo Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh hừ lạnh một tiếng coi như là đáp lại lời anh ta.

Lâm Lập Phong liếc nhìn cô một cái, xoay người rời đi. Nhìn anh ta khi xoay người sang chỗ khác thì khuôn mặt lập tức trở nên tươi cười, Hạ Tử Tinh quả thực coi thường! Người này, quá đối trá!

Cô xoay người định tìm một chỗ thanh tĩnh nghỉ ngơi một chút, nhưng thấy bạn trai cũ Lý Vĩ Hoành ôm một cô gái tuổi còn trẻ lại xinh đẹp cùng nhau cười cười vui vẻ đi lướt qua cô. Giống như căn bản không nhìn thấy cô vậy, ngay cả ánh mắt cũng keo kiệt không hề liếc nhìn cô một cái. Căn bản coi cô là trong suốt!

“Vĩ Hoành, anh yêu em hay là cái cô Hạ Tử Tinh kia?” Cô gái trẻ nhỏ nhắn nũng nịu hỏi.

“Đương nhiên là em rồi! Hạ Tử Tinh ham mê hư vinh! Anh đã sớm quên cô ta.” Lý Vĩ Hoành tàn nhẫn nói, lời nói như kim châm đâm vào lòng cô, đau nhói.

Cô nhìn thấy anh ôm cô gái trẻ đi dần xa, hốc mắt bỗng đỏ lên. Cô hiểu mình đã phản bội tình yêu của hai người, Vĩ Hoành chắc không thể tha thứ cho cô. . . Nhưng nỗi khổ tâm riêng của cô, anh không thể thấy rõ?

Không phải là vì cứu ba, cứu Hạ gia bên bờ vực phá sản, cô sao lại đáp ứng Lâm Lập Phong, gả cho anh ta, làm vợ của anh ta?

Cô không quên lời thề ước của hai người, nhưng cô không thể giữ vững nữa rồi!

“Như thế nào? Tình cũ khó quên? Nhìn thấy bạn trai cũ thì trở nên mất hồn sao?” Thanh âm trầm khàn của Lâm Lập Phong bỗng nhiên hiện ở bên cạnh cô.

Cô tức giận nhìn chằm chằm Lâm Lập Phong một cái, xoay người đi tới ghế sa lon ngồi xuống, không thèm để ý sự lạnh nhạt châm biếm của anh ta.

“Như thế nào? Để tôi nói một mình? Em yêu hắn sao?” Khóe miệng Lâm Lập Phong là nụ cười tràn đầy đùa cợt.

“Tôi thương anh ấy thì thế nào? Anh cho rằng toàn bộ mọi người trên thế giới đều giống anh, lãnh khốc vô tình, không biết yêu là gì hay sao?” Hạ Tử Tinh nhìn anh, nói rõ sự xem thường!

Hừ! Con người ghê tởm! Trước mặt chồng mới cưới của mình lại tỏ vẻ đối với tình nhân cũ nhớ mãi không quên? Thật muốn chết mà!

“Tình yêu thế nào? Các người yêu đến chết đi sống lại sao? Cuối cùng không phải cũng chia tay? Cô xem người ta đấy, cô vừa rời đi thì đã vui mừng với tình yêu mới. Tình yêu của các người thật đúng là rẻ mạt!” Lâm Lập Phong không chút lưu tình châm chọc cô.

Hạ Tử Tinh biến đổi sắc mặt, “Nếu như không phải anh cản trở, chúng tôi không chừng đã kết hôn rồi.”

“Nếu như hắn thật yêu cô, hắn sẽ không ngay lập tức tìm người khác thay thế cô! Cô xem bọn họ thật thân mật a! Chúng ta mặc dù là vợ chồng, nhưng còn không thân mật bằng người ta đấy.” Anh cố ý ở bên cạnh lỗ tai cô thổi hơi, khiến cho cả người cô khó chịu.

“Thân mật?!” Hạ Tử Tinh lộ ra một nụ cười lạnh, “Lâm tiên sinh, anh không phải thích nam nhân sao? Loại người như anh không phải là nam nhân bình thường, biết cái gì gọi là thân mật sao?”

Sắc mặt Lâm Lập Phong biến đổi, lạnh lẽo vô cùng. Hạ Tử Tinh đáng chết này! Dám đem sự kiện kia ra nhục nhả mình?!

Anh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Tốt! Tôi sẽ làm cô biết rõ tôi có phải là nam nhân bình thường không! Đi! Về nhà!”

5. Chương 5: Tuyên Bố Quyền Sở Hữu

Lực kéo rất mạnh làm Hạ Tử Tinh mở to mắt, nhìn mặt anh rất âm trầm, trong lòng cô không khỏi nổi lên sợ hãi!

Hạ Tử Tinh để anh lôi đi, nhiều lần suýt ngã xuống. Cô tức giận hất tay của anh, “Buông ra! Tôi tự mình đi được!”

Cô rất không tình nguyện ngồi lên xe riêng của bọn họ, trong lòng khấn nguyện đến nỗi dường như không cách nào hô hấp nổi. Cô cắn chặt răng, không chể tâm tình của mình. Không để ỉn run rẩy làm bại lộ sự sợ hãi của bản thân!

Cô muốn cân nhắc kỹ lưỡng, tối nay nên thoát khỏi tên Lâm Lập Phong ma quỷ này như thế nào?

Về nhà, Lâm Lập Phong thẳng tay đẩy Hạ Tử Tinh lên giường, Hạ Tử Tinh sợ đến nỗi mặt xanh lại. Cô hiểu mình thật phần sai lầm rồi! Cô không nên trêu chọc anh ta! Khơi mào tức giận của anh ta, cô chỉ có gặp tai ương thôi!

Trời ạ! Chẳng lẽ tối nay cô phải tùy ý để anh ta ‘ăn’ sao? Hạ Tử Tinh sợ hãi, ôm chăn trốn ở một góc giường.

“Không được lại đây! Lâm Lập Phong!” Hạ Tử Tinh lớn tiếng kêu la.

“Cô không phải muốn biết tôi có phải là một người đàn ông chân chính không hay sao? Tốt thôi! Tôi hiện tại sẽ chứng minh cho cô biết!” Lâm Lập Phong đứng ở bên giường tháo cà vạt của mình, thân ảnh cao lớn

như tượng thần Hy Lạp, hiên ngang ngạo mạn. Ngũ quan khắc sâu không có nửa điểm tình cảm, hờ hững lạnh lùng làm cô hoảng hốt.

Hạ Tử Tinh sợ đến cả người phát run: “Tôi van anh! Lâm Lập Phong, dừng lại đây!”

Lâm Lập Phong giật phắt chân trên người cô, kéo cô lại gần mình cùng nhìn thẳng vào mắt nhau. “Hiện tại mới cầu xin tôi, em không thấy đã quá muộn sao? Hạ Tử Tinh.”

Hạ Tử Tinh nuốt nuốt nước miếng, : “Nếu như tối nay anh chịu bỏ qua cho tôi, cái gì tôi cũng đáp ứng anh!”

“Đã quá muộn! Hết thấy cũng đã quá muộn!” Lâm Lập Phong lấy tốc độ sét đánh che miệng cô lại, ném thỏa thích sự ngọt ngào của cô, đầu lưỡi mềm nhẵn cổ tình trêu chọc cô.

Bàn tay to lớn của anh đi động trên đường cong người cô, sau đó một tay anh xé rách y phục trước ngực cô, da thịt trắng nõn lập tức lộ ra trước mắt anh, đôi mắt dừng lại ở hai vị trí tròn căng nóng bỏng trước ngực cô.

Nụ hôn của anh như mưa rơi xuống, bừa bãi gặm nhấm, hưởng thụ, lưu lại trên làn da trắng nõn bóng loáng của cô không ít dấu hôn đỏ sậm. Hạ Tử Tinh không ngừng giãy dụa, thân thể cô không ngừng ma sát thân thể anh, mang đến cho Lâm Lập Phong sự kích thích trước nay chưa từng có.

Anh kéo nốt bộ lễ phục dạ hội trên người cô xuống, vóc người hoàn mỹ của cô hoàn toàn hiện ra trước mắt anh, anh rất có hứng thú với bộ ngực tròn trịa nóng bỏng, chiếc lưng mảnh mai, còn thân thể trắng nõn của cô, mỗi một tác da thịt cũng làm anh trở nên điên cuồng. Anh không cách nào khống chế bản thân, tạo ra trên người cô càng nhiều dấu hôn, vuốt ve từng tác da thịt, làm Hạ Tử Tinh phát ra tiếng rên nỉ non.

Cô biết cô không nên đáp lại anh ta, nhưng bàn tay ấy, nụ hôn ấy ở trên người cô như châm ngòi một ngọn lửa cực nóng, cô cảm thấy thân thể mình giống như bị anh đốt cháy, nóng bỏng vô cùng, cô không cách nào khống chế bản thân phát ra tiếng thở dốc yêu kiều.

Cô giãy dụa, run rẩy, luống cuống kinh hoảng, tất cả khiến da thịt cô như có màu phấn hồng đậm mê quyền rũ, chính anh cũng không thể dùng lý trí khống chế tình yêu của mình.

Nhanh chóng đứng lên cởi bỏ y phục trên người, thân thể mạnh mẽ rắn chắc của anh bao trùm trên thân thể cô, cô hiểu kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, sợ hãi lên tới cực điểm.

“Dừng, buông...” Tiếng nói trở nên khàn khàn run rẩy, cô cuối cùng cầu khẩn.

“Không được! Tối nay em phải trở thành người phụ nữ của tôi!” Lâm Lập Phong khàn giọng nói, tuyên bố quyền sở hữu cô. “Aiii...” Hạ Tử Tinh đột nhiên cảm thấy quặn đau nơi bụng dưới, cô lập tức ôm bụng, cảm thấy khí nóng từ hạ thể truyền tới.

Trời ạ! “Bản thân hàng tháng” của cô đến dịp rồi!! Trong lúc mấu chốt, rút cục chu kì của cô đã tới!

Lâm Lập Phong nhìn màu đỏ của máu phía dưới, chợt thấy choáng váng.

“Ha ha ha... Tôi tới kinh nguyệt rồi! Tôi...kinh nguyệt tới! Ha ha ha...” Hạ Tử Tinh cười như điên.

“Cô –! Thật đáng chết!” Lâm Lập Phong giận đến nổi cổ đã đỏ cả lên. Anh đẩy cô ra, bước nhanh đi vào trong phòng rửa tay.

Hạ Tử Tinh nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng rửa tay, cô ôm bụng đang âm ỉ đau đón trở lại phòng mình, lập tức vào trong phòng tắm. Khi nhìn trong gương, khuôn mặt đỏ ửng, cả người toàn dấu hồng tím, may mắn là lần này cô thoát được.

Còn lần sau thì sao? Lần sau cô còn may mắn như thế sao? Cô sờ sờ gương mặt mình, không thể bác bỏ vừa rồi cô là thân bất do kỷ, nhưng cô nhớ rõ rằng thời khắc Lâm Lập Phong chạm tới, cô thậm chí cũng không ghét. Anh ta còn khơi dậy cả phản ứng của cô nữa.

Cô ôm chặt lấy thân thể mình nhưng không cách nào khống chế hết sự run rẩy. Cô nên làm gì bây giờ? Sau này cô nên làm gì đây?

—————- táo đỏ tự phân cách tuyến—————

Hôm nay là ngày thứ ba sau ngày kết hôn, là buổi lại mặt, về nhà mẹ đẻ.

Hạ Tử Tinh cố ý chọn áo lông trắng cao cổ cốt yếu để che dấu những dấu hôn hồng tím trên cổ, bên ngoài khoác thêm chiếc áo khoác màu phấn hồng, còn trang điểm đẹp mắt một chút.

Ở trên xe, cô cùng Lâm Lập Phong đều không nói gì, mỗi người trầm tư theo đuổi suy nghĩ của riêng của mình. Một hồi lâu, Lâm Lập Phong lãnh đạm nói: “Nếu như em có thể đáp ứng tôi, trong bất kỳ trường hợp nào cũng giữ mặt mũi cho Lâm gia, tôi sẽ đồng ý với em, ở trước mặt người nhà em, tôi sẽ sắm vai một người chồng tốt.”

Hạ Tử Tinh giương mắt lên nhìn, thấy hình ảnh anh là một mảnh lạnh lùng, đôi mắt không có chút tình cảm nào. Anh ta đang cùng cô trao đổi điều kiện.

“Được.” Hạ Tử Tinh gật đầu, sau đó chuyển gương mặt ra phía ngoài cửa sổ. Nhìn bên ngoài cửa sổ là trời mưa lạnh giá xám xịt, lòng của cô cũng giống vậy.

Về đến nhà, Hạ Tử Tinh thấy ba mẹ đang ở đại sảnh đợi họ tới. Thấy hai người đến, trên mặt ba mẹ lập tức lộ ra nụ cười hân hoan.

“Mẹ. Con rất nhớ mẹ a!” Hạ Tử Tinh lập tức dụi đầu vào mẹ mình, ôm thật chặt.

“Đứa nhỏ này, lớn như vậy rồi còn làm nũng. Không sợ Lập Phong chê cười sao?” Dương Huệ Lan nhìn con rể cười nói.

“Tử Tinh có tính cách rất ương ngạnh, không ổn định, con chiều cổ nó nhiều một chút a, Lập Phong.” Hạ Chính Trung nói.

“Con biết, ba.”

Lâm Lập Phong một câu ba, hai câu ba, nước mắt Hạ Chính Trung như muốn rớt hết ra ngoài. Không nghĩ tới người có thân phận cao quý như Lâm Lập Phong lại nguyện ý gọi mình một tiếng ba, thật là đại vinh quang a!

Chỉ với tập đoàn Hạ Thị, có thể treo cao tới tập đoàn Lâm Lập, trở thành quan hệ thông gia thân thiết, quả là trời cao chiếu cố, tổ tiên phù hộ.

Sau này, những thương gia bình thường còn dám không nể mặt Hạ Chính Trung hán sao? Vừa nghĩ tài phú sẽ tới cuộn cuộn, Hạ Chính Trung thật cao hứng miệng cười muốn sái cả quai hàm.

“Lập Phong, chúng ta đến vườn hoa thưởng thức trà đi. Đây chính là trà lâu năm mà ta rất thích.”

Lâm Lập Phong gật đầu, đi theo Hạ Chính Trung tới vườn hoa.

Dương Huệ Lan kéo Hạ Tử Tinh ngồi xuống ghế sa lon, cô không tỏ vẻ đoan trang nữa, mới xuất giá 3 ngày mà thật giống như cô đã rời đi rất lâu rồi.

“Cậu ta đối xử với con có tốt không?” Dương Huệ Lan lo lắng nhất chính là điểm này. Lâm Lập Phong tại sao cố ý muốn cưới Tử Tinh? Bà không biết, không hiểu sự việc thế nào. Nhưng Tử Tinh bị buộc gả đi, điều này đúng là sự thật!

6. Chương 6: Khơi Mào Mẫu Thuần

Nếu như không phải là vì cứu ba, cứu gia đình, vô luận thế nào cô cũng không nguyện ý gả vào Lâm gia.

“Anh ta đối với con rất tốt.” Hạ Tử Tinh miễn cưỡng cười vui.

“Cho đến giờ mẹ vẫn không thể nào hiểu được vì sao cậu ta cưới con, mà không phải là chị con?”

Hạ Tử Tinh cười khổ. Cô nào dám nói ẹ biết, Lâm Lập Phong cưới cô vì muốn hành hạ cô? Nếu nói ra, mẹ tuyệt đối sẽ không cách nào an tâm!

“Con cũng không hiểu a.”

“Con không rõ hay là không chịu nói ẹ biết hả? Tử Tinh. Con nhất định biết nguyên nhân.” Dương Huệ Lan lo lắng nhìn cô.

Hạ Tử Tinh lắc đầu: “Con thật không hiểu mà.”

“Hạ Tử Tinh!” Một thanh âm vang dội vang lên ngay cạnh hai người.

Hạ Tử Tinh nhìn thấy chị mình, Hạ Tử Phượng. Cô lập tức đứng lên, thấy mặt chị mình tràn đầy lửa giận. Cô hiểu rõ bản thân hôm nay không cách nào tránh khỏi sự trách mắng của chị mình.

“Cô còn dám trở lại Hạ gia?! Đồ không biết xấu hổ!” Hạ Tử Phượng chỉ vào Hạ Tử Tinh chửi ầm lên.

Dương Huệ Lan thấy Hạ Tử Phượng đang hùng hực phần nộ lập tức đứng xen giữa chặn lại.

“Tử Phượng, con biết Tử Tinh là bị ép buộc, nó cũng không muốn gả cho Lập Phong. Nhưng Lập Phong có ý cưới bằng được, chúng ta cũng không có biện pháp a.”

“Mẹ hai rõ ràng đang bao che nó! Nếu như không phải nó lén lút câu dẫn Lập Phong, anh ấy làm sao lại cưới nó mà không phải tôi chứ?” Hạ Tử Phượng nói, hốc mắt cũng đỏ lên.

“Chị, em không có! Em tuyệt đối không có!” Hạ Tử Tinh vội vàng đi ra từ phía sau mẹ giải thích.

“Cô còn dám nói dối sao! Con người dối trá này!” Hạ Tử Phượng giơ tay lên tặng cho Hạ Tử Tinh một bạt tai vang dội.

Hạ Tử Tinh chột cảm thấy trước mắt có ánh sao lóe lên. Gương mặt đau rát!

“Tử Phượng! Con làm gì vậy?” Hạ Chính Trung vừa đi tới nóng giận quát. Bên cạnh ông, Lâm Lập Phong thấy trên mặt Hạ Tử Tinh là dấu năm ngón tay hồng hồng, cảm thấy đặc biệt chói mắt.

“Lập Phong –” Hạ Tử Phượng vừa nhìn thấy Lâm Lập Phong lập tức giống như hồ điệp vội chạy qua.

“Ba ” một tiếng, trên mặt Hạ Tử Phượng lập tức hiện ra một dấu năm ngón tay.

Tất cả mọi người như ngây dại! Ánh mắt không thể tin được nhìn Lâm Lập Phong, không nghĩ tới Lâm Lập Phong luôn luôn tỉnh táo lý trí lại động thủ đánh người!

“Anh, anh đánh em?” Nước mắt Hạ Tử Phượng lập tức dâng trào, không nghĩ rằng Lâm Lập Phong sẽ đánh mình.

Lâm Lập Phong kéo Hạ Tử Tinh vào lòng, thương tiếc vuốt ve gương mặt cô. Sau đó chuyển ánh mắt nhìn Hạ Tử Phượng, trừng mắt lạnh băng tràn đầy tức giận, làm Hạ Tử Phượng giật mình.

“Tôi cho cô biết, Tử Tinh là vợ tôi! Ai khi dễ cô ấy chính là đã gây sự với tôi!”

Hạ Tử Phượng bị hù dọa sợ hãi lui lại mấy bước, xoay người che mặt, bước nhanh rời đi.

Hạ Tử Tinh quay sang nhìn Lâm Lập Phong thấy khóe miệng anh ta lộ ra một tia cười ma quỷ, cô lập tức cảm thấy cả người mình nổi hết da gà. Người này máu lạnh kinh khủng! (táo: ời, máu lạnh hay không chị phải rõ nhất chứ?)

Anh ta đánh chị hai căn bản không phải vì thấy bất công do chị hai thương tổn cô! Anh ta là muốn náo loạn nhà cô!

Công khai ở nhà cô gây sự, chọc giận chị hai, chính là chọc giận mẹ cả! Chả lẽ anh ta muốn bản thân cô ngay cả nhà cũng không thể trở về sao?

Hạ Tử Tinh nhìn ánh mắt lạnh băng của người bên cạnh, không khỏi cảm thấy lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên...

Anh ta muốn hành hạ cô, mình cô bị hành hạ còn không đủ, anh ta còn muốn phá hỏng tình cảm thân thiết của gia đình cô, khiến cô một chỗ tránh nạn cũng không còn nữa! Anh ta muốn cô không có đường thoái lui, không có đường sống! Thậm chí đối với sự trả thù này, ngay cả khí lực để chống cự cô cũng không có...

7. Chương 7: Người Tình Ngoại Quốc

Nếu như không phải là vì cứu ba, cứu gia đình, vô luận thế nào cô cũng không nguyện ý gả vào Lâm gia.

“Anh ta đối với con rất tốt.” Hạ Tử Tinh miễn cưỡng cười vui.

“Cho đến giờ mẹ vẫn không thể nào hiểu được vì sao cậu ta cưới con, mà không phải là chị con?”

Hạ Tử Tinh cười khổ. Cô nào dám nói ẹ biết, Lâm Lập Phong cưới cô vì muốn hành hạ cô? Nếu nói ra, mẹ tuyệt đối sẽ không cách nào an tâm!

“Con cũng không hiểu a.”

“Con không rõ hay là không chịu nói ẹ biết hả? Tử Tinh. Con nhất định biết nguyên nhân.” Dương Huệ Lan lo lắng nhìn cô.

Hạ Tử Tinh lắc đầu: “Con thật không hiểu mà.”

“Hạ Tử Tinh!” Một thanh âm vang dội vang lên ngay cạnh hai người.

Hạ Tử Tinh nhìn thấy chị mình, Hạ Tử Phượng. Cô lập tức đứng lên, thấy mặt chị mình tràn đầy lửa giận. Cô hiểu rõ bản thân hôm nay không cách nào tránh khỏi sự trách mắng của chị mình.

“Cô còn dám trở lại Hạ gia?! Đồ không biết xấu hổ!” Hạ Tử Phượng chỉ vào Hạ Tử Tinh chửi ầm lên.

Dương Huệ Lan thấy Hạ Tử Phượng đang hùng hực phần nộ lập tức đứng xen giữa chặn lại.

“Tử Phượng, con biết Tử Tinh là bị ép buộc, nó cũng không muốn gả cho Lập Phong. Nhưng Lập Phong cố ý cưới bằng được, chúng ta cũng không có biện pháp a.”

“Mẹ hai rõ ràng đang bao che nó! Nếu như không phải nó lén lút câu dẫn Lập Phong, anh ấy làm sao lại cưới nó mà không phải tôi chứ?” Hạ Tử Phượng nói, hốc mắt cũng đỏ lên.

“Chị, em không có! Em tuyệt đối không có!” Hạ Tử Tinh vội vàng đi ra từ phía sau mẹ giải thích.

“Cô còn dám nói dối sao! Con người dối trá này!” Hạ Tử Phượng giơ tay lên tặng cho Hạ Tử Tinh một bạt tai vang dội.

Hạ Tử Tinh chột cảm thấy trước mắt có ánh sao lóe lên. Gương mặt đau rát!

“Tử Phượng! Con làm gì vậy?” Hạ Chính Trung vừa đi tới nóng giận quát. Bên cạnh ông, Lâm Lập Phong thấy trên mặt Hạ Tử Tinh là dấu năm ngón tay hồng hồng, cảm thấy đặc biệt chói mắt.

“Lập Phong –” Hạ Tử Phượng vừa nhìn thấy Lâm Lập Phong lập tức giống như hồ điệp vội chạy qua.

“Ba ” một tiếng, trên mặt Hạ Tử Phượng lập tức hiện ra một dấu năm ngón tay.

Tất cả mọi người như ngây dại! Ánh mắt không thể tin được nhìn Lâm Lập Phong, không nghĩ tới Lâm Lập Phong luôn luôn tỉnh táo lý trí lại động thủ đánh người!

“Anh, anh đánh em?” Nước mắt Hạ Tử Phượng lập tức dâng trào, không nghĩ rằng Lâm Lập Phong sẽ đánh mình.

Lâm Lập Phong kéo Hạ Tử Tinh vào lòng, thương tiếc vuốt ve gương mặt cô. Sau đó chuyển ánh mắt nhìn Hạ Tử Phượng, trừng mắt lạnh băng tràn đầy tức giận, làm Hạ Tử Phượng giật mình.

“Tôi cho cô biết, Tử Tinh là vợ tôi! Ai khi dễ cô ấy chính là đã gây sự với tôi!”

Hạ Tử Phượng bị hù dọa sợ hãi lui lại mấy bước, xoay người che mặt, bước nhanh rời đi.

Hạ Tử Tinh quay sang nhìn Lâm Lập Phong thấy khóe miệng anh ta lộ ra một tia cười ma quỷ, cô lập tức cảm thấy cả người mình nổi hết da gà. Người này máu lạnh kinh khủng! (táo: ời, máu lạnh hay không chị phải rõ nhất chứ?)

Anh ta đánh chị hai căn bản không phải vì thấy bất công do chị hai thương tổn cô! Anh ta là muốn náo loạn nhà cô!

Công khai ở nhà cô gây sự, chọc giận chị hai, chính là chọc giận mẹ cả! Chả lẽ anh ta muốn bản thân cô ngay cả nhà cũng không thể trở về sao?

Hạ Tử Tinh nhìn ánh mắt lạnh băng của người bên cạnh, không khỏi cảm thấy lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên...

Anh ta muốn hành hạ cô, mình cô bị hành hạ còn không đủ, anh ta còn muốn phá hỏng tình cảm thân thiết của gia đình cô, khiến cô một chỗ tránh nạn cũng không còn nữa! Anh ta muốn cô không có đường thối lui, không có đường sống! Thậm chí đối với sự trả thù này, ngay cả khí lực để chống cự cô cũng không có...Sau khi ăn cơm tối xong, bọn họ tách ra. Lâm Lập Phong cùng Hạ Tử Tinh về phòng mình trong khách sạn.

Hạ Tử Tinh thấy căn phòng có hai giường, trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều. Nếu không tối nay phải cùng tên Lâm Lập Phong ma quỷ này ngủ chung một giường, đó mới gọi là hành hạ?

Đích đích đích... Lâm Lập Phong nhìn điện thoại có tin nhắn đến, sau đó nói với Hạ Tử Tinh: “Em nghỉ ngơi trước, không cần chờ tôi.”

Nói rồi, anh mở cửa phòng đi ra ngoài. Hạ Tử Tinh tò mò mở cửa phòng, muốn nhìn xem anh rốt cuộc có việc gì gấp? Cô kinh ngạc nhìn thấy Lâm Lập Phong cùng Mai Á Lệ ở trên hành lang khách sạn công khai ôm ấp thân mật, rồi Mai Á Lệ kéo anh ta vào một gian phòng.

Hạ Tử Tinh mở to mắt, thì ra cô không đoán sai! Mai Á Lệ chính là người tình ngoại quốc của anh! Anh tới nơi này chính là muốn cùng hẹn hò với cô ta!

Tên đáng ghét khắp nơi lưu tình này! Hạ Tử Tinh cắn cắn đôi môi, không khỏi nắm chặt tay.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Lập Phong và Crow hẹn nhau đi tới khu trượt tuyết thi tài. Hạ Tử Tinh thấy Mai Á Lệ tràn đầy nụ cười, gương mặt hồng nhuận, cả khuôn mặt đều sáng lên. Cô bỗng nghi hoặc phụ nữ sau khi làm chuyện đó xong thì hưng phấn đến vậy sao?

“Tối hôm qua ngủ có ngon không?” Mai Á Lệ chủ động hỏi Hạ Tử Tinh.

“Hoàn hảo.” Hạ Tử Tinh bình tĩnh đáp lời.

“Phong là một người đàn ông tốt. Cô thật hạnh phúc a, Hạ tiểu thư.” Mai Á Lệ bày ra bộ dáng hâm mộ giả tạo.

“Vậy sao? Tôi không cảm thấy thế. Chúng tôi sẽ ly hôn nhanh thôi. Mai tiểu thư nghe được, có phải thấy rất vui vẻ hay không?” Hạ Tử Tinh nhìn cô ta ngoài cười nhưng trong không cười.

Mai Á Lệ nhún nhún vai, cười nói: “Tôi chỉ là thấy đáng tiếc cho cô. Người đàn ông tốt như vậy lại không nắm chắc được.”

“Đây không phải là điều cô hy vọng sao?” Hạ Tử Tinh lạnh lùng.

Mai Á Lệ nhắc đôi môi xinh đẹp lên tạo thành một nụ cười ngọt ngào, không để ý tới lời Hạ Tử Tinh nói.

“Thật sự, bản thân tôi hi vọng cô có thể bắt cóc anh ta đi, như vậy tôi có thể thoát khỏi bể khổ rồi.” Hạ Tử Tinh tự nhủ.

8. Chương 8: Lễ Vật Kết Hôn

“Wow! Là Phong a! Là Phong a!” Mai Á Lệ bỗng nhiên kéo tay Hạ Tử Tinh, chỉ vào người đàn ông vừa lướt qua nhóm cô gái phía kia.

Hạ Tử Tinh nhìn một chút, đúng là Lâm Lập Phong. Hắn nhanh như một mũi tên đang xông về phía trước, ở điểm cao nhất thực hiện một cú tung mình nghệ thuật, sau đó an toàn hạ xuống. Tư thế ưu nhã khiến không ít cô gái bên cạnh la hét cổ vũ chói tai liên tục.

Không nghĩ ra anh ta trượt tuyết tốt như vậy, tư thế lại hiên ngang đến vậy! Bảo sao Crow nhất định phải tìm anh thì đầu!

Mà người đuổi theo phía sau anh – Crow hiển nhiên cách khoảng cách lớn với anh ta. Mới 10 phút, Crow đã mất đi con cá cổ trị mấy trăm vạn.

Crow đưa con cá tới trước mặt Hạ Tử Tinh, Hạ Tử Tinh lộ ra vẻ rất kinh ngạc.

“Con cá này và con cá của Lập Phong vốn là một đôi. Tôi đưa con cá này cho em, hi vọng em cùng Lập Phong cũng là một đôi bên nhau như vậy.”

Nhất thời Hạ Tử Tinh không biết nên làm thế nào cho phải? Cô nhìn Lâm Lập Phong.

“Crow đã đưa, em nhận lấy đi.” Lâm Lập Phong không chút thay đổi sắc mặt, làm người khác đoán không ra anh ta đang nghĩ gì trong lòng.

Hạ Tử Tinh nghe Lâm Lập Phong nói vậy, bất đắc dĩ nhận lấy, mỉm cười: “Cảm ơn anh, Crow.”

“Đây là lễ vật kết hôn của tôi, hi vọng hai người có thể quý trọng nó, tựa như quý trọng hôn nhân của hai người.” Crow chân thành nói với bọn họ.

Mặt Hạ Tử Tinh tức khắc trở nên đỏ bừng. Lời nói của Crow tựa như một đao lợi hại hung hăng cắt vào mặt cô!

Cô chuyển ánh nhìn vào Lâm Lập Phong, phát hiện ra vẻ mặt anh ta lãnh đạm nhìn về phía núi xa xăm. Có lẽ vấn đề này, anh ta cũng không biết đối mặt thế nào?

Vốn là hai người không liên quan tới nhau, cũng bởi vì sự hiểu lầm đó biến thành cục diện ngày hôm nay, không biết trong lòng Lâm Lập Phong có cảm tưởng gì? Có phải đã hối hận?

Hạ Tử Tinh vì chính ý nghĩ ngây thơ của mình lộ ra một nụ cười khổ. Cô nghĩ nhiều thế làm gì? Anh ta hận cô! Không hành hạ cô tới chết, anh ta sẽ dùng tay sao?

Sao có thể hối hận đây? Thật buồn cười!

————táo đỏ tự phân cách tuyến————

Từ thành phố chuyển đến nông trường vùng ngoại thành, bọn họ mất 3h ngồi xe. Một nông trường rộng rãi hiện ra trước mắt Hạ Tử Tinh, Hạ Tử Tinh không khỏi kinh hô. Thì ra ở nơi hoang vu thế này lại có bãi cỏ đẹp như thế.

Nơi này cùng thánh địa tuyết rơi Thụy Sĩ lại khác nhau, nơi đây có thảo nguyên xanh ngát, trên thảo nguyên có nhiều con vật đáng yêu nào là bò, ngựa, cừu.

Cảnh tượng sinh trưởng thật tươi đẹp!

“Vì sao nơi này có không có tuyết?” Hạ Tử Tinh không hiểu hỏi Lâm Lập Phong.

“Em không để ý nơi đây bốn bề là núi vây quanh sao?” Lâm Lập Phong nhìn thẳng vào vùng núi non: “Nơi này chính là núi Alpes, nó giống như một bức tường bảo vệ khu thiên nhiên. Không khí lạnh lẽo căn bản không cách nào vượt qua núi cho nên bốn mùa nơi đây giống nhau, mùa đông không giá lạnh.”

Hạ Tử Tinh hiểu ra gật đầu. Thì ra là như vậy! Không trách được ở Thụy Sĩ lạnh giá lại có nông trường xinh đẹp như vậy.

Xa xa trông thấy có mấy gian phòng đậm bạc, còn có mấy người đang cười tuần mã theo hướng bọn họ mà đến. Là bạn của Lâm Lập Phong đón bọn họ.

9. Chương 9: Bạn Bè Ở Nông Trường

Lâm Lập Phong xuống xe, nhìn bạn mình đang phi ngựa tới, khoe miệng lộ ra nụ cười nhu hòa.

Cả đoàn người đi tới bên cạnh hai người họ lập tức xuống ngựa, cùng nhau ôm lấy Lâm Lập Phong.

Hạ Tử Tinh đứng bên cạnh cũng có thể cảm nhận được bọn họ đang rất vui vẻ. Thì ra người lạnh lùng như Lâm Lập Phong cũng có nhiều bạn thân như vậy.

“Chúng tôi rất nhớ cậu, mỗi ngày đều mong đợi cậu có thể tới đây.” Người có thân hình cường tráng nhất nói.

“Bình thường tôi cũng bề bộn nhiều việc. Khó có dịp rảnh, thuận tiện đi hưởng tuần trăng mật, tôi qua thăm mọi người.” Lâm Lập Phong vui vẻ.

“Đi hưởng tuần trăng mật?” Ánh mắt của mọi người lập tức dồn vào Hạ Tử Tinh. Hạ Tử Tinh cảm thấy như cắt ngang cuộc gặp gỡ của họ, nhất thời hơi xấu hổ, mặt hồng lên.

“Vợ tôi —— Hạ Tử Tinh.” Lâm Lập Phong kéo cô lại gần, giới thiệu ọi người biết.

“Woa, búp bê Trung Quốc xinh đẹp!” Tất cả mọi người cùng thốt lên. Mỗi ánh mắt to như đèn lồng đang tròn tròn nhìn chăm chú vào Hạ Tử Tinh. Mặt cô lại càng hồng hơn nữa.

“Cậu rất cục cựa cũng chịu kết hôn rồi sao? Thật khó mà tin được! Chúng tôi còn tưởng cả đời cậu sẽ độc thân.” Một người cao gầy phát biểu suy nghĩ của mọi người.

Lâm Lập Phong cười nhỏ một tiếng, vẻ mặt nuối tiếc vuốt ve đầu con tuần mã: “Xích Phong vẫn khỏe chứ?”

Tuần mã kia như hiểu lời của anh, đem mặt ngựa của mình dán vào trên người anh làm nũng, bộ dáng vô cùng thân mật. Chẳng lẽ nó chính là “Xích Phong” ?

“Xích Phong ở chuồng ngựa bên kia, đến xem không?” Một người thấp đen nói.

“Tốt!” Lâm Lập Phong sải bước lên lưng ngựa, vươn tay đỡ Hạ Tử Tinh: “Đi lên! Chúng ta cùng đi xem ngựa.”

Hạ Tử Tinh đưa tay cho anh, anh kéo cô lên ngựa. Chỉ đạp một cái, con tuần mã đã chạy nhanh về phía trước. Hạ Tử Tinh sợ hãi, lập tức ôm chặt lấy Lâm Lập Phong.

Con “Mercedes-Benz” ở thảo nguyên rộng lớn này phi thật nhanh, gió thốc qua như lưỡi dao lướt lên mặt cô. Hạ Tử Tinh cúi đầu, giấu mặt mình trong ngực Lâm Lập Phong. Trên người anh ta có mùi thơm đặc biệt đánh thẳng vào chiếc mũi nhạy cảm của cô, cô đột nhiên cảm thấy thư thái, anh ta cũng có lúc làm cô cảm thấy thoải mái đến vậy.

Trong đầu bỗng hiện lên lời nói của một khoa học gia: hai người yêu nhau bởi vì “người đi cùng loài, như ngư tử tầm ngư, mã tầm mã”! Nếu như bản thân hiểu rõ đối phương thích gì, chứng minh hẳn có sức hấp dẫn với mình! (táo: cái này táo thấy khó hiểu quá, tối nghĩa nữa!!~~ có nhầm lẫn các ty góp ý nha)

Gương mặt cô không khỏi có cảm giác đỏ lên rồi! Làm sao có thể thế?! Cô làm sao có thể thích anh ta chứ? Câu nói của khoa học gia kia nhất định là lung tung, không có căn cứ!

—————táo đỏ tự phân cách tuyến—————

Đây là một con hắc mã rất xinh đẹp! Lông mềm nhẵn, mắt vừa tròn vừa lớn, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng linh hoạt. Xem ra nó mới chào đời được một thời gian ngắn, thân thể mặc dù còn gầy gò, nhưng có thể thấy được, sau này nó nhất định sẽ là một con tuần mã cao lớn oai phong! Giống như mama nó vậy!

Lâm Lập Phong nhìn thấy con ngựa con thật cao hứng! Anh vuốt ve, vỗ về nó với vẻ mặt thương yêu. Giống như thương yêu một đứa trẻ con, anh đối với nó quả thực là yêu không tiếc gì!

“Ngựa con đã có tên chưa? Nike.” Lâm Lập Phong hỏi người cao lớn nhất.

“Còn chưa có! Chúng tôi đang chờ cậu đặt tên cho nó đấy. Nó là con của Xích Phong của cậu a!” Nike cười hiền hòa.

Khóe miệng Lâm Lập Phong khẽ mỉm cười, suy nghĩ một chút: “Gọi nó là ‘Thắng Phong’ đi. Tôi hi vọng sau này so với Xích Phong nó còn ưu tú hơn!”

“Hay! Cái tên này rất hay!” Một cậu con trai cao gầy vỗ tay.

Lâm Lập Phong nhìn, hỏi: “Mạch Tư năm nay tốt nghiệp đại học phải không?”

Cậu con trai cao gầy đó có chút xấu hổ nói: “Còn phải đợi sang năm a.”

“Có muốn đến Trung Quốc phát triển không?”

Mạch Tư nhìn anh mình- Nike, lắc đầu: “Em thích nơi này, sống cuộc sống ở thành phố lớn em sợ không thích ứng nổi.”

Kenny là người có vóc dáng thấp, đen lồi kéo ống tay áo Lâm Lập Phong: “Phong ca, bản thân em rất muốn đến Trung Quốc. Anh thu lưu em chứ?”

“Năm nay thi đại học rồi, phải không? Kenny.” Gương mặt Lâm Lập Phong tràn đầy nụ cười nhìn Kenny.

“Đúng. Chờ năm tới thi xong, em đến Trung Quốc tìm anh chơi được không?” Kenny hỏi.

“Lúc nào cũng hoan nghênh cậu đến Trung Quốc. Kenny.”

“Không nên quấy rầy Lập Phong, cậu ta rất bận rộn! Kenny.” Nike muốn ngăn chặn ngay cậu em của mình liền dùng hành động-ing.

“Nike.” Lâm Lập Phong nói: “Tôi rất hoan nghênh mọi người đến Trung Quốc.”

“Cảm ơn. Lập Phong.” Nike lộ ra nụ cười vui vẻ.

Tình cảm của họ hẳn là rất tốt? Nếu không, Lâm Lập Phong sẽ không đối xử thân mật với bọn họ như vậy! So với mình, quả thực anh ta đối xử như với một con cún cũng không bằng! Mỗi ngày trừ một bộ mặt lạnh lùng như tử thần, thì là bộ dáng chế cười! Từ khi anh ta cho rằng cô tìm người chụp ‘hình ảnh tươi đẹp’ kia, anh ta đối với cô phi thường không tốt!

Hạ Tử Tinh mặt mày nhìn đám người bọn họ đang hí hỏ nói chuyện, tâm tình chợt lạnh băng!

10. Chương 10: Tình Nhân Nơi Nông Trường

Sau khi thăm ngựa con, bọn họ trở về nhà gỗ nghỉ ngơi. Hạ Tử Tinh đi vào nhà gỗ, bên ngoài nhà thoát nhìn rất thô tạo, bên trong lại rất ấm áp. Ghế sa lon, vách tường, bàn ăn cùng một màu, trên tường có một lò sưởi nhỏ, bên trong ấm áp, rất thoải mái.

“Cơm tối chúng ta sớm chuẩn bị xong. Vu Na biết Lập Phong đến nên đã chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn rồi.” Nike nói.

Hạ Tử Tinh thấy một cô gái trẻ tầm 20 tuổi đang cầm súp đi ra, nhìn thấy Lâm Lập Phong lập tức lộ ra một nụ cười sáng lạn. Sau đó nhìn thấy Hạ Tử Tinh, nụ cười lập tức biến mất không còn thấy dấu vết.

“Đây là vợ của Lập Phong, Hạ Tử Tinh. Còn đây là Vu Na.” Nike giới thiệu.

Vu Na vừa nghe thấy, sắc mặt cứng đờ, sau đó tức giận xoay người bước đi. Hạ Tử Tinh hí hỏ nhìn cô ta mang theo vẻ giận dữ rời đi, không cần đoán cũng biết, Vu Na kia lại là người tình của Lâm Lập Phong ở nước ngoài!

Tên khốn kiếp này! Anh ta rốt cuộc có bao nhiêu người tình chứ?!

Ở Trung Quốc, anh ta được xã hội đánh giá rất cao, là con nhà giàu a~~! Năng lực làm việc cao, dẫn dắt tập đoàn Lâm Lập vượt qua từng cửa ải khó khăn! Lấy được thành tựu huy hoàng!

Anh ta khác hẳn với bọn con nhà giàu bình thường, rõ ràng rất quan tâm sự nghiệp, rất ít gây scandal. Một bộ dáng đàng hoàng trong sạch!

Không nghĩ ra, anh ta không thích ” mỹ nữ Trung Hoa ” mà thích là ” mỹ nhân ngoại quốc ” a! Không trách được ở Trung Quốc, anh ta chưa từng truyền ra chuyện gì xấu!

Cho nên ở trong bóng tối, mới có lời đồn đại ” đồng tính” đó ! Ở trên thương trường đắc tội với nhiều người quá nên mới bị lập mưu làm ra hình ảnh ”cùng giường với nam nhân”, chính là vì muốn đánh bại anh ta!

Chẳng qua thực không nghĩ tới, nhất thời Hạ Tử Tinh đi nhằm phòng bị anh ta bắt được, lại bị tưởng lầm là người sắp đặt! Vì vậy mới phát sinh sự kiện bức hôn sau đó!

Hết thấy mọi chuyện, không ai có thể ngăn lại, cũng không cách nào làm cho cô thoát ra! Cô chỉ có thể im lặng tiếp nhận sự trả thù, trở thành vợ của anh!

“Thật không phải, tôi thay mặt Vu Na xin lỗi em. Nó thật sự không có ý gì đâu.” Nike áy náy nói với Hạ Tử Tinh.

“Không sao. Có vẻ như cô ấy không thích tôi lắm.” Hạ Tử Tinh miễn cưỡng mỉm cười.

“Tôi đi xem một chút.” Lâm Lập Phong rời đi, chỉ có mấy người bọn hắn cùng Hạ Tử Tinh đang ở trong phòng khách.

Hạ Tử Tinh nhìn Nike có chút lúng túng. Chồng mình lại đi dỗ dành một người phụ nữ khác, bỏ mặc mình qua một bên. Hạ Tử Tinh cảm giác rất không thoải mái.

“Chúng ta đến bàn cơm bên kia ngồi xuống, rất nhanh là có cơm tối.” Nike đối với Hạ Tử Tinh, vẻ mặt cũng rất khó coi. Hắn biết em mình là quá đáng!

“Tốt.” Hạ Tử Tinh gật đầu, đi theo hắn ngồi xuống bên cạnh bàn cơm.

Cô hiểu, mình phải nhẫn, nhẫn, nhẫn. Cái tên khắp khốn kiếp khắp nơi lưu tình này! Tình nhân không chỉ dừng lại ở một hai người? Đừng bảo các tình nhân khác còn có thể liên tục kéo đến đây đi!

Chỉ chốc lát, Lâm Lập Phong và Vu Na với khuôn mặt hạnh phúc đi ra ngoài. Nhìn dáng dấp, bọn họ cũng thật như một đôi vợ chồng vậy!

Đi tới trước mặt Hạ Tử Tinh, Vu Na còn cố tình nhìn cô mỉm cười. Tròng mắt đen nhánh của Hạ Tử Tinh lộ ra sự lạnh lùng.

11. Chương 11: Đuổi Khỏi Giường Nằm

Nơi này là vùng ngoại thành, mặc dù không có tuyết, nhưng nhiệt độ cũng rất thấp, đặc biệt là ban đêm! Hạ Tử Tinh đang ấm áp trong chăn không dám chui ra. Cô vuốt ve cái chăn đang đắp trên người làm bằng lông dê mềm mại, thật là ấm áp.

Trong đầu lập tức xuất hiện một đám cừu trắng khả ái. Cái chăn lông này chính là bọn chúng hi sinh mình mà làm ra sao? Ngày mai, cô muốn đi sờ thử bọn chúng a~~.

Đây là một nông trường bình thường, vô cùng yên lặng thuần phác, không có tiếng động náo nhiệt như ở thành phố phồn hoa, nhưng cô vô cùng thích. Khi tới đây cô đã thấy một màu xanh mênh mông, thấy hoa dại bình dã khắp núi, còn có bao nhiêu là bò, còn có tuần mã ‘Mercedes-Benz’ và lũ cừu khả ái, cô lập tức yêu thích nơi này.

Hạ Tử Tinh nghĩ vậy mang theo tia cười mỉm mà đi ngủ. Không biết qua bao lâu, cô cảm thấy trên giường có động tĩnh, thật giống như có người nằm lên giường.

Cô sợ hãi, hét rầm lên! Mọi bàn tay lớn che miệng cô lại, cả kinh mở to hai mắt nhìn, lúc này đèn ở đầu giường bật lên, Hạ Tử Tinh nhìn thấy tròng mắt giận giữ của Lâm Lập Phong, tâm mới buông lỏng xuống.

“Em làm gì vậy?” Lâm Lập Phong bắt mồm: “Kêu to như thế, em muốn đánh thức mọi người sao?”

Hạ Tử Tinh đẩy tay anh ra, tức giận: “Anh đừng hù chết tôi được không? Trễ như vậy, tới phòng tôi làm gì?”

“Đây là phòng tôi! Không phải phòng của em! Tốt nhất em nên rõ ràng một chút!”

“Hừ ——” Hạ Tử Tinh quay mặt qua chỗ khác không để ý tới lời anh.

Anh cởi áo khoác chui vào làm Hạ Tử Tinh giật mình.

“Anh làm gì thế?” Hạ Tử Tinh kéo cái chăn mình đang đắp, mắt chăm chú nhìn anh, thật giống như nhìn một tên ăn trộm vậy!

“Ngủ a!”

“Không phải có Vu Na sao? Sao không cùng cô ta ngủ chứ?” Hạ Tử Tinh không để ý đến trong lời nói của mình có chứa một chút tức giận.

“Em nói linh tinh cái gì?! Đó là em gái Nike!” Lâm Lập Phong nhún mày.

“Thì thế nào? Là em gái của bằng hữu lại không thể được sao?” Cô chán ghét nhìn anh.

“Cô câm miệng! Tôi cùng Vu Na rất trong sạch! Đừng nói lung tung!” Lâm Lập Phong giận đến nổi ánh mắt cũng trừng lớn. Con người đáng giận này! Cô dám bảo anh đi tìm người khác! Đầu óc có phải bị bệnh? Anh là chồng cô a~~!

“Hừ! Tôi thấy cô ta đối với anh một chút cũng không trong sáng!” Hạ Tử Tinh mập mờ nghiêng mắt nhìn anh một cái.

Nhìn bộ dáng kia, cô ấy sẽ không ghen chứ?

Lâm Lập Phong không giận mà cười, nói: “Thì ra là em ghen? Thấy tôi đối tốt với Vu Na, trong lòng rất không thoải mái?”

“Tưởng tượng của anh thật đúng là quá phong phú! Chỉ bằng anh cũng đáng để tôi ghen?” Hạ Tử Tinh quả thực là khinh bỉ.

“Không ghen thì càng tốt. Tôi cũng không muốn cưới một thùng giấm chua về nhà.” Lâm Lập Phong kéo chăn nằm xuống giường đi ngủ.

Anh lại kéo chăn về mình.

“Anh ——! Anh đứng lên cho tôi! Đây là giường tôi!” Hạ Tử Tinh dùng lực lôi chăn làm từ lông dê ấm áp toàn bộ kéo đến người mình.

Lâm Lập Phong ngồi dậy, tức giận nhìn chăm chú cô “Tôi cho em biết! Đây là giường tôi! Không phải là của em! Nếu thích, có thể cùng nhau ngủ! Nếu không thích, em ngủ trên sàn nhà đi!”

“Anh ——! ! !” Hạ Tử Tinh tức giận nhìn Lâm Lập Phong, tên khốn kiếp này lại muốn cô ngủ trên sàn nhà?! Quả thực quá buồn cười! Anh ta không có lòng thương hại a?

Lâm Lập Phong đưa tay tắt đèn ở đầu giường, không để ý tới cô đang cố tình gây sự!

Muốn đuổi chồng mình xuống giường, trên đời này có duy nhất cô mới có thể làm sự tình này!

Hạ Tử Tinh nhìn sàn nhà, nhìn bên cạnh anh ta, bất đắc dĩ, cô không thể làm gì khác hơn là chịu khuất phục nằm xuống. Vừa vặn chăn này cũng khá lớn, cô nằm ngủ cách anh một khoảng cách rất xa, tránh để anh ta có cơ hội lại gần ăn đậu hũ.

12. Chương 12: Ôm Nhau Cùng Ngủ

Thật lạnh a! Ở trên giường cô lăn qua lộn lại cũng không cách nào ngủ được. Đêm càng khuya khí trời càng lạnh! Mặc dù trong phòng có sự ấm áp, nhưng cô vẫn cảm thấy như thể vẫn không đủ!

Cô phát hiện tay chân mình cũng lạnh cóng rồi, còn có chút tê dại. Làm sao đây? Cô hà hơi thổi khí vào tay, nhẹ nhàng xoa xoa để tay mình ấm áp.

Sau đó, cô phát hiện làm vậy không có ích gì! Thân thể cô lạnh cóng đến phát run! Không biết nên làm gì bây giờ?

Lúc này, Lâm Lập Phong xoay người, nằm gần bên cạnh cô. Một giây sau, anh đưa tay kéo cô đến trước ngực ôm thật chặt!

Cô bị giật mình bởi động tác đặc biệt đó. Ở trong lòng ngực của anh, cô muốn né tránh liền ngộ ngộ, sau đó phát hiện anh không có bất cứ động tĩnh gì, chỉ là ôm thật chặt lấy cô không buông, không tiến hành bước kế tiếp. Cô còn tưởng rằng anh muốn nhân cơ hội ăn đậu hũ chứ?

Ở trong lòng ngực anh, cô ngẩng đầu, anh đang nhắm chặt hai mắt, ngủ say. Chẳng lẽ đây chỉ là động tác lơ đãng nhất thời, không có ý đồ bất lương?

Anh không nhúc nhích ôm chặt cô, nhìn dáng vẻ giống như vẫn còn ngủ say! Anh ta có thói quen ôm gối ôm đi ngủ sao? Không chừng, hiện tại cô là “gấu bông” cũng nên!

Bất quá, ngực của anh thật là ấm áp! Hạ Tử Tinh ở trong lòng ngực anh khẽ động, suy tư xem mình có muốn rời khỏi sự ấm áp như thế không? Cuối cùng, cái lạnh đánh bại lý trí, cô lựa chọn khuất phục! Chịu ấm áp ở trong ngực anh!

Cô không kìm nổi mong muốn ấm áp đó a! Coi như mình là một con “gấu bông” cũng tốt lắm! Nêu lý do chính đáng ừm, cô an tam thoải mái ngủ trong lòng ngực ấm áp.

Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng đem thân thể lạnh lẽo của mình gần sát vào anh. Gương mặt cô đặt trước ngực anh, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ vững vàng, hơi thở đều đều nhẹ thổi tóc cô, trên người anh còn có mùi thơm đặc biệt...

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy mình như đang ở trong một đại hoa viên có ánh mặt trời rực rỡ, ấm áp. Rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ.

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh ở trong ngực mình đã nhanh chóng ngủ say, lộ ra vẻ mỉm cười. ‘Nha đầu bất hảo’ này, anh vốn không muốn để ý tới cô! Nhưng nghĩ đến, ngày mai có thể anh sẽ thấy một thi thể đông cứng nằm ở bên cạnh, anh đành chấp nhận để cô có chút ấm áp.

Mặc dù anh thật hận cô đã cố tình sắp đặt âm mưu làm anh mất hết mặt mũi bằng những hình ảnh đó, nhưng anh cũng không muốn cô chết! Anh còn muốn hảo hảo dạy dỗ cô, tại sao cô có thể chết được? Hơn nữa còn là chết rét! Ở thời đại này mà phát sinh chuyện như vậy, chắc chắn sẽ bị cười chết!

Anh vì bản thân tìm một lý do thật tốt...

Sáng sớm thứ hai, ánh nắng từ cửa sổ chiếu lên người Hạ Tử Tinh, cô mới thức dậy. Nhìn sang bên cạnh Lâm Lập Phong đã không biết đi đâu, cô dậy mặc quần áo, đi tới cửa sổ nhìn ra phía ngoài xa.

Cảnh tượng thật tươi đẹp a! Dưới bầu trời rộng lớn, là cỏ xanh ngắt, hoa dại nở rộ, những con bò béo tốt, lũ cừu khả ái, còn có những con tuần mã đang phi nước đại...

Hạ Tử Tinh đuổi lưng mệt mỏi, thần kinh căng thẳng cũng được thả lỏng. Ngựa con khả ái, ta tới đây...

13. Chương 13: Thông Đồng

Hạ Tử Tinh thay quần áo chạy ra khỏi nhà gỗ, vừa lúc gặp Nike đang cưỡi ngựa đi tới. Nike thấy cô lập tức xuống ngựa, “Buổi sáng tốt lành, Tử Tinh”.

“Buổi sáng tốt lành.” Hạ Tử Tinh nhìn hân cười thoải mái: “Hôm nay mặt trời rất rực rỡ a.”

“Đúng , ” Nike nở một nụ cười thuần phác, “Lập Phong đang ở chuồng ngựa thăm ngựa con, em có muốn đi xem không?”

“Không cần. Tôi tự mình đi được rồi.” Hạ Tử Tinh từ chối nhã ý.

“Tôi hiện tại đi lấy sữa bò. Em có hứng thú đi cùng không?”

Vắt sữa bò? Kia không phải sẽ thấy một màn những con bò chen chúc nhau sao? Cô cảm thấy rất hứng thú!

“Được. Tôi cũng muốn nhìn một chút.”

“Đưa tay đây.” Nike nhảy lên ngựa, kéo tay cô. Hạ Tử Tinh cùng Nike phi ngựa như bay đến chuồng bò.

Ở chuồng bò, Hạ Tử Tinh thấy Vu Na đã ở đó. Cô ta đang dẫn bò đến chỗ máy vắt sữa tự động, chuẩn bị khởi động máy. Nông trường hiện tại đã hiện đại hoá nên sử dụng máy vắt sữa thay cho nhân công.

“Buổi sáng tốt lành.” Hạ Tử Tinh chào hỏi.

Vu Na liếc cô một cái rồi tiếp tục chuyên chú công việc của mình, không để ý tới cô. Hạ Tử Tinh thấy cô ta vô lễ như thế, cũng không muốn nói nữa. Cô đi tới xem máy vắt sữa như nào.

Sữa từ thân thể bò liên tục trào ra, Hạ Tử Tinh ngửi thấy hương vị trong lành. Mùi vị thơm quá a!

“Có thể uống không? Nike.” Hạ Tử Tinh hỏi thăm Nike.

“Dĩ nhiên có thể.” Vu Na rót một chén sữa bò đưa cho Hạ Tử Tinh.

“Cảm ơn.” Hạ Tử Tinh cao hứng nhận lấy sữa bò. Vu Na đối với cô vốn có địch ý nhưng lại chủ động đưa sữa cho cô. Cô thật có chút thụ sủng nhược kinh! Không nhịn được liếc nhìn cô ta.

“Tử Tinh, sữa bò mới vắt phải nấu lên mới có thể uống được. Em lần đầu tiên uống, tôi lo lắng em sẽ bị tiêu chảy.” Nike đưa tay ngăn Hạ Tử Tinh uống.

“Là sao?” Hạ Tử Tinh không hiểu nhìn Nike.

“Nếu như là bọn anh thì không sao, bởi vì đã sớm hình thành thói quen rồi.”

Hạ Tử Tinh không ngần ngại cười một tiếng, “Bản thân tôi muốn thử một lần. Tôi nghĩ dạ dày mình không đến nỗi yếu như vậy?”

Hạ Tử Tinh không nghe lời khuyên bảo vẫn uống chỗ sữa bò. Khi uống sữa bò, mắt cô khê chớp, Vu Na ở bên cạnh lỗ tai cô bò không biết đang làm gì.

Ngay sau đó, con bò trước mắt cô khê động, dùng cái đuôi vụt qua người cô, một cước đá nặng nề giáng xuống đùi cô. Hạ Tử Tinh bị đá ngã lui về phía sau, đau đến nhất thời không nói ra lời. Vừa vặn Nike vội vàng đỡ cô, nếu không nhất định cô sẽ té lăn trên đất.

Thì ra bị bò đá lại có thể đau đến như vậy! Loại cảm giác đau không phải lập tức truyền tới người, mà là dần dần tăng lên, từ từ cảm giác đau đến! Giống như bị thiêu đốt từ từ. Đau đến nỗi ngay cả trái tim cũng cảm thấy đau đến! Làm cho cô có cảm giác hít thở không thông!

Cái loại đau đến này khiến cô không cách nào hô hấp!

Hạ Tử Tinh một tay giữ chặt trái tim mình, một tay để trên bắp đùi, đau đến nỗi muốn ngất đi.

Nike đỡ Hạ Tử Tinh đến một bên ngồi xuống, Hạ Tử Tinh dựa vào bả vai Nike, thở hổn hển, cố gắng để hô hấp của mình bình thường. Thật đau chết cô mà!

Lâm Lập Phong sau khi đi thăm ngựa con liền đến chuồng bò, vừa lúc thấy vợ mình đang tựa vào trong ngực người bạn tốt Nike thở gấp, không khí mập mờ, trong lòng anh lập tức khó chịu.

“Các người đang làm gì?” Lâm Lập Phong mắt lạnh lẽo thấy bọn họ. Không ngờ! Mới một ngày, Hạ Tử Tinh đã lại câu dẫn Nike rồi?

14. Chương 14: Vô Ý Thương Tổn

Hạ Tử Tinh nâng đôi mắt đang ngập tràn nước mắt đáng thương lên nhìn Lâm Lập Phong, không nói ra câu gì. Nike thấy Lâm Lập Phong vẻ mặt lạnh lùng vội vàng giải thích: “Tử Tinh bị bò đá một cước, hiện tại đau đến không nói được.

“Là sao?” Anh đi tới bên cạnh Hạ Tử Tinh .

Hạ Tử Tinh không ngừng gật đầu. Lâm Lập Phong mau chóng ôm lấy cô, bảo Nike: “Chúng tôi đi về trước xem một chút xem cô ấy bị thương như nào.”

“Được.” Nike lập tức đi cùng.

Ở trong phòng, Lâm Lập Phong yêu cầu Hạ Tử Tinh cởi quần ra để anh xem vết thương, xem có cần bôi thuốc không.

Hạ Tử Tinh cật lực đẩy tay của anh, la lớn: “Anh đi đi! Đừng chạm vào tôi!”

Nhất định là Vu Na gây nên! Lúc đó Vu Na ghé sát đầu con bò không biết nói cái gì mà con bò tức giận, cô gặp tai ương rồi! Nếu không phải do Lâm Lập Phong, Hạ Tử Tinh cô có phải gánh chịu hậu quả này không?

Thật điên rồi! Đau chết cô!

“Em định làm gì? Tôi chỉ giúp em xem vết thương một chút, em rốt cuộc muốn thế nào?” Lâm Lập Phong tóm tay cô đang vùng vằng.

“Anh có lòng tốt như vậy sao? ! Anh không hại tôi, tôi đã rất cảm kích rồi!” Cô trào nước mắt.

“Tôi hại em khi nào?!” Lâm Lập Phong không vui nhìn chăm chú cô.

“Nếu không phải tại anh Vu Na có bảo con bò đá tôi không? !” Hạ Tử Tinh tức giận.

“Cái gì? Là Vu Na để bò đá em?” Lâm Lập Phong không hiểu hỏi lại, trông mắt sắc bén phát ra hàn quang.

“Đúng đấy! Không biết cô ta nói cái gì vào tai bò, nó liền tức giận, đá tôi một cước! Anh là đồ yêu tinh hại người! Anh tốt nhất cách tôi xa ra!” Hạ Tử Tinh gây sự.

Lâm Lập Phong đứng thẳng người, mím môi, không nói tiếng nào xoay người rời đi. Hạ Tử Tinh nhìn bóng lưng anh rời đi, lửa giận trong lòng cùng ủy khuất không cách nào nguôi được!

Vì sao cô lại gặp gỡ tên “ôn thần” này? Từ lúc bắt đầu, anh ta không hề để cô sống một ngày tử tế! Anh hận cô! Anh muốn hành hạ cô còn chưa đủ! Hiện tại ngay cả mọi người bên cạnh anh cũng khi dễ cô!

Quả thực là buồn cười? !

Ngày thứ hai, Lâm Lập Phong đưa cô rời nông trường, trực tiếp đến sân bay quốc tế bay trở về Trung Quốc. Hạ Tử Tinh còn nhớ rõ ở nông trường cùng mọi người cáo biệt, mọi người lưu luyến không rời, mặt Vu Na đỏ bừng...

Có lẽ, đây chẳng qua là một sự hiểu lầm! Cô bị bò đá đã thương không phải do Vu Na gây nên, chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi! Dù sao hầu hết mọi người trong gia đình đó tốt bụng, rất thân mật .

Ngồi ở khoang hạng nhất chuyến bay quốc tế, trong lòng Hạ Tử Tinh không khỏi có chút mất mát. Nông trường xinh đẹp kia, cô còn chưa xem đủ. Thật đáng tiếc a!

Cô liếc nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng cực điểm đang nhìn về phía ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì?

“Tại sao trở về nhanh như vậy? Có thể chơi mấy ngày nữa a. Nông trường xinh đẹp...” Cô cúi đầu lẩm bẩm. Mặc dù Vu Na không có thiện cảm với cô, nhưng cô vẫn muốn ở lại thêm mấy ngày. Cô còn chưa chơi đủ a~~! Cô còn chưa kịp ngắm nhìn lũ cừu khả ái, cũng chưa nếm thử cảm giác tự mình cưỡi ngựa.

“Công ty có việc, tôi phải trở về. Nếu muốn em có thể lựa chọn ở lại.” Lâm Lập Phong vô cùng lãnh đạm, thậm chí không thèm nhìn cô.

Hạ Tử Tinh nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh cũng không nói nữa. Công ty có việc hay chỉ là cái cớ a? Tối hôm qua tâm tình anh không được tốt, không muốn ở lại nơi đó, có thể có vấn đề với Vu Na chăng? Hay anh ta sợ giữa các nàng xảy ra xung đột sẽ phá vỡ tình cảm bằng hữu bọn họ?

Cô đưa ánh mắt nhìn bầu trời rộng lớn bên ngoài, hôm nay ánh mặt trời vẫn rực rỡ, nhưng lòng người lại xám xịt...

15. Chương 15: Sự Phẫn Nộ Của Hạ Tử Tinh

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Hạ Tử Tinh muốn đến công ty tiếp tục công việc người mẫu. Đồng nghiệp trong công ty nhìn thấy cô tới cũng rất cao hứng.

“Bây giờ mới tới gặp chúng ta sao? Coi như em cũng có lương tâm, không đến nỗi kết hôn thì quên mất bằng hữu?” Quan hệ đồng nghiệp xã hội trong công ty là do Lý Lâm một tay lôi kéo Hạ Tử Tinh.

“Làm sao lại quên mất đây? Em còn muốn đi làm a. Gần đây có việc gì không? Chị Lâm.” Hạ Tử Tinh cười hì hì nhìn Lý Lâm.

“Đi làm?!” Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn cô.

“Em tới đi làm a.” Vẻ mặt Hạ Tử Tinh u mê, không hiểu vì sao mọi người kinh ngạc đến thế?

“Em hủy hợp đồng rồi mà, không nhớ sao?” Tài vụ Tào Giang hoài nghi nhìn cô.

Hạ Tử Tinh sửng sốt: “Người nào?”

“Chúng ta mọi người đều biết!” Tất cả bọn họ, người nhìn ta, ta nhìn người, sau đó đều gật đầu.

“Em hủy hợp đồng khi nào?” Hạ Tử Tinh không tin được mở to mắt. Sao một chút ấn tượng cũng không có a~~?

“Là bí thư của chồng em tới, còn bồi thường cho công ty chúng ta một khoản lớn nữa!” Tào Giang nói.

“Chuyện này, không phải em không biết chứ? Tử Tinh.” Văn Thư Lệ lộ ra vẻ mặt kinh hoảng nhìn cô.

Hạ Tử Tinh giận tái mặt! Lâm Lập Phong tìm người hủy hợp đồng của cô còn không nói cho cô biết? Thật là quá đáng! Cô tức giận cầm thật chặt hai nắm tay, lập tức đi tới công ty anh.

Cô muốn tìm anh ta lý luận! Tại sao phải hủy hợp đồng giữa cô và công ty? Anh ta tại sao không để cô làm người mẫu! Đây chính là công việc của cô! Niềm say mê yêu thích của cô! Tại sao anh ta lại...?!

Hạ Tử Tinh mang khuôn mặt giận dữ đi tới tầng 66 cao nhất tập đoàn Lâm Lập, bí thư Tiêu Quân lập tức ở bên ngoài phòng làm việc tổng tài chặn lại.

“Hạ tiểu thư, nếu cô muốn gặp tổng tài, xin chờ một chút, tôi giúp cô đi thông báo!”

“Không cần!” Hạ Tử Tinh đẩy Tiêu Quân, trực tiếp bước vào trong phòng làm việc tổng tài.

Lâm Lập Phong ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy lửa giận của Hạ Tử Tinh đang đi về hướng mình, anh khoát tay áo ý bảo lui ra. Tiêu Quân thức thời lui ra ngoài. Khi ra còn đóng cửa phòng làm việc của tổng tài thật chặt.

” Tại sao anh phái người tới hủy hợp đồng làm người mẫu công ty của tôi? ! Đó là công việc của tôi!” Hạ Tử Tinh tức giận chất vấn. Cặp mắt đẹp trừng lên thật lớn, trong mắt là lửa giận hừng hực.

“Bằng việc tôi là chồng em! Phụ nữ Lâm gia chưa từng có ai xuất đầu lộ diện đi làm công việc! Bao gồm cả em nữa, cũng không thể!” Lâm Lập Phong đối mặt với lửa giận của cô vẫn tĩnh táo tự tin.

“Ghe tởm! Đó không chỉ là công việc, đó còn là niềm say mê của tôi!” Hạ Tử Tinh hai tay chống bàn nhìn thẳng vào anh.

“Hứng thú có thể thay đổi.” Anh để một tấm thẻ vàng trước mặt cô, ” Thẻ vàng này không bị giới hạn, em thích chi tiêu như nào thì cứ làm như thế!”

Hạ Tử Tinh cầm tấm thẻ màu vàng ném mạnh lên người anh, “Tôi không phải không có tiền. Tôi làm người mẫu thuần túy là vì niềm yêu thích! Anh không có quyền ngăn cản tôi!”

Lâm Lập Phong tức giận, trông mắt lóe ra ánh sáng lạnh băng: “Em có thể ra ngoài tìm việc? Có công ty nào dám nhận em vào làm sao?”

“Anh...ghê tởm!” Hạ Tử Tinh đang trong cơn tức giận, quăng hết văn kiện trên bàn xuống đất.

“Hạ Tử Tinh! Em không nên khiêu chiến sự chịu đựng của tôi!” Lâm Lập Phong đứng lên, ánh mắt sắc bén lạnh lùng bộc lộ ra sự tức giận.

“Bây giờ anh đang khiêu chiến sự nhẫn nhịn của tôi sao, Lâm Lập Phong!” Hạ Tử Tinh không chịu yếu thế, nhìn thẳng vào anh ta. Ai sợ ai chứ?

Lâm Lập Phong nhấn nút ở điện thoại, nói với Tiêu Quân ở đầu dây bên kia: “Tiêu Quân, đem bản thiết kế của tập đoàn Hạ thị vứt vào thùng rác...”

16. Chương 16

Hạ Tử Tinh vừa nghe, tay chân luống cuống đập máy điện thoại của anh.

“Anh thật hèn hạ!” Cô trừng đôi mắt đẹp. Tên nam nhân hèn hạ này đem công ty của ba ra uy hiếp cô!

“Hạ Chính Trung giáo dục không tốt! Nuôi dưỡng con gái trở nên không biết điều! Chẳng lẽ ông ta không phải trả giá đắt?” Lâm Lập Phong nhướng lông mày, trừng lại đôi mắt thách thức bất tuân của cô.

Hạ Tử Tinh hít một hơi thật sâu, hít một hơi thật dài nữa... Cố gắng làm tâm tình mình bình tĩnh. Một lúc lâu sau, đè nén lửa giận trong lòng, cô nói với giọng mềm nhẹ: “Chồng thân ái, em không làm người mẫu thì làm gì đây?”

“Ở hoa viên nhà có đủ loại hoa cỏ, nên ra đó đi dạo một chút. Hoặc là làm những việc người giàu thích làm a~~!” Lâm Lập Phong có vẻ mặt như sắp không nhẫn nhịn được nữa.

“Được! Tôi làm ngay bây giờ! Anh đừng có hối hận!” Giọng Hạ Tử Tinh đe dọa cực độ.

“Hừ! Tôi không biết hai chữ ‘hối hận’ viết như nào? Em đi đi! Tôi còn có việc.” Lâm Lập Phong khoát tay ý bảo cô rời đi.

“Vậy còn bản thiết kế của tập đoàn Hạ thị?” Cô cố ý nhắc nhở.

Lâm Lập Phong cười lạnh, nhắc điện thoại: “Tiêu Quân, đem bản thiết kế của tập đoàn Hạ thị vào đây.”

“Dạ.Tổng tài.”

Lâm Lập Phong nhìn về phía Hạ Tử Tinh, “Hiện tại em yên tâm chưa?”

“Hừ!” Về mặt Hạ Tử Tinh khinh thường xoay người đi.

“Chớ quên thẻ!” Lâm Lập Phong đưa thẻ vàng tới trước mặt cô. Hạ Tử Tinh liếc thẻ vàng một cái, cuối cùng vẫn nhận lấy. Dù sao tiền anh ta nhiều như vậy, cô sẽ cho anh ta biết sự lợi hại của mình!

Hạ Tử Tinh vừa đi, vừa nghĩ, làm sao để xài hết tiền của anh ta đây? Đem đi kinh doanh chỉ tốn chút tiền, anh ta sẽ không nhú mày! Không bằng... Trong lòng cô nảy ra một ý rất tốt!

Hạ Tử Tinh nhảy lên xe Benz, một đường chạy như điên đi tới khu dân cư cao cấp nhất của cả thành phố! Cô đi vào, một hơi mua tất tật, một khu căn hộ 20 tầng, thoáng cái đã tiêu hết gần 8 ngàn vạn tệ!

Như thế rất tốt, nhất định sẽ tức chết anh ta! Hạ Tử Tinh cười ma quỷ...

Sau đó, cô xoay người vào xe đi về nhà, anh ta bảo cô đi ngắm hoa ở hoa viên phải không? Trở về nhà cô sẽ đem toàn bộ hoa cỏ cây cối cao quý xinh đẹp, tất cả hủy hết, xem xem, anh ta có thể làm gì cô?

Cô thật muốn thấy anh ta hối hận! Không để cô làm người mẫu? Không để cô có công việc?! Cô muốn anh ta phải trả giá thật nhiều! Trong mắt Hạ Tử Tinh ngọn lửa giận đang bốc cháy bùng bùng...

Hạ Tử Tinh về đến nhà, đi vào phòng bếp cầm kéo chuyên dụng cắt hoa cỏ cây cối đi tới hoa viên, nhìn thấy cái gì liền cắt bỏ cái đó, những đóa hoa kiều diễm, lá cây xanh nhạt, toàn bộ bị cắt trụi.

Lý thúc là người làm vườn nhìn thấy hành động điên cuồng này sợ không nhúc nhích đứng ngốc ở một bên. Quản gia Ngọc tẩu thấy thế, lập tức trở về phòng gọi điện thoại cho cậu chủ.

Lâm Lập Phong vừa nhận được điện thoại của công ty bất động sản. Bọn họ nói, vợ anh Hạ Tử Tinh đã dùng thẻ vàng để thanh toán trị giá 8 ngàn vạn tệ, mua một khu căn hộ cao cấp. Tiếp đó, anh nhận điện thoại của Ngọc tẩu, tất cả hoa viên đẹp đẽ đã bị Hạ Tử Tinh phá hỏng, hiện tại đã trở thành một mảnh xác xơ...

Lâm Lập Phong chau lại cặp chân mày, cô gái đáng giận này! Anh nên trừng phạt cô thật nặng, cho cô biết ai mới là thượng đế? Ai là đầy tớ?

Có hạng người gì anh chưa từng gặp? Cô gái chán sống này lại dám khiêu chiến sự nhẫn nhịn của anh? Khiêu khích tính tình của anh?! Cô thật muốn chết mà!!

17. Chương 17

Hạ Tử Tinh san bằng hoa viên quý giá, cảm giác tâm tình đã khá lên nhiều. Cho nên cô muốn đi ra ngoài, liên hệ cô bạn tốt La Y cùng đi uống rượu. Cô muốn đi cảm thụ không khí nơi quầy bar một chút! Thử giãn thần kinh căng thẳng của mình!

“Rốt cục cậu cũng rảnh rồi tìm tôi đi chơi a~~? Thật không có lương tâm!” La Y nhìn Hạ Tử Tinh, cười híp mắt.

” Hiện tại tôi mới rảnh!”

“Đương nhiên rồi. Cậu bây giờ đã vinh dự trở thành lão bà của người cực kỳ có giá trị! Dĩ nhiên mỗi ngày phải đi chơi đủ kiểu a~. Thật hâm mộ chết đi được!” La Y biết rõ Tử Tinh không thích cuộc sống quá cao sang, lại hết lần này tới lần khác muốn trêu đùa cô. Bởi vì quả thật rất hâm mộ cô!

Mà hết lần này tới lần khác người đang có hạnh phúc, lại không biết đường quý trọng!

“Tôi không cần! Tôi rất thích công việc người mẫu này! Mỗi ngày tiếp xúc với nhiều người khác nhau, mặc nhiều loại y phục, đi tới những địa điểm khác biệt! Thật tốt!”

“Chính là cậu không biết thế nào là đủ!” La Y liếc cô một cái, “Có lão công anh tuấn, có gia tộc tài hồng thế lớn như vậy làm hậu thuẫn, rất nhiều người ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ a. Cậu nắm trong tay, mà lại nghĩ tới đâu đâu!”

“Cậu hiểu tôi không theo đuổi điều này mà.” Hạ Tử Tinh cầu nhàu. Cô dĩ nhiên biết thân phận của mình có bao nhiêu người hâm mộ.

Nhưng cô không yêu anh ta, anh ta cũng không yêu cô, cuộc hôn nhân như vậy, cô không muốn muốn a! Cô chỉ muốn cùng nam nhân mình yêu mến bình đạm mà sinh sống. Như vậy đã đủ rồi!

Giống như bây giờ, cuộc sống mỗi ngày là chiến tranh! Khói lửa nổi lên bốn phía, cô rất chán a!

“Không nói nữa! Uống rượu!” Hạ Tử Tinh cầm chén cùng La Y chạm cốc.

“Cậu không nên uống quá nhiều. Tối nay cậu đã uống 3 bình rượu rồi!” La Y khuyên nhủ.

“Một chén say quên ngàn thù a! Tôi muốn sau này ngày ngày cùng say a!” Hạ Tử Tinh lăm bắm một chút, lại uống một chén rượu.

Rượu cay quá a! Tựa như lòng cô! Không cách nào bình thường được!

Vì sao anh ta phải đối xử với cô như vậy? Ngay cả niềm yêu thích say mê duy nhất của cô, anh ta cũng muốn tước đoạt! Thật tàn nhẫn a! Cô hận anh ta! Từ khi bị bức hôn đến giờ, việc nào anh ta làm cũng đều là hành hạ cô!

Bức hôn, làm cô mất đi nam nhân mình yêu —— Vĩ Hoành, làm cho cô trở thành tình địch của chị hai, là cái đinh trong mắt chị.

Hiện tại anh ta lại làm cô mất việc, mất niềm say mê duy nhất trong lòng. Làm cô trở nên hai bàn tay trắng! Biến thành oán phụ cả ngày không có việc gì làm!

Anh ta rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể bỏ qua cho cô? !

Hạ Tử Tinh nghĩ đi nghĩ lại, úp sấp trên mặt bàn ngủ thiếp đi...

Hiện tại là 11h đêm, vậy mà Hạ Tử Tinh vẫn chưa về nhà? Gọi điện thoại thì lại tắt máy.

Được! Rất tốt! Dám khiêu khích sự nhẫn nhịn của anh! Anh phải xem xem cả một ngày đi ra ngoài rốt cuộc cô ta làm những gì?

Anh bảo quản gia gọi điện thoại, “Dương thúc, thúc giúp tôi tìm Hạ Tử Tinh trở về! Bất kể dùng phương pháp gì, tôi muốn một lúc sau cô ta phải ở đây!”

“Vâng, Thiếu gia.” Dương quản gia cung kính.

18. Chương 18

40 phút đồng hồ sau, Hạ Tử Tinh đang say đến rối tinh rối mù được người của Lâm gia công trở về. Lâm Lập Phong nhìn cô tóc xoã tung, cả người nồng nặc mùi rượu, giận đến nổi lòng dạ như muốn nổ tung! Cô nàng đáng ghét lại dám đi uống rượu, còn say thành cái bộ dạng xấu xí thế này? Thật đáng chết!

“Ngọc tẩu, mang cô ấy về phòng tắm rửa sạch sẽ. Tẩy rửa toàn bộ dơ bẩn trên người cho tôi! 10 phút sau, tôi muốn thấy một Hạ Tử Tinh sạch sẽ!” Lâm Lập Phong ra lệnh.

“Vâng. Thiếu gia.”

Lâm Lập Phong ngồi trên ghế salon, ánh mắt lạnh như băng nhìn Dương quản gia: “Nói cho tôi biết, ông đã tìm được cô ấy ở đâu? Lúc ấy bên cạnh có ai không?”

“Tôi tìm được thiếu phu nhân ở một quầy bar, bên cạnh lúc ấy còn có một cô gái nữa.” Dương quản gia khai báo chi tiết.

“Tốt! Chuyện tối nay, trừ mấy người ra có còn ai biết không?” Ánh mắt nghiêm nghị của anh làm cho Dương quản gia không dám nhìn thẳng.

“Không có ai biết nữa, chỉ có người của chúng ta biết. Tôi xin bảo đảm, chuyện đêm nay sẽ không tiết lộ ra ngoài. Sẽ không còn ai nhắc tới chuyện này nữa!” Dương quản gia cơ trí nói.

“Tốt! Các người có thể trở về.”

“Vâng, Thiếu gia.” Dương quản gia lui xuống.

Lâm Lập Phong nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Cô nàng đáng chết! Để xem tối nay tôi trừng trị em thế nào? Không cho em một chút giáo huấn, là em muốn đè đầu cưỡi cổ tôi sao?!

Vốn định cưới cô về nhà chỉ vì muốn che dấu gièm pha việc bộ ảnh, thêm nữa là cho cô ném chút mùi đau khổ, trừng phạt cô một chút rồi đưa cho cô tờ đơn ly hôn, làm cô lập tức rời đi! Từ đó cắt đứt quan hệ! Anh luôn không nghĩ tới muốn cùng cô dây dưa, muốn cùng cô cả đời!

Không nghĩ đến cô nàng càn rỡ thuần phục lại khó khăn đến thế! Một lần lại một lần cố ý chọc giận anh, khiêu khích sự nhẫn nhịn của anh! Tốt! Em càng không biết tốt xấu như vậy, tôi càng không để cho em thoải mái! Em chờ xem! Hạ Tử Tinh!

Đi lên tầng hai, Lâm Lập Phong nghe được tiếng thét chói tai vì tức giận của Hạ Tử Tinh. Có thể nói, hiện tại cô rất tức giận. Khóe miệng Lâm Lập Phong lộ ra vẻ cười lạnh. Đẩy cửa phòng, anh thấy mấy nữ giúp việc đang lôi kéo đầu tóc cô, khuôn mặt quật cường của cô tràn đầy sự căm phẫn cùng thái độ giận chó đánh mèo.

“Tốt lắm. Các người có thể đi ra ngoài.” Lâm Lập Phong phất tay ý bảo bọn họ rời đi.

Bọn họ nghe lời, lập tức buông Hạ Tử Tinh ra rồi rời khỏi gian phòng.

“Lâm Lập Phong! Anh rốt cuộc muốn thế nào? Không phải là bây giờ tôi đi đâu cũng bị anh can thiệp chứ?” Hạ Tử Tinh bực bội chất vấn.

Lâm Lập Phong nhắc bóng cô lên, ánh mắt lạnh khốc từ trên cao nhìn trừng trừng vào đôi mắt đẹp của cô: “Vợ yêu của anh, nói xem, hôm nay em đã chơi những gì rồi? hử?”

“Tôi chơi những gì? Chẳng lẽ anh không biết?” Cô không cam lòng yếu thế trả lời.

“Đúng a. Chỉ là mua 20 căn hộ chung cư, rồi đem hoa cỏ cây cối giá trị mấy trăm vạn diệt nhử tận gốc, còn tới quán bar đến nửa đêm không thèm trở về nhà? Đây chính là thành tích vĩ đại hôm nay của em sao?” Lâm Lập Phong hừ lạnh một tiếng: “Không sao, ngày mai tôi sẽ gọi Tiêu Quân đem danh sách thành tích hôm nay của em đến trước mặt ba em, để xem con gái tốt của ông rốt cuộc đã làm những gì?”

“Anh! Anh chỉ biết mang nhà, mang ba tôi ra để uy hiếp. Lâm Lập Phong, anh cũng chỉ có chút bản lãnh đó thôi sao?” Hạ Tử Tinh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Trông mắt đen nhánh của Lâm Lập Phong lập tức phát ra hàn quang sắc bén, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn: “Được! Tôi thành toàn cho em! Hiện tại sẽ để em ném thử bản lãnh chân chính của tôi!”

Anh bế cả người Hạ Tử Tinh lên, cô còn chưa kịp có phản ứng gì đã bị anh ta ném lên giường.

19. Chương 19

40 phút đồng hồ sau, Hạ Tử Tinh đang say đến rối tinh rối mù được người của Lâm gia công trở về. Lâm Lập Phong nhìn cô tóc xoã tung, cả người nồng nặc mùi rượu, giận đến nổi lòng dạ như muốn nổ tung! Cô nàng đáng ghét lại dám đi uống rượu, còn say thành cái bộ dạng xấu xí thế này? Thật đáng chết!

“Ngọc tẩu, mang cô ấy về phòng tắm rửa sạch sẽ. Tắm rửa toàn bộ cơ thể trên người cho tôi! 10 phút sau, tôi muốn thấy một Hạ Tử Tinh sạch sẽ!” Lâm Lập Phong ra lệnh.

“Vâng. Thiếu gia.”

Lâm Lập Phong ngồi trên ghế salon, ánh mắt lạnh như băng nhìn Dương quản gia: “Nói cho tôi biết, ông đã tìm được cô ấy ở đâu? Lúc ấy bên cạnh có ai không?”

“Tôi tìm được thiếu phu nhân ở một quầy bar, bên cạnh lúc ấy còn có một cô gái nữa.” Dương quản gia khai báo chi tiết.

“Tốt! Chuyện tối nay, trừ mấy người ra có còn ai biết không?” Ánh mắt nghiêm nghị của anh làm cho Dương quản gia không dám nhìn thẳng.

“Không có ai biết nữa, chỉ có người của chúng ta biết. Tôi xin bảo đảm, chuyện đêm nay sẽ không tiết lộ ra ngoài. Sẽ không còn ai nhắc tới chuyện này nữa!” Dương quản gia cơ trí nói.

“Tốt! Các người có thể trở về.”

“Vâng, Thiếu gia.” Dương quản gia lui xuống.

Lâm Lập Phong nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Cô nàng đáng chết! Để xem tối nay tôi trừng trị em thế nào? Không cho em một chút giáo huấn, là em muốn đè đầu cưỡi cổ tôi sao?!

Vốn định cưới cô về nhà chỉ vì muốn che dấu gièm pha việc bộ ảnh, thêm nữa là cho cô ném chút mùi đau khổ, trừng phạt cô một chút rồi đưa cho cô tờ đơn ly hôn, làm cô lập tức rời đi! Từ đó cắt đứt quan hệ! Anh luôn không nghĩ tới muốn cùng cô dây dưa, muốn cùng cô cả đời!

Không nghĩ đến cô nàng càn rỡ thuần phục lại khó khăn đến thế! Một lần lại một lần cố ý chọc giận anh, khiêu khích sự nhẫn nại của anh! Tốt! Em càng không biết tốt xấu như vậy, tôi càng không để cho em thoải mái! Em chờ xem! Hạ Tử Tinh!

Đi lên tầng hai, Lâm Lập Phong nghe được tiếng thét chói tai vì tức giận của Hạ Tử Tinh. Có thể nói, hiện tại cô rất tức giận. Khóe miệng Lâm Lập Phong lộ ra vẻ cười lạnh. Đẩy cửa phòng, anh thấy mấy nữ giúp việc đang lôi kéo đầu tóc cô, khuôn mặt quật cường của cô tràn đầy sự căm phẫn cùng thái độ giận chó đánh mèo.

“Tốt lắm. Các người có thể đi ra ngoài.” Lâm Lập Phong phất tay ý bảo bọn họ rời đi.

Bọn họ nghe lời, lập tức buông Hạ Tử Tinh ra rồi rời khỏi gian phòng.

“Lâm Lập Phong! Anh rốt cuộc muốn thế nào? Không phải là bây giờ tôi đi đâu cũng bị anh can thiệp chứ?” Hạ Tử Tinh bực bội chất vấn.

Lâm Lập Phong nhắc bóng cô lên, ánh mắt lạnh khốc từ trên cao nhìn trừng trừng vào đôi mắt đẹp của cô: “Vợ yêu của anh, nói xem, hôm nay em đã chơi những gì rồi? ừ?”

“Tôi chơi những gì? Chẳng lẽ anh không biết?” Cô không cam lòng yếu thế trả lời.

“Đúng a. Chỉ là mua 20 căn hộ chung cư, rồi đem hoa cỏ cây cối giá trị mấy trăm vạn diệt nhử tận gốc, còn tới quán bar đến nửa đêm không thềm trở về nhà? Đây chính là thành tích vĩ đại hôm nay của em sao?” Lâm Lập Phong hừ lạnh một tiếng: “Không sao, ngày mai tôi sẽ gọi Tiêu Quân đem danh sách thành tích hôm nay của em đến trước mặt ba em, để xem con gái tốt của ông rốt cuộc đã làm những gì?”

“Anh! Anh chỉ biết mang nhà, mang ba tôi ra để uy hiếp. Lâm Lập Phong, anh cũng chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?” Hạ Tử Tinh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Tròng mắt đen nhánh của Lâm Lập Phong lập tức phát ra hàn quang sắc bén, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn: “Được! Tôi thành toàn cho em! Hiện tại sẽ để em ném thử bản lĩnh chân chính của tôi!”

Anh bế cả người Hạ Tử Tinh lên, cô còn chưa kịp có phản ứng gì đã bị anh ta ném lên giường.

20. Chương 20

Sáng sớm làn gió nhẹ bay bay như vuốt ve người đang nằm trên giường, cô từ trong mơ hồ hỗn loạn cực độ mà tỉnh lại. Cô cảm giác mình đã ngủ một giấc ngủ thật dài, thật lâu.

Thời gian dài đến nỗi cơ hồ quên mất mình là ai? Nếu như có thể mất đi trí nhớ luôn thì thật tốt biết bao!

Cô giật mình, từ trên giường ngồi dậy, cảm giác cả người đau nhức vô lực.

Cô cố gắng đi vào trong phòng rửa tay, tấm gương sáng ngời phản chiếu hình ảnh bản thân loang lổ những dấu vết đã nói lên, tối hôm qua đích thực cô và anh đã cùng trải miên thân mật thể nào?

Bọn họ đã là vợ chồng chân chính! Nhưng cô cảm thấy khó quá! Trở thành người của anh, cô còn có thể có hạnh phúc không? Cả đời bị anh hành hạ, khi dễ. Anh có thể bỏ qua cho cô được một ngày hay không?

Cô nhẹ nhàng thanh tẩy dấu vết ở trên người, trong gương phản chiếu ra ánh mắt kiên nghị bất khuất của cô. Nếu như thân thể trầm luân không thể tránh được thì cô phải giữ vững lý trí bảo vệ trái tim mình không bị lấy mất.

Anh có thể đoạt được thân thể cô, nhưng tuyệt đối anh sẽ không nhận được tâm cô! Cô sẽ không để bản thân mình yêu tên ác ma này! Cả đời này anh ta cũng sẽ không nhận được sự cam tâm tình nguyện của cô!

Cô rửa mặt xong liền đi xuống phòng khách, vô tình thấy mẹ đang lo âu đi tới đi lui.

“Mẹ, mẹ đã đến rồi? Sao mẹ không lên phòng tìm con a?” Hạ Tử Tinh thấy mẹ lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Bọn họ nói con còn chưa tỉnh ngủ.” Dương Tuệ Lan nhìn sang Ngọc tẩu đứng bên cạnh.

“Ngọc tẩu, đó là mẹ tôi, bà hẳn là nên đánh thức tôi dậy.”

“Thiếu gia có nói tối hôm qua thiếu phu nhân rất mệt mỏi. Bất kể là ai cũng không được quấy rầy giấc ngủ của cô. Cho nên, chúng tôi không dám đi gọi cô dậy.” Ngọc tẩu thành thật khai báo.

Vừa nghĩ tới chuyện tối hôm qua, mặt Hạ Tử Tinh lập tức đỏ bừng.

“Người nhà tôi là ngoại lệ. Bất kể lúc nào, nếu người nhà của tôi tới tìm, bà đều phải đánh thức tôi!” Hạ Tử Tinh kiên quyết nói.

“Vâng.” Ngọc tẩu khó chịu nghe lời.

“Nơi này không có chuyện của bà nữa. Bà đi mau đi.”

Nhìn Ngọc tẩu rời đi, Hạ Tử Tinh cao hứng ôm chầm lấy mẹ làm nũng: “Mẹ, con rất nhớ mẹ a.”

“Tử Tinh, không ổn rồi! Em trai con đã xảy ra chuyện!” Khuôn mặt Dương Tuệ Lan lo lắng nhìn cô.

Hạ Tử Tinh sửng sốt một chút, hỏi: “Không phải em đang đi học ở Mỹ sao? Có chuyện gì vậy?”

“Nó uống rượu say ở quán bar gây chuyện, còn đánh bị thương người ta. Hiện tại đang bị bắt. Không chừng còn bị ngồi tù nữa!” Dương Tuệ Lan nước mắt chảy ròng ròng.

“Vậy ba thì sao? Ba định xử lý thế nào?” Hạ Tử Tinh kinh ngạc hỏi.

“Ba con cũng đang chuẩn bị! Sáng sớm nay đã mang luật sư lên máy bay đến nước Mỹ rồi.”

Hạ Tử Tinh thở phào nhẹ nhõm, ba giải quyết việc này, cô rất an tâm.

“Hẳn là không có gì đâu. Ba có thể ứng phó được. Em trai nhất định không có chuyện gì.” Hạ Tử Tinh an ủi mẹ.

“Nhưng ta vẫn không yên lòng! Con cũng biết, nếu như đã từng ngồi tù, hoặc có tiền án thì người đó không thể trở thành tổng tài công ty được! Nếu như em trai con lần này không thoát tội, phải ngồi tù, bị lưu tiền án thì cả đời nó hỏng rồi!” Dương Tuệ Lan lo lắng cả đêm không thể chợp mắt được.

Hạ Tử Tinh bắt đầu ý thức được chuyện nghiêm trọng đến mức nào rồi! Em trai là con trai duy nhất của Hạ gia, nếu như phải ngồi tù, công ty Hạ gia phải giao cho ai tiếp nhận? Chẳng lẽ truyền cho cô hoặc chị hai- hai người không hiểu công tác đi tiếp nhận sao?

Cô chỉ biết làm người mẫu, công việc của công ty không hiểu chút nào! Mà chị hai lại càng chỉ biết dùng tiền mua quần áo! Nếu như sau này em trai không thể trở thành tổng tài công ty, công ty sẽ rơi vào tay kẻ khác?

Tại sao có thể?! Tâm huyết cả đời của ba uổng phí rồi!

“Vậy chúng ta nên làm thế nào mới tốt đây?” Hạ Tử Tinh cũng lo lắng.

“Vậy nên mẹ mới tới tìm con bàn bạc, xem Lập Phong có thể giúp đỡ được không? Dù sao Lâm gia cũng là đại gia tộc, ở Mĩ cũng có chi nhánh của công ty. Nó với nhân viên cảnh ở Mĩ sát hẵn là có chút liên lạc. Đối với luật pháp Mĩ cũng tương đối rõ ràng. Nói không chừng, Lập Phong có thể có biện pháp cứu em trai con?”

Cầu xin Lâm Lập Phong hỗ trợ? Hạ Tử Tinh ỉu xìu cúi mắt. Anh sẽ giúp đỡ sao? Anh nguyện ý giúp cô cứu em trai sao? Trong thâm tâm cô thấy, một chút nguyện ý cũng không có! Dù sao quan hệ của bọn họ cũng không tốt lắm! Cô nên mở miệng cầu xin anh như thế nào đây?

“Tử Tinh, mẹ hi vọng con có thể đặt em trai lên trên bản thân mình. Nếu như nó không thể tiếp nhận công ty của ba con thì sau này đường đời nó sẽ thế nào đây? Chuyện này ảnh hưởng đến cả đời của em con! Con nhất định phải giúp đỡ nó a! Đó là em trai duy nhất của con!” Dương Tuệ Lan năn nỉ nói.

“Mẹ, con sẽ đi cầu xin anh ta! Bất kể như nào con cũng sẽ cứu em trai! Mẹ yên tâm!” Hạ Tử Tinh cầm tay mẹ an ủi.

Thật ra trong lòng cô thật sự không nở! Phản ứng của Lâm Lập Phong, cô không cách nào suy đoán được! Cô không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi thử một lần. Vì cứu em trai, vì tiền đồ của em, vì tập đoàn Hạ thị, cô phải quyết tâm lên!

Bất kể Lâm Lập Phong có làm khó thế nào cũng không sợ! Chỉ cần anh chịu giúp cô cứu em trai, ngay cả linh hồn cô cũng nguyện ý bán đứng cho anh!

Người nhà đối với cô, vĩnh viễn là quan trọng nhất!

Hạ Tử Tinh khẩn trương nắm chặt tay, sợ hãi đến tập đoàn Lâm Lập. Trong thâm tâm cô lúc này thật khẩn trương a! Cô lo lắng ỉn...lỡ lời nói ra điều gì đắc tội Lâm Lập Phong, em trai cô sẽ không thể cứu! Cô nhất định phải cẩn thận đối mặt với Lâm Lập Phong!

Cô rung mình, bất kể Lâm Lập Phong có yêu cầu gì cũng phải đáp ứng! Chỉ cần anh nguyện ý cứu em trai cô!

21. Chương 21

Tiêu Quân một lần nữa nhìn thấy Hạ Tử Tinh tới tập đoàn Lâm Lập, trong lòng hẵn không khỏi nghi vấn? Lần này không biết là vì chuyện gì mà đến?

“Lâm phu nhân, tổng tài đang trong phòng họp, cô đến phòng làm việc tổng tài chờ được không?” Tiêu Quân lịch sự hỏi.

“Được. Tôi vào bên trong chờ anh ta.” Hạ Tử Tinh ôn hòa.

Lúc này Tiêu Quân có chút ngỡ ngàng. Cô gái ôn nhu tinh khiết này với khuôn long phát hỏa hôm qua quả là khác nhau một trời một vực a?!!

Tiêu Quân đưa cô vào trong phòng làm việc tổng tài, ý bảo cô ngồi chờ ở trên ghế sa lon, sau đó mang cho cô chén cà phê thơm nồng.

“Đây là loại cà phê mà tổng tài thích nhất, hi vọng cô cũng thích nó.”

“Cảm ơn.” Cô gật đầu, sau đó tò mò hỏi: “Anh ta đi họp, vậy anh không cần đi theo sao?”

Tiêu Quân lộ ra cười ôn hòa: “Tổng tài có tất cả 3 bí thư, lần này họp cùng những bí thư khác.”

“Nha. Như vậy a.” Hạ Tử Tinh phát hiện hiểu biết của mình đối với Lâm Lập Phong thật là ít ỏi.

“Anh làm thư ký của anh ta đã bao lâu rồi?” Hạ Tử Tinh lại hỏi.

“Đã 5 năm rồi.” Tiêu Quân lịch sự đáp lời.

“Vậy anh hẳn là rất hiểu anh ta đi?”

Tiêu Quân suy nghĩ một chút, đáp: “Có thể nói như vậy.”

Cô sẽ không muốn từ hấn hỏi thăm chuyện tình tổng tài đi? Nếu như cô hỏi tổng tài từng có bao nhiêu người phụ nữ? Hấn có nên trả lời cô không?

“Em tới làm gì?” Lâm Lập Phong đúng lúc đó xuất hiện, Tiêu Quân lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi có việc muốn nói cùng anh.” Hạ Tử Tinh đứng lên.

Tiêu Quân thức thời lập tức lui ra ngoài, thuận tiện đem đóng chặt cửa. Trong phòng làm việc chỉ có hai người Lâm Lập Phong và Hạ Tử Tinh.

Lâm Lập Phong tới bên cạnh cô ngồi xuống, lộ ra nụ cười vui vẻ:

“Em có ý tới công ty tìm tôi, không phải là quá nhớ tôi đấy chứ?”

Gương mặt Hạ Tử Tinh không khỏi hiện lên hai đóa hồng vân. Những hình ảnh thân thiết tới qua lại một lần nữa hiện lên trước mắt cô. Cô cảm giác thân thể mình đột nhiên nóng bừng lên, ngay cả tim đập cũng tăng nhanh.

“Sao, làm sao có thể thế?!” Cô vội vàng phủ nhận.

Nụ cười của Lâm Lập Phong càng sâu hơn: “Em không phải vì nhớ tôi mà đến, vậy là có chuyện muốn nhờ?”

Nam nhân này thật thông minh! Hạ Tử Tinh không thể không thừa nhận!

“Tôi có chuyện muốn nhờ.” Hạ Tử Tinh định nói thẳng vào vấn đề.

“Chuyện gì?” Ánh mắt cuốn hút của anh nhìn chăm chú vào cô, trên người có cảm giác không khí đặc biệt vây quanh, xâm lấn giác quan của cô.

Phòng làm việc thoáng cái trở nên hẹp lại, bên trong tràn đầy hơi thở của anh, cô cảm giác mình bị hơi thở của anh bao vây chung quanh, làm trong lòng cô có chút áp bức.

“Em trai tôi ở Mỹ gây chuyện đã bị bắt, tôi hi vọng anh có thể ra tay cứu nó.” Thanh âm Hạ Tử Tinh êm dịu vô cùng khiến cho anh nghe thấy vô cùng thoải mái! Cô nàng này lần đầu tiên dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói chuyện với anh sao?

“Chuyện nghiêm trọng không?” Anh tiến tới gần cô.

“Hình như có người bị thương.” Cô suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Em muốn tôi giúp em như nào?”

“Em trai tôi không thể ngồi tù, cũng không thể có tiền án, tôi hi vọng có thể giải quyết hòa bình.” Hạ Tử Tinh vội vàng nói, thân mình dịch chuyển về phía sau, giữ vững khoảng cách giữa bọn họ. Anh gần sát như vậy làm cô cảm thấy hô hấp khó khăn.

Anh hé miệng cười một tiếng :”Được. Không thành vấn đề. Chuyện này tôi sẽ xử lý! Bất quá, tôi giúp em sẽ được cái gì?”

Câu trước của anh khiến trong lòng cô thật cao hứng, một câu sau làm cô như rơi thẳng xuống biển rộng. Cô cũng biết anh sẽ không giúp đỡ cô vô điều kiện!

“Chỉ cần anh làm tốt chuyện này, điều kiện tùy anh đặt ra!” Hạ Tử Tinh kiên định .

“Em quyết định?” Anh nghiêm túc nhìn chăm chú vào mắt cô.

“Tôi xác định! Anh giúp đi.” Hạ Tử Tinh thật tình gật đầu. Chuyện cho tới bây giờ, cô chỉ có thể như nằm trên bàn cá, tùy ý anh xử lý.

“Tốt! Em nghe cho rõ, sau này không cho phép em phản đối ý kiến của tôi! Tôi nói cái gì em làm cái đó! Toàn tâm toàn ý làm vợ của Lâm Lập Phong tôi! Trung trinh không đổi! Bất kể sau này tôi đối đãi với em như nào em cũng không nỡ câu oán hận! Không được phép nói đến ly hôn! Trừ phi tôi rời bỏ em! Em có thể làm được không?” Tròng mắt anh lóe ra ánh nhìn tà ác khiến người ta run rẩy.

Hạ Tử Tinh mở to mắt, nghe những điều vô lý này như ”kế ước bất bình đẳng”, trong lòng không khỏi tức giận! Cô hiểu nếu mình đáp ứng anh, cả đời này cô sẽ bị anh tùy ý bắt nạt! Vĩnh viễn không có khả năng bỏ đi rồi! Nguyên tưởng rằng anh còn chút lương tâm, chờ cơn giận của anh dần biến mất, cô sẽ nói ly hôn, vĩnh viễn rời xa anh.

Nhưng, giờ khắc này, cô không có lựa chọn nữa rồi! Vì tiền đồ của em trai, vì tập đoàn Hạ thị, cô không thể làm gì khác hơn là bỏ đi hạnh phúc của mình!

“Được! Tôi đáp ứng anh!” Hạ Tử Tinh bất đắc dĩ.

“Em không hối hận?” Anh đưa mắt nhìn cô.

Hạ Tử Tinh bất đắc dĩ lắc đầu, “Tôi không hối hận.”

“Tốt lắm! Tới đây hôn tôi đi!” Nếu kế ước đã thông qua, Lâm Lập Phong lập tức nói mệnh lệnh thứ nhất.

Hạ Tử Tinh sợ hết hồn! Cô nhìn chung quanh, nơi này là phòng làm việc tổng tài a! Tại sao có thể làm chuyện như vậy ở đây?!

“Như thế nào? Nhanh như vậy đã đổi ý rồi?” Anh trêu chọc cô.

“Đây chính là phòng làm việc của anh a? Làm sao có thể...” Cô đỏ mặt kêu lên.

“Thế thì thế nào? Nếu tôi muốn em thì ở ngay chỗ này cũng có thể!” Lâm Lập Phong lãnh khốc nói.

Hạ Tử Tinh cả kinh vội vàng nắm chắc cổ áo mình, bối rối lên tiếng: “Anh không thể!”

“Ở nơi này tôi là trời! Tôi muốn làm gì sẽ làm cái đó! Có ai dám ngăn cản không?” Anh trừng mắt, kéo cô vào trong lòng mình.

Hạ Tử Tinh nhìn anh, anh cũng nhìn cô, cô phát hiện ánh mắt của anh ở trong bóng tối lộ ra vẻ sáng ngời đặc biệt. Cô đỏ bừng mặt, dần dần gần sát anh, nhẹ đem môi mềm chạm vào môi anh, nhẹ nhàng hôn.

Thấy anh không hề có phản ứng, cô vươn đầu lưỡi liếm nhẹ qua bờ môi của anh, giống như mèo con đang thưởng thức con cá.

Bộ dạng ngây ngô của cô khiến Lâm Lập Phong cảm thấy buồn cười! Anh ôm lấy cô, đôi môi nóng bỏng như muốn nuốt chửng môi mềm mọng manh của cô, đầu lưỡi cuồng dã không hề kiêng kỵ tách hàm răng, xâm lược bên trong, cùng lưỡi cô triển miên.

Trong thời khắc khó tách rời như vậy, điện thoại không thức thời vang lên. Hạ Tử Tinh lập tức đẩy Lâm Lập Phong ra, khuôn mặt Lâm Lập Phong lộ rõ vẻ không vui đi tới bàn làm việc nghe máy: “Chuyện gì?”

“Tổng tài, Dương tổng tài – Dương Vũ tới chơi.”

Lâm Lập Phong thở dài một hơi, tên khốn kiếp Dương Vũ này thật tìm đến đúng lúc a!

22. Chương 22

“Để cậu ta đợi bên ngoài một chút.” Anh rất không vừa lòng. Sau đó nhìn Hạ Tử Tinh đỏ bừng cả khuôn mặt đứng ở một bên luống cuống tay chân không khỏi lộ ra nụ cười đùa cợt.

“Bộ dạng này của em mà đi ra ngoài, cả đời anh minh của tôi sẽ bị mất sạch!”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Vào phòng nghỉ chờ tôi. Nếu tôi không gọi, em không được ra ngoài.” Lâm Lập Phong ra lệnh.

Hạ Tử Tinh cũng rất thích đề nghị này của anh. Cô cũng không thích người khác nhìn thấy mình có bộ dạng chật vật như này. Cô bước nhanh về phía phòng nghỉ.

Lâm Lập Phong mở cửa phòng làm việc, Dương Vũ với vẻ mặt mập mờ đi tới, cặp mắt không có hảo ý nhìn loạn xung quanh, như muốn tìm dấu vết.

“Cô nàng bé nhỏ ẩn nấp ở chỗ nào a~~?” Dương Vũ ngồi trên ghế sa lon cười hì hì nhìn anh.

“Người nào?” Lâm Lập Phong giả bộ không biết cậu ta nói về ai.

“Cô nàng cùng cậu triền miên ở nơi này a~~?” Đôi môi Dương Vũ ưu nhã hiện lên vẻ mỉm cười.

“Không có cô nàng nào hết! Nơi này chỉ có một mình tôi.” Lâm Lập Phong ngồi xuống ghế làm việc.

” Có thật không?!” Dương Vũ mập mờ nhìn anh.

” Tin hay không tùy cậu!” Lâm Lập Phong cầm lấy văn kiện, hỏi hần: ” Cậu tới tìm tôi có chuyện gì?”

” Bạn tốt tới thăm một chút không được a~~?”

” ‘Vô sự không lên điện tam bảo’! Có chuyện gì nói nhanh lên!” Lâm Lập Phong bày ra vẻ mặt hiểu biết.

” Tôi thật sự muốn gặp nên mới tới thăm cậu thôi ! Lập Phong, cậu không tin lời tôi sao?” Dương Vũ bỗng nhiên ác tâm.

Hạ Tử Tinh ở trong phòng nghỉ nghe thấy cũng cảm giác một trận ác tâm! Nam nhân này là ai? Chẳng lẽ là tình phu của Lâm Lập Phong?

Ý nghĩ chợt lóe lên, Hạ Tử Tinh không khỏi che miệng cười. Lâm Lập Phong không phải là bị nam nhân ăn sạch sẽ sao?

“Được lắm! Ít nói nhảm đi!” Vẻ mặt Lâm Lập Phong không nhin được mà cau lại. Tên Dương Vũ này lúc nào cũng có bộ dạng cà lơ phất phơ! Từ cấp nhị trung quen biết cậu ta đến giờ cũng không hề thấy thay đổi!

“Tôi nghe nói cậu mới đi nghỉ tuần trăng mật trở về nên cố ý tới đây. Cậu cùng cô ấy tốt đẹp chứ?”

“Cũng không tệ!”

” Cùng một người không có tình cảm kết hôn, đi hưởng tuần trăng mật cảm giác như nào? Sẽ rất thú vị?” Dương Vũ cố ý trêu chọc.

Lâm Lập Phong cười khẽ một cái: “Nếu muốn biết, tự mình ra đường tìm đại một người mà thử!”

“Hắc! hắc! Tôi mới không tùy tiện giống cậu! Kết hôn, tiện tay cùng một người xa lạ đi ghi danh đăng kí! Không tìm được người yêu thật lòng, tôi sẽ không kết hôn!” Dương Vũ nói vô cùng lưu manh.

“Cậu cứ giả bộ như vậy đi! Người mà cậu đùa bỡn đâu chỉ ngàn vạn? Trước mặt tôi dám nói đến thật lòng? Quả thực câu nói không đáng giá một đồng!” Lâm Lập Phong mỉa mai.

“Đó là do tôi vẫn chưa tìm được người thích hợp, đang không ngừng tìm kiếm. Mặc dù tôi quen nhiều người, nhưng thời điểm ở chung một chỗ với ai tôi cũng rất thật lòng!”

” Đúng vậy. Mỗi người không được hơn một tuần lễ thực tâm! Đúng không?” Lâm Lập Phong cười lạnh.

” Được được, chỉ có cậu là chung tình nhất được chưa? 30 năm qua, cũng chỉ yêu ‘Dư Tuyết Lâm’?! ”

Dư Tuyết Lâm? Đây chính là người trong lòng anh thích nhất? Cô bỗng nhiên cảm thấy tâm tính mình như mơ hồ bị nhói đau? Tại sao cô lại thấy đau? Bất cứ chuyện gì anh với cô cũng không liên quan a! Tại sao cô lại vì anh mà cảm thấy đau lòng?

Nhất định là ảo giác! Nhất định thế!

” Đủ rồi! Không nên nhắc đến cô ta!” Lâm Lập Phong bỗng nhiên lớn tiếng.

” Cậu nhìn cậu xem, vừa nhắc cô ta là có bộ dáng chết giẫm này! Người ta đã vứt bỏ cậu để chọn người khác. Cậu còn không quên cô ta đi?” Dương Vũ giọng nói nguội lạnh, ” Cậu đừng quên, giờ cậu đã kết hôn. Trong lòng còn chứa người khác, đối với người vợ đáng thương của cậu thật không công bình a!”

“Không cần cậu nhắc nhở tôi!” Lâm Lập Phong như đông cứng.

” Cô ấy thật đáng thương! Chồng mình trong lòng chỉ có người khác, mà không có mình! Sau này còn có hạnh phúc không? Không bằng cậu mở lòng từ bi tha cho người ta đi? Đó là hạnh phúc cả đời của người ta a~~!”

” Tôi chính là hạnh phúc cả đời của cô ấy!” Lâm Lập Phong tức giận.

” Cậu có thể cho cô ấy hạnh phúc không? Bản thân cậu tự hỏi xem!” Dương Vũ chất vấn.

” Có hay không, là chuyện của tôi! Cậu ít lải nhải đi!” Lâm Lập Phong phẫn nộ quát.

” Tốt! Là chuyện nhà của cậu, tôi nhiều chuyện, được chưa?” Dương Vũ lạnh lùng xoay người mở cửa rời đi.

Hạ Tử Tinh nghe được tiếng đóng cửa vang dội, núp ở trong phòng nghỉ run run ôm thân thể của mình. Giờ này khắc này, tâm tình của cô phức tạp e rằng khó diễn tả được bằng ngôn từ. Thật như có chút khổ sở, thật như có chút đau lòng, thật như có chút luống cuống.

Tóm lại, cô không cách nào rõ cảm giác chân chính trong lòng mình. Hình như là một trăm vị hợp lại, trăm loại tư vị cùng xông lên đầu. Mà tư vị làm cô cảm thụ sâu sắc nhất chính là mất mát và bi thương!

Đêm đã khuya, Hạ Tử Tinh lăn qua lộn lại không cách nào ngủ được. Chẳng biết tại sao mà tối nay đặc biệt thanh tĩnh! Cô nhìn chuông đầu giường, đã rạng sáng 3h, anh hình như chưa về. Cô chưa nghe thấy tiếng chốt mở cửa phòng.

Cô sẽ không thừa nhận bản thân đang lo lắng cho anh. Nhưng hiện tại cô thật ngủ không được. Cô từ trên giường đứng lên, mở cửa phòng bên cạnh, trong phòng không có một bóng người.

Cô cảm thấy có chút mất mát, nhưng cô không thừa nhận là đang nghĩ đến anh!

Anh thật sự chưa về! Anh chưa từng về nhà trễ như thế! Cuộc sống của anh rất có quy luật, cho dù có phải đi xã giao, anh cũng sẽ về trước lúc 12 giờ.

Anh đã đi nơi nào? Trong đầu cô lập tức hiện ra hình ảnh của anh cùng với người khác! Tại sao trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh không chịu nổi như vậy? Có thể anh thật sự có việc xã giao không thể rời bỏ mà?

Cô tự nói với mình, không nên nghĩ như thế! Cho dù anh làm việc không thể chịu nổi, cũng không liên quan đến cô? Tại sao cô lại khẩn trương để ý chứ?

Mặc dù bọn họ đã là vợ chồng chân chính. Nhưng chuyện của anh, cô không muốn để ý, cũng không nên để ý. Bởi vì cô không có tư cách!

Cô hiểu mình chỉ là vợ, là vợ trên danh nghĩa của anh! Trong suy nghĩ của anh, một chút địa vị cô cũng không có! Đối với cô trừ sự cướp chế, chính là sự khi dễ cùng vũ nhục!

Tại sao cô lại để ý đến anh? Cô đặt vào anh càng nhiều tình cảm, anh lại càng là thương tổn cô, cô sẽ càng đau khổ. Yêu anh chẳng khác nào tiến vào địa ngục, tuyệt đối so với chết còn đau khổ hơn!

Cô không thể để ý đến anh, càng không thể yêu anh, ngay cả chút tình cảm cũng không nên có!

Bỗng nhiên cô nghe được lầu dưới có tiếng huyền oán, cô xoay người đi xuống, thấy cả người Lâm Lập Phong vô lực được tài xế đỡ đi vào. Ngọc tẩu cũng ở một bên hỗ trợ.

” Thiếu phu nhân, thiếu gia uống rượu say.” Tài xế nói với Hạ Tử Tinh, vẻ mặt lo âu.

Hạ Tử Tinh chạy xuống hỗ trợ, cùng nhau hợp lực mang anh vào trong phòng ngủ. Sau đó, Ngọc tẩu vội vàng cởi giày cùng áo khoác cho anh.

Hạ Tử Tinh thấy cũng đã muộn, nói với tài xế: ” Thành, cậu về nhà trước nghỉ ngơi đi. Hiện tại đã muộn.”

” Cảm ơn cô.” Tài xế A Thành cung kính rời đi.

” Ngọc tẩu, bà cũng đi nghỉ ngơi đi.”

” Cảm ơn thiếu phu nhân.”

Hiện tại, trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người bọn họ. Hạ Tử Tinh nhìn Lâm Lập Phong khuôn mặt đỏ bừng, một thân nồng nặc mùi rượu cảm thấy rất kỳ quái. Mặc dù anh thường xã giao, nhưng chưa từng uống rượu say. Lần này không biết là vì chuyện gì? Nhất định là một chuyện rất không vui.

Hôm nay thời điểm cô rời phòng làm việc của anh, vẻ mặt anh thật không tốt! Không phải là vì Dư Tuyết Lâm kia chứ?

Cô vào phòng tắm lấy một cái khăn nóng giúp anh lau mặt, cổ, tay. Khi đứng lên định cất khăn lông đi, thì anh giữ cô lại.

” Không nên.....” Anh kéo tay cô mơ mơ màng màng nói.

Cô ngồi bên cạnh anh, cởi nút cài áo sơ mi của anh một chút, để cho anh thoải mái hơn.

” Anh nghỉ ngơi thật tốt!”

” Không nên đi.....” anh lẩm bẩm nói.

Hạ Tử Tinh nhìn anh còn nhắm chặt hai mắt, nhất định là đang nói mơ. Cô đưa tay vuốt tóc rũ trên trán ra, bỗng nhiên anh mở mắt nhìn cô. Cặp mắt lại yếu ớt, đây là ánh mắt cô chưa từng nhìn thấy.

” Đừng rời đi, ở lại bên anh.” Thanh âm trầm thấp của anh tràn ngập sự cầu khẩn.

Hạ Tử Tinh có chút mê hoặc. Anh rốt cuộc như nào? Bình thường lạnh lùng cứng rắn vô tình như vậy, nhưng bây giờ toát ra vẻ mặt đáng thương.....

23. Chương 23

Anh chuyên chú nhìn cô, bàn tay ôn nhu vuốt ve mặt cô, dọc theo cổ, nhẹ nhàng kéo đầu cô xuống. Đôi môi lạnh như băng của anh rơi vào môi mềm của cô, nhẹ nhàng hôn. Sau đó, hai tay anh kéo nhẹ sau lưng cô, cô ngã nhào vào trong lòng ngực anh.

Anh áp người cô ở phía dưới, dùng nụ hôn ôn nhu trước nay chưa từng có để hôn cô, không cưỡng đoạt, không cường thế, cẩn thận như vậy, nhu tình vạn chủng, chuyên chú hôn cô. Tựa như đối với người yêu, như bày tỏ tình cảm của mình mà yêu thương cô.

Khi bị anh ôn nhu hôn như vậy, cô từ từ mất đi phòng bị, lạc mình trong nụ hôn của anh, theo cảm giác của mình đáp lại anh, cùng anh say mê.

Sau đó, bọn họ nhu tình như thể rơi vào trên cổ, trước ngực, thậm chí toàn thân..... Bọn họ nóng bỏng hôn nhau, hấp dẫn sự nhiệt tình nấp sâu trong đáy lòng nhau.

Cuối cùng, bọn họ thân mật kết hợp, anh dẫn cô vào trong thế giới tình yêu nhiệt liệt quay cuồng, cô cảm nhận được sự kích thích rạo rực chưa bao giờ trải qua, không cách nào điều khiển mình, tự động cùng anh... nhu tình như nước...

Hết thấy kích tình trôi qua, Hạ Tử Tinh dần dần tỉnh lại, lần này cô cảm thấy vô cùng vui vẻ, không có một chút cảm giác bị áp bách cùng ủy khuất như trước kia. Là bởi vì anh ôn nhu đến thế?!

Cô thầm đánh giá Lâm Lập Phong bên cạnh còn đang ngủ say, lúc này mới phát hiện thì ra anh lớn lên rất đẹp trai! Cái trán rộng rãi, lông mày đậm, đôi môi, cằm kiên nghị. Ngũ quan như được dùng dao khắc sâu biểu hiện sự kiên nghị bất khuất.

Cô không khỏi đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh, bỗng nhiên tay anh tới đẩy tay cô ra, trong miệng lẩm bẩm: "Tuyệt Lâm, đừng nghịch nữa, anh mệt!"

Tuyệt Lâm?! Cái tên này xâm lấn trong đầu óc cô, cô ngây ngẩn cả người! Trong óc nhất thời trống rỗng!

Anh, anh lại coi cô trở thành "Dư Tuyệt Lâm"?! Anh mới vừa rồi ôn nhu không phải với cô mà là đối với "Dư Tuyệt Lâm", cô chẳng qua là thể thân của "Dư Tuyệt Lâm" mà thôi!

Đột nhiên, cô cảm thấy sỉ nhục cùng tức giận trước nay chưa có! Cô tình nguyện cùng anh, nhưng lúc đó trong đầu anh có biết cô là ai? Mà hiện tại, anh đối với cô nhu tình như vậy, vạn phần ôn nhu, trong lòng nghĩ cũng là một người khác!

Nước mắt thương tâm cùng ủy khuất đã rơi đầy mặt, cô từ trên giường chậm rãi ngồi dậy, bình tĩnh mặc quần áo tử tế, trở lại phòng mình.

Đi vào phòng rửa tay, cô mở vòi nước, để cho nước lạnh băng từ đầu rơi ướt trên người. Cô ôm lấy thân thể mình, nhắm mắt lại, cảm nhận nước lạnh thấu xương trong mùa đông.

Cả người cô lạnh cóng phát run, nhưng cái lạnh thấu xương của nước không cách nào dập tắt lửa giận trong lòng cùng ủy khuất của cô! Cô lại trở thành thể thân?! Lại thành thể thân của "Dư Tuyệt Lâm"?

Cô – Hạ Tử Tinh luôn kiêu ngạo, là siêu cấp người mẫu! Có bao nhiêu con nhà giàu quỳ gối trước mặt? Có bao nhiêu người vì hẹn gặp cô mà đứng trước cửa nhà chờ đợi hồi lâu? Có bao nhiêu người vì muốn nhìn thấy cô một cái mà ở sân bay đợi chờ mấy ngày chứ?

Cô là Hạ Tử Tinh có hàng ngàn hàng vạn người yêu thích? Từ lúc nào cô đã lưu lạc thành "người yêu thể thân" của người khác? Đối với cô quả thực là vô cùng nhục nhã! Vũ nhục! Vũ nhục! Vũ nhục quá lớn!

Mà vũ nhục này là Lâm Lập Phong ban cho cô! Lâm Lập Phong đáng hận! Lâm Lập Phong chết tiệt!

Mặt tràn đầy là nước, đã phân không rõ đó là nước mắt hay là nước lạnh nữa nhưng cô biết cô lạnh, rất lạnh! Không chỉ là thân thể lạnh băng, lòng của cô còn lạnh hơn!

Thêm một lần nữa cô hiểu, cô không nên có tình cảm với Lâm Lập Phong! Ngay cả là một chút cảm tình cũng không nên có! Trao cho anh tình cảm của mình, chẳng khác nào nhận sự thương hại của anh!

Anh chắc chắn là không đối xử tử tế với cô! Cô quá ngây thơ rồi! Anh làm sao có thể đối tốt với cô? Anh làm sao có thể ôn nhu với cô đây? Cô cũng tự mình đa tình quá!

Cô hiểu, yêu anh, chẳng khác nào rước lấy tình yêu vô cùng đau đớn! So với xuống Địa ngục còn khó chịu hơn, cô vĩnh viễn không muốn, không nên.....

Sáng sớm thứ hai, Hạ Tử Tinh nhận được điện thoại của em trai và ba từ Mỹ trở về. Cô để điện thoại xuống, lập tức về Hạ gia. Trong phòng khách Hạ gia, cô thấy vẻ mặt ba mệt mỏi còn em trai thì tiêu tụy.

Hạ Tử Tinh nhất thời xúc động, không khỏi chảy nước mắt. Cô chạy tới ôm cổ em trai Hạ Tử Hiên thật chặt. Đó là đứa em trai duy nhất của cô, là em trai cô yêu quý nhất, làm sao trở thành như vậy?! Vừa nhìn thấy nó có bộ dạng buồn bã này cô liền cảm thấy khổ sở!

” Tốt lắm, tốt lắm, không có chuyện gì, tất cả mọi người không có chuyện gì rồi!” Dương Tuệ Lan cười cười mang theo nước mắt.

” Bất quá, lần này Tử Hiên có thể bình an trở lại, phần nhiều là nhờ Lập Phong. Người của nó ở bên kia thật là lợi hại! Chẳng qua là gọi một cú điện thoại mà Tử Hiên đã được thả ra. Chúng ta lần này nhất định phải cảm ơn nó nhiều.” Bà cô rất hưng phấn, đứa con rể có khả năng tốt như vậy, ông cảm thấy rất có mặt mũi!

” Ba xác định là anh ta giúp?” Ánh mắt hoài nghi của Hạ Tử Tinh nhìn ba mình.

” Đó là đương nhiên. Ở Mĩ ta đâu quen thuộc gì, căn bản là không nghĩ ra biện pháp. Nếu không phải nó, Tử Hiên vốn dĩ không được ra.” Bà cô xấu hổ nói.

Hạ Tử Hiên gật đầu: ” Hôm qua, em ở trong ngục có một luật sư đến tìm, đó là bạn của anh rể, cố ý tới giúp em ra ngoài. Anh ta rời đi được 30 phút thì em tự động được thả ra.”

” Lập Phong thật có khả năng a! Tử Tinh, con sau này phải chăm sóc nó thật tốt, tận tâm tận lực là một người vợ tốt.” Dương Tuệ Lan nói.

” Thật là một màn rất cảm động a!” Bà vợ cả Lưu Ngọc Mai lúc này vừa từ trên tầng đi xuống, nhìn mọi người một nhà đang đàm luận về Lâm Lập Phong – đứa con rể vốn là của mình, trong lòng lửa giận tăng cao.

Kể từ khi Lâm Lập Phong cưới Tử Tinh, Tử Phượng mỗi ngày đều đau khổ, không cách nào tự kiềm chế. Bọn họ bây giờ ngồi tán dương Lâm Lập Phong phẩm chất ưu tú các loại, rõ ràng là cố tình bày trò trước mặt!

Không nghĩ tới hồ ly tinh Dương Tuệ Lan năm đó cướp chồng mình, hiện tại con gái bà ta, cũng cướp đi nam nhân mà con mình yêu mến! Chẳng lẽ hai mẹ con bà ta đều là hồ ly tinh đầu thai?

” Mẹ cả.” Hạ Tử Tinh nhìn Lưu Ngọc Mai rất cung kính chào hỏi. Đối với mẹ cả, cô cũng rất tôn trọng bà. Mặc dù biết bà không thích mình, nhưng cô hiểu mẹ mình là kẻ thứ ba xâm chiếm gia đình này cướp đi ba, đối với mẹ cả thương tổn rất trầm trọng .

Mẹ đã giáo dục cô, bất kể mẹ cả cùng chị hai đối xử như nào cũng không nên oán hận. Bởi vì mẹ đã sai lầm rồi! Mẹ không nên làm người thứ ba phá hoại gia đình của họ. Nếu như năm đó không phải là mẹ cả nhân từ, để ẹ mang cô vào Hạ gia, họ hiện tại cũng không biết sẽ ra sao?

Tổng thể là mẹ cả đối với xử là đúng đắn. Cho nên mình cướp đi nam nhân chị hai yêu thích, trong lòng cô cũng thật không tốt!

” Có thể có đứa con rể ưu tú như thế, thật có mặt mũi a! Tuệ Lan.” Lưu Ngọc Mai cố ý châm chọc.

Dương Tuệ Lan sắc mặt cứng đờ! Kể từ khi Tử Tinh cùng Lập Phong kết hôn, bà ta không hề hoà nhã, luôn là chê cười không ngừng mình!

” Mẹ con các người thật là lợi hại! Đoạt nam nhân của người ta ngay cả ánh mắt cũng không nháy một chút. Làm cho người ta vô ý không phòng ngừa!”

” Ngọc Mai, chuyện đã định rồi, bà cũng đừng gây sự nữa.” Ba của Hạ Tử Tinh vội vàng nói với bà vợ cả.

Lưu Ngọc Mai liếc nhìn chồng mình một cái, hừ lạnh: ” Đối với ông, Lâm Lập Phong là con rể tốt. Ông có quan tâm ai là người gả cho hắn không? Ông có nghĩ qua Tử Phượng đau khổ thế nào?”

” Được rồi! Lập Phong không lập gia đình với Tử Phượng, cưới Tử Tinh là chứng minh hắn yêu Tử Tinh, không phải Tử Phượng! Lúc trước, hết thấy cũng là Tử Phượng chung tình mà thôi! Tất cả mọi người là người một nhà, có cần thiết nói mãi chuyện này không tha không?” Ông rất không hiểu được vợ mình sao lại lòng dạ hẹp hòi, nghĩ mãi không tha.

” Ba! Ba đối với con như vậy không công bằng!” Hạ Tử Phượng vừa lúc trở lại, nghe được ba nói, trong lòng vừa khổ sở vừa tức!

Cô đi tới trước mặt Hạ Tử Tinh chỉ vào Hạ Tử Tinh tức giận: ” Rõ ràng là mày không đúng! Mày đoạt nam nhân của tao! Còn nói là chỉ tao chung tình?!”

” Bà chị à, nếu như anh rể tôi thật sự thích chị, vì sao không lập gia đình với chị mà lại cưới chị tôi đây?” Hạ Tử Hiên nhìn Hạ Tử Phượng đang cạy cú rất thỏa thích. Nhiều năm, hắn đã hiểu được chị ta khi dễ mẹ và chị mình đã thành thói quen. Nhưng hắn dù có chết cũng sẽ không để chị ta vào trong mắt!

” Mày ——!” Hạ Tử Phượng nhất thời cứng họng.

” Điều này chứng minh anh rể chưa từng thích chị! Chỉ có chị tự mình đa tình mà thôi!” Lời nói của Hạ Tử Hiên giống như một thanh đao lợi hại làm đau đớn Hạ Tử Phượng.

Hạ Tử Phượng sắc mặt nhất thời một mảnh trắng, một mảnh hồng. Chỉ có thể mở to mắt nhìn!

” Tối nay tôi hẹn anh rể tới dùng cơm để cảm ơn anh đã ra tay cứu giúp! Đến lúc đó, anh đối với người nào tốt nhất, ôn nhu nhất, chị có thể thấy rõ ràng, anh rể thích nhất người nào?” Hạ Tử Hiên lộ ra một nụ cười lạnh.

Hạ Tử Tinh nghe em trai nói như vậy, trong lòng lập tức thất kinh. Cô lo lắng Lâm Lập Phong không chịu tới a. Mặc dù trên danh nghĩa, anh là con rể Hạ gia, nhưng trong tâm anh căn bản không coi chuyện này to tát gì! Anh có đồng ý lời mời của em trai không?

Trong lòng cô rất lo lắng! Cô lo lắng tình huống của hai người không hợp để cho người nhà biết, để ẹ và em trai lo lắng!

” Con nghĩ Lập Phong rất bận rộn. Anh ấy thường bị mời rượu, không chừng không rảnh tới dùng cơm đâu.” Ý niệm trong đầu Hạ Tử Tinh lúc này là muốn đánh em trai mình a~~.

” Để con gọi điện thoại hỏi anh rể. Cho dù anh không rảnh tới dùng cơm, con cũng muốn đích thân cảm ơn anh ấy.” Hạ Tử Hiên quyết định.

” Như vậy……” Hạ Tử Tinh do dự.

” Điện thoại là bao nhiêu? Chị ba.” Hạ Tử Hiên hỏi chị số điện thoại.

” Ừ……” Hạ Tử Tinh ấp a ấp úng, không biết nên làm thế nào? Nếu trong điện thoại Lập Phong đối với Tử Hiên không khách khí, cô nên xử trí thế nào?

Sau này còn mặt mũi nào đối mặt với người nhà?

” Chị, làm sao nữa?” Hạ Tử Hiên cảm thấy chị mình rất kỳ quái.

” Không sao. Em muốn điện thoại của anh ta phải không?” Hạ Tử Tinh nuốt nuốt nước miếng.

” Đúng vậy.” Hạ Tử Hiên nghiêm túc nhìn chị mình.

” Nga, tốt.” Hạ Tử Tinh bất đắc dĩ lấy điện thoại di động ra tìm số điện thoại Lâm Lập Phong. Cô giờ này khắc này khẩn trương đến nỗi tay chảy đầy mồ hôi.

24. Chương 24

” Tuyệt Lâm, Tuyệt Lâm, dừng! Dừng!” Lâm Lập Phong gào thét, từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại. Anh nhìn khắp bốn phía, phát hiện đang ở trong phòng mình.

Anh cảm thấy đau đầu, cô ta đã rời xa anh được một năm! Vốn tưởng rằng mình đã hoàn toàn quên mất, không nghĩ tới tên khốn Dương Vũ kia lại nhắc tới cô ta! Cái đồ đáng chết!

Cô ta lại vì một tên mình tỉnh mà rời bỏ anh, đây quả thực là một đại sỉ nhục đối với anh!

Nếu như cô ta thấy hấn so với anh ưu tú hơn, tiền nhiều hơn mà rồi bỏ anh thì trong lòng anh sẽ đỡ đau hơn một chút! Cô ta nhất định sẽ hối hận! Anh có thể khẳng định! Cô ta tuyệt đối sẽ hối hận!

Ngọn lửa trong tròng mắt Lâm Lập Phong bốc cháy hừng hực!

Anh đứng lên, phát hiện cả người mình ***, trong đầu tức khắc hiện lên một màn triền miên cực độ tối hôm qua..... anh cho là mình đã nằm mộng xuân... cái loại tâm động, kích tình này đến bây giờ còn như in ở trong đầu anh.

Tối hôm qua người cùng anh triền miên, chẳng lẽ là Hạ Tử Tinh? Anh lại coi cô là Dư Tuyết Lâm. Cô hẳn rất tức giận!

Rửa mặt xong, anh xuống lầu ăn điểm tâm, nhưng không thấy bóng dáng Hạ Tử Tinh.

"Thiếu phu nhân đâu?" Lâm Lập Phong hỏi Ngọc tẩu bên cạnh.

"Thiếu phu nhân sáng sớm nhận điện thoại, Hạ lão gia cùng hạ thiếu gia từ Mỹ trở lại, đã về nhà mẹ đẻ rồi." Ngọc tẩu trả lời.

Nga, thì ra là em trai cô đã trở lại? Cô gái này xem ra rất quan tâm đến gia đình! Như vậy cũng tốt, biết nhược điểm này của cô, sau này anh có thể lợi dụng! Khỏe miệng kiên nghị vẽ ra nụ cười tà ác.

Lúc này, điện thoại bên cạnh chợt vang lên. Cúi đầu nhìn, thì ra là Hạ Tử Tinh điện tới. Anh đang muốn tìm cô đây? Không nghĩ tới, chính cô lại đưa tới tận cửa.

"Chuyện gì?"

"Anh rể, em là Tử Hiên."

Nga? là em trai Hạ Tử Tinh, Hạ Tử Hiên? Lâm Lập Phong có chút kỳ quái! Cậu ta tìm mình chuyện gì chứ?

"Tử Hiên?! Em khỏe không?" Giọng nói Lâm Lập Phong vô cùng ôn hòa.

"Em rất khỏe, anh rể, cảm ơn anh! Em đã gây cho anh phiền toái rồi!" Hạ Tử Hiên có chút ngượng ngùng nói.

"Không sao. Tất cả mọi người là người một nhà mà." Lâm Lập Phong vô cùng đối trá.

"Em muốn tối nay mời anh tới Hạ gia ăn cơm, anh có rảnh không?"

"Tối nay....." Lâm Lập Phong suy nghĩ một chút: "Được. Anh nhất định đến."

"Thật?" Hạ Tử Hiên có chút không thể tin được, cao quý như anh rể lại đáp ứng mình tới Hạ gia ăn cơm.

"Đúng vậy a." Nụ cười của Lâm Lập Phong càng sâu hơn. Hay ột cậu con trai khả ái a!

"Cảm ơn anh. Vậy mọi người ở nhà chờ anh tới a." Hạ Tử Hiên cao hứng.

"Tốt."

Lâm Lập Phong tắt điện thoại, lộ ra nụ cười khoái trí. Tối nay đối mặt người nhà Hạ Tử Tinh, anh muốn nhìn bộ dạng cô bối rối không biết xử trí ra sao. Không biết, cô mà biết anh đồng ý đến Hạ gia ăn cơm, vẻ mặt là kinh ngạc hay là lo lắng đây?

Hạ Tử Tinh biết Lập Phong đáp ứng tới dùng cơm, trong lòng vừa kinh ngạc, lại lo lắng. Anh tới Hạ gia ăn cơm, cô dĩ nhiên sẽ không tự cho là vì anh suy nghĩ đến mặt mũi của cô mà không cự tuyệt lời mời của em trai.

Anh không biết mang theo ý đồ gì tới? Hoặc anh chỉ muốn thấy cô thất kinh, hoặc anh muốn đùa cợt cô một phen trước mặt người nhà mà thôi.

Tóm lại chính là không có ý tốt là được!

Buổi tối, cả nhà Hạ gia ở phòng khách đợi Lâm Lập Phong đến. Tâm tình mọi người tốt vô cùng! Chỉ trừ Hạ Tử Tinh! Cô cả ngày ngơ ngác, trong lòng không an tâm.

Nhiều lần, cô nghĩ gọi điện thoại cho Lâm Lập Phong, yêu cầu anh đừng khi dễ cô trước mặt gia đình! Nhưng vừa nghĩ, lấy tính cách anh mà suy xét, cô càng cầu khẩn, anh lại càng đắc ý, sẽ không đáp ứng cô.

Cho nên, cô không thể làm gì khác hơn là đi từng bước tính từng bước, hành sự tùy theo hoàn cảnh. Hi vọng hôm nay tâm tình của anh tốt, không làm khó cô là tốt rồi!

Cô càng không ngừng nhìn đồng hồ, cảm giác thời gian giống như một con ốc sên, bò vô cùng chậm chạp. Nhìn lại chị hai ở một bên đang không ngừng soi gương để tạo dáng xinh đẹp nhất trước mặt anh. Lòng cô chùng xuống.

Mặc dù cùng Lâm Lập Phong kết hôn không phải là mong muốn của cô, nhưng cô quả thật đã đoạt nam nhân yêu mến của chị hai!

Cô cảm thấy đau lòng, cảm thấy mâu thuẫn.....

” Lão gia, người tới.” Người làm vội vào thông báo, mọi người nhìn Lâm Lập Phong mặt nở nụ cười, cử chỉ phong độ từ bên ngoài đi vào. Hạ Tử Tinh lập tức đứng lên, nhưng thấy chị hai Hạ Tử Phụng đã chạy nhanh hơn đi nghênh đón anh.

” Lập Phong, anh đã tới. Anh có biết em chờ anh đã bao lâu không?” Hạ Tử Phụng lập tức chạy vội tới trước mặt Lâm Lập Phong lấy lòng.

Lâm Lập Phong liếc nhìn vợ mình một cái, thấy vẻ mặt cô cực kỳ mộc mạc. Anh thân mật nói: ” Ngại quá, hôm nay tôi có chút việc đến chậm. Hi vọng chị vợ bỏ qua cho.”

Nghe Lâm Lập Phong gọi mình là ” chị vợ” , tâm tình Hạ Tử Phụng như rơi vào trong biển rộng lạnh băng! Lạnh thấu tâm can!

” Anh rể.” Hạ Tử Hiền đi tới trước mặt Lâm Lập Phong: ” Em là Tử Hiền, anh còn nhớ không?”

Lâm Lập Phong nhìn thiếu niên anh tuấn trước mặt ước chừng 18 tuổi, thật đúng là anh không có ấn tượng. Nhiều nhất là trong tiệc cưới bọn họ gặp qua một lần mà thôi.

” Anh đương nhiên có ấn tượng. Em là em trai Tử Tinh, cũng là em trai anh.” Lâm Lập Phong thiết lập quan hệ thân thiết .

Hạ Tử Tinh trừng mắt nhìn anh dối trá như thế, không nói tiếng nào. Anh mà lại thân mật như vậy, thật hiếm thấy a!!

” Lập Phong, chúng ta đến phòng ăn đi, bữa tối đã chuẩn bị xong. Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Hạ ba vội vàng lôi kéo Lâm Lập Phong đến phòng ăn. Mọi người cũng đi tới phòng ăn.

Hạ ba để Lâm Lập Phong ngồi bên cạnh mình, Hạ Tử Phụng vội vàng ngồi ngay bên cạnh Lâm Lập Phong – vị trí vốn thuộc về Hạ Tử Tinh.

Hạ ba nhìn con gái mình hành động không hay như thế, vẻ mặt không vui. Ông nhíu mày đối với Hạ Tử Phụng: ” Tử Phụng, đây là vị trí Tử Tinh, con đến ngồi bên cạnh mẹ cả đi.”

” Con không thích! Con muốn ngồi ở đây!” Hạ Tử Phụng không chịu thỏa hiệp.

” Tử Phụng, tới ngồi cùng mẹ.” Bà vợ cả cũng không chịu hành động như thế của con gái mình, cũng cảm giác có chút mất thể diện.

” Con không thích!” Hạ Tử Phụng kiên quyết không chịu nhường lại vị trí.

Lâm Lập Phong mỉm cười, đứng lên: ” Không sao, chị thích ngồi ở đây thì để chị ngồi đi. Con đến bên kia ngồi cùng Hạ Tử Tinh.”

Hạ Tử Tinh mở to mắt nhìn Lâm Lập Phong đi tới cạnh cô rồi ngồi xuống. Hạ Tử Phụng thấy hành động này của Lâm Lập Phong, lập tức xì mặt xuống. Đôi mắt oán hận lập tức quét nhìn trên người Hạ Tử Tinh.

Lâm Lập Phong nói nhỏ bên tai Hạ Tử Tinh: ” Biểu hiện của tôi thế nào? Vợ yêu.”

Hạ Tử Tinh nghe thấy, cả người cứng đờ. Không biết trong lòng anh đang có chủ ý gì thế?

” Tốt lắm, món ăn tới, mọi người dùng bữa đi.” Dương Tuệ Lan giục.

Hạ ba lấy lòng Lâm Lập Phong, bận rộn gấp thức ăn: ” Món này rất ngon, con thử một chút.”

” Cảm ơn ba.” Lâm Lập Phong cười đến ánh mắt cũng cong cong, một chút cũng không giống như đang giả vờ. Sau đó, anh gấp cho cô thức ăn, còn nói: ” Ba nói món này ăn rất ngon, em cũng thử một chút, Tử Tinh.”

Hạ Tử Tinh cả người nổi da gà. Nam nhân này không đi làm diễn viên thật đúng là lãng phí!

Hạ Tử Phượng thấy Lâm Lập Phong đối với Hạ Tử Tinh ôn nhu như thế, đổ kị trong lòng càng dâng cao.

” Nếu như em không muốn ọi người biết quan hệ chúng ta không tốt thì hãy phối hợp thật tốt cùng tôi.” Anh ở bên tai cô tiếp tục nói.

Hạ Tử Tinh miễn cưỡng cười vui đối với anh: ” Cảm ơn anh, Lập Phong.”

” Anh rể, em mời anh một chén! Cảm ơn ân cứu mạng của anh!” Hạ Tử Hiền cầm chén rượu kính Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong cầm chén rượu cùng chạm cốc: ” Chuyện nhỏ, đâu đáng nhắc tới?”

Sau đó, bọn họ cạn sạch.

Mọi người cùng vui vẻ ăn cơm. Sau khi ăn xong, Hạ Tử Tinh cùng Lâm Lập Phong tới vườn hoa Hạ gia tản bộ.

Tối nay sắc đêm rất đẹp! Trăng sáng tròn trịa treo cao trên không trung, ánh trăng tràn khắp hoa viên, dựng nên một khung cảnh đêm lãng mạn mà bình lặng.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, Hạ Tử Tinh hắt xì, thân mình không khỏi co rúm một chút.

” Lạnh thì lại đây!” Anh kéo áo khoác của mình, đưa tay kéo cô vào trong ngực.

Hạ Tử Tinh áp vào lồng ngực ấm áp của anh, cô phát hiện mình rất thích mùi vị này a!

” Anh tại sao đối xử tốt với tôi như vậy?” Hạ Tử Tinh đơn thuần hỏi. Anh càng đối tốt, lòng cô lại càng không nở. Cảm giác như anh đang đào hố, hãm hại mình nhảy vào!

” Tôi đối xử tốt với em, cần có lý do không?” Khuôn mặt Lâm Lập Phong nhu tình tiến tới gần mặt cô.

Hạ Tử Tinh trừng hai mắt, là không phải là mình nhìn lầm chứ? Tại sao lại thấy trong mắt anh có ” nhu tình” như vậy?

” Hạ Tử Tinh!” Bỗng nhiên, Hạ Tử Tinh thấy chị hai nổi giận đùng đùng chạy tới tách mình và Lâm Lập Phong ra. Sau đó tự bản thân mình nhảy vào trong ngực Lâm Lập Phong.

” Lập Phong, em rất nhớ anh a! Anh biết không?” Cô ta ở trong lòng ngực anh giương lên gương mặt đáng thương.

25. Chương 25

Lâm Lập Phong nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Tử Phượng, trong lòng rất bất đắc dĩ! Kể từ khi mẹ anh giới thiệu bọn họ cho nhau, cô liền quần lấy anh, tự mình là bạn gái anh. Từ đáy lòng, anh không thừa nhận.

Cô ta vốn cũng không phải là kiểu người anh thích! Bất quá, có thể lợi dụng để kích thích Hạ Tử Tinh một chút, đùa thật tốt! Anh muốn nhìn hai chị em vì anh mà tranh đấu?

Hạ Tử Tinh nhìn chị hai đang ôm chồng mình, trong lòng là một trăm vị hòa lại, căn bản không rõ là tư vị gì.

Lâm Lập Phong dùng lực mạnh đẩy cô ta ra, làm bộ khổ sở nói: " Tử Phượng, chúng ta không thể! Em buông ra!"

" Em không muốn! Chỉ cần có thể cùng nhau, em sẽ không so đo danh phận." Hạ Tử Phượng lại một lần nhào vào trong ngực Lâm Lập Phong. (táo không ngờ có cái suy nghĩ này luôn á!!!!!!)

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh bày ra ánh mắt cầu cứu, lại một lần nữa đẩy Hạ Tử Phượng ra: " Em không thấy Tử Tinh đang nhìn sao?"

" Nó đang nhìn thì sao? Em không ngại!" Hạ Tử Phượng kiên định, thâm tình nhìn chăm chú vào Lâm Lập Phong.

" Nhưng anh để ý!" Lâm Lập Phong kéo Hạ Tử Tinh đến trong lòng ngực mình, tiếp tục nói: " Đây là người vợ anh đã cưới hồi đàng hoàng, anh muốn chịu trách nhiệm với cô ấy a!"

" Không phải là anh không yêu nó sao?" Hạ Tử Phượng nước mắt đã sắp chảy ra.

" Anh dĩ nhiên yêu cô ấy! Nếu không, tại sao lại tổ chức cưới?" Lâm Lập Phong làm trò trước mặt Hạ Tử Phượng, hôn lên mặt Tử Tinh một cái.

Cả người Hạ Tử Tinh nổi da gà! Cái nam nhân ác tâm này lại nói " yêu cô" ?! Động tác tỏ vẻ yêu chiều?

Hạ Tử Tinh trong lòng ngực anh giận đến cả người phát run, ác ma này! Anh ta như vậy là có ý gì? Rõ ràng muốn phá hư tình cảm của hai chị em cô!

" Tử Tinh! Mà nói cho tao biết! Mà câu dẫn Lập Phong như nào?" Hạ Tử Phượng nộ khí đằng đằng chất vấn Hạ Tử Tinh.

" Em không có, chị hai..." Hạ Tử Tinh rất vô tội.

" Tử Tinh, buổi tối đó... anh nằm ở trên giường, em đứng bên cạnh anh, hết thấy cũng em xem rồi a~~. Em còn không thừa nhận?" Lâm Lập Phong mập mờ vạ phần, trên gương mặt anh tuần hiện lên nụ cười tà ác.

Hạ Tử Tinh lập tức nhớ lại sự kiện anh ở trên giường cùng nam nhân vào buổi tối kia. Cô đi tìm bạn mình, không cẩn thận đi nhầm phòng, thấy anh **** mà thôi. Anh nói mập mờ như vậy, rõ ràng là muốn chị hai hiểu lầm cô!Lâm Lập Phong đáng chết! Quả thực là cố tình nói xấu cô!

Nhưng đây là ở Hạ gia, cô không thể đem chân tướng sự tình nói ra được! Nếu như chuyện mình bị ép cưới truyền ra ngoài, mẹ nhất định sẽ rất khó chấp nhận sự thực.

Cô còn nhớ rõ cái buổi tối kia.....

Cô tới quán bar gặp bạn, không ngờ vào nhầm phòng bên cạnh, thấy mấy nam nhân đang ở trên giường ôm nhau ngủ, hai nam nhân đứng cạnh không ngừng chụp hình.

Lúc ấy giật mình, cô hét lên một tiếng, Lâm Lập Phong còn đang đang ngủ mê man bỗng tỉnh lại, cũng làm những người đang chụp ảnh sợ chạy mất.

Lúc ấy thấy mình **** thể, bên cạnh còn có một nam nhân say rượu đang ngủ, ánh mắt kinh khủng thẳng tắp nhìn chăm chú cô, ánh mắt cơ hồ muốn đem giết chết cô!

Sau đó, anh tóm lấy tay cô, coi cô là người sắp đặt vụ việc này. Bất kể cô giải thích như thế nào, anh đều không nghe.

Ngày thứ hai, những bức ảnh đó đã bị tung ra ngoài. Để che dấu sự việc, tránh gièm pha, anh buộc phải tìm một người để kết hôn. Cho nên, cô chính là " sơn dương đền tội "!

Hiện tại, tên đáng ghét này còn không biết xấu hổ nói là cô câu dẫn anh! Thật quá đáng!

Hạ Tử Tinh giận đến mức cắn chặt môi dưới!

” Hạ Tử Tinh, tao không ngờ mày lại không biết xấu hổ! Mẹ con mày đều là hồ ly tinh!” Hạ Tử Phượng hận không thể xé xác cô ra để xem rõ bộ mặt hồ ly.

” Chị hai, không nên tin anh ta! Anh ta nói dối!” Hạ Tử Tinh muốn giải thích cho chị hai. Nhưng lời nói đến khóe miệng lại không cách nào nói ra.

” A~~. Anh muốn đem chuyện tình giữa chúng ta nói chị hai biết. Cho tất cả mọi người Hạ gia từ trên xuống dưới ai ai cũng biết chuyện của chúng ta!” Lâm Lập Phong nhìn cô, lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Nhìn Lâm Lập Phong có bộ dạng chẳng biết xấu hổ, Hạ Tử Tinh tức điên lên! Cô cật lực đẩy anh ra, chạy về trong phòng.

Hạ Tử Phượng thấy Hạ Tử Tinh rời đi, lại một lần đầu nhảy vào trong ngực Lâm Lập Phong :” Lập Phong, em không ngăn ngại chuyện danh phận, chỉ cần chúng ta có thể ở chung một chỗ, cái gì em cũng nguyện ý.”

Nhìn Hạ Tử Phượng nhu tình vạn chủng, khóe miệng Lâm Lập Phong lộ ra vẻ nụ cười mỉa mai: ” Tử Phượng, chuyện đã qua không cách nào quay đầu lại. Cho tới bây giờ, tôi chỉ có thể nói chúng ta kiếp này vô duyên.”

Anh đẩy Hạ Tử Phượng ra, vô tình rời đi.

” Lập Phong, Lập Phong.....” bất kể Hạ Tử Phượng ở phía sau có gọi anh như thế nào, anh vẫn lạnh lùng ngay cả quay đầu cũng không quay đầu lại.

Hạ Tử Phượng quả thực tức điên lên! Hạ Tử Tinh! Cái này hồ ly tinh! Cô trăm triệu lần cũng không nghĩ tới Hạ Tử Tinh không biết xấu hổ đến thế! Tự mình đến quán rượu câu dẫn Lập Phong! Thủ đoạn cao thâm như thế! Hôm nay cuối cùng cô cũng nhìn thấu đứa em gái này!

Hạ Tử Phượng thề với mình, cô từ nay đổi đầu Hạ Tử Tinh! Về sau, cô sẽ không để nó có cuộc sống tốt đẹp!

Lâm Lập Phong và Hạ Tử Tinh ngồi trên xe về nhà. Ở trong xe, bọn họ không nói gì với nhau. Không khí lộ ra vẻ ngột ngạt.

Một lúc lâu, Hạ Tử Tinh không nhận được hỏi Lâm Lập Phong: ” Anh thật hận tôi như vậy? Ngay cả một chút an bình cũng không cho tôi?”

” Em sao lại hỏi vậy?” Anh lộ ra một nụ cười vô tội.

” Anh làm chị hai hiểu lầm sâu sắc tôi, phá hoại tình cảm gia đình tôi. Anh cảm thấy rất vui về sao?” Cô rất bất đắc dĩ nhìn anh.

” Em không phải là rất quan tâm người nhà sao? Tôi chính là muốn nhìn thấy nhà em bất hòa!” Lâm Lập Phong lãnh khốc vô tình nhìn lại đôi mắt u buồn của cô.

Anh thấy trong mắt cô vẻ nhu nhược, dễ dàng làm xáo động lòng anh.

” Chẳng lẽ anh làm thương tổn tôi còn chưa đủ sao? Anh ép buộc tôi gả cho anh, làm tôi mất nam nhân mình yêu. Anh phá hoại tình cảm chị em tôi, để tôi thành tội nhân! Thậm chí ngay cả công việc tôi yêu thích nhất anh cũng tước đoạt. Anh còn muốn thế nào nữa?” Hạ Tử Tinh càng càng thương tâm, nước mắt lăn dài.

Không cần, anh đã cưỡng chế thân thể cô, hơn nữa còn vô tình coi cô là người khác. Tất cả cô đều nhận. Anh còn muốn thế nào nữa? Anh hành hạ cô còn không đủ?

Đối mặt với nước mắt của cô, anh thậm chí có chút không biết làm sao. Đây là lần đầu tiên ở trước mặt anh cô rơi lệ, anh còn không khỏi cảm thấy đau lòng! Anh cảm giác mình có thật ác ôn! Anh lại làm cô đau lòng như thế.

” Đừng khóc! Khó nhìn quá!” Lâm Lập Phong thô lỗ lấy tay lau nước mắt trên mặt cô.

Cô quay mặt qua chỗ khác, nhìn cảnh tượng phía ngoài cửa sổ, không muốn đối mặt anh.

” Chẳng lẽ, chúng ta không thể chung sống hòa bình?” Cô âm thầm hỏi.

Anh cũng quay mặt qua chỗ khác, không nói lời nào! Vì sao bọn họ không thể hòa bình chung sống đây? Anh tự hỏi mình! Cũng bởi vì cô đã gài bẫy anh???

Anh là tổng tài tập đoàn Lâm Lập cũng là hình ảnh thị trường của công ty, là trưởng tôn của gia tộc Lâm thị, thân phận cao quý, vinh quang! Kể từ khi tốt nghiệp đại học Harvard ở Mỹ trở về, anh cùng tranh đoạt với đồng đảng anh chị em họ bên trong mới được lên vị trí tổng tài này, anh đã bỏ ra không biết bao nhiêu gian khổ!

Sau khi trở thành tổng tài, anh vì gia tộc cố gắng liều mạng mới làm tập đoàn Lâm Lập đứng vững vàng ở võ đài thế giới.

Những tấm ảnh anh ‘ngủ’ cùng nam giới vừa xuất hiện, địa vị của anh cùng vinh quang trong nháy mắt biến mất không còn bóng dáng! Anh lập tức phải rời bỏ vị trí tổng tài tập đoàn, hình tượng nhiều năm qua thành lập được cũng bị hủy. Bỗng chốc anh trở nên hai bàn tay trắng, gia tộc sỉ nhục, thành ngoại tộc trong mắt mọi người!

Anh cảm giác mình thoát cái từ ” vương tử” trở thành ” Lão Thử qua phố” ! Biến chuyển lớn như thế, bảo anh như nào tiếp nhận?

Chẳng lẽ anh không nên hận cô?! Chẳng lẽ anh không nên hành hạ cô để phát tiết oán hận trong lòng?

Sau sự việc đó, để bảo vệ anh, ông đã công bố ra bên ngoài là trong vòng một tháng anh sẽ kết hôn. Nhưng Dư Tuyết Lâm anh yêu đã cùng một tên không phải mình tinh nổi tiếng bỏ trốn, chẳng biết đã đi đâu! Đối mặt với tình cảnh khó khăn, anh không thể làm gì khác hơn là tới tìm cô!

Gièm pha này là một tay cô tạo thành, chẳng lẽ cô không nên chịu trách nhiệm vì hành vi đó?

Nếu như phải tìm một người để kết hôn, anh tùy thời cũng có thể kết hôn! Chẳng qua, trong lòng anh không cam lòng! Cô hại anh thành như vậy, chẳng lẽ lại có thể vui vẻ cùng nam nhân mình yêu mến kết hôn, sống cuộc sống hạnh phúc sao?

Nếu như anh không thể có hạnh phúc, anh dĩ nhiên cũng không cho cô có hạnh phúc!

Nếu như xuống địa ngục, vậy hãy để cho bọn họ cùng nhau xuống địa ngục trầm luân đi!

26. Chương 26

Hôm nay là đại thọ Lâm lão gia 70 tuổi, trong biệt thự Lâm gia đông đúc, có nhiều nhân vật quan trọng, phú hào thương nhân, nhân vật nổi tiếng, các thiên kim tiểu thư, học giả, người của giới truyền thông, mình tinh..... thật là nhân vật nào cũng có mặt! Người người không phú cũng quý, quần áo đầu tóc, trang sức quý giá, phi thường náo nhiệt!

Nhất là Hạ Tử Tinh – dâu trưởng của Lâm gia lại càng là tiêu điểm của mọi người. Chỉ thấy cô mặc bộ lễ phục dạ hội thanh mảnh, thắt lưng công chúa di chuyển trong đám người, gương mặt tinh xảo, môi mềm đỏ mọng, mắt xéch có thần, vóc người gợi cảm, trên người cô có mùi thơm tự nhiên, không khỏi làm ọi người chú ý.

Đi qua nơi nào là một đám nam nhân nhìn chăm chú vào cô.

Lâm Lập Phong nhìn vợ mình bước đi đến đâu là khiến ọi người xao động, nhìn một đám nam nhân đang mê mẩn ngắm nhìn cô, đánh giá thân hình cô, anh nổi trận lôi đình, có vong động muốn giết hết bọn chúng!

” Tối nay em ăn mặc hở hang như vậy, muốn cho người nào nhìn?” Thanh âm dè dặt ở bên tai cô tức giận.

Hạ Tử Tinh nhìn lại lễ phục dạ hội trên người mình, cô bất quá chỉ lộ ra một chút ở vị trí bả vai, vậy cũng là ” hở hang” ? Đây đã là bộ lễ phục buổi tối bảo thủ nhất của cô rồi!

” Bộ lễ phục dạ hội này đã rất bảo thủ.” Cô nhìn mấy vị thiên kim tiểu thư ở chung quanh, ai không phải là hở ngực thì cũng là lộ lưng? Cô cảm giác mình là đoan trang nhất rồi. Anh còn muốn thế nào?

” Tôi không quan tâm! Em đến phòng mẹ tìm áo khoác mặc vào! Tôi không cho phép da thịt em lộ ra ngoài!” Anh nói cực độ bá đạo.

” Anh nhìn các cô gái khác xem có ai mặc áo khoác không? Mặc áo khoác trông rất khó coi a!” Hạ Tử Tinh ý bảo anh nhìn chung quanh.

” Cho dù họ không mặc quần áo cũng không liên quan đến tôi! Tôi muốn em ăn mặc nghiêm chỉnh một chút. Tôi không muốn những ánh mắt soi mói đảo quanh người em!” Lâm Lập Phong hung thần ác sát.

Hạ Tử Tinh liếc Lâm Lập Phong một cái, nam nhân này vừa bá đạo vừa ích kỷ! Cô bất đắc dĩ xoay người rời đi. Anh lập tức bắt lấy cánh tay cô ” Em đi đâu vậy?”

” Tôi đi tìm mẹ mượn áo khoác a.” Hạ Tử Tinh không vui nhìn chằm chằm anh một cái.

Thấy cô nghe lời như thế, tâm tình của anh lập tức tốt lên.

“Mẹ ở phòng cạnh phòng khách.” Anh hảo tâm nói cho cô biết.

” Tôi biết.”

Hạ Tử Tinh đi tới phòng khách Lâm gia, nơi này đang đông người, có người nhà Lâm gia, còn có nhiều bằng hữu thân thích khác. Tất cả mọi người đều vây quanh lão phu nhân như muốn nói cái gì.

“Lão phu nhân tốt.” Hạ Tử Tinh lễ phép chào hỏi.

” Tốt.. Con tìm vị trí ngồi đi.” Lão phu nhân rất hòa thuận.

” Dạ.” Hạ Tử Tinh đi tới bên cạnh mẹ chồng Bạch Lệ Như, thấp giọng: “Mẹ, con mượn mẹ chiếc áo khoác, con cảm giác có chút lạnh.”

” Nga.” Bạch Lệ Như gật đầu, cùng con dâu rời đi.

Tới trong phòng, bà mở tủ treo quần áo nói với Hạ Tử Tinh: ” Con xem cái này có thích hợp không?”

Hạ Tử Tinh thấy chiếc áo khoác trắng hồng như đồng bộ với lễ phục trên người mình, xem ra rất thích hợp.

” Cái này rất hợp, mẹ ạ.” Hạ Tử Tinh cung kính.

” Tốt lắm. Dù sao cũng còn nhiều thời gian. Chúng ta nói chuyện một chút. Con vào Lâm gia lâu vậy, ta cũng chưa cùng con nói chuyện.” Bạch Lệ Như ý bảo con dâu ngồi vào ghế sofa bên cạnh mình.

Hạ Tử Tinh theo bà bà ý tứ ngồi vào một bên, đôi mắt mỹ lệ mở to chuyên chú nhìn bà.

” Con cũng biết ta và mẹ cả con là bạn tốt. Vốn là chúng ta định để Lập Phong và Tử Phượng kết hôn, không nghĩ tới con tự dưng xen vào. Ta cũng không có cách nào khác, Lập Phong thích con, muốn kết hôn với con, ta cũng đành đón nhận.”

Hạ Tử Tinh cúi đầu, tiếp tục nghe bà mẹ chồng nói. Cô dĩ nhiên hiểu là mẹ chồng không thích mình. Trong suy nghĩ của bà, người con dâu tốt nhất là chị hai chứ không phải cô!

” Là con dâu Lâm gia, con phải ghi nhớ ba điều: thứ nhất chăm sóc chu đáo cho chồng, thứ hai phải giữ gìn thể diện Lâm gia, không được làm ra chuyện tình vượt rào, thứ ba phải sinh con cho Lâm gia.”

Hạ Tử Tinh nghe điều thứ ba, khuôn mặt trắng nõn không khỏi đỏ lên.

” Lời của ta, con nghe rõ chưa?” Bạch Lệ Như hỏi Hạ Tử Tinh.

” Con đã rõ, thưa mẹ.” Cô ôn nhu đáp lại.

” Vậy ta hỏi con, hiện tại con có thai không?”

Hạ Tử Tinh ngẩng đầu đón nhận ánh mắt sắc bén của bà mẹ chồng, cúi đầu, nhẹ nhàng lắc đầu.

” Cô được gả vào Lâm gia đã hai tháng, làm sao còn không có tin tức?” Bạch Lệ Như rất bất mãn.

Đường như không có thai là lỗi của cô vậy! Cô cúi đầu, không dám nhìn thẳng. Chuyện như vậy, cô cảm thấy xấu hổ biết bao.

” Tôi nói cho cô biết, nếu như trong vòng một năm cô không cách nào mang thai thì sẽ phải rời khỏi Lâm gia! Tự mình suy nghĩ thật kỹ đi!” Bạch Lệ Như nói trước ý định.

Hạ Tử Tinh lập tức ngẩng đầu lên, không thể tin được hỏi: ” Thật ă?”

” Đó là đương nhiên! Cô không cách nào sanh con, chúng tôi còn cần cô làm gì?” Bạch Lệ Như vô cùng lãnh khốc.

” Vậy thì tốt quá!” Hạ Tử Tinh hưng phấn quá thốt ra.

” Cái gì?! Cô nói cái gì?!” Bạch Lệ Như nhìn con dâu hỏi. Bà có nghe lầm không? Con dâu bà lại bảo quá tốt?

Hạ Tử Tinh phát hiện mình lỡ lời, vội vàng sửa lại: ” Con, con nói quá thắm.”

” Dĩ nhiên! Đến lúc bị vứt bỏ cô sẽ biết mùi vị thảm hại là thế nào. Cho nên, cô hãy tự giải quyết cho tốt! Nhanh chóng sinh cục cưng cho Lâm gia, tốt nhất là nam! Vậy sau này địa vị của con ở Lâm gia sẽ không ai có thể lung lay.” Bạch Lệ Như hảo tâm nhắc nhở.

” Con hiểu.” Hạ Tử Tinh cúi đầu, lộ ra một nụ cười sáng lạn.

” Con hiểu là tốt rồi. Đi chơi đi.” Bạch Lệ Như nói với con dâu.

” Cám ơn mẹ.” Hạ Tử Tinh vui vẻ tràn ngập cõi lòng rời phòng Bạch Lệ Như. Nhất thời cô cảm thấy trong lòng mình có cảm giác trống trải. Loại cảm giác trống trải chôn sâu ở đáy lòng cô về đã bị niềm vui quét sạch!

Quá hoàn hảo! Thật cao hứng! Chỉ cần trong vòng một năm cô không có thai, cô có thể quang minh chính đại rời Lâm Lập Phong. Thật sự là quá tốt!

Cô hưng phấn đi tới, ở một chỗ rẽ, bỗng nhiên bị người ta lôi vào. Cô giật mình định hô to thì miệng đã bị bưng kín.

” Đừng la lên! Anh là Vĩ Hoành.”

Hạ Tử Tinh sửng sốt một chút, mở to mắt. Nơi này mờ mịt, cô nhìn hồi lâu mới nhận rõ mặt của hắn. Thấy rõ là hắn, tâm tình cô mới bình thường lại. Cô còn tưởng rằng là tên đáng đồ tử nào ở đây? To gan như vậy! Ở Lâm gia cũng dám gây chuyện!

Hắn thấy cô đã bình tĩnh trở lại, mới buông tay đang che miệng cô ra.

” Anh muốn làm gì? Vĩ Hoành.” Hạ Tử Tinh tỉnh táo nhìn hắn. Nam nhân tuấn lãng này, đã từng là người cô yêu sâu đậm nhất! Nhưng hiện tại.....

” Em có ổn không? Tử Tinh.” Mặt hắn tràn đầy sự quan tâm hỏi cô.

” Tôi rất khỏe, cám ơn đã quan tâm.” Lúc trước, cô bị ép buộc cùng Lâm Lập Phong kết hôn, phụ bạc tình cảm của hắn, đối với hắn cô luôn có cảm giác áy náy! Nhưng không ngờ, sau khi cô kết hôn hai ngày hắn cùng “niềm vui mới” vui mừng xuất hiện trước mặt cô, trong thâm tâm cô cảm giác áy náy đã biến mất không còn!

Cô còn tưởng rằng hắn thương tâm khổ sở một chút? Không ngờ nhanh như vậy hắn đã mang theo niềm vui mới đi khắp nơi rêu rao, có thể thấy được cô ở trong lòng hắn là chút địa vị nào cũng không có! Huống chi là lưu luyến? Tâm tình của cô với hắn thoáng chốc bế tắc!

Hắn tiến tới gần cô, ánh mắt u buồn chăm chú nhìn cô: ” Anh rất nhớ em, Tử Tinh. Em có biết không?”

” Anh đừng nói láo. Anh còn vui mừng bên giai nhân mới?” Hạ Tử Tinh mắt lạnh nhìn, hoàn toàn không tin lời của hắn.

” Cô gái kia chỉ là bày trò trước mặt em mà thôi. Anh không thương cô ta. Cho tới bây giờ anh vẫn chỉ yêu mình em!” Lý Vĩ Hoành vô cùng thống khổ: ” Chúng ta đang rất tốt, còn dự định kết hôn! Em lại bỗng

nhien cùng Lâm Lập Phong kết hôn, em nói anh sao có thể tiếp nhận sự thật này? Trong lòng anh đau khổ, em có thể hiểu được không?”

Hạ Tử Tinh nghe, tâm không khỏi khó chịu. Nỗi thống khổ của hắn cũng là vì cô! Là cô phản bội tình yêu của bọn họ, là cô thương tổn hắn. Mặc dù cô không có lựa chọn, nhưng thương tổn không cách nào tránh được.

” Tôi thật lòng xin lỗi anh, mong anh tha thứ.” Hạ Tử Tinh tràn ngập đau lòng.

” Anh không muốn em nói xin lỗi. Anh chỉ muốn em! Tử Tinh.” Lý Vĩ Hoành bỗng nhiên nhào về phía trước ôm lấy Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh thấy hắn bỗng nhiên tới ôm liền giật mình, cô ở trong lòng ngực hắn không ngừng giãy dụa, ” Vĩ Hoành, buông ra! Buông!” Đây là Lâm gia, khắp nơi là người của Lâm gia, còn có những tân khách, người khác phát hiện ra thì phải làm sao? Sự việc này mà lên báo tuyệt đối sẽ gây gièm pha lớn!

” Anh không thể! Anh không bao giờ ... buông em ra nữa! Chúng ta bỏ trốn được không? Chúng ta sẽ rời khỏi nơi này đến một nơi không có ai biết!” Lý Vĩ Hoành ôm thật chặt cô, cơ hồ muốn đem cô khảm vào trong cơ thể mình.

” Không.....” Đầu óc Hạ Tử Tinh lúc này hiện lên khuôn mặt tức giận của Lâm Lập Phong. Nếu như anh thấy bọn họ ôm nhau ở chung một chỗ, cô không cách nào thanh minh rõ ràng.

Lý Vĩ Hoành bỗng nhiên bao phủ lấy cô, môi của hắn hôn lên đôi môi của cô, Hạ Tử Tinh thoáng chốc mở to mắt, sợ ngây người!

Khi cô còn chưa kịp có phản ứng gì, cô cảm thấy có luồng ngoại lực cường đại nhất thời tách bọn họ ra, Lý Vĩ Hoành bị ném qua một bên. Hạ Tử Tinh thở hổn hển, kinh ngạc nhìn Lâm Lập Phong đang đứng trước mặt bọn họ, tay anh nắm chặt, tức giận nhìn Lý Vĩ Hoành.

27. Chương 27

Tâm tình Hạ Tử Tinh thoáng chốc như tiến vào biển rộng lạnh lẽo khôn cùng! Lâm Lập Phong đã thấy một màn bọn họ ôm hôn nhau.....

Lý Vĩ Hoành khẽ vuốt cằm cho đỡ đau, mặt tràn đầy lửa giận cùng Lâm Lập Phong nhìn nhau.

” Mày không muốn sống?! Ngay cả người của Lâm Lập Phong tao cũng dám đùa giỡn?!” Lâm Lập Phong quả thực tức sùi bọt mép! Hắn không thể đem Lý Vĩ Hoành giết chết! Định cưỡng hiếp thể tử của anh? Thật chán sống!

” Lâm Lập Phong, anh sai rồi! Là anh cướp người của tôi! Không phải tôi đùa giỡn người của anh!” Lý Vĩ Hoành vẫn không sợ chết nói.

” Mày ——!” Lâm Lập Phong giận đến mở to mắt.

” Tôi có sai không? Tử Tinh vốn dĩ là người yêu của tôi! Nếu không phải anh chen chân, cướp đi cô ấy thì cô ấy đã là vợ của Lý Vĩ Hoành tôi rồi. Anh mới chính là loại ghê tởm! Đoạt người của người khác mà còn dám ở đây lớn tiếng tố cáo trước.” Lý Vĩ Hoành nắm chặt quả đấm không sợ hãi cùng Lâm Lập Phong trừng mắt nhìn nhau.

Hai bên xem ra hết sức căng thẳng! Hạ Tử Tinh lo lắng nhìn bọn họ, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt? Ngay lúc đó, Dương Vũ đột nhiên xuất hiện, thấy hai người bọn họ đang hết sức căng thẳng, lập tức kéo Lâm Lập Phong ra.

” Lập Phong, anh cần phải tỉnh táo! Hôm nay là gia gia anh chúc thọ, người của mọi tầng lớp cũng đến đông đủ. Hai người có ân oán gì để sau giải quyết. Không nên ở chỗ này làm nên chuyện mất mặt!” Dương

Vũ vội vàng trấn an Lâm Lập Phong. Thấy bọn họ hai nam một nữ, không cần nghĩ cũng biết là xung đột gì. Thật là tình địch đối mặt hết sức nóng mắt a!

Nghe Dương Vũ nói vậy, tâm tình Lâm Lập Phong mới hòa hoãn chút ít. Anh chỉ tay vào Lý Vĩ Hoành kiên định vô cùng: " Lý Vĩ Hoành, chuyện tối nay, tao nhất định sẽ làm ày phải trả giá đắt !"

" Được! Tôi chờ anh tới !" Lý Vĩ Hoành sắc mặt, phủ bụi trên người, xoay người rời đi.

Nhìn Lý Vĩ Hoành rời đi, Lâm Lập Phong lúc này mới hất tay Dương Vũ, từng bước từng bước tiến tới gần Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh nhìn Lâm Lập Phong từng bước từng bước tới gần mình, bị làm cho sợ đến từng bước từng bước về phía sau. ánh mắt của anh giờ đây thật sự rất kinh khủng!

" Lập Phong....." Dương Vũ nhìn bộ dáng phần nộ của Lâm Lập Phong có chút lo lắng. Anh cùng Lâm Lập Phong quen biết lâu như vậy, bộ dáng phần nộ này lúc trước anh chỉ thấy qua một lần, chính là lần Lâm Lập Phong phát hiện Dư Tuyết Lâm phản bội hắn, bây giờ là lần thứ hai!

" Anh rút đi!" Lâm Lập Phong lớn tiếng quát Dương Vũ.

Dương Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, quảng cho Hạ Tử Tinh cái nhìn ngụ ý "tự cầu nhiều phúc", rồi rời đi.

Hạ Tử Tinh nhìn Lâm Lập Phong dần dần tới gần mình, bị làm cho sợ chân có chút nhũn ra. Lòng cô mãnh liệt nhảy lên, hai tay đã ướt đầm mồ hôi.

" Anh nghe tôi giải thích....."

" Câm miệng!" Lâm Lập Phong hét lớn một tiếng, khuôn mặt đã tiến tới gần gương mặt của cô. Cô nghiêng mặt qua một bên, không dám nhìn thẳng anh.

Tay của anh nắm chặt gương mặt cô, khiến cho cô cùng anh đối mặt. Hạ Tử Tinh bị làm cho sợ đến ngay cả thở mạnh cũng không dám. cô hoảng sợ nhìn anh, không biết anh như thế nào đối phó với cô?

Bỗng nhiên, anh cúi đầu, thô lỗ che lại miệng của cô. Đầu lưỡi anh kịch liệt ở trong miệng cô quần lấy chiếc lưỡi đinh hương của cô. Đôi môi của anh mút đôi môi mềm của cô, không có bất kỳ tình cảm nào, chỉ có thô bạo chiếm giữ.

Cô nhắm mắt lại tùy anh xâm chiếm mình. Một hồi lâu sau, anh giày xéo môi của cô, đầu lưỡi của anh ở trên môi cô không ngừng hôn liếm, thật giống như muốn rửa sạch sự dơ bẩn trên đó.

Sau khi môi cô bị anh giày xéo đến mức vừa hồng vừa sưng, anh mới từ từ buông cô ra. Cô mở mắt, ngay lập tức đập vào mắt cô là tròng mắt đen thẫm của anh.

" Tôi cứu em trai cô, đây chính là báo đáp của cô đối với tôi? Hạ Tử Tinh!" Lâm Lập Phong khàn giọng hỏi, thanh âm trầm thấp có chút đau đớn.

" Không! Không phải! Anh hãy nghe tôi giải thích!" Hạ Tử Tinh vội vàng.

" Cô!" Anh trừng mắt nhìn cô.

" Đó là ngoài ý muốn. Tôi không biết Vĩ Hoành có thể như vậy." Cô cúi thấp đầu.

" Ngoài ý muốn?" Lâm Lập Phong khé miệng lộ ra vẻ khinh bỉ, cười lạnh, " Cô vẫn lấy câu người ta hay dùng 'ngoài ý muốn' để chối tội?"

" Tôi không có! Chúng tôi thật không phải như anh nghĩ. Xin anh hãy tin tôi!" Hạ Tử Tinh chân thành nhìn anh.

" Tôi có nên tin tưởng cô không?" Tròng mắt sắc bén của anh chiếu thẳng vào cô.

Hạ Tử Tinh sợ hãi gật đầu.

" Tôi cho cô biết! Nếu như lần sau tôi còn nhìn thấy cô cùng Lý Vĩ Hoành đi cùng nhau, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người! Không chỉ có cô trả giá đâu! Cô hẳn là hiểu khiến cho cơn giận của tôi bùng

phát, cô chắc chắn là chịu không nổi !" Thanh âm Lâm Lập Phong dường như từ địa ngục vọng tới tai trái của cô.

Hạ Tử Tinh hiểu nếu như một lần nữa anh phát hiện cô cùng Vĩ Hoành lui tới, anh tuyệt đối sẽ trả thù người nhà của cô chứ không chỉ một mình cô.

Tâm tình Vĩ Hoành, cô có thể hiểu, nhưng cô đã là người của Lâm Lập Phong. Bọn họ sẽ không bao giờ có thể nữa. Tiếp tục dây dưa sẽ chỉ làm mọi người thống khổ hơn mà thôi.

Huống chi Lâm Lập Phong cừ hận rất sâu, nếu như bọn họ có liên hệ, sợ rằng sự trả thù sẽ liên tiếp theo nhau mà đến. Đến lúc đó bọn họ đều không thể gánh chịu nổi hậu quả.

Cùng Vĩ Hoành giữ một khoảng cách, đây chỉ sợ là biện pháp tốt nhất đối với mọi người.

Sau khi đại thọ Lâm lão gia kết thúc, Lâm Lập Phong và Hạ Tử Tinh cùng nhau trở lại căn nhà lớn của mình. Tối nay từ đầu đến cuối buổi tiệc, Lâm Lập Phong cũng không liếc nhìn cô một lần nào nữa, cô biết trong lòng anh nhất định rất tức giận.

Bất kỳ một người đàn ông nào thấy vợ mình cùng nam nhân khác ôm hôn, trong lòng nhất định cũng rất không tốt! Huống chi Lâm Lập Phong là người có ham muốn độc chiếm mãnh liệt. Loại vũ nhục này, anh làm sao có thể chấp nhận?

Vì vậy, Hạ Tử Tinh không nói tiếng nào, yên lặng đi theo anh lên lầu hai. Thấy anh vào phòng ngủ, cô xoay người muốn đi vào phòng khách của mình, bởi vì trong khoảng thời gian này, bọn họ đều là chia phòng mà ngủ .

" Em đi đâu vậy?" Thanh âm của anh lạnh băng vang lên ở sau lưng cô, làm cả người cô nổi da gà.

Cô xoay người lại đi tới ngoài phòng ngủ, khó hiểu nhìn anh. Không biết anh muốn thế nào?

" Đi vào!" Trong mắt anh lạnh băng nói.

Hạ Tử Tinh nhìn giường, gương mặt không khỏi đỏ lên. Chẳng lẽ anh tối nay còn muốn cái kia.....

" Tôi muốn tắm! Em tới giúp tôi chà lưng!" Anh không có phản ứng gì liếc cô một cái.

Thì ra là như vậy..... Hạ Tử Tinh nhìn lễ phục dạ hội trên người một chút, cảm thấy rất không tiện.

" Như nào? Em quên hiệp nghị của chúng ta? Nói gì nghe nấy. Không nhớ sao?" Lâm Lập Phong thấy bộ dạng cô không nhúc nhích liền cho là cô không muốn.

" Tôi đi đổi một bộ quần áo khác. Bộ lễ phục này thật sự không tiện." Hạ Tử Tinh xoay người đi ra ngoài, nhưng một tay anh đã kéo cô trở lại làm cô thoáng cái đụng vào lồng ngực của anh.

" Vậy thì đừng mặc." Tay anh đặt sau lưng cô, " xoay" một tiếng, khóa kéo lễ phục dạ hội cô đã bị anh kéo ra.

" Đừng!" cô vội vàng kéo bộ lễ phục lên, trốn qua một bên đem khóa kéo lại lần nữa.

" Thân thể em có chỗ nào tôi chưa xem qua? Chưa sờ qua? Em còn sợ cái gì?" Anh tiến tới gần cô, lãnh khốc: " Hay em muốn vì Lý Vĩ Hoành bảo vệ thân thể mình?"

Hạ Tử Tinh liều mạng lắc đầu, từng bước từng bước lui về phía sau.

Anh dồn cô đến chân tường. Biết không còn đường thoát, cô mở to mắt hoảng sợ nhìn anh. Bộ dáng vô tình lạnh lùng của anh lúc này thật khiếp sợ.

Thân thể anh dán chặt lấy thân thể cô, đem cô áp đảo ở trên vách tường. Mặt anh gần sát mặt cô, anh ngó chừng đôi môi cô, cảm thấy màu đỏ tươi trên đó đặc biệt chói mắt, có hay không vì Lý Vĩ Hoành đã từng thưởng thức qua?

Nghĩ đến đây, anh cảm giác trong cơ thể mình có một ngọn lửa vô danh thiêu đốt. Thật đáng giận! Cô đã là người của anh, còn cùng tình nhân cũ vẫn vương tơ tưởng, quả thực ghê tởm tới cực điểm!

Anh tức giận cắn nuốt môi cô, thô bạo giày xéo. Đây là bờ môi thuộc về anh! Ai cũng đừng hòng chạm vào. Anh bá đạo xâm lấn miệng cô, lửa nóng cùng cô lời lẽ tương giao, bờ bãi đoạt lấy miệng của cô, không cho cô phản kháng.

Hạ Tử Tinh bị anh áp chặt lên tường, không cách nào kháng cự tùy ý anh bờ bãi xâm chiếm, đầu óc cô trống rỗng, chỉ cảm thấy toàn thân máu đều sôi trào, thân thể đang không ngừng nóng lên.

Nụ hôn của anh dễ dàng khơi lên nhiệt tình trên người cô, cô mềm nhũn hai cánh tay không tự chủ đặt lên cổ anh, cùng anh ở chung một chỗ.

Cô từ bị động chuyển làm chủ động, cùng anh cùng nhau chìm đắm trong nụ hôn này. Cô ngây ngô đáp lại, kích thích trong cơ thể anh tích chứa nhu tình, nụ hôn của anh bắt đầu trở nên ôn nhu mà triền miên.

Nụ hôn của anh chảy xuống đến chiếc cổ cao, trắng nõn, tinh tế thưởng thức hương thơm nơi đó, một tay đặt sau lưng cô nhẹ nhàng kéo bộ lễ phục dạ hội ra, vuốt ve tấm lưng bóng loáng của cô.

Anh ôn nhu vuốt ve khiến cho thân thể cô một trận run rẩy, cô không khỏi phát những tiếng thở dài rên rỉ.

Bộ lễ phục dạ hội của cô chẳng biết từ lúc nào đã rơi xuống trên mặt đất, mỹ lệ hoàn toàn hiện lên trước mắt anh, mắt của anh chợt trở nên ngăm đen mà thâm trầm, sau đó anh đem cô áp đảo trên mặt giường lớn.

Mái tóc cô thật dài rơi tới trên giường, giống như trên tiên tử giáng phàm, xinh đẹp vô cùng, rất cảm động.

Anh mê say lại một lần nữa bắt đôi môi thơm đỏ bừng mềm mại làm tù binh, không cách nào khống chế mà đem cô đoạt lấy, ở trong thân thể cô buông thả mình vào kích tình mạnh mẽ.....

28. Chương 28

Lý Vĩ Hoành cầm trong tay bản đồ án thiết kế tức tối ném ra khỏi phòng làm việc. Hắn biết đây là sự trả thù của Lâm Lập Phong, nhưng thật không nghĩ tới, năng lực của hắn có thể lớn như vậy.

Trong vòng một ngày, Lâm Lập Phong làm 3 xí nghiệp cùng công ty của hắn hủy hợp tác đồ án thiết kế, làm con số tổn thất của hắn lên tới một trăm ngàn.

Hắn sớm đã biết Lâm Lập Phong lợi hại, cũng biết Lâm thị gia tộc có đặc quyền khổng lồ, nhưng không nghĩ tới Lâm Lập Phong có bản lĩnh để cho những xí nghiệp hợp tác cùng công ty hắn hủy bỏ hợp tác thiết kế đồ án.

Đây quả thực là khinh người quá đáng.

Lâm Lập Phong cướp đi Hạ Tử Tinh, người trước kia hắn yêu mến, hiện tại còn trực tiếp gây khó dễ đối với hắn. Bắt hắn khuất phục Lâm Lập Phong? Thà hắn chết đi còn dễ chịu hơn.

Lâm Lập Phong càng độc ác đối với hắn, hắn càng không cam lòng! Tại sao Lâm Lập Phong muốn gió có gió, muốn mưa có mưa? Còn hắn chỉ có thể ở chỗ này mặc Lâm Lập Phong thao túng?

Lý Vĩ Hoành trong lòng đối với Lâm Lập Phong căm hận đang không ngừng dâng lên.....

Lâm Lập Phong không để cho hắn sống yên ổn, hắn cũng sẽ khiến Lâm lập Phong sống dở chết dở. Cứ chờ xem! Lâm Lập Phong.

Trong một gian phòng trang hoàng thanh nhã, Hạ Tử Tinh và La Y đang dùng bữa trưa. Hôm nay khí trời rất tốt, Hạ Tử Tinh không khỏi nhìn ánh mặt trời rực rỡ phía ngoài đến ngẩn người. Sắc trời hôm nay đẹp như vậy, cô giống như thật lâu cũng chưa từng thấy qua.

” Tử Tinh, Tử Tinh ——” La Y gọi Hạ Tử Tinh đang ngẩn người.

” Nga?” Hạ Tử Tinh lập tức hồi phục, xoay đầu nhìn La Y, “Chuyện gì?”

” Bên ngoài có cái gì đẹp mắt sao? Có dễ nhìn không?” La Y nhìn một chút phía ngoài đường phố, một bóng người cũng không có a.

Hạ Tử Tinh khoe miệng xinh đẹp nhắc lên vẻ nhu hòa, cười, “Cậu mỗi ngày đều là đi máy bay khoang hạng nhất, những thứ dễ nhìn không lẽ còn thiếu?”

Thân là nữ tiếp viên hàng không, công việc của La Y là ở khoang hạng nhất, mỗi ngày trước mắt tụi con nhà giàu đi tới đi lui, cơ hội để thấy những thứ dễ nhìn thật không ít.

” Cậu phải hiểu được, không phải ai đại gia cũng đều ưu tú như chồng cậu. Vóc người hoàn mỹ, lại có khả năng. Tôi chứng kiến nhiều đại gia, ví dụ điển hình như Hoa gia là con đại trù. một chút khả năng cũng không có!”

” Thật không?”

” Không nói đâu xa , em họ của chồng cậu – Lâm Lập Nguyên chính là một ví dụ tốt nhất. Hắn có một khuôn mặt mê hoặc chúng sinh, nhưng còn không đáng giá một đồng! Hắn cùng Lâm Lập Phong xuất thân từ cùng một dòng họ, làm sao có thể kém xa như vậy?” La Y không khỏi than thở, trong lòng rất hâm mộ bạn mình. Hạ Tử Tinh vận khí thật tốt. Những nam nhân có giá trị nhất đều bị cô ấy độc chiếm a!

Hạ Tử Tinh bất đắc dĩ cười một tiếng, ” Lâm Lập Phong, anh ta ưu tú như vậy sao?”

Nhìn bộ dạng hâm mộ của cô bạn tốt, cô cảm thấy buồn cười. Nếu như La Y biết cô cùng Lâm Lập Phong bởi vì chuyện gì mà kết hôn , không biết sẽ có vẻ mặt như thế nào ?

” Anh ấy dĩ nhiên ưu tú. Cậu đừng nên có phúc mà không biết hưởng đấy.”

Hạ Tử Tinh cười mà như không cười: ” Trong lòng tôi khổ, cậu sẽ không hiểu.”

La Y mở to mắt, ” Cậu không phải là còn lưu luyến Lý Vĩ Hoành chứ?”

La Y bỗng nhiên chuyển đến vấn đề kia làm cho Hạ Tử Tinh sửng sốt một hồi lâu. Cô còn lưu luyến Vĩ Hoành sao? Cô nhắm hai mắt lại, kể từ thời khắc quyết định gả cho Lâm Lập Phong, cô đã phản bội tình yêu của bọn họ, cô hiểu mình cùng Vĩ Hoành không thể có tương lai nữa. Tận đáy lòng, cô vô cùng khổ sở.

Trong lòng cô rõ hơn ai hết, dù cô có cùng Lâm Lập Phong quan hệ như thế nào, cô đã không đủ tư cách nghĩ đến Vĩ Hoành, càng không tư cách thương hắn.

Tối hôm qua, biết Vĩ Hoành hắn vẫn còn yêu cô, suy nghĩ đến cô, cô cảm thấy vô cùng kinh ngạc. dù sao cũng là cô phản bội hắn trước, thế mà hắn đối với cô vẫn là nhớ mãi không quên? Cô thực sự không thể tin nổi!

Nếu như chuyện Vĩ Hoành yêu cô là sự thật..... liệu cô có còn thương hắn không? Cô đối với hắn còn có cảm giác gì không?

Mặc dù bọn họ chia tay đã gần hai tháng, nhưng cô cảm giác bọn họ giống như chia tay đã lâu, rất lâu rồi! Lâu đến nỗi, cô đã quên khi bọn họ ở chung một chỗ thì cảm giác sẽ như thế nào.....

Yêu? Có lẽ đã sớm biến mất không còn dấu vết....

Trong đầu óc của cô hiện tại vô luận lúc nào cũng là hình bóng Lâm Lập Phong..... Điều đó cô không cách nào phủ nhận, kể từ sau đêm đó bọn họ phát sinh quan hệ, cô đối với hắn cũng dần dần phát sinh thay đổi.

Không phải là yêu, nhưng cũng không phải là hận, cảm giác của cô đối với hắn rất mờ mịt, mờ mịt đến nỗi chính cô cũng không biết đó là cảm giác gì.....

Bỗng nhiên, điện thoại Hạ Tử Tinh vang lên, cô cúi đầu nhìn, là Lý Vĩ Hoành, hắn còn muốn thế nào? Vì sao cứ phải tới nhiều loạn cuộc sống của cô đây?

Cô bất đắc dĩ cười khổ.

” Điện thoại vẫn còn kêu, sao cậu không bắt máy?” La Y nhắc nhở Hạ Tử Tinh.

” Tôi không muốn nhận.” Hạ Tử Tinh lặng lẽ nói.

” Là ai?” La Y cầm lấy điện thoại di động nhìn, thì ra là Lý Vĩ Hoành.” Cậu vì sao không tiếp điện thoại của anh ấy?”

Hạ Tử Tinh lắc đầu, ” tôi không muốn sẽ cùng anh ấy liên lạc.”

” Tại sao?”

Hạ Tử Tinh đem chuyện tối hôm qua đã xảy ra nói cho La Y. La Y nghe quả thực khó tin!

” Lâm Lập Phong thế nhưng không có cho cậu một cái tát? Hắn thật có đạo đức a!” La Y thốt ra.

Hạ Tử Tinh nhàm chán liếc nàng, ” Cậu cho rằng ai cũng bạo lực như vậy? Tôi là bị bắt buộc !”

” Hừ! Ai có thể biết cậu có phải thật hay không bị bắt buộc? Dù sao Lý Vĩ Hoành cũng là bạn trai trước của cậu a. Không chừng, các người là tình cũ không rủ cũng đến!”

Tình cũ không rủ cũng đến? Có thể không? Cô phát hiện lòng của cô đã chết! Kể từ sau khi gả cho Lâm Lập Phong, cô chính là cái xác không hồn.

” Hai người có phải hay không là tình cũ không rủ cũng đến?” La Y nghiêm túc ngó chừng cô.

” Không.” Hạ Tử Tinh đáp rất kiên quyết.

” Thật?”

Hạ Tử Tinh gật đầu, “Thật. Tôi đối với đã anh ta đã không còn cảm giác gì. Lúc trước, tôi còn không biết, nhưng tối hôm qua nụ hôn kia, nói cho tôi biết, tôi đối với anh ta đã là hoàn toàn chấm hết. Không hề còn một chút tình cảm gì!”

” Anh ta hôn cậu, cậu không có một chút cảm giác?” La Y sững sốt.

” Phải. Lúc ấy, trong đầu tôi chỉ hiện lên khuôn mặt thịnh nộ của Lâm Lập Phong. Tôi tự nói với mình muốn đẩy anh ta ra. Bởi vì tôi sợ Lâm Lập Phong nhìn thấy. Nhưng khi tôi còn chưa kịp đẩy Vĩ Hoành ra, Lâm Lập Phong đã nhìn thấy toàn bộ.”

” Nga, thật giống như trên phim a!” La Y che miệng cười.

Hạ Tử Tinh liếc nàng một cái, ” Cậu còn cười? Lúc ấy tôi thực rất sợ hãi.”

La Y nhìn điện thoại Hạ Tử Tinh vẫn còn kêu, hỏi: ” Cậu không có ý định cùng anh ta nói rõ ràng? Tránh cho anh ta lại dây dưa.”

” Không nên. Tôi không muốn cùng hắn có cái gì liên lạc nữa. Lẽn khốc cũng tốt, vô tình cũng tốt, tôi cảm thấy như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người.” Hạ Tử Tinh nhìn về phía ngoài cửa sổ, cô không muốn phức tạp thêm nữa.

Lâm Lập Phong trả thù rất mãnh liệt, nếu để anh ta phát hiện bọn họ gặp nhau, cô lo lắng hậu quả kia là không cách nào thừa nhận ! Anh ta như thế nào đối đãi cô, cô không ngần ngại. Chỉ sợ, anh ta ngay cả người thân của cô cũng sẽ không bỏ qua.....

Lâm Lập tập đoàn, trong phòng làm việc của tổng tài , Lâm Lập Phong đang bề bộn trên đầu đồ án thiết kế. Trên bàn, tiếng chuông điện thoại reo vang. Anh nhìn một cái, là Dương Vũ.

Anh ấn một nút, trong phòng làm việc lập tức vang lên giọng Dương Vũ, ” Hai người tối hôm qua sao? vợ cậu có khỏe không?”

” Như thế nào? Quan tâm cô ấy sao? Cậu sẽ không coi trọng cô ấy chứ?” Lâm Lập Phong lạnh lùng.

” Xuống địa ngục đi! Vợ bằng hữu không thể đụng đến! Đạo lý này tôi còn hiểu!”

” Thì ra là Dương thiếu gia **** chúng ta cũng hiểu đạo lý này a?” Lâm Lập Phong không khỏi lộ ra nụ cười.

” Tôi chỉ là lo lắng cho cậu mà thôi. Tôi không muốn cậu bởi vì vọng động làm ra chuyện không cách nào sửa chữa nổi.” Dương Vũ thành thật.

” Tôi có thể đem cô ấy như thế nào? bóp chết cô ấy sao?” Lâm Lập Phong lãnh khốc.

” Hừ! Tôi làm sao biết Lâm thiếu gia khi tức giận sẽ làm ra cái gì? giết người hay là chuyện gì nữa!” Dương Vũ xem thường.

” Cảm ơn đã cất nhắc! Tôi còn không muốn tự hủy tương lai! giết người không phải sẽ phải ngồi tù ư?” Lâm Lập Phong lộ ra vẻ rất tỉnh táo.

” Cậu biết là tốt rồi.” Dương Vũ yên tâm.

” Tốt lắm. không có chuyện gì tôi còn phải làm việc. Treo máy.” Lâm Lập Phong giọng nói rất lãnh đạm.

” Cũng 6 giờ. Hắn là tan việc rồi. Công việc điên cuồng!” Dương Vũ nhắc nhở hắn.

” Tôi còn có chút chuyện.”

” Cậu hiện tại đã là người có vợ rồi, hắn là nên về nhà sớm một chút. Đưa cô ấy đi ăn cơm, tản bộ, dạo phố một chút, hay mua chút lễ vật cho cô ấy. Đối với cô ấy khá hơn một chút, nhất định sẽ không có chuyện vượt tường nha!” Dương Vũ hảo tâm nhắc nhở, thật là người tốt làm đến cùng mà.

Lâm Lập Phong xem thường hừ lạnh: ” Không nghĩ tới cậu như vậy hiểu được đạo lý vợ chồng, đã vậy làm sao cậu còn chưa kết hôn đây?”

” Tôi cũng vậy, rất muốn tìm ra người có thể khiến tôi khốn đốn, chỉ là vẫn không có gặp phải cao thủ như thế! Thật không có biện pháp a!” Dương Vũ vô hạn tự đại.

” Cậu cũng rất nhanh sẽ gặp phải đối thủ thôi. Đừng vội.” Lâm Lập Phong quả thực muốn xem thường, cái tên này cũng quá mức tự cao tự đại đi! Làm sao còn không có một người nào đến thu thập hắn cơ chứ? Anh thực đúng là đang mong đợi nhìn thấy bộ dáng thống khổ vì tình của Dương Vũ.

” Đã 6 giờ. mau tan việc về nhà theo lão bà đi. Đưa cô ấy ra ngoài ăn cơm tối, tìm một quán ăn thật lãng mạn. Mang theo một bó hoa, một phần lễ vật, cô ấy nhất định sẽ rất hưng phấn...”

Dương Vũ lời còn chưa xong, Lâm Lập Phong đã tắt ngay điện thoại di động. Anh mới phát hiện thì ra Dương Vũ là một kẻ giống hệt bà tám nga, chuyên xen vào chuyện yêu đương của người khác.

Anh nhìn đồng hồ, 6 giờ, cũng đến lúc tan việc rồi. Anh nhớ tới lời của Dương Vũ, “chỉ cần cậu đối với cô ấy tốt, sẽ không có chuyện vượt tường.....”

Anh suy nghĩ một chút, anh cùng Hạ Tử Tinh kết hôn đã hai tháng, hình như ngay cả một lần ra ngoài ăn cơm cũng không có, chứ đừng nói gì đến việc tặng hoa, tặng quà....

Dương Vũ rất đúng , đối với cô ấy khá hơn một chút, cô ấy nhất định sẽ không có ý định vượt tường.

Tay của anh bấm số điện thoại của Hạ Tử Tinh . Hạ Tử Tinh nhìn điện thoại di động hiện lên số điện thoại của Lâm Lập Phong, có chút kinh ngạc. Anh ta tìm cô , không biết hôm nay có chuyện gì?

” Chuyện gì?”

” Em ở đâu?” Anh hỏi thăm cô.

“Ở nhà.” Cô thành thật trả lời.

” Mau thay bộ quần áo khác, chúng ta ra ngoài ăn cơm.” Lời nói của Lâm Lập Phong mang theo chút mệnh lệnh.

” Với ai?” Cô tò mò hỏi.

” Tôi ?” Lâm Lập Phong cảm thấy lời của cô một chút tình cảm cũng không có.

” Nga. hai người chúng ta a?” Hạ Tử Tinh lúc này lại càng kỳ quái. Anh ta hôm nay làm sao vậy? Sao có thể tốt đến mức mời cô đi ăn cơm.

Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ hẹn hò nga! Anh ta muốn dẫn cô đi nơi nào ăn cơm tối đây? Cô thực có chút ít mong đợi!

” Đúng vậy. 20 phút sau, tôi ở cửa chờ em.” Lâm Lập nói xong lập tức tắt điện thoại.

Hạ Tử Tinh ngẩn người, có chút cảm thấy như đang nằm mơ, không lẽ là ảo giác à?

29. Chương 29

” Thiếu phu nhân, có chuyện gì vậy?” Ngọc tẩu nhìn thấy Hạ Tử Tinh thoáng chốc ngầy người, cất tiếng hỏi han.

Hạ Tử Tinh nhìn Ngọc tẩu khẽ đáp ” Lập Phong tối nay mang tôi ra ngoài ăn cơm.”

” Thật? Vậy thì thật tốt quá. Hai người mới cưới nên tranh thủ ra ngoài nhiều một chút.” Ngọc tẩu khó khăn lộ ra một nụ cười.

Hạ Tử Tinh gật đầu. Lúc đầu khi cô mới đến, Ngọc tẩu luôn tìm mọi cách bắt bẻ, hiện tại ở chung được một thời gian, thái độ của bà đối với cô rõ ràng đã khác trước nhiều. Cô phát hiện Ngọc tẩu mặc dù nói không nhiều lắm, vẻ mặt cũng rất cứng nhắc, nhưng thực sự là một người rất mạnh mẽ.

20 phút sau, Hạ Tử Tinh đã ngồi trong xe của Lâm Lập Phong. Cô len lén đánh giá anh ta. Chỉ thấy anh ta vẻ mặt lãnh đạm ngồi đó. Thật không hiểu nổi tại sao hôm nay anh ta lại đột ngột muốn dẫn cô đi ăn cơm? Hơn nữa chỉ có hai người? Anh ta rốt cuộc tính cái gì? Cô rất nghi ngờ.

” Em nhìn đủ chưa?” Lâm Lập Phong liếc cô một cái.

Hạ Tử Tinh lập tức thu hồi ánh mắt của mình, chuyển hướng ra ngoài cửa sổ: ” Ừ, phía ngoài ánh đèn rất đẹp a!”

” Em có bệnh sao? Phía ngoài đâu có ánh đèn? Trời còn chưa có tối!” Lâm Lập phong nhìn cô với ánh mắt dành ột kẻ ngốc.

Hạ Tử Tinh hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới anh ta nữa. Miệng lưỡi anh ta đúng là cay độc nhất trên đời mà! Bất kỳ lúc nào cũng không thể nói ra nửa điểm dễ nghe.

Rất nhanh, Lâm lập Phong mang Hạ Tử Tinh tới tòa nhà cao nhất, cũng là hiệu ăn cao cấp nhất ở lưng chừng núi. Anh dẫn cô tới một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống. Hạ Tử Tinh theo cửa sổ thủy tinh lớn nhìn xuống phía dưới, ngay lập tức toàn bộ cảnh đêm lập tức thu hết vào mắt.

Thật xinh đẹp a! Trong lòng cô không khỏi thở dài. Gian phòng ăn này tiêu phí cực cao, hơn nữa còn là dành cho hội viên, ai không giàu có là không thể trở thành hội viên . Lấy tư cách Hạ gia, cô hẳn không cách nào trở thành hội viên . Lúc trước, cô làm người mẫu, mấy tên đệ tử nhà giàu muốn mời cô tới nơi này, cô đều nhất nhất cự tuyệt. Bởi vì khi đó, cô đã có Vi Hoành là bạn trai. Cho nên hôm nay là lần đầu tiên cô tới đây.

Thì ra là ở chỗ này nhìn xuống toàn bộ cảnh sắc là như thế, xinh đẹp động lòng người. Thật khiến cô mở rộng tầm mắt.

” Em ăn gì?” Lâm Lập Phong hỏi cô.

Hạ Tử Tinh rất không tình nguyện đem ánh mắt từ ngoài cửa sổ thu hồi lại, cầm lấy menu trên mặt bàn.

” Ở đây thịt bò tuyết hoa rất tốt, em có thể thử một lần.” Lâm Lập Phong ngó chừng menu, không ngần ngại đầu lên nói với cô

” Vậy sao?” Hạ Tử Tinh nhìn phục vụ, “Cho tôi một phần thịt bò tuyết hoa.”

” Chị dùng rượu đỏ hay đồ uống ạ?” phục vụ lễ phép hỏi.

” Rượu đỏ.” cô đột nhiên nghĩ uống một chén.

” Vâng.”

” Dem bình rượu đỏ năm 1987 đến đây.” Lâm Lập Phong nhìn phục vụ nói.

” Vâng, Lâm tiên sinh.”

” Anh thường tới đây?” Hạ Tử Tinh hỏi Lâm Lập Phong.

” Ừ. Khi nào tôi không vui thường đến đây cho yên tĩnh một chút.”. Nơi này phải nói là của riêng mình anh, ngay cả Dư Tuyết Lâm – người anh từng yêu nhất cũng chưa có được anh đưa tới, vì vậy anh mới nghĩ đem cô đến đây một chút. Từ khi chia tay Dư Tuyết Lâm, những nơi từng cùng cô ta đến qua anh thật sự không muốn đến nữa, chỉ sợ lại thấy cảnh sinh tình.

Hạ Tử Tinh cười cười, ” Nói vậy nơi này không phải là bí mật của anh sao?”

” Đúng vậy. Em hẳn là nên cảm thấy vinh quang. Ngay cả nơi bí mật của tôi em cũng có thể đến rồi.” Lâm Lập Phong vừa nói vừa cười.

” Thế thì tôi phải cảm ơn anh đã coi trọng rồi.” Đẩu vô mồm ư? Hạ Tử Tinh cô tuyệt đối sẽ không yếu thế.

” Đã có ai khen em khéo miệng chưa?” Lâm Lập phong bỗng nhiên nhìn chằm chằm cô.

” Vậy có ai từng nói anh độc miệng chưa?” cô không sợ hãi hỏi ngược lại anh ta.

Nghe Hạ Tử Tinh hỏi ngược lại như thế, Lâm Lập phong không những không giận mà còn cười: ” Xem ra chúng ta thật ăn ý ! Không ai nhường ai!”

Hạ Tử Tinh cười nhạt. Đó là sự thật! Bọn họ lúc nào cũng không chịu nhận thua đối phương cho nên mới thường xuyên xảy ra đối chọi gay gắt.

” Ăn xong tôi dẫn em đến một nơi đảm bảo em sẽ thích.” Lâm Lập phong ra vẻ thần bí.

” Được.” Hạ Tử Tinh đáp lại.

” Chúng ta cạn một chén.” Lâm Lập phong cầm lấy chén rượu nhìn Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh cũng cầm lấy chén rượu cùng anh chạm cốc, sau đó bọn họ cũng một hơi cạn sạch.

” Em nếm thử một chút thịt bò tuyết hoa xem, mùi vị rất ngon!” Lâm Lập phong chỉ chỉ thịt bò tuyết hoa trước mặt Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh thử một miếng, thật thơm quá nga!

” Ừ, mùi vị rất ngon!” Hạ Tử Tinh tán thưởng nói, ” Anh có thường ăn cái này không?”

” Thỉnh thoảng.” Lâm Lập phong cười nhẹ một tiếng.

” Anh cũng thử một chút đi.” hạ tử tinh đem một miếng thịt bò đưa tới bên miệng anh ta.

” Hắc hắc! Thật đúng là thân mật a!” bỗng nhiên bên cạnh truyền đến tiếng cười trêu trọc. Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, Dương Vũ không biết từ lúc nào đã đứng ngay bên cạnh bọn họ, hơn nữa còn đang ôm một mỹ nhân.

” Thật là đúng dịp a. Dương Vũ.” Hạ Tử Tinh hướng Dương Vũ cười một tiếng, nhìn cô gái bên cạnh anh ta một cái. Cô gái này trông rất thanh tú, thuần khiết, không giống loại người mỹ lệ lắm.

Cô lúc trước xem báo, người cùng Dương Vũ ở chung một chỗ hầu hết là người vóc dáng hiện lên hình chữ S, gợi cảm diễm lệ vô cùng. Không biết từ lúc nào, anh ta lại thay đổi khẩu vị rồi?

” Xế chiều hôm nay tôi cùng kẻ nào đó nói chuyện, khuyên hắn mang vợ ra ngoài ăn cơm, nhiều lần mắng một chút, làm gia tăng tình cảm hai người. Kẻ nào đó còn giễu cợt tôi dư thừa, nhiều chuyện! Hiện tại quay người lại, nói thế nhưng hắn lại cùng vợ đi ra ăn cơm thật lãng mạn. Thế giới này cũng quá nhiều điểm quái dị đi!” Dương Vũ mang theo ánh mắt trêu trọc nhấp nháy vào mặt Lâm Lập Phong .

Hạ Tử Tinh nghe Dương Vũ nói vậy, hiển nhiên ánh mắt cũng rơi vào người Lâm Lập Phong. Cô rốt cục cũng hiểu tại sao hôm nay Lâm Lập Phong lại hẹn cô ra ngoài ăn cơm. Thì ra là Dương Vũ đề nghị.

Gia tăng tình cảm? Lãng mạn? Cách làm này của anh ta, cô có thể cho là, do anh ta để ý cô không? Hạ Tử Tinh ngẫm nghĩ, cô cũng thật quá đa tình rồi! Anh ta làm sao có thể nha? Không hận cô đã là may lắm rồi.

Lâm Lập Phong lạnh lùng nhìn Dương Vũ, bình tĩnh: " Cậu là tới dùng cơm ? Hay là đến xem trò vui ?"

" Vốn là tới dùng cơm, nhưng bây giờ thì đang xem trò vui a." Dương Vũ vẫn đeo nụ cười trên mặt.

" Nhìn xong kịch rồi còn không mau đi?" Lâm Lập Phong ánh mắt sắc bén đầy cảnh cáo.

"Ha ha a....." Dương Vũ cười quái dị mấy tiếng, rồi quay sang nhìn Hạ Tử Tinh nói: " Ngại quá, Lập Phong, tôi cảm thấy làm bóng đèn thật chán a. Cho nên tôi đi. Không quấy rầy hai người vợ chồng lãng mạn."

" Nga, không sao."

Dương Vũ cúi đầu xuống bên tai Lâm Lập Phong thì thầm: " Không nghĩ tới cậu đúng là nghe lời tôi. Thật là trẻ con dễ bảo!"

Lâm Lập Phong cho Dương Vũ một cái liếc mắt, không để ý tới anh ta cố ý đùa cợt.

" Thì ra là cậu để ý cô ấy như vậy! Cuối cùng hôm nay tôi cũng thấy được." Dương Vũ tiếp tục ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

Lâm Lập Phong dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Vũ, khiến Dương Vũ cũng cảm thấy chột dạ. Anh biết mình hơi quá rồi, đây chính là dấu hiệu mỗi khi Lâm Lập Phong nổi giận nha.

"Thôi... Tôi đi, hai người cứ từ từ dùng bữa." Dương Vũ nhìn Hạ Tử Tinh cười gượng.

"Tạm biệt." Hạ Tử Tinh cũng mỉm cười nhìn lại Dương Vũ. Người bạn này của Lâm Lập Phong mặc dù miệng lưỡi có hơi quá một chút nhưng cô quả thật rất thích nhìn thấy bộ dáng bị cười nhạo của Lâm Lập Phong. Giống như chỉ có Dương Vũ mới có thể khiến cho Lâm Lập Phong có cái bộ dạng này.

" Anh ấy rất vui tính." Hạ Tử Tinh nói với Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nghiêm nghị nhìn Hạ Tử Tinh, : " Em không muốn tôi, lại nhìn trúng anh ta?"

Hạ Tử Tinh không ngần ngại cười một tiếng: " Như thế nào? Tôi xem trọng anh ấy, anh có phải hay không nguyện ý thành toàn cho chúng tôi?"

Lâm Lập Phong ánh mắt lạnh như băng lóe lên một tia sáng, "Em nghĩ ngồi ở đây yên yên ổn ổn ăn cơm? hay là làm cho người ta tới ném ra ngoài cửa sổ kia?"

Hạ Tử Tinh nhìn một chút ngoài cửa sổ, bọn họ thực tế đang ở trên đỉnh núi ăn cơm, phía dưới chính là vực sâu vạn trượng a. Anh ta sẽ không thật muốn đem cô ném xuống chứ?

Cô nuốt nước miếng: " Tôi nghĩ là ở đây ăn."

" Em xác định?" Anh nheo mắt nguy hiểm nhìn cô.

" Tôi xác định."

" Vậy thì đừng để cho tôi nghe em nhắc đến tên đàn ông khác! Kết quả kia hẳn có thể so với quãng vực sâu vạn trượng còn muốn khó chịu!" Lâm Lập Phong vô cùng lãnh khốc cảnh cáo cô.

Hạ Tử Tinh len lén lè lưỡi. Thật đúng là ma quỷ a! Anh ta đại khái là không có chuyện gì không làm được sao?

Lãnh khốc vô tình, tàn nhẫn vô cùng, không tâm không phổi..... Lâm Lập Phong – cô rút cuộc gặp gỡ một người đàn ông như thế nào đây?

Sau khi cơm nước xong, Lâm Lập Phong đưa Hạ Tử Tinh tới sân thượng một khách sạn lớn. Nơi này rất rộng rãi. Từ đây nhìn xuống, toàn cảnh thành phố đều đặt dưới chân. Hai người đến bên ghế đá ngồi, bên tai gió thổi tới vù vù, lạnh buốt.

Hạ Tử Tinh ngẩng đầu nhìn chân trời, trăng đêm nay thật là sáng, cô cảm giác nơi này quá đổi xinh đẹp. Thật yên tĩnh! Cô thích nơi này.

Lúc này, một phục vụ cầm một hộp pháo hoa đi tới. Ánh mắt Hạ Tử Tinh lập tức lộ ra nét vui vẻ. Thì ra anh ta mang cô tới đốt pháo hoa!

Lâm Lập Phong cầm lấy pháo hoa trên tay phục vụ, đưa cho cô một thanh, hỏi: " Em dám chơi không?"

" Dĩ nhiên dám!" Hạ Tử Tinh vui vẻ nhận lấy.

Rất nhanh, hai người đốt hết pháo hoa, lửa khói弥漫 lệ vây quanh hai người, sương khói ngập tràn. Cảnh này tình này, như mộng như ảo, hai người phảng phất như tới tiên cảnh .

" Ba ba ba" một trận pháo hoa vang dội, bên cạnh hai người lập tức nhấp nháy rất nhiều lửa khói, đủ loại kiểu dáng, năm quang thập, cực kỳ đẹp đẻ!

Lâm Lập Phong bỗng nhiên đốt một cây pháo ném tới bên chân Hạ Tử Tinh , " ba " một tiếng, làm cho Hạ Tử Tinh giật thót, liên tục kêu lên mấy tiếng thất thanh . Nhìn dáng vẻ kinh hoàng của cô, anh nở nụ cười nhẹ nhàng. Hạ Tử Tinh tròn to mắt tức giận, cũng không yếu thế, cầm lên một thanh pháo hoa loang loáng đuổi theo Lâm Lập Phong.

Pháo hoa kia chẳng mấy chốc đã khép dần khoảng cách giữa họ, một màn không vui ban nãy lập tức biến mất, lúc này hai người chỉ toàn tâm toàn ý mà vui đùa với nhau.

Hai người giống như hải tử truy đuổi nhau chạy trốn trong sương khói, say đắm trong cảnh pháo hoa rực rỡ mỹ lệ, tiếng cười nối liền không dứt.

Từ khi kết hôn tới nay, có lẽ đây là đêm hạnh phúc nhất của họ.....

30. Chương 30

Ở một phòng mờ mờ trong quán rượu, Lý Vĩ Hoành hưng hăng uống hết chén này đến chén khác. Anh căn bản giống như không muốn sống, chỉ buông thả mình qua chén rượu. Chỉ có làm vậy anh mới hết phiền não. Đối với anh yên tĩnh giờ đây quả là một loại cực hình.

Tử Tinh không để ý tới anh, công ty vừa gặp thảm trọng tổn thất. Cái này quả thực là tình trường, thương trường đều thất bại! Anh đột nhiên cảm giác mình rất vô dụng! Vẫn bị tên Lâm Lập Phong ma quỷ đó quán chế.

Lâm Lập Phong cướp đi Hạ Tử Tinh – người anh yêu nhất. Hiện tại lại làm gian kế về phía công ty anh. Đây giống như loại người không biết xấu hổ. Hành vi đê tiện đó của hắn có lẽ ngay cả thần linh trên cao cũng cảm thấy phẫn nộ. Anh hận hắn! Anh thật rất hận hắn. Hận đến nỗi cơ hồ muốn tự tay giết chết hắn rồi.

Nếu như tay anh hiện tại có một khẩu súng, việc Lâm Lập Phong chết là điều tuyệt đối không thể nghi ngờ!

"Anh chàng đẹp trai, đang cô đơn sao? Để em ngồi cùng anh nha." Một thân thể người đi tới bên cạnh anh ngồi xuống.

Lý Vĩ Hoành hết sức tức giận gào to: " Cút! Cút cho tôi!"

Người đó nhếch môi tỏ vẻ không thú vị rời đi.

Một hồi lâu, lại có một người ngồi vào bên cạnh anh, anh vừa ngẩng đầu tính toán xua đuổi cái người vô lễ này thì hóa ra là Hạ Tử Phượng.

Hạ Tử Phượng mang trên mặt nụ cười đùa cợt, " Như thế nào? Mượn rượu tiêu sầu?"

Anh hừ lạnh một tiếng, " Là chuyện của tôi, không cần cô để ý!"

"Chuyện của anh, tôi không có quyền để ý, cũng không muốn để ý! Tôi chỉ quan tâm chuyện của em gái tôi Hạ Tử Tinh."

Lý Vĩ Hoành lập tức nhìn thẳng cô, ” Cô nói cái gì?”

” Tôi hiểu trong lòng anh thống khổ. Anh đối với Tử Tinh vẫn luôn nhớ mãi không quên, thâm tình đó khiến tôi rất cảm động. Cho nên, tôi nguyện ý giúp anh.” Hạ Tử Phượng chân thành nhìn anh.

” Cô nguyện ý giúp tôi?” Lý Vĩ Hoành không tin nhìn cô.

Hạ Tử Phượng gật đầu, ” Anh có thể tin tưởng tôi.”

” Làm sao cô trợ giúp tôi?”

Hạ Tử Phượng ghé đầu sát vào anh, cạnh lỗ tai anh nói nhỏ.....

Trong quán rượu mờ ảo tia sáng kỳ dị ánh đèn hắt lên mặt bọn họ, vốn là hai gương mặt xinh đẹp ở dưới ánh đèn lờ mờ bỗng chốc từ từ trở nên xấu xí.....(Jin: sóng gió bắt đầu rồi a...)

Tối nay, ” câu lạc bộ danh viện ” có hoạt động, Hạ Tử Tinh nhận được thiệp mời, vốn là không định đi. Sau chị hai lại muốn mời cô theo chị ấy cùng đi, vì thế cô mới quyết định đi xem một chút. Trước khi lập gia đình, cô cùng chị hai vẫn thường kết bạn cùng nhau tham gia các hoạt động. Lúc đó quan hệ của hai người rất không tệ! Nếu như không phải tại Lâm Lập Phong, cô cùng chị ấy quan hệ sẽ không ác liệt như bây giờ.

“Danh viện câu lạc bộ” là nơi các thiên kim tiểu thư tổ chức một hội viên câu lạc bộ. Các cô không định giờ cử hành bất kỳ một hoạt động nhất định nào, về phần nội dung hoạt động có nhiều mặt, có tiệc trà, từ thiện, yến hội, vũ hội hóa trang, trao đổi thẩm mỹ, thời trang, mỗi lần hoạt động diễn ra cũng không giống nhau!

Hạ Tử Tinh đi tới câu lạc bộ nhìn thấy chị hai – Hạ Tử Phượng đang ngồi một mình một bên. Cô liền đi tới bên cạnh, gọi khẽ: ” Chị hai.”

Hạ Tử Phượng liếc cô một cái, : ” Ngồi xuống đi.”

Hạ Tử Tinh cao hứng đến bên cạnh chị cô ngồi xuống. Cô hiểu rõ chị mình tuy trong lòng tức giận cô cướp đi Lâm Lập Phong, nhưng tối nay chị ấy muốn mời cô đi cùng, chứng tỏ chị ấy vẫn còn rất vui vẻ.

Hôm nay, ” Danh viện câu lạc bộ” xem ra rất náo nhiệt! Người đến người đi, trong đó có một phần là những thiên kim, công tử con nhà giàu, một phần là những thương nhân anh tuấn hay những nhân vật thân sĩ nổi tiếng.

” Hôm nay thật náo nhiệt a.” Hạ Tử Tinh không khỏi sợ hãi than. Bình thường “Danh viện câu lạc bộ” cơ hồ cũng là thanh tĩnh, rất ít có nhiều đàn ông tham gia như vậy. Hôm nay chủ đề là cái gì đây? Chẳng lẽ là đại hội tương thân?

” Hôm nay chủ đề là gì vậy chị?” Hạ Tử Tinh hỏi chị hai bên cạnh.

Hạ Tử Phượng ánh mắt giống như thợ săn, nhìn theo từng cái thân ảnh nam nhân đang chuyển động.

” Hôm nay chủ đề là người cùng sở thích hữu!” Hạ Tử Phượng tùy ý trả lời cô.

Chủ đề là ” người cùng sở thích hữu” , đó cũng chính là biến tướng tương thân đại hội nữa. Không trách được chị hai từ sau khi đi vào, ánh mắt đang vẫn đảo chung quanh. Nguyên lai là ” chọn nam nhân” . Hạ Tử Tinh hiểu cười một tiếng.

” Chị hai, chìnhhìn, cái người to cao ở kia, bộ dáng thật phong nhâ !” Hạ Tử Tinh chỉ vào một người đàn ông.

” Anh ta là tổng tài Viễn tập đoàn, Mạc Chí Viễn.” Hạ Tử Phượng lập tức đem thân phận nam nhân kia nói ra.

” Anh ta có phải bằng hữu của chị không?”

” Không phải. Anh ta hiện tại nổi danh kim cương Vương lão ngũ, có ai không nhận ra?” Hạ Tử Phượng không khỏi nghiêng mắt nhìn cô một cái.

Sau đó, Hạ Tử Phượng chỉ vào bên cạnh mấy nam nhân khác nhau: ” Đó là Vương thị gia tộc Nhị công tử, Vương Hữu Hằng, đó là Vinh Cơ tập đoàn Tổng giám đốc, Nghiêm Thâm. Đó là Đại Thông Cường tổng tài, Đặng Liên Bình.”

Hạ Tử Tinh mở to mắt nhìn chị, không nghĩ tới chị lại biết nhiều như vậy.

” Bọn họ đều là bằng hữu của chị không?”

” Ngu ngốc! Nếu như tôi là bằng hữu của bọn họ, còn phải ngồi đây sao?” Hạ Tử Phượng đưa cho em gái một cái liếc mắt.

” Chị có thể chủ động đi làm quen với bọn họ a. Chị hai, hôm nay cơ hội tốt như vậy, chị không nên dễ dàng bỏ qua a.” Hạ Tử Tinh giựt giây cô. Chị ấy cũng đã 28 tuổi, cũng nên hảo hảo tìm người đàn ông kết hôn. Nếu thật không muốn trở thành người còn lại.

Hạ Tử Phượng nhìn Hạ Tử Tinh một cái, cô ta nhiệt tình như vậy, là sợ cô không ai thềm lấy dây dưa chồng cô ta sao? Hừ. Đáng ghét.

Sau đó, Hạ Tử Phượng dõi mắt theo một người, liền nói với Hạ Tử Tinh: ” Tôi gặp một người bạn, muốn tránh đi một lát.”

“Ừ.” Hạ Tử Tinh gật đầu, phải chăng chị ấy đã thấy đối tượng của mình?

Hạ Tử Phượng rời đi không lâu, Hạ Tử Tinh thấy một đôi giày da ở trước mặt cô ngừng lại. Cô ngẩng đầu nhìn lên, nhưng giật nảy mình. Người kia dĩ nhiên là Lý Vĩ Hoành.

Cô lập tức đứng lên, anh ta vội vươn tay ngang ngạch đem cô đến bên ghế salon, rồi cũng nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh.

“Anh rất kinh khủng ư? Tại sao vừa nhìn thấy anh liền muốn chạy?” Lý Vĩ Hoành rất không vui.

Hạ Tử Tinh cúi đầu nhìn chằm chằm túi xách của mình, không nói tiếng nào.

“Tử Tinh, em không nên đối với anh quá tàn nhẫn có được hay không?” Lý Vĩ Hoành cầm tay cô.

Hạ Tử Tinh lập tức rút tay của mình về, thấp giọng: ” Anh không nên như vậy có được hay không? Tôi đã kết hôn, là vợ của người khác rồi.”

“Việc đó anh không ngại.” Lý Vĩ Hoành thâm tình nhìn nàng, ” Em biết không, trong lòng anh rất yêu em. Tử Tinh.”

“Vĩ Hoành, anh không nên như vậy. Chúng ta đã kết thúc. anh quên rồi sao?” Hạ Tử Tinh thanh âm rất bình thản nói cho anh ta biết. Kể từ khi cô trở thành người của Lâm Lập Phong, cô sẽ không tư cách suy nghĩ đến anh.

“Em thật thương hấn không? Tử Tinh. Em nói cho anh biết, có thật em yêu Lâm Lập Phong không?” Lý Vĩ Hoành từ từ tiến tới gần cô.

“Tôi.....” Hạ Tử Tinh cúi đầu, không biết nên như thế nào trả lời anh ? Yêu Lâm Lập Phong? Cô vẫn cũng không cho phép mình yêu anh ta! Cô như thế nào có thể thương anh ta đây? Cô mỗi một phút mỗi một giây cũng muốn rời khỏi anh ta!

Cho dù anh ta bây giờ đối với cô đã có chuyển biến tốt đẹp. nhưng cô không muốn lưu lại trong một đám cưới không có tình yêu, trừ phi anh ta cũng yêu cô.

Hạ Tử Tinh dùng sức lắc lắc đầu, anh ta làm sao có thể yêu cô đây? Trong lòng anh ta thích nhất chính là” Dư Tuyết Lâm” a! Cô là cái gì? Cô chẳng qua cũng chỉ là một thể thân mà thôi. Một” Dư Tuyết Lâm” thể thân.....

“Nếu như, chúng ta nhất định không hề có tương lai! Anh có thể hay không yêu cầu một buổi tối? Tử Tinh.” Lý Vĩ Hoành bỗng nhiên mất đồ bắt được tay cô.

“Cái gì?” Hạ Tử Tinh không rõ ý tứ của Lý Vĩ Hoành.

“Nếu như, chúng ta không hề có thể tương lai. Nhưng chỉ có một buổi tối em sẽ đáp ứng ta sao? (jin: oh, oh, Tử Tinh lắc đầu đi, sắp mắc mưu rồi a...)”

Hạ Tử Tinh nhìn thấy mắt Lý Vĩ Hoành chợt lóe sáng, không lẽ anh định...

Lý Vĩ Hoành đem Hạ Tử Tinh kéo vào một gian trong phòng tối, sau đó, anh thuận tay đem cửa khóa lại. Trong phòng mờ mờ chỉ còn lại hai người bọn họ, cô nam quả nữ.

Hạ Tử Tinh nhìn ** tròn mắt Lý Vĩ Hoành, bị làm cho sợ đến chân mềm nhũn.

“Không nên! Vĩ Hoành! Anh không nên như vậy! Anh quên tôi đi, có được hay không?” Hạ Tử Tinh bị anh ta làm cho sợ không ngừng lùi về sau.

“Em không phải sợ! Tử Tinh. Anh sẽ không hại em. Anh chỉ nghĩ hảo hảo yêu thương em!” hai mắt Lý Vĩ Hoành rực lửa, như có thể đốt cháy cả một đại dương.

“Chúng ta không thể như vậy! Tôi đã là vợ Lâm Lập Phong, phản bội anh ta, chúng ta cũng không có biện pháp sống sót. Anh hiểu chưa? Vĩ Hoành.” Hạ Tử Tinh cầu khẩn anh.

“Anh không sợ! Anh sẽ dẫn em đến một nơi không có ai biết chúng ta hảo hảo cuộc sống. Em tin tưởng anh, anh sẽ hảo hảo yêu em, hảo hảo chiều cố em. Tử Tinh.” Lý Vĩ Hoành vẫn đem Hạ Tử Tinh dẫn đến chân tường.

Hạ Tử Tinh đưa tay đẩy anh ta ra, một đôi ánh mắt mỹ lệ tràn đầy thương cảm: “Nếu như anh thật yêu tôi, vậy thả tôi đi.”

“Không!” Anh ta đem thân thể cô ôm chặt vào ngực. đáy lòng lưu luyến cùng ái mộ đã che dấu hai mắt anh, anh giờ này khắc này chỉ muốn hảo hảo yêu cô! ôm thật chặt cô, từ nay về sau không hề buông tay nữa!

31. Chương 31

“Nếu như, chúng ta không thể có thể tương lai, chỉ có một buổi tối em sẽ đáp ứng anh chứ?”

Hạ Tử Tinh nhìn thấy mắt Lý Vĩ Hoành chợt lóe sáng, không lẽ hắn định...

” Không thể! Nhất định chúng ta không thể!” Hạ Tử Tinh liều mạng lắc đầu.

“Tại sao? Em sao có thể tàn nhẫn như vậy?” Lý Vĩ Hoành thấy bộ dáng của cô vô cùng tức giận.

” Tôi đã là vợ Lâm Lập Phong. Tôi không thể làm chuyện có lỗi với anh ấy.”

“Em yêu hắn?! Em cứ như vậy yêu hắn?!” Lý Vĩ Hoành mở to mắt nhìn chăm chú vào cô. Cô phảng phất thấy trong mắt hắn hừng hực ngọn lửa. Hạ Tử Tinh trong lòng rất sợ.

” Không phải. Tôi không yêu anh ấy!” Hạ Tử Tinh thốt ra, nhưng ngay sau đó cô lập tức hối hận.

” Nói dối! Em không thương hắn? Vậy tại sao em phải vứt bỏ anh cùng hắn kết hôn?” Lý Vĩ Hoành tức giận chất vấn cô.

” Tôi.....” Hạ Tử Tinh thoáng chốc đem mặt quay đi, không dám đối mặt với Lý Vĩ Hoành.

“Nếu như em không thương hắn, vì sao lại không thể cùng anh ở chung một chỗ?” Lý Vĩ Hoành trong mắt tràn đầy bi thương.

“Chẳng lẽ trước kia em đối với anh cũng chỉ là tình yêu giả dối thôi sao?”

” Không phải. Trước kia thật sự. Trước kia tôi thật rất yêu anh!” Hạ Tử Tinh vừa nói xong đã bị Lý Vĩ Hoành kéo vào trong ngực.

Dương Vũ mở to mắt, sau đó lại nhắm lại, tận lực mở trừng hai mắt, cho là ánh mắt mình mộng lung nhận lầm người. Hắn thử nhiều lần, nhìn mấy phút đồng hồ sau, hắn có thể hoàn toàn xác định ngồi ở đó nơi mờ ám đó một nam một nữ chính là Lý Vĩ Hoành cùng Hạ Tử Tinh.

Bọn họ thể nhưng lại tới đây hẹn hò?! Không phải đâu? Hạ Tử Tinh kia xem ra rất thanh thuần, làm sao lại thích “vượt tường” đây? Lâm Lập Phong thật đúng là thảm! Dư Tuyết Lâm ” vượt tường” , hiện ở nơi này Hạ Tử Tinh cũng ” vượt tường” !

Thiện tai, thiện tai, Lâm Lập Phong nhất định nghiệp chương quá nhiều, đến nỗi gặp báo ứng.

Dương Vũ nghĩ, có nên nói cho Lâm Lập Phong tới nơi này” bắt gian” không?

Đang ở bên ngoài xã giao, Lâm Lập Phong bỗng nhiên nhận được điện thoại của Dương Vũ.

“Cậu tốt nhất thật sự có chuyện? Tôi hiện tại đang có rất nhiều công việc!” Lâm Lập Phong thanh âm dậm mặt.

“Tôi có chuyện rất trọng yếu muốn nói cùng cậu. Cậu đang ở đâu?” Dương Vũ hỏi anh.

“Tôi đang nói chuyện công việc với vài khách hàng.”

“Tôi thấy được vợ cậu ‘ vượt tường ’. Cậu có muốn tới bắt gian hay không?” Dương Vũ nói.

“Cái gì?!” Lâm Lập Phong đứng lên, tức giận.

“Tôi đang ở “Danh viện câu lạc bộ” gặp vợ cậu cùng Lý Vĩ Hoành hẹn hò.” Dương Vũ đem những gì đã thấy nói cho Lâm Lập Phong biết.

“Bọn họ đang làm gì ở đó?” Lâm Lập Phong trong lồng ngực lửa giận nổi bão.

“Hiện tại ngồi cùng một chỗ nói chuyện. Chờ một lát cũng không biết.” Dương Vũ nói khó nghe.

“Cậu như vậy là có ý gì?”

“Cậu biết tối nay chủ đề là cái gì không?” Dương Vũ cố ý treo ngược tâm tư anh.

“Là cái gì?!” Lâm Lập mũi nhọn lớn tiếng gào thét hỏi.

” Đêm tình thần bí.....” Dương Vũ lời vẫn chưa dứt, Lâm Lập Phong đã tức giận đem điện thoại di động đóng mạnh. Không cần nghĩ nhiều, Lâm Lập phong nhất định là đang nổi giận đùng đùng!

Dương Vũ thật lo lắng thay cho Hạ Tử Tinh a! Cầu Bò Tát phù hộ.

Chờ khi Dương Vũ cúp điện thoại xong, nhìn lại hướng Hạ Tử Tinh và Lý Vĩ Hoành mới vừa rời ngồi, bọn họ thể nhưng không thấy! Trời ạ! Bọn họ đi nơi nào rồi?

Lý Vĩ Hoành đem Hạ Tử Tinh kéo vào một gian trong phòng tối, sau đó, hẩn thuận tay đem cửa khóa lại. Trong phòng mờ mờ chỉ còn lại hai người bọn họ, cô nam quả nữ.

Hạ Tử Tinh nhìn ** tròn mắt Lý Vĩ Hoành, bị làm cho sợ đến chân mềm nhũn.

“Không nên! Vĩ Hoành! Anh không nên như vậy! Anh quên tôi đi, có được hay không?” Hạ Tử Tinh bị hẩn làm cho sợ không ngừng lùi về sau.

“Em không phải sợ! Tử Tinh. Anh sẽ không hại em. Anh chỉ nghĩ hảo hảo yêu thương em!” hai mắt Lý Vĩ hoành rực lửa, như có thể đốt cháy cả một đại dương.

“Chúng ta không thể như vậy ! Tôi đã là vợ Lâm Lập Phong, phản bội anh ta, chúng ta cũng không có biện pháp sống sót. Anh hiểu chưa? Vĩ Hoành.” Hạ Tử Tinh cầu khẩn hẩn.

“Anh không sợ! Anh sẽ dẫn em đến một nơi không có ai biết chúng ta hảo hảo cuộc sống. Em tin tưởng anh, anh sẽ hảo hảo yêu em, hảo hảo chiếu cố em. Tử Tinh.” Lý Vĩ Hoành vẫn đem Hạ Tử Tinh dẫn đến chân tường.

Hạ Tử Tinh đưa tay đẩy hẩn ra, một đôi ánh mắt mỹ lệ tràn đầy thương cảm: ” Nếu như anh thật yêu tôi, vậy thả tôi đi.”

“Không!” Hẩn đem thân thể cô ôm chặt vào ngực. đấy lòng lưu luyến cùng ái mộ đã che dấu hai mắt hẩn, hẩn giờ này khắc này chỉ muốn hảo hảo yêu cô! Ôm thật chặt cô, từ nay về sau không hề buông tay nữa!

Hạ Tử Tinh dùng hết lực lượng cả người đẩy hắn ra, nhưng cô khí lực nhu nhược đối với hắn một chút chỗ dùng cũng không được, hắn đem cô ôm thật chặt! Cơ hồ muốn đem cô nhu vào trong ngực của hắn!

” Anh không nếu như vậy! Vĩ Hoàn!” Hạ Tử Tinh ở trong lòng ngực của hắn bối rối giãy dụa, cầu hắn có thể buông cô ra.

Lý Vĩ Hoàn cúi đầu trong nháy mắt bắt đôi môi mềm của cô làm tù binh, nhiệt liệt đầu lưỡi dò vào trong miệng cô muốn cùng lưỡi đình hương của cô triền miên. Hạ Tử Tinh cố hết sức đẩy đầu hắn ra, lập tức đem đầu mình chuyển qua một bên, không để cho hắn có cơ hội tiếp xúc với môi cô.

” Tôi van cầu anh, Vĩ Hoàn! Buông tôi ra!” Hạ Tử Tinh tiếng nói vô cùng khàn giọng, tiết lộ ra vô tận gọi cảm, càng kích thích dục vọng của Lý Vĩ Hoàn hơn.

” Tối nay em là của anh! Tử Tinh, anh sẽ không buông em ra nữa!” Lý Vĩ Hoàn ôm đầu Hạ Tử Tinh, bắt buộc cô cùng hắn nhìn nhau, sau đó đôi môi nóng bỏng của hắn rơi vào chiếc cổ ẻo lả của cô, gặm cắn.

” Không nên! Vĩ Hoàn! Anh còn như vậy, tôi sẽ hô to!” Hạ Tử Tinh dứt khoát, tức giận.

” Tốt! Em la đi! Để cho toàn bộ thế giới cũng biết anh và em ở trong phòng triền miên! Em la đi! Em la đi!” Lý Vĩ Hoàn mở to mắt không sợ hãi nhìn Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh nhìn Lý Vĩ Hoàn ngang ngạnh như vậy, tức giận ủy khuất nước mắt ở trong hốc mắt tràn ra.

” Anh vì sao biến thành dạng như vậy? Anh trước kia không phải như thế! Anh lúc nào cũng ôn nhu kia mà!”

Lý Vĩ Hoàn đang giữ mặt cô, tràn ngập oán hận ánh mắt chăm chú nhìn cô: “Anh chính là quá ôn nhu! Mới để cho em vào tay Lâm Lập Phong! Tử Tinh, tối nay anh sẽ không hèn yếu như vậy nữa! Anh hiện giờ chỗ này muốn em!”

Mặt trái của yêu chính là hận! Yêu càng sâu, hận càng sâu! Thời điểm yêu hận giao nhau Lý Vĩ Hoàn thống khổ liều lĩnh ôm lấy thân thể mềm mại của Hạ Tử Tinh đi về phía giường lớn.

Hạ Tử Tinh lúc này vô cùng sợ hãi. Cô ở trong lòng ngực của hắn liều mạng giãy dụa, nghĩ thoát khỏi trong ngực hắn. Nhưng là khí lực của hắn thật quá lớn! Cô có chút xíu khí lực để gây tổn hại hắn cũng không đủ.

” Anh buông! Vĩ Hoàn!” Hạ Tử Tinh tức giận đẩy thân thể hắn. Thân thể Lý Vĩ Hoàn cao lớn, không nhích động chút nào.

Lý Vĩ Hoàn đem cô thả trên mặt giường lớn, lập tức cúi người đè lên thân thể gọi cảm của cô, làm cho cô không chỗ chạy trốn.

” Vĩ Hoàn, không nên! Buông tôi ra! Đừng để tôi hận anh!” Hạ Tử Tinh lấy tay đẩy bả vai Lý Vĩ Hoàn, kêu lên.

” Em hận anh?!” Lý Vĩ Hoàn không thể tin được nhìn cô.

” Phải!” Hạ Tử Tinh gật đầu, tức giận nói: “Tôi hận anh! Tôi chán ghét anh! Tôi không thích anh như vậy!”

Lời nói của Hạ Tử Tinh như xát muối lên tim hắn, làm hắn thống khổ đau đớn!

” Tử Tinh, em không công bình! Em vốn thuộc về anh! Nếu không phải Lâm Lập Phong chen chân, em đã là vợ của anh! Thân thể của em, đôi môi mềm mại của em, hết thấy hết thấy cũng đều là của anh. Anh hiện tại chẳng qua là cầm lại đồ đạc nguyên vốn của anh, anh sai ở đâu?” Lý Vĩ Hoàn tức giận chất vấn Hạ Tử Tinh.

” Nhưng tôi đã là người của Lâm Lập Phong. Điều này không có cách nào chối cãi được!” Hạ Tử Tinh nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống.

” Anh không ngại! Anh chỉ muốn tối nay! Anh chỉ muốn tối nay có em, như vậy là đủ rồi!” Đoạn, thân hình cao lớn của hắn đè ép cô, đem thân thể cô áp đảo trên giường.

” Không! Vĩ Hoàn!” Hạ Tử Tinh ở dưới người hắn liều mạng giãy dụa.

Hắn ôm lấy cô thật chặt, đôi môi nóng bỏng lập tức che đôi môi non mềm đỏ mọng của cô, đầu lưỡi vội vàng đưa vào miệng cô dán chặt, chiếm lấy đôi môi anh đào.

Hạ Tử Tinh đối với sự xâm chiếm của Lý Vĩ Hoành chỉ cảm thấy sự khó chịu chưa từng thấy! Hắn vẫn nhiệt liệt, lại làm cho cô cảm thấy một trận ác tâm.

Cô không cách nào kháng cự hắn xâm chiếm, cô không thể làm gì khác hơn là nhẫn tâm cắn bị thương đầu lưỡi của hắn.

Lý Vĩ Hoành cảm thấy đau đớn, thoáng cái thả cô. Hắn vuốt miệng bị thương, dùng ánh mắt hết sức khổ sở nhìn cô tức giận nhìn nhau.

Cô cắn hắn bị thương?!! Cô thật không ngờ đối đãi hắn vô tình như vậy?

“Tử Tinh! Em có thể đối xử với anh như vậy!” Lý Vĩ Hoành khổ sở lên án cô, “Em thay đổi! Em đã thay đổi!”

Hạ Tử Tinh từ trên giường ngồi dậy, giận đến cả người phát run, cô chỉ vào hắn:

“Chính là anh! Anh trước kia hào hoa phong nhã như vậy, ‘thiện giải nhân ý’, hiện tại làm sao lại biến thành thế này?”

“Đó là em ép anh! Chính em nói cho anh biết, nếu như không đủ mạnh mẽ, sẽ mất đi người yêu! Anh vì không mạnh bằng Lâm Lập Phong, anh mới mất đi em!” Lý Vĩ Hoành giận đến ánh mắt cũng đỏ lên.

Hạ Tử Tinh đẩy hắn ra, xông về cửa. Hắn xoay người một cái đem cô kéo trở về, nặng nề vứt lên trên mặt giường lớn.

Thân thể cường tráng của hắn đem cô lại một lần nữa áp ngã xuống giường, nảy sinh ác độc xé rách áo cô, làn da trắng nõn lập tức lộ ra ngoài không khí lạnh băng, cô không khỏi rùng mình một cái.

Hạ Tử Tinh vội vàng kéo y phục, tức giận tát hắn một bạt tai, “Tôi hận anh! Vĩ Hoành!”

Hắn bắt được hai tay của cô, dùng khuôn mặt dữ tợn tiến tới gần cô, “Anh bắt kẻ em hận anh! Tối nay em nhất định phải là của anh.”

” Không! Buông tôi ra!” Hạ Tử Tinh ở dưới người hắn thét chói tai, quay cuồng.

Lý Vĩ Hoành không để ý phản kháng của Hạ Tử Tinh, kịch liệt gặm cắn da thịt trắng nõn mềm mại của cô, lưu lại rất nhiều dấu hôn sưng đỏ.

“Buông! Vĩ Hoành! Đừng để cho tôi hận anh!” Hạ Tử Tinh ủy khuất cực độ ở dưới người hắn rơi lệ.

“Em kịch liệt phản kháng anh, là vì Lâm Lập Phong giữ gìn thân thể mình phải không? Em cứ như vậy thương hắn?!” Lý Vĩ Hoành vừa hôn cô, vừa tức giận hỏi.

Hạ Tử Tinh liều mạng lắc đầu, trong đầu cũng là khuôn mặt Lâm Lập Phong thịnh nộ.....

Đột nhiên, cửa phòng bị một lực mạnh đá văng ra. Lý Vĩ Hoành mới ngẩng đầu lên, lập tức cũng bị một lực mạnh từ bóng đen kéo ra ném trên tường. Đầu hắn nặng nề đập vào tường, lập tức sưng lên một khối lớn.

32. Chương 32

Hạ Tử Tinh biết có người đi vào, liền lập tức kéo y phục của mình từ trên giường ngồi dậy. Ngay lập tức cô đón nhận một khuôn mặt vô cùng thịnh nộ – Lâm Lập Phong!!! Cô mở to hai mắt, đầu óc thoáng chốc trống rỗng.

“Đồ phản bội!” Lâm Lập Phong tát một cái thật mạnh lên mặt Hạ Tử Tinh. Nhất thời mặt Hạ Tử Tinh nóng ran, tựa như da đã nứt ra đau nhói. Cô vội lấy tay che lại gương mặt bóng rât của mình, hai hàng nước mắt không tự chủ được trào ra.

“Cô dám làm ra loại chuyện xấu xa này?! Cô rốt cuộc có biết xấu hổ hay không? Hạ Tử Tinh!” Lâm Lập Phong một phát bắt được tay cô, khí lực lớn đến cơ hồ muốn đem tay cô bóp nát.

Cô nén chịu đau đớn, mở to một đôi mắt cực độ ủy khuất nhìn anh, miệng hé mở nhưng một câu nói cũng không ra.

Chuyện cho tới bây giờ, cô còn lời gì có thể nói? Chẳng lẽ cô còn có thể giải thích rõ hay sao?

Anh dùng hết sức lôi kéo, đem cô kéo đến trước mắt mình, ánh mắt tức giận cơ hồ có thể phun ra lửa, “Cô! Cô vì sao muốn đối với tôi như vậy?!”

Hạ Tử Tinh cúi đầu, căn bản không dám nhìn thẳng ánh mắt oán hận của anh, chẳng qua là lặng yên chảy nước mắt.

“Lâm Lập Phong, anh buông Tử Tinh ra!” Lý Vĩ Hoành chạy tới muốn kéo Lâm Lập Phong ra. Lâm Lập Phong tức giận một quyền đem hắn đánh bay qua một bên, Lý Vĩ Hoành lần nữa bò dậy, xông về bọn họ.

Lâm Lập Phong tiếp tục một cước đem hắn đá té trên mặt đất, thanh âm tựa như từ trong địa ngục truyền tới: “Lý Vĩ Hoành, tôi cho anh biết, tập đoàn Lý thị trong vòng một tuần sẽ tuyên bố phá sản!”

“Tốt! Anh có bản lãnh thì cứ làm! Tôi không sợ!” Lý Vĩ Hoành không sợ hãi đón nhận tràng mắt thiêu đốt của Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong cười tàn nhẫn, “Tốt! Có can đảm. Chúng ta hãy chờ xem!”

Nói xong, lôi Hạ Tử Tinh đi. Hạ Tử Tinh yên lặng đuổi theo cước bộ của anh, không nói tiếng nào, khuất nhục nước mắt rơi từng giọt.

Cô biết rõ Lâm Lập Phong nhất định sẽ không tha thứ cho cô! Trong mắt hắn, hết thảy những việc cô làm đều là không chấp nhận được! Lần này, cho dù cô có nhảy xuống biển cũng không thể rửa hết sự nhơ bẩn của mình.

Lâm Lập Phong đem Hạ Tử Tinh từ trên xe kéo xuống, lôi cô thẳng vào nhà lớn, kéo vào trong phòng bọn họ, rồi đem cô vứt phịch xuống nền nhà.

Hạ Tử Tinh trên mặt đất ngồi dậy, dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn Lâm Lập Phong. Lâm Lập Phong ngồi xổm xuống, một lần nữa đem cô kéo tới, trực tiếp nhìn nhau. Ánh mắt sắc bén như dao của hắn có lẽ hận không thể đem cô giết chết.

“Cô vì sao phải làm như vậy?” Lâm Lập Phong quát to. Anh không nghĩ tới “Dư Tuyết Lâm” vì nam nhân khác rời khỏi anh, hiện tại Hạ Tử Tinh cũng làm ra chuyện “vượt tường” hèn hạ như vậy. Chuyện này làm sao anh có thể tiếp nhận đây? Tại sao ai cũng đều muốn phản bội anh?

“Xin lỗi.....” Hạ Tử Tinh mấp máy môi, khóc không ra tiếng.

” Tôi sẽ không tha thứ cho cô! Hạ Tử Tinh!” anh nắm chặt bả vai cô, Hạ Tử Tinh dù đau đến nhú mào, cũng không dám thốt lên một tiếng.

Anh nhìn bộ dáng diêm dã đáng thương của cô mà tức giận. Quả thật cô ta đúng là giảo hoạt, làm ra loại chuyện như vậy mà còn giả bộ đáng thương. Anh thật muốn một tay bóp nát khuôn mặt tuyệt mỹ này, để cô hết đường cầu dẫn nam nhân.

“Không được khóc!” anh gầm lên một tiếng, khiến thân thể cô không khỏi run lên một chút.

Bỗng nhiên, ánh mắt của anh đập ngay chỗ những dấu hôn hồng hồng tím tím trên cổ cô, một màn vừa rồi cô cùng Lý Vĩ Hoành mây mưa đường như tái diễn lại trước mặt anh. (jìn: anh không nghe tiếng chị kêu cứu a???)

Bất giác lửa giận trong lòng anh chợt tăng cao, quả thực có thể thiêu đốt một sa mạc! Anh tức giận đem cô kéo tới sân thượng, nhìn phía dưới thấy hồ bơi nước trong veo, trong đầu anh lập tức lóe ra một ý niệm, anh ôm lấy cô.

“Đi đi, rửa sạch những thứ hèn hạ trên người cô đi.” anh lãnh khốc thét lên. Không đợi cho cô kịp phản ứng ném cô từ lầu hai xuống lầu một.

” A ——!!!” cô la lên thảm thiết cùng lúc ‘bùm’ rơi xuống hồ bơi. Bọn người hầu cũng bị kinh động vội vã chạy ra xem có việc gì.

Hạ Tử Tinh cơ hồ bị hù dọa! Cô cho là Lâm Lập Phong đem nàng từ lầu hai bỏ rơi đến dưới đất, làm cô rơi xuống đất mà chết, không ngờ lại rơi vào trong hồ bơi lạnh thấu xương. Đối với cô, rơi vào trong hồ bơi cũng giống như “chết”. Bởi vì, cô không biết bơi!

” A ——! Cứu mạng! Cứu mạng! Tôi không biết bơi!” Hạ Tử Tinh ở trong nước liều mạng giãy dụa, song nước vẫn một mực hướng trong miệng cô ập vào. Cô cảm thấy thân thể mình đang dần dần chìm xuống, nhưng vô lực tự cứu.

Sợ hãi không ngừng truyền đến, cô đau lòng phát giác anh ấy thật sự rất hận mình. Hận đến nỗi muốn giết chết cô.

Lâm Lập Phong vừa nghe Hạ Tử Tinh không biết bơi, lập tức tung người từ lầu hai nhảy xuống hồ bơi. Anh lấy tốc độ nhanh nhất bơi tới bên người cô, ngay lúc cô sắp chìm xuống, ôm lấy thân thể cô.

Cô bị làm cho sợ vội vàng ôm hân, thật chặt, thật chặt ôm anh, như ôm lấy phao cứu giống nhau, ôm thật chặt anh không chịu buông tay.

Lâm Lập Phong ôm cô bơi về bờ, sau đó leo ra hồ bơi, cả người cô phát run ôm lấy anh, chui ở cổ anh thấp giọng nức nở.

Cô nhất định đã bị dọa cho hoảng sợ!

Anh nguyên vốn định làm cho cô đến hồ bơi rửa sạch dơ bẩn trên người, làm cho cô cảm nhận một chút lạnh thấu xương, trừng trị cô một chút.

Không nghĩ tới, cô lại không biết bơi! Cô mới vừa rồi kinh hoàng, cô mới vừa rồi thét chói tai, cũng đem anh gây sợ hãi!

Anh vốn là muốn trừng phạt cô! Làm cho cô chịu chút đau khổ! Song, anh vẫn là không có cảm thấy nửa điểm khoái cảm, trong lòng anh chẳng qua chỉ là tự trách! Anh nghĩ trừng phạt cô, nhưng không nghĩ tới người khó chịu dĩ nhiên là mình!

Lâm Lập Phong thấy bộ dạng đáng thương của Hạ Tử Tinh không khỏi đau lòng. Cô vì sao phải phản bội anh? Là anh đối cô không tốt? Anh không phải đã đưa cô đi ăn cơm sao? Không phải đã cùng cô chơi pháo hoa sao? Anh đã cố ý lấy lòng cô, cô còn muốn như thế nào???

Lần trước ở Lâm gia đại viện, anh bắt được cô cùng Lý Vĩ Hoành hôn nhau, anh đã tha thứ cho cô! Anh cho là cô đã rút kinh nghiệm, không nghĩ tới cô còn dám mắc vào lỗi lầm trầm trọng hơn, dám ở trong phòng cùng Lý Vĩ Hoành vui vẻ.

Không lẽ cô thật sự yêu Lý Vĩ Hoành như vậy? Yêu đến độ nhớ mãi không quên?

Là anh sai lầm rồi sao? Phải chăng anh không nên cướp cô từ trên tay của Lý Vĩ Hoành, cưỡng bức cô gả ỉnh. Vốn là muốn phá hư hạnh phúc của cô, hảo hảo trừng phạt cô thật ác liệt! Không nghĩ tới, hiện tại người được trừng phạt nghiêm nhiên lại là mình!

Tự gây nghiệt thì không thể sống! Những lời này là dành cho anh sao? (jin: đọc đoạn này tội LLP ghê, hix.)

Lâm Lập Phong ôm Hạ Tử Tinh lên lầu hai, đi vào phòng tắm. anh mở vòi, nước nóng từ trên chảy xuống người bọn họ. Hạ Tử Tinh cảm nhận được ấm áp, cô ngược đôi mắt hồng hồng lên nhìn anh. Lâm Lập Phong nhìn bộ dạng thảm hại của cô bất chợt cảm thấy hối hận. Miệng cô tím tái, ánh mắt đỏ bừng, đầu tóc rối bời, gương mặt vừa tái nhợt vừa sưng đỏnàng gờ lên đã khốc hồng ánh mắt nhìn của hân. miệng nàng phát tím, ánh mắt đỏ bừng, đầu tóc rối bời, gương mặt vừa tái nhợt, vừa sưng đỏ. Anh cũng hơi quá tay rồi.

Anh đem cô đặt xuống, thân hình cô mềm nhũn, cơ hồ muốn té ngã trên đất, anh vội vàng lại đem cô ôm chặt. Anh thật muốn tự tay sờ nàng kia sưng đỏ gay gắt gương mặtgương mặt sưng đỏ của cô, song tay mới đưa ra một nửa đã lập tức thu về.

Cô mới vừa rồi cùng Lý Vĩ Hoành một màn thân mật ngay tức khắc lại hiện lên trong đầu anh. Anh tự nói với mình không nên thương tiếc loại người này, bởi vì không thể nào đánh giá được cô ta.

“Rửa thật sạch sẽ thân thể hèn hạ của cô đi!” Lâm Lập Phong đặt cô xuống, tức giận nói xong cũng không quay đầu nhìn lại đi thẳng. Hạ Tử Tinh im lặng nhìn bóng lưng anh khuất dần, nước mắt lặng lẽ chảy tràn.

Cô hiểu anh sẽ không tha thứ cho cô! Anh đã tận mắt nhìn thấy cô cùng Lý Vĩ Hoành ở trên giường, thử hỏi liệu có người đàn ông nào chịu nổi sỉ nhục lớn như vậy?

Cô cảm thấy lòng đau, rất đau..... Vốn dĩ cho rằng bọn họ có thể cùng chung sống, không hề có oán hận nữa, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy, đây hết thảy đều là lỗi của cô! Là cô một tay phá hư mối quan hệ mới thành lập của bọn họ....

Bên ngoài mây đen bịt kín, một tia chớp lóe sáng rạch ngang bầu trời. Gió lớn vù vù thổi bên cửa sổ, kèm theo những tiếng đin đang tai nhức óc. Trong nháy mắt, mưa tầm tã. Mưa to như tát nước, cảm tưởng như từng tảng đá mưa cứ đánh xuống cửa sổ thủy tinh, phát ra những âm thanh lộp bộp kinh khủng.

Hạ Tử Tinh đứng ở trong phòng nhìn xuống phía dưới. Ngoài trời, mưa vẫn ào ào mà bên trong này, lòng cô cũng như đang có một cơn mưa bão ập đến.

Hạ Tử Tinh nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, Đã là 3h sáng. Lâm Lập Phong vẫn chưa về. Đã hai ngày nay anh không về nhà, nay đã là ngày thứ ba rồi.

Hai ngày này anh rốt cuộc đi đâu? Ở đâu? Cô tuy là vợ nhưng quả thật ngay cả tư cách hỏi thăm cũng không có. Cô hiểu anh hận cô, anh không muốn gặp lại cô.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh Lâm Lập Phong cùng với khác người quấn lấy nhau..... Lòng của cô, vì thế mà không khỏi đau đớn khó chịu. Anh lúc này thật cùng khác người ở chung một chỗ sao?

Bỗng nhiên, cô nghe được gian phòng bên cạnh truyền đến một trận huyền ảo thanh âm. cô lập tức đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thấy Lâm Lập Phong nhắm chặt hai mắt, say nằm ở trên giường, bên cạnh là Ngọc tẩu cùng tài xế Lý thành đang hầu hạ.

Bọn họ thấy Hạ Tử Tinh, lập tức đứng lên kêu lên: “Thiếu phu nhân.”

“Ừ.” Hạ Tử Tinh đối với bọn họ gật đầu, : “Tôi tới chiều cố anh ấy là được. Hai người đi nghỉ ngơi đi.”

“Được.” bọn họ lên tiếng muốn đi ra ngoài.

” Thành, anh ấy hai ngày này sau khi tan việc ở đâu?” lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Hạ Tử Tinh buột miệng hỏi tài xế Lý thành.

“Cậu chủ hai ngày nay buổi tối đều ở trong phòng làm việc nghỉ ngơi. tối nay, tôi thấy hắn uống rượu say, mới dám đưa hắn trở về.” Lý Thành nói rất đầy đủ cho cô biết.

“Cảm ơn anh, Thành.”

Lý Thành hướng Hạ Tử Tinh mỉm cười, rời đi.

Hạ Tử Tinh xoay người đến phòng tắm cầm một khối khăn nóng đi ra ngoài nhẹ nhàng giúp Lâm Lập Phong lau khuôn mặt, cườ cổ tay.

Cô xem thấy y phục của anh đã cho bị nước mưa làm cho ướt hết, bèn ra sức giúp anh cởi áo. Trong thoáng chốc, thân thể mạnh mẽ, rắn chắc của anh đập vào mắt cô khiến gương mặt cô không khỏi ửng hồng. Lúc trước những hình ảnh cùng anh triền miên kịch liệt vụt qua đầu cô, buộc cô lại đổ bưng cả mặt.

Lo anh bị lạnh, cô cầm lấy đồ ngủ cẩn thận giúp anh mặc vào.

Cầm thấy có người đụng vào thân thể mình, Lâm Lập Phong mở mắt từ say rượu tỉnh táo lại, thấy Hạ Tử Tinh ngồi ở bên cạnh, đang chạm vào thân thể của mình, anh lập tức hất tay cô ra: “Cô làm gì ? Đừng đụng vào tôi!”

Hạ Tử Tinh đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Lâm Lập Phong tâm tình bỗng chốc trầm xuống. “Quần áo của anh ướt. Tôi thay quần áo cho anh.” Hạ Tử Tinh đem đồ ngủ của anh kéo lại, cho anh cài nút áo.

“Cút! Đừng đụng vào tôi! Cô là đồ hèn hạ!” anh chụp được hai tay cô, tức giận ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm cô, cơ hồ muốn đem cô ăn tươi nuốt sống!

Cô u buồn nhìn anh một hồi lâu, cắn cắn môi dưới, xoay người rời khỏi phòng ngủ của anh.

Lâm Lập Phong nhìn thân ảnh rời đi, trong lòng hoảng sợ! Anh tức giận giật tung cửa sổ, mặc cho từng đợt nước mưa lạnh như băng xối xả tuôn trên người. Anh thật không cảm thấy chút đau đớn nào, chỉ nhận thấy cả người thật nóng bức khó chịu, tùy ý để cho nước mưa rửa sạch, song quả thực vẫn không thể rửa được lửa giận hừng hực thiêu đốt trong lòng anh.

Anh nhìn bể bơi lớn phía dưới, đột nhiên cảm giác được hồ bơi ắt hẳn sẽ rất lạnh, vì vậy không chút nghĩ ngợi, anh tung người nhảy xuống phía dưới.

33. Chương 33

Hạ Tử Tinh ở trong phòng nghe ” bùm” một tiếng, lập tức chạy đến sân thượng xem, chỉ thấy Lâm Lập Phong đang bơi lội điên cuồng trong hồ bơi, dường như không coi mưa bão là gì. Lòng cô bất giác giật thắt, nhìn anh điên cuồng bơi qua bơi lại, cô biết anh thực sự vô cùng phần nộ.

“Cậu chủ, cậu mau lên đây! Nước rất lạnh! Trời lại đang mưa to! Như vậy rất nguy hiểm!” Hạ Tử Tinh chợt thấy Ngọc tẩu cầm một cây dù đi tới hồ bơi khuyên nhủ Lâm Lập Phong.

Nhưng là Lâm Lập Phong một chút cũng không thềm nhìn Ngọc tẩu, tiếp tục ở trong hồ bơi liêu mạng bơi, phát tiết phần nộ cùng buồn bực.

Ngọc tẩu thấy mình không cách nào khuyên Lâm Lập Phong bỏ chạy lên lầu trên tìm Hạ Tử Tinh.

“Phu nhân, người mau khuyên nhủ cậu chủ! Như vậy không được! Thật quá nguy hiểm a! bây giờ còn đang sấm sét, nếu như cậu chủ có điều gì sơ xuất, chúng ta nên làm sao bây giờ?” Ngọc tẩu cực độ bối rối theo sát Hạ Tử Tinh.

Bà bên cạnh cậu chủ từ bé, cũng chưa từng thấy cậu ấy có hành động điên cuồng như vậy bao giờ.

Hạ Tử Tinh nhanh chóng lau khô nước mắt, nói: “Được, tôi đi khuyên nhủ anh ấy.”

Ngọc tẩu phát hiện khoe mắt Hạ Tử Tinh có điểm hồng hồng, thì ra là vợ chồng cãi nhau, cũng khó trách...

Hạ Tử Tinh mặc kệ mưa gió đi tới bên hồ bơi, mưa lớn vỗ vào trên mặt, trên người cô, gió lớn thổi tung tóc cô, cô phảng phất giống như tiên tử hạ phàm. Lâm Lập Phong nhìn cô đi đến, lập tức hướng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào cô.

Khi cô gần đến nơi, anh khàn giọng gào thét: “Cút! Cô cút đi cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy cô!”

“Anh nếu muốn trừng phạt tôi, tốt nhất là nên hành hạ tôi. Vì sao phải hành hạ mình như thế?” cô khổ sở la lớn.

“Chuyện của tôi, không cần cô để ý! Cô chỉ cần biến đi cho khuất mắt tôi là được.” lửa giận trong mắt Lâm Lập Phong vẫn không hề giảm sút.

“Được! Nếu anh đã muốn vậy, tôi sẽ biến mất trước mặt anh.” Hạ Tử Tinh tung người nhảy xuống hồ bơi, tức thì làn nước lạnh như băng liền đem cô bao phủ.....

Lâm Lập Phong thấy cô nhảy xuống, thoáng cái ngây người. Cô không biết bơi, không phải sao? Cô rốt cuộc tại sao lại làm thế? Cô điên rồi?! Nghĩ vậy anh nhanh chóng bơi qua đem cô từ trong nước vớt lên.

“Cô điên rồi! Cô có phải điên rồi hay không?” Lâm Lập Phong ôm lấy thân thể loạng choạng của cô lớn tiếng gào thét.

“Phải! Tôi điên rồi! Tôi thực sự điên rồi!” Hạ Tử Tinh tràn ngập nước mắt cũng hướng anh gào thét.

“Cô!!! Làm ra cái loại chuyện không biết xấu hổ như vậy mà còn muốn ở đây la hét sao? Cô rốt cuộc có xấu hổ không? Có xấu hổ hay không?” Lâm Lập Phong tàn bạo nắm bả vai cô, khiến cô cảm thấy đau đớn.

Hạ Tử Tinh nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng lăn dài trên gương mặt xinh đẹp. Cô rất muốn nói cho anh biết ủy khuất của mình. Cô là bị ép buộc. Hết thấy mọi chuyện đều không phải do cô tự nguyện. Nhưng nếu cô nói ra, ắt hẳn Lý Vĩ Hoành sẽ bị Lâm Lập Phong trả thù.

Nếu Lâm Lập Phong biết Vĩ Hoành cường hành xâm phạm cô, cô thật nghĩ cũng không dám nghĩ đến những việc Lâm Lập Phong có thể làm...

“Nói cho tôi biết! Cô có phải hay không còn rất thương hắn?! Cô có phải hay không rất yêu Lý Vĩ Hoành?” Lâm Lập Phong tức giận lung lay bả vai cô, ánh mắt đỏ bừng tàn nhẫn.

Không! Tuyệt đối không phải! Tôi không thương anh ta! Tôi đã không còn thương anh ta nữa! Trong lòng cô hét to, nhưng cô vẫn chỉ cắn chặt đôi môi, không nói tiếng nào.

Cô tình nguyện anh hận cô! Cô nguyện ý thừa nhận tất cả cừu hận của anh, cô không muốn để Lý gia phải gặp thêm phiền toái! Mất đi tập đoàn Lý thị, đối với bọn họ là rất thống khổ. Cô không muốn họa vô đơn chí!

“Cô nói đi! Cô!” anh tức giận gào thét, hi vọng cô có thể giải thích, hi vọng cô có thể mở miệng cầu xin anh tha thứ! chính là tùy tiện nói một cái cớ, hắn cũng nguyện ý tin tưởng cô vô tội. (jin: đọc đoạn này tội LLP ghê gớm, hix, ta bầm, ta chém tên LVH...)

Hạ Tử Tinh tràn ngập nước mắt nhìn anh : ” Tôi thật xin lỗi anh, tôi đáng chết! Anh hãy để tôi chết đi.”

Tim của anh thoáng chốc tiến vào vực sâu vạn trượng! Cô thế nhưng vì Lý Vĩ Hoành muốn tìm đến cái chết! Cô thật như vậy yêu Lý Vĩ Hoành? Tim của anh dường như bị cô xé rách.....

“Cô——! Cô thật ghê tởm! Hạ Tử Tinh! Cô là người ghê tởm nhất trên đời này! Cô biết không?” ánh mắt của anh bởi vì tức giận mà trở nên đỏ bừng, anh cầm chặt lấy bả vai cô cơ hồ nghĩ bóp chết cô.

“Tôi biết! Tôi biết! Anh giết tôi đi! Anh bóp chết tôi đi!” Hạ Tử Tinh đánh mất lý trí hét lên, đem anh bức đến không đường thối lui.

“Cô——!! Cô muốn chết như vậy! Tôi thành toàn cho cô!” Lâm Lập Phong tức giận đem cô đè xuống nước, tức thì dòng nước lạnh như băng lập tức ủa vào trong miệng nàng.....

Cô thế nhưng không nói tiếng nào nhắm mắt lại, bộ dạng giống như thấy chết không sờn. để cho Lâm Lập Phong tâm giống như bị ngàn vạn mũi tên nhọn xuyên thấu, kịch liệt đau đớn!

Anh đau lòng lập tức đem cô ôm lấy, cô thống khổ ho khan, đem nước trong miệng phun ra.

Cô khó chịu ngẩng đầu, sau một giây miệng của cô đã nhanh chóng bị miệng của anh chặt chẽ ngăn lại, đôi môi anh lạnh như băng mút thỏa thích đôi môi lạnh ngắt của cô, thô lỗ mà kịch liệt. Anh kịch liệt đốt lên ngọn lửa sâu thẳm trong nội tâm cô, nàng ôm cổ anh nhiệt liệt đáp lại nụ hôn đó, hình như đã rất lâu chưa hưởng thụ cảm giác này.

Từng hàng nước mắt vẫn không ngừng chảy trên mặt cô, cô rất muốn nói cho anh biết mình đã bị ủy khuất, cô rất muốn nói cho anh biết mình thật rất khổ sở. nhưng cô giờ phút này không cách nào nói với anh.....

Bọn họ ở trong hồ bơi kịch liệt hôn, cho đến khi đôi môi lạnh như băng bị thiêu nóng, thân thể cũng bắt đầu nóng dần lên. Bọn họ tựa như hai người sắp chết chìm vớ được phao bơi, thật chặt ôm nhau, mãnh liệt cùng nhiệt tình.

Tình cảm mãnh liệt xâm nhập từng dây thần kinh trên người họ, làm nhiệt tình thiêu đốt lên mỗi tế bào, Lâm Lập Phong nhanh chóng ôm lấy Hạ Tử Tinh, đá văng ra cửa phòng khách lầu một....

Thoáng chốc, cả phòng khách tràn đầy huyên lệ, se màu, hai thân thể quấn lấy nhau không ngừng thở dốc, những tiếng nũng nịu, rên rỉ, thở dài cũng vang lên không dứt, hợp thành một loại thanh âm đủ làm người ta đỏ mặt.....

Hết thấy kích tình qua đi, Lâm Lập Phong đứng lên mặc lại quần áo, trực tiếp đẩy cửa rời đi. Giống như vứt bỏ một loại búp bê cũ rách, ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn lại.

Hạ Tử Tinh từ trên giường bò dậy nhìn anh lãnh đạm rời đi, thương tâm, nước mắt lập tức chảy xuống gương mặt diêm lệ.

Cô quá ngây thơ rồi! Anh làm sao có thể tha thứ cho cô đây? 3 ngày này, không có nghe được ba ba Hạ thị tập đoàn có việc, đã là anh rất khai ân rồi. Hận cô nhưng không đem hận ý đến phát tiết lên tập đoàn Hạ thị, coi như anh đã hạ thủ lưu tình rồi.

Cô hẳn là nên cảm kích anh. Nghĩ vậy, cô bi thương cười khổ.

Hạ Tử Tinh buồn chán đến ngồi bên dưới vườn cây đại thụ uống cà phê. Cô nhìn thấy trong vườn hoa cúc cùng hoa đào đang khoe sắc. Nơi này là phía nam thành phố, mùa đông sẽ không có tuyết, nhưng cũng vô cùng lạnh, mà năm nay cảm giác so với năm trước càng thêm rét lạnh.

Gió lạnh từ từ thổi qua gương mặt mềm mại của cô, tựa như dao cắt. Nhưng cô lại rất thích loại đau đớn này, bởi lẽ chỉ như vậy cô mới cảm giác được mình còn sống.

Cô nhìn những chiếc lá theo gió phiêu lãng, từ từ rơi xuống, tựa giống những chiếc thuyền từ trên trời giáng xuống, cảm giác thực bi thương, tựa như lòng cô vậy.

Trong lòng cô rất đau! Rất đau! Tại sao lại đau? Cô tự hỏi chính mình, phải chăng bởi vì Lâm Lập Phong đã hiểu lầm và vô tình đối với cô? Cô nhẹ nhàng lắc đầu, cô không trách anh, anh tức giận là đúng. Bất kỳ một nam nhân nào thấy một màn kia, trong lòng cũng sẽ không dễ chịu! Cho dù bọn họ không phải bởi vì yêu nhau mà kết hôn, nhưng cô dù sao cũng là vợ anh.

Có người nam nhân nào nhìn vợ mình cùng nam nhân khác ở trên giường quay cuồng có thể không tức giận?

Cô cười lạnh. Điều này căn bản không thể xảy ra!

Anh có thể hay không vì vậy mà cùng cô ly hôn? Vừa nghĩ tới ly hôn, lòng cô chợt cảm thấy đau nhói. cô tại sao lại đau lòng? Cô không phải rất muốn rời đi anh sao?

Cô miên man suy nghĩ, nhìn cà phê trong ly, có người nói, tình yêu giống như cà phê, uống xong một ngụm lập tức cảm thấy vô hạn khổ sở, sau đó mới dần dần có thể cảm thấy từng trận nồng nặc hương thơm từ cổ họng dần dần dâng lên. Tình yêu chính là trước khổ sau ngọt!

Nhưng vì sao tình yêu của cô đều chỉ có khổ sở mà không thấy ngọt ngào?

“Thiếu phu nhân, điện thoại di động của cô kêu.” Ngọc tẩu cầm di động đưa cho cô.

“Cám ơn, ngọc tẩu.” Hạ Tử Tinh nhận lấy điện thoại di động.

Nhìn một cái, không biết là ai gọi tới, số lạ sao?

“Tôi là Tử Tinh, ai vậy?”

“Tử Tinh, dì Lý đây.” thanh âm mang theo ghen ghét.

” Dì, có chuyện gì sao?” Hạ Tử Tinh kỳ quái hỏi.

Cô nhận được thanh âm này, đây là mẹ Lý Vĩ Hoành. mẹ Lý Vĩ Hoành tìm cô chuyện gì chứ? Kể từ khi cô cùng Lý Vĩ Hoành chia tay, cũng chưa có liên lạc nữa. Dì là một người ôn nhu, trước kia đối với cô tốt vô cùng. Đáng tiếc, cô không có cái phúc phận thành con dâu của Lý gia.

“Con cứu chúng ta đi? Hiện tại cũng chỉ có con mới có thể cứu được tập đoàn Lý thị thôi.” Đầu dây bên kia thấp giọng nức nở.

“Có chuyện gì sao?” Hạ Tử Tinh vừa hỏi, trong đầu vừa hiện lên lời của Lâm Lập Phong đêm đó. Anh muốn tập đoàn Lý thị trong vòng một tuần tuyên bố phá sản! Không lẽ là vì chuyện này?

“Dì không biết chúng ta khi nào đắc tội Lâm Lập Phong mà giờ tập đoàn Lâm gia toàn diện chèn ép công ty chúng ta. Chúng ta muốn mua chịu cũng không được. Con cũng biết, công ty của chúng ta chỉ là một công ty đang phát triển, chúng ta sao có thể ngăn cản được công kích cường đại của anh ta a?”

Anh thật đem oán hận phát tiết đến tập đoàn Lý thị! Bằng vào tài lực của anh, anh muốn chèn ép công ty kia, sao có thể không thành công?

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, công ty của chúng ta sẽ phải tuyên bố phá sản. Đây là Lý thúc thúc xài cả tinh lực kinh doanh công ty. Ông ấy đã giận đến bệnh ngã xuống giường.”

“Dì Lý.....” Hạ Tử Tinh cảm thấy rất đau lòng, hết thấy cũng là lỗi tại cô.

“Tử Tinh, dì Lý van con. Con giúp ta hướng Lâm Lập Phong cầu xin, nói anh ta để chúng ta một con đường sống. Nếu như Vĩ Hoành nơi nào đắc tội anh ta, chúng ta nguyện ý nhận lỗi.” bà khép nép cầu khẩn Hạ Tử Tinh.

“Dì.....” Hạ Tử Tinh cảm thấy khó nghĩ quá. Tập đoàn Lý thị là tâm huyết của cả nhà bọn họ, không có nó, cả nhà bọn họ sau này làm sao bây giờ? Lý gia hai người cũng già như vậy, Vĩ Hoành lại là loại công tử bột không chịu được khổ, bọn họ sau này nên làm cái gì bây giờ?

“Tử Tinh, con nguyện ý giúp chúng ta không?” Bà đáng thương hỏi.

Hạ Tử Tinh một trận khổ sở. Cô cũng rất muốn giúp bọn họ! Chẳng qua là, cô biết mình vốn không có năng lực như thế, đi trợ giúp bọn họ! Chỉ sợ cô mở miệng cầu tình, lại khiến anh trả thù lợi hại hơn.

“Tử Tinh, ta van con. Con giúp chúng ta đi. Tập đoàn Lý thị nếu như đóng cửa, hai chúng ta đã già dựa vào cái gì sống a? Sau này biết làm như thế nào a?” bà nghẹn ngào cầu khẩn Hạ Tử Tinh.....

“Cháu..... Cháu sẽ thử một lần.” Hạ Tử Tinh hít một hơi thật dài.

“Cám ơn con. Tử Tinh. Cám ơn con.”

34. Chương 34

Hạ Tử Tinh cúp điện thoại, ngẫm nghĩ không biết nên nói với Lâm Lập Phong như thế nào? Phải làm sao để anh không tức giận? Phải làm sao thì anh mới bỏ qua cho tập đoàn Lý thị đây?

Suy nghĩ kỹ một hồi, cô run run nhấn điện thoại gọi cho anh. Một hồi lâu, anh rốt cục cũng nghe máy, giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Chuyện gì?”

” Lập Phong, hết thấy cũng là lỗi của ta! Nếu anh tức giận, hãy trút giận lên mình tôi được không? Anh có thể bỏ qua cho tập đoàn Lý thị được không?” cô cẩn thận hỏi.

“Ba” một tiếng! Lâm Lập Phong dùng hết sức ném mạnh điện thoại lên tường. Bỏ qua cho Lý Vĩ Hoành?! Cô vì Lý Vĩ Hoành mà cầu xin anh?

Đúng là loại đàn bà ghê tởm! Cô còn dám vác mặt cầu xin anh bỏ qua cho người yêu của mình? Quả thật không có đạo lý nào.

Hạ Tử Tinh nghe được “Ba” một tiếng, sau đó điện thoại di động bị cắt đứt liên hệ. Cô nhắm mắt lại, nếu như cô đoán không nhầm điện thoại của anh nhất định là hỏng rồi. (jin: đại gia sướng thật, tức một cái là ném luôn...a, tiền của tôi...)

Biết cầu xin chỉ khiến anh thêm tức giận nhưng cô còn có biện pháp nào có thể giúp bọn họ được? Ngay đến bản thân cũng đã khó bảo toàn, huống gì... Cô tự cười bản thân mình.

Tối đến, Lâm Lập Phong về nhà, bên cạnh còn ôm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Nhìn bọn họ ở chung một chỗ cười cười nói nói, căn bản đem Hạ Tử Tinh như người vô hình, cô cảm thấy dường như mình lại một lần nữa bị ném vào hồ nước, lạnh đến thấu xương.

“Ngọc tẩu, ăn cơm. Tôi đói bụng.” Lâm Lập Phong đến bên cạnh bàn cơm ngồi xuống, kéo cô ta ngồi vào trên đùi của mình.

Cô gái ngồi ở trên đùi anh, vuốt vuốt mặt anh, càng không ngừng hôn mặt anh, lỗ mũi, lỗ tai, rồi đến cổ, quả thật không coi ai ra gì.

Hạ Tử Tinh biết đây là phản kích của Lâm Lập Phong, anh cố ý tìm phụ nữ đem về chính là muốn làm cho cô khổ sở.

Đã vậy cô sẽ làm như không nghe, không thấy gì.... hết thấy cũng chỉ là giấc mộng mà thôi. Chuyện của anh, cô cần gì để ý? Cô không yêu anh, vì sao phải để ý? Vì sao phải khó chịu?

Nhưng lòng của cô lại không nghe lời cô. Thật sự cô biết giờ này phút này cô rất khó chịu, rất rất khó chịu!

” Lập Phong, thịt bò thật ngon nha, anh mau nếm thử một chút.” Cô gái kia kẹp một miếng thịt bò mớm cho Lâm Lập Phong ăn.

“Ừm, rất ngon.” anh gật đầu, ánh mắt liếc Hạ Tử Tinh một cái, sau đó lộ ra một nụ cười tà ác vô cùng.

Hạ Tử Tinh mặt lạnh cầm củi ăn, mắt cũng không liếc nhìn bọn họ một cái. Bất quá, cô thật không có khẩu vị ăn nữa. Đối mặt với bọn họ một đôi không ngừng ****, cô chỉ cảm thấy buồn nôn!

”Ngon thì ăn thêm một miếng đi.” Cô gái trẻ cắn một miếng thịt bò cúi người chính miệng mớm cho Lâm Lập Phong ăn. Ăn xong thịt bò, môi của bọn họ còn triền miên ở cùng một chỗ.(jin: ta cũng muốn ọe thật ọe.*nôn*)

Hạ Tử Tinh nhìn bọn họ hôn, cảm thấy đặc biệt chói mắt. Mỗi tia sáng đâm vào mắt cô cơ hồ đều vô cùng đau đớn. Cô cắn chặt môi. Đôi môi anh vốn dĩ thuộc về cô, nhưng bây giờ lại đang bao trùm lên một đôi môi khác....

Cô nhắm hai mắt lại, đứng lên xoay người rời đi. Cô bước nhanh trở về phòng mình, đem cửa đóng chặt lại. Cô ngồi bệt xuống trên mặt đất, trước mắt vẫn là hình ảnh bọn họ quấn quýt, triền miên một chỗ.

Lưng cô chạm đến cánh cửa, nhắm mắt lại, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve môi mình, nơi này giống như vẫn lưu lại mùi vị của anh. Kịch liệt của anh, cô còn rõ mồn một trước mắt, Anh cho cô những cảm xúc tuyệt vời cô vẫn còn nhớ trong đầu.

Thế nhưng anh bây giờ bày trò, trước mặt cô nghiêm nhiên hôn người khác..... lòng của cô, làm sao lại đau như thế? Tại sao?

Bỗng nhiên, cô nghe được cách vách gian phòng truyền đến thanh âm mở cửa. Cô biết bọn họ đã vào phòng. Không tới mấy phút đồng hồ, cô nghe được rõ ràng từ cách vách trong phòng kia truyền ra tiếng rên rỉ làm cho nội tâm cô thống khổ, tiếng thở dốc, còn có tiếng cười nhộn chói tai.....

Cô lấy tay che lỗ tai mình, song vẫn không cách nào ngăn được những âm thanh kia, nước mắt cô chảy dài trên gương mặt.... Nhớ tới thật lâu lúc trước, anh cũng tàn nhẫn như vậy đối với cô.

Cô khi đó dừng cảm tiến vào gian phòng cho bọn họ một thùng nước, phá hư chuyện tốt của bọn họ. Nhưng hiện tại, cô ngay cả cái dừng khí này cũng không có!

Cô đây là hèn yếu sao? Hay là.....

Cô hiện tại đừng nói đến phá hư, ngay cả dừng khí đối mặt cũng không có! Bởi vì cô biết tâm mình chịu không được.

Vì sao chịu không được? Nguyên nhân, cô cũng không dám đi truy tìm cùng đối mặt. Cô chỉ sợ kết quả sẽ hủy hoại cả bản thân....

Một đêm không chợp mắt, Hạ Tử Tinh sáng sớm đã ra vườn hoa tản bộ. Sáng sớm khí trời thật lạnh! Cô cảm nhận được gió lạnh từng cơn cứ xâm nhập cơ thể mình.

Tuy nhiên cô lại cảm thấy rất thoải mái! Bởi vì cô cảm giác cả người thật nóng bức khó chịu, chỉ có làn gió lạnh kia mới giúp cô giải tỏa được. Cô đi tới bên hồ bơi, ngồi trên mặt đất, cô tháo giày đem hai chân thả xuống nước.

Lạnh quá a! Cả người cô bỗng chốc nổi da gà. Cô chà xát lòng bàn tay mình, sau đó đưa lên miệng hà khí. Tiếp theo đem tay thả vào trong ao, hơi lạnh thấu xương chạy thẳng lên não....

Lâm Lập Phong từ gian phòng sân thượng thấy Hạ Tử Tinh ngồi bên hồ bơi, đem tay chân thả xuống nước. Cô có phải ngốc hay không? Hiện tại chỉ có vài độ, cô lại đem tay chân thả vào trong nước ngâm. Hay cô có bệnh rồi?

Anh vội vàng từ trong nhà chạy ra hồ bơi, một thanh kéo cô.

“Cô ngồi ở chỗ này làm gì? Không lạnh sao? Đồ ngốc!” anh vịn thân thể yếu ớt của cô lên, nhìn mặt cô hồng hồng dán vào mặt anh cảm giác được từng đợt nóng hổi.

“Anh làm gì thế?” Hạ Tử Tinh đẩy anh ra.

Bàn tay anh sờ lên trán cô, thật nóng a! Nha đầu này nóng rần lên!

“Cô nóng rần lên rồi. Lại còn ở nơi này chịu lạnh, cô có bệnh a?” anh một thanh ôm lấy cô đi trở về trong phòng.

Hạ Tử Tinh nằm ở trong lòng ngực của anh, cảm giác thật thoải mái, thật ấm áp, mơ mơ màng màng tựa vào trong lòng ngực anh nhắm hai mắt lại.

“Cậu chủ, phu nhân sao vậy?” Ngọc tẩu nhìn Lâm Lập Phong ôm Hạ Tử Tinh đi tới, vẻ mặt rất lo lắng.

“Cô ấy nóng rần lên. tìm bác sĩ tới đây!” Lâm Lập Phong nhìn Ngọc tẩu nói.

Lâm Lập Phong đem cô ôm đến phòng ngủ của mình, cô nằm trên giường, lập tức trợn to hai mắt. Phát hiện là phòng ngủ của anh, cô đẩy anh ra, lập tức tự mình đứng lên.

“Cô làm gì thế? còn không nằm xuống?” Lâm Lập Phong đem cô lại một lần nữa đặt lên giường.

“Buông! Tôi không thích nằm trên cái giường hèn hạ này!” cô tức giận bò dậy, lung lay muốn trở về phòng mình.

Lâm Lập Phong nhìn bộ dạng quật cường của cô không khỏi bật cười. Tối qua cô để ý việc anh đưa người yêu về. Như vậy cô đối với anh không phải là không có chút cảm giác nào a. Mặc dù ngoài mặt cô giả bộ như không thèm quan tâm nhưng trong lòng lại phi thường để ý. Điều này thật khiến anh vui vẻ!

Anh đi tới ôm lấy cô, đem cô ôm trở về phòng. Anh nhẹ nhàng thả cô trên giường, bàn tay ấm áp lại nhẹ nhàng đặt lên trán cô.

“Trán của em thật nóng! Làm sao em mình nóng rần lên cũng không biết?” Lâm Lập Phong chất vấn cô. Sao lại có người qua loa đại khái như vậy chứ? Một chút cũng không để ý đến thân thể mình sao?

Cô lạnh lùng đem tay của anh đẩy ra, quay mặt qua chỗ khác: “Không cần anh để ý! Tôi thế nào là chuyện của tôi!”

Lâm Lập Phong tức giận đem mặt cô quay lại, “Tôi là chồng em. Chuyện của em cũng là chuyện của tôi.”

Hạ Tử Tinh liếc anh một cái nữa rồi nhắm mắt lại, không để ý tới anh!

Lâm Lập Phong hít một hơi thật sâu, thanh âm lạnh tanh: ” tốt. Em nhắm mắt lại, vậy thì hôm nay tập đoàn Lý thị tuyên bố phá sản.”

Hạ Tử Tinh thoáng chớp mở to hai mắt, lập tức từ trên giường ngồi dậy lôi kéo tay anh, cầu khẩn: “Anh không thể bỏ qua cho anh ta một lần sao? Đây chính là tâm huyết cả đời của Lý thúc thúc a!”

“Tôi vì sao phải bỏ qua cho hắn? Không ai có thể thương tổn ta mà sống yên ổn được.” thanh âm của anh giống như sứ giả địa ngục làm cho người nghe không đánh mà thua.

“Anh có cần tàn nhẫn vậy không?” Hạ Tử Tinh khổ sở nhìn anh.

“Tàn nhẫn là bản tính của tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho lỗi lầm của bất kỳ ai. Bao gồm cả em.” anh bỗng nhiên đưa mắt nhìn cô.

Hạ Tử Tinh nước mắt không ngừng rơi trên mặt, “Bất kể như thế nào, anh có thể thủ hạ lưu tình không?”

“Tôi đã hạ thủ lưu tình! Nếu như không phải vậy, hôm nay không chỉ là tập đoàn Lý thị tuyên bố phá sản, mà còn tập đoàn Hạ thị nữa!” anh lãnh khốc vô tình.

Cô nhắm mắt lại, tùy ý cho nước mắt không ngừng rơi.

“Anh cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh!” cô tức giận gào thét.

” Lý Vĩ Hoành đối với em quan trọng như vậy sao?” anh nắm chặt cánh tay cô, tức giận.

Cô trợn to đôi mắt ngập nước nhìn anh lên án: “Anh không hiểu ! Cả gia đình Lý Vĩ Hoành chỉ dựa vào công ty đó để sinh tồn. Không có công ty, cả nhà bọn họ không chừng phải ra ngoài đường ở, cha mẹ anh ta làm sao có thể yên tĩnh tuổi già? Anh nói sau này bọn họ làm sao để sống? Anh nhất thời tức giận, không chỉ đóng cửa một công ty, hại tiền đồ một thanh niên, mà còn phá vỡ tâm nguyện của hai người già.”

Lâm Lập Phong nghe lời của cô, bàn tay đang nắm chặt tay cô cũng từ từ buông xuống. Anh ngẩng đầu, thấy Ngọc tẩu cùng bác sĩ Hoành đã đứng đợi ở cửa.

“Ngọc tẩu, bác sĩ Hoành, cô ấy giao cho hai người.” anh nói với bọn họ rồi xoay người rời khỏi phòng.

Anh ngồi vào phòng lớn trong xe, trong đầu vẫn còn lớn vồn những lời Hạ Tử Tinh vừa nói. Là anh phá hư tâm nguyện của hai người già vô tội sao?.....

Anh thật muốn làm như vậy? Anh rất hận Lý Vĩ Hoành! Hận đến muốn giết hắn! Nhưng là, anh có cần thiết liên lụy đến hai người già vô tội kia không?

Tâm lãnh khốc như băng dần dần có chuyển biến.....

Ban đêm, Lâm Lập Phong vừa tan việc trở về, Ngọc tẩu vội vàng vàng đã chạy tới nói: “Cậu chủ, phu nhân không chịu uống thuốc, bây giờ không có hạ sốt. Chúng ta cũng không biết làm thế nào mới tốt.”

Lâm Lập Phong nhíu mày, cô ấy đúng là ngoan cố mà! Anh đi lên lầu hai tới gian phòng của cô, nhìn cô mặt đỏ bừng, nhắm chặt hai mắt nằm trên giường, đầu giường vẫn còn đặt thuốc.

Ánh ngồi vào bên giường đưa tay sờ sờ đầu nàng, thật giống như so với buổi sáng còn nóng hơn. Hạ Tử Tinh cảm thấy có người vuốt ve trán mình, mở mắt nhìn, thì ra là Lâm Lập Phong, cô lại lần nữa nhắm mắt lại.

“Em muốn chết có phải không?” Lâm Lập Phong lớn tiếng hỏi cô.

35. Chương 35

” Em muốn chết có phải không?” Lâm Lập Phong lớn tiếng hỏi cô.

Cô nhắm chặt hai mắt, không nói tiếng nào.

” Mau dậy uống thuốc!” Anh kéo cô dậy.

Cô đẩy anh ra, tiếp tục nằm trên giường, kéo chăn che đầu mình lại.

” Em rốt cuộc muốn thế nào?” Anh lần nữa kéo cô dậy.

Cô mở mắt lạnh lùng nhìn anh: ” Chuyện của tôi không cần anh để ý!”

” Em là vợ tôi, chuyện của em, tôi dĩ nhiên phải để ý! Mau uống thuốc!” Anh cầm lấy thuốc đưa đến bên miệng cô.

Tay cô gạt tay anh ra làm thuốc rơi lả tả xuống giường. Lâm Lập Phong tức giận nắm giữ tay cô, trực tiếp nhét thuốc vào miệng cô. Cô ngậm chặt miệng, kiên quyết không chịu uống thuốc.

” Chết tiệt! Em mau há miệng uống thuốc đi!”

Hạ Tử Tinh quay đầu qua một bên, không chịu hé miệng.

” Em ——! Thật đáng chết!” Lâm Lập Phong hí hóp mắt nguy hiểm, bỗng nhiên bắt lấy môi mềm của cô, anh mạnh mẽ tra tấn môi cô, cho đến khi cô cảm thấy đau đớn, tức giận đẩy ra nhưng thân hình cao lớn của anh vẫn bất động.

Cô khó chịu hé miệng, đầu lưỡi anh thừa cơ trườn vào miệng cô, sau đó anh buông cô ra nhân cơ hội đem thuốc nhét vào miệng cô một cách nhanh chóng.

Cô thiếu chút nữa bị thuốc làm sặc chết. Lâm Lập Phong lập tức đưa cho cô một ly nước, cô vội vàng nhận lấy uống một hơi cạn sạch. Chờ thuốc trong miệng đã nuốt vào hết, cô tức giận ném ly nước rỗng trong tay vào vách tường, “ba” một tiếng, ly thủy tinh lập tức bể tan tành.

Lâm Lập Phong nhìn ly thủy tinh bị ném, ánh mắt sắc bén chuyển qua nhìn cô: ” Tốt! Tốt! Em muốn chết! Tôi không ngăn cản! Em thích như thế nào thì làm như thế! Bất quá, tôi cảnh cáo em, đừng chết ở chỗ của tôi! Muốn chết thì ra bên ngoài!”

Hạ Tử Tinh cười lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác không nhìn anh. Lâm Lập Phong thấy bộ dáng quật cường của cô, không còn tâm tình nữa để ý cô nữa, anh đứng lên rời đi.

Hạ Tử Tinh thấy anh rời đi, nằm dài trên giường nghỉ ngơi. Nhưng trong lòng buồn bực rất nhiều! Nghĩ tới tình trạng bi thảm của Vĩ Hoành cùng hai bác, tâm tình của cô rất khó chịu! Hết thấy cũng là cô gây nên! Cô không thoát khỏi liên can!

Lần qua lộn lại không cách nào nhắm mắt, cô bò dậy thay quần áo, lấy xe đi ra ngoài. Cô đột nhiên muốn đi tới quán bar tiêu khiển một chút, uống ly rượu.

Lâm Lập Phong nhìn xe thể thao màu hồng phấn rời gara đi ra ngoài đường, trong lòng vừa kinh ngạc vừa tức giận! Cô bây giờ còn đang nóng rần, lại dám đi chơi? Cô nàng này không muốn sống sao!

” Lý Thành, cậu đi theo xem, xem cô ấy đi đâu?”

” Vâng.”

Lâm Lập Phong đóng điện thoại, trong mắt là sự lạnh lùng vô biên.

Hạ Tử Tinh đỗ xe ở một quán bar xa hoa. Cô đi vào bên trong, trong quán không nhiều người lắm, lộ ra vẻ rất u tĩnh.

Cô ngồi xuống, kêu một ly cocktail “túy mỹ nhân”. Cô nhìn ly rượu màu phấn hồng trong tay, cảm thấy rất đẹp mắt! Trước kia khi tâm tình cô không vui sẽ tới nơi này uống mấy ly, cảm giác thật thoải mái!

Cô ngồi hồi lâu, uống cạn ly rượu. Uống liền 3 ly, cô cảm thấy buồn bực trong lòng như được giảm bớt. Nhưng lại cảm thấy có chút choáng váng đầu óc. Cô chống đầu nhắm mắt lại, sao lại cảm thấy đầu óc choáng váng ? Trước kia uống 10 ly cũng không có chuyện gì, sao tối nay dễ dàng say như vậy?

Không biết có phải do cô đang nóng rần lên? Cô lắc đầu lắc lắc đứng lên, cảm giác mình đắm trên mây, như muốn bay lên.

Bỗng nhiên, cô trượt chân, vừa vấp rơi vào một vòm ngực rộng rãi. Cô có thể cảm nhận mùi nước hoa thơm ngát. Cô ở trong ngực giãy dụa một chút, ngẩng đầu lên, ánh mắt mông lung nhìn thấy.....

Cô mở to hai mắt, đó là một khuôn mặt của một người con trai ngoại quốc vô cùng xinh đẹp.

” Em không sao chứ? Tiểu thư.” Người ngoại quốc dùng trung văn hỏi thăm cô.

” Trung văn của anh rất khá.” Hạ Tử Tinh cười một tiếng quyến rũ với hắn.

” Cảm ơn.” Hắn lộ ra nụ cười phong lưu.

Hạ Tử Tinh gạt đầu, rời vòm ngực của hắn, nhưng lại một lần ngã xuống. Người con trai ngoại quốc lại một lần nữa ôm lấy cô.

” Búp bê Trung Quốc, nhà em ở đâu? Tôi đưa em về.” (táo: nghe câu này ngọt nhỉ?)

” Tôi không có nhà.” Cô vừa nghĩ tới bộ dạng Lâm Lập Phong lãnh khốc vô tình liền tức giận. Anh ta vì sao muốn đuổi cùng giết tận đây? Vì sao không thể bỏ qua cho người nhà Vĩ Hoành?

Anh ta không phải là người nhà của cô! Cô không thừa nhận anh là người nhà của cô!

” Vậy tôi đưa em đến khách sạn nghỉ ngơi.”

” Không cần.” Hạ Tử Tinh đẩy ra hần, lão đảo rồi đi. Bỗng nhiên, một người bên cạnh lao ra, đụng vào người cô, đầu cô nặng nề đụng vào một cây cột, trước mắt tối sầm, ngất đi.....

Lý Thành vốn một mực trong quán rượu dõi theo Hạ Tử Tinh, vừa mới từ phòng rửa tay đi ra đã không thấy bóng dáng cô nữa. Hần tìm cả quán bar, thấy xe cô còn đang ở cửa mà vẫn không thấy cô đâu. Cô rốt cuộc đi đâu? Mặt hần lập tức trắng bệch một mảnh!

” Cái gì?! Không thấy?!” Lâm Lập Phong vừa nhận điện thoại của Lý Thành, tim đập chậm mất một nhịp: “Cậu ở đâu tiếp tục tìm kiếm, tôi lập tức qua đó.”

Anh lập tức chạy đến gara lấy xe, lấy tốc độ nhanh nhất đi tới quán bar. Thấy Lý Thành, anh hỏi ngay: ” Sao đã không thấy tăm hơi? Một người như vậy sao lại không thấy bóng dáng?”

” Tôi không biết.” Lý Thành cúi đầu không dám đón nhận ánh mắt tức giận của Lâm Lập Phong.

” Có hỏi thăm nhân viên phục vụ và khách khứa không? Hoặc có ai thấy bóng dáng của cô ấy không?” Lâm Lập Phong lo lắng hỏi.

Lý Thành lắc đầu: ” Tôi cũng hỏi rất nhiều người nhưng bọn họ đều không thấy.”

” Chết tiệt! Cô rốt cuộc đi đâu?” Lâm Lập Phong nắm chặt bàn tay. Cô nàng phiền toái này! Có hiểu được đã gia tăng thêm cho anh phiền toái hay không?!

Ở quán bar loại này đặc biệt có nhiều tên đàng đở tử, cô một thân một mình tới đây uống rượu, sự tình ngoài ý muốn rất dễ phát sinh ! Cô nàng đáng chết này đang ở nơi nào?!

Anh lập tức gọi điện thoại cho tổ trưởng tổ bảo vệ Lâm gia, Dương quản gia, muốn Dương quản gia dùng hết thủy nhân lực phải tìm được Hạ Tử Tinh.

Một, hai, ba..... bọn họ huy động tất cả nhân viên bảo vệ, cũng vận dụng hết sức lực đi mỗi gian phòng khách sạn tìm kiếm Hạ Tử Tinh, chính bản thân anh cũng lái xe tăng tốc tìm khắp đường phố phụ cận vòng vo hơn mười vòng, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Hạ Tử Tinh!

Nhìn mặt trời nơi chân trời đã dần dần dâng lên, lo âu phiền não giày vò tâm tư anh, anh tức giận dấm vào xe, phát tiết phần nộ trong lòng!

Cô rốt cuộc đi nơi nào? Cô làm tim của anh đau đớn! Cô nàng đáng giận này! Cô không biết người ta rất lo lắng sao? Mất tích một buổi tối, cô rốt cuộc thế nào? Có phải có chuyện gì?

Trong óc của anh đột nhiên hiện lên một chữ “chết”! Cô sẽ không đi chết chứ?! Tim anh lại một lần nữa đau khổ! Anh chưa từng cảm thấy cô đối với mình có sức nặng cỡ nào! Nhưng giờ phút này lo âu cùng lo lắng của anh là chân thực, tim anh đau đớn không cách nào phủ nhận!

Anh không thừa nhận mình yêu cô! Nhưng nếu như hôm nay cô bình an trở về, anh nguyện ý đối xử tử tế với cô! Chỉ cần cô có thể bình an trở lại.....

Hạ Tử Tinh cảm thấy ánh sáng rất mạnh chiếu sáng mặt mình, cô khó khăn mở mắt, thấy một gian phòng hoàn toàn xa lạ. Cô lập tức từ trên giường ngồi dậy, nhìn xung quanh. Đây là nơi nào? Cô cảm thấy đầu mình đau nhức! Đối với tối hôm qua, trí nhớ thực rất mơ hồ. Cô chỉ nhớ rõ hình ảnh cuối cùng mình nhìn thấy một người con trai ngoại quốc rất anh tuấn.

Cô từ trên giường đứng lên, thấy trên người mình mặc áo sơ mi của nam, phía dưới dĩ nhiên là trống trơn, không có gì cả!

Trời ạ! Tối qua rốt cuộc làm gì? Vì sao phía dưới không mặc quần?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Có ai nói cho cô biết, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong đầu cô lại một lần nữa hiện lên khuôn mặt Lâm Lập Phong tức giận.....

Trời ạ! Cô cả một đêm không về nhà! Anh nhất định giận đến muốn giết người!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trong đầu cô rất hỗn loạn! Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng mở cửa, cô chuyển ánh nhìn về phía đó. Một người con trai chỉ mặc quần, phía trên người hoàn toàn ở trần đi đến, hắn có vóc người cao ngất, cơ ngực bền chắc, nước chảy nhỏ giọt trên người, rõ ràng mới vừa tắm xong.

Hạ Tử Tinh giật mình! Hắn không phải là đại soái ca tối qua cô say đã gặp phải sao!!

” Anh, anh là ai? Tại sao tôi ở chỗ này? Nơi này là đâu?” Hạ Tử Tinh khẩn trương kéo y phục của mình trốn xa hắn nhất, đôi mắt đẹp tức giận theo dõi hắn.

Người đó lộ ra một nụ cười mê đảo chúng sanh, ánh mắt màu lục cười nhẹ nhàng nhìn chăm chú vào cô: ” Tôi là Chris, đây là nhà trọ của tôi.”

” Đây là nhà trọ của anh? Vì sao anh mang tôi tới nhà trọ của anh?” Hạ Tử Tinh rất tức giận chất vấn hắn.

” Tôi bảo em đi khách sạn, em không chịu. Tôi cũng chỉ đành dẫn em về nhà trọ của tôi thôi.” Chris vẻ mặt buồn cười nhìn Hạ Tử Tinh. Xem ra búp bê Trung Quốc không nhớ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

Hạ Tử Tinh mặt nhất thời đỏ lên. Cô tối qua ngủ ở nhà trọ của hắn? Hơn nữa, hắn bây giờ còn nửa người lỏa thể. Chẳng lẽ, chẳng lẽ bọn họ tối qua đã.....? Trời ạ! Tại sao có thể như vậy? Cô không dám nghĩ thêm nữa.....

” Tôi, quần áo của tôi đâu?” Cô hận không thể lập tức thay đổi y phục rồi ngay đi. Nơi này làm cả người cô không được tự nhiên!

” Y phục của em? Ngại quá, tôi tối qua khí lực quá lớn, đã xé toang mất rồi.” Chris biểu tình vô tội trả lời.

36. Chương 36

” Tôi, quần áo của tôi đâu?” Cô hận không thể lập tức thay đổi y phục rồi ngay đi. Nơi này làm cả người cô không được tự nhiên!

” Y phục của em? Ngại quá, tôi tối qua khí lực quá lớn, đã xé toang mất rồi.” Chris biểu tình vô tội trả lời.

Xé rách?! Không phải chứ? Tối qua bọn họ có kịch liệt như vậy sao? Tại sao một chút ấn tượng cô cũng không có? Mặt Hạ Tử Tinh đỏ như một trái cà chua chín mọng.

” Anh, anh nói rõ ràng cho tôi, chúng ta, chúng ta tối qua có phải vậy, thật chính là cái kia?” Hạ Tử Tinh dùng hết dũng khí hỏi hắn.

” Cái kia? Em nói người nào a?” Chris kỳ quái nhìn cô.

Hạ Tử Tinh dường như muốn cắn gãy đầu lưỡi mình, hắn là người nước ngoài, dĩ nhiên nghe không hiểu tục ngữ của người Trung Quốc.

Cô suy nghĩ một chút : ” Tôi muốn hỏi anh, tối hôm qua anh có khi dễ tôi không...?”

Chris thấy vẻ mặt cô ngượng ngùng, rốt cục cũng hiểu được ý tứ của cô. Nụ cười của hắn càng sâu hơn.

” Chẳng lẽ một chút ấn tượng em cũng không nhớ sao?”

Hạ Tử Tinh rất đơn thuần gật đầu. Cô không biết tí gì về tối chuyện xảy ra hôm qua! Tại sao một chút ấn tượng cũng không có? Sau này không dám đi uống rượu một mình nữa!

Mọi người không phải nói ra ngoài uống rượu một mình tất có tổn thất hay sao? Nhìn xem, cô chính là một ví dụ máu chảy đầm đìa a~~!

Hắn ngồi vào ghế sa lon, ánh mắt thâm thúy nhìn cô: ” Tối qua em rất dịu dàng, mùi hương trên người em đến bây giờ anh còn nhớ rất rõ, làm sao em có thể quên chứ? Chẳng lẽ, tối qua anh còn chưa đủ cố gắng?”

Đầu Hạ Tử Tinh thoáng chốc trống rỗng, mặt trắng bệch, nhiệt độ trên người giảm đi.....

Tối qua bọn họ thật đã.....? Đầu óc cô nhất thời không cách nào suy nghĩ nổi.....

Cô đã cùng một người ngoại quốc không quen biết trải qua cuộc tình một đêm? Cô rất muốn khóc a! Tại sao có thể như vậy? Tại sao cô lại đi uống rượu? Tại sao cô giận dữ Lâm Lập Phong? Hiện tại người bị thiệt hại lại là mình!

Phải làm sao bây giờ? Cả người cô cứng ngắc! Nghĩ một lát, hiện tại vấn đề thiết yếu chính là phải nghĩ biện pháp giữ kín miệng hân, không thể để cho người thứ ba biết! Nếu như có người biết, việc cô phải chết là không thể nghi ngờ!

Cô vội vàng cầm ví tiền của mình, đem tiền bên trong móc hết ra đưa cho hân.

” Đây là tất cả tiền trên người tôi, tôi hi vọng từ giờ khắc này anh có thể đem chuyện tối qua toàn bộ quên sạch đi! Sau này bất kể nhìn thấy tôi ở đâu cứ coi như không nhận ra tôi. Được không?”

Chris nhìn mấy tờ tiền trên tay cô, chỉ có mấy ngàn đồng mà thôi. Từ lúc nào hân trở nên hạ giá như thế?

Hân hứng thú nhìn cô, ” Em cho rằng một chút tiền như vậy có thể che miệng anh sao?”

” Vậy anh muốn thế nào?”

Hân kéo tay cô, kéo cô ngồi trên đùi hân, mùi nước hoa trên người hân lập tức tập kích khứu giác của cô: ” Anh muốn em làm tình nhân bí mật của anh, bảo bối!”

Hạ Tử Tinh lập tức đẩy hân ra, ánh mắt xinh đẹp tràn đầy lửa giận: ” Anh mơ tưởng! Cái tên xấu xa khốn kiếp này!”

Miệng Chris câu khởi nụ cười: ” Em không sợ anh đem chuyện tối qua nói cho chồng em – Lâm Lập Phong biết?”

” Anh, anh biết anh ấy?!” Thân thể Hạ Tử Tinh cứng đờ!

” Ở nơi này có ai không nhận ra Lâm Lập Phong chứ? Hân là doanh nhân nổi tiếng a.” Chris buồn cười nhắc lỏng mảy.

Vậy cũng đúng ! Ở nơi này, có ai không nhận ra Lâm Lập Phong? Doanh nhân Lâm Lập Phong, trưởng tôn của Lâm thị gia tộc – Lâm Lập Phong, Lâm Lập Phong ngàn vạn người mê..... hân biết Lâm Lập Phong cũng không kỳ quái.

” Như vậy đi, em trở về suy nghĩ thật kĩ. Anh cho em thời hạn một ngày để suy nghĩ.”

” Không cần suy nghĩ! Hiện tại tôi trả lời luôn! Không thể nào! Anh thích thì cứ nói cho anh ấy biết, cứ nói đi!” Cô tức giận mở cửa phòng muốn rời khỏi.

” Em xác định cứ như vậy rời đi?” Khóe miệng của hân là nụ cười xấu xa, ánh mắt của hân đánh giá cô từ đầu đến chân một lần, trong mắt tràn đầy sự mập mờ ám muội.

Hạ Tử Tinh lúc này mới lưu ý bản thân mình gần như nửa dưới trống trơn. Cô sợ hãi, vội vàng lấy tay che bấp đùi của mình lại.

” Đem quần của anh cho tôi mượn!” Cô không chút khách khí quát tháo hân.

” Ừ.” Hân chậm rãi đứng lên, mang trên mặt nụ cười tà ác, bắt đầu cởi quần trên người mình.

” Dừng! Dừng! Dừng! Tôi không phải muốn quần của anh! Anh không có quần khác sao?” Hạ Tử Tinh lập tức nói rõ ràng.

Hân cười nhỏ một tiếng, chỉ chỉ phía bên giường: ” Anh đã chuẩn bị một bộ quần áo đặt ở bên giường cho em mà em không thấy sao, bảo bối?”

Hạ Tử Tinh chuyển ánh mắt nhìn về phía đầu giường, phát hiện thật sự có một bộ quần áo để ở đó. Cô vội vàng cầm quần áo trốn vào trong phòng tắm thay áo sơ mi nam trên người mình ra.

Chiếc quần cô đang mặc có thiết kế đơn giản nhưng mang lại cho cô cảm giác là quần được may đo theo yêu cầu, rất vừa vặn, toàn bộ đường cong cơ thể được tôn lên. Cô đứng trước gương nhìn trái nhìn phải, phát hiện bản thân đã thích loại quần này. Không nghĩ ra, tên ngoại quốc kia là người rất có ánh mắt!

Hạ Tử Tinh từ trong phòng tắm đi ra sau khi rửa mặt sạch sẽ, trông cô xinh đẹp động lòng người, gương mặt trắng hồng, ánh mắt hữu thần, cái mũi thanh cao, đôi môi bùng gợi cảm. Thật không hổ là người mẫu nổi tiếng!

Lâm Lập Phong thật đúng là có con mắt chọn vợ! Hạ Tử Tinh mỹ lệ gợi cảm như vậy, quả thực có thể ép điên cả đồng nam nhân! Gương mặt, vóc người, khí chất rất đặc biệt! Hắn đột nhiên rất đổ gục với Lâm Lập Phong!

” Em rất đẹp!” Chris không khỏi ca ngợi.

” Cảm ơn.”

” Xem ra em rất thích hợp làm người mẫu của hãng quần áo của chúng tôi, không bằng làm người mẫu cho chúng tôi đi?” Chris bỗng nhiên nói.

” Nga? Đây là nhãn hiệu y phục của anh?” Hạ Tử Tinh chỉ chiếc quần cô đang mặc.

” Đúng vậy. Là nhãn hiệu quốc tế Nại Nhĩ Tư. Anh phụ trách tổng đại lý khu vực Châu Âu. Lần này đặc biệt tới Trung Quốc quảng bá thương hiệu. Anh còn đang phân vân không biết tìm ai để làm người mẫu đại diện, hiện tại anh đã tìm được rồi.” Chris mang vẻ mặt thưởng thức nhìn cô.

Hạ Tử Tinh suy nghĩ một chút: ” Nếu tôi đáp ứng làm người mẫu đại diện cho nhãn hiệu công ty anh, anh sẽ giúp tôi giữ kín bí mật tối qua chứ?”

Đôi môi hắn nhếch lên một nụ cười: ” Đó là đương nhiên.”

”Tốt! Tôi đáp ứng!” Hạ Tử Tinh sáng khoái đáp.

Chris đem hợp đồng đưa tới trước mặt Hạ Tử Tinh ” Đây là hợp đồng, em xem rồi ký đi.”

Hạ Tử Tinh cầm hợp đồng đọc, thời hạn một năm sao!

” Một quý được không? Một năm quá dài.” Hạ Tử Tinh đề nghị.

” Không được!”

” Vậy thì nửa năm.” Hạ Tử Tinh đề nghị lần nữa. Thời gian quá dài chỉ sợ Lâm Lập Phong sẽ không đồng ý.

” Không thể. Em đồng ý thì ký, không thích thì đừng ký. Anh không ép em!” Chris ngồi trên ghế sa lon, an nhàn vô cùng nhìn cô.

Hạ Tử Tinh bất đắc dĩ nhìn hợp đồng, cuối cùng vẫn ký.

Mặc dù Lâm Lập Phong không thích cô làm người mẫu, nhưng để giữ được danh dự của mình cô phải làm tốt công việc này. Hi vọng Chris là một người tuân thủ lời hứa, không đem chuyện tối qua nói cho người khác biết.

Nhưng, vừa nghĩ tới tối qua mình cùng người đàn ông này quay cuồng trên giường, toàn thân cô nổi da gà.....

Khi Hạ Tử Tinh về đến nhà, cô thấy Lâm Lập Phong ngồi ở trong phòng khách, anh không đi làm sao? Hiện tại là buổi trưa, tại sao anh lại ở trong nhà?

Lâm Lập Phong vừa nhìn thấy Hạ Tử Tinh trở lại, anh lập tức đứng lên đi về hướng cô. Hạ Tử Tinh nhìn mắt anh vẫn đỏ, bộ dáng tiêu tụy, cằm còn có chút râu, thì rất kinh ngạc. Mới qua một buổi tối sao anh biến thành như vậy?

Nhìn anh nổi giận đùng đùng bước về phía mình, cô sợ hãi lui về phía sau vài bước. Bây giờ trông anh rất tức giận nga! Bởi vì tối qua cô không về nhà?!!

Lâm Lập Phong đi tới trước mặt Hạ Tử Tinh, không hề tát cô mà là ôm cổ cô thật chặt, thật chắc. Điều này làm Hạ Tử Tinh giật mình! Cô thật là thụ sủng nhược kinh! Tối qua không về nhà, hôm nay mới về mà còn có mỹ nam mãnh liệt ôm sao?

Hay cô đang nằm mơ, còn không có tỉnh??????????

” Em trở về! Em rốt cục đã trở về!” Lâm Lập Phong ôm cô thật chặt, tâm tình lo lắng mới có thể buông xuống.

” Thiếu phu nhân, thật tốt quá. Tối qua cô mất tích, mọi người đã rất lo lắng!” Ngọc tẩu nghe tin cô trở về, cố ý từ trong phòng bếp đi ra nghênh đón.

” Tôi mất tích? Tôi lúc nào mất tích?” Trong lòng mắt Hạ Tử Tinh tràn đầy không giải thích nổi.

” Tối qua cô ra ngoài, thiếu gia lo lắng bệnh tình cô không tốt, đã bảo Lý Thành đi theo cô. Nhưng chỉ chớp mắt, cô đã mất tích. Mọi người lo lắng khắp nơi tìm kiếm mà vẫn không tìm được! Tôi lo lắng cả tối cũng không ngủ.” Ngọc tẩu ở bên, vừa niệm kinh, vừa lạy Bồ Tát phù hộ.

Hạ Tử Tinh nghe Ngọc tẩu nói như vậy, không khỏi sửng sốt. Tối qua bọn họ tìm cô suốt? Phải không?

Sau một khắc, cô đón nhận ánh mắt sắc sảo của Lâm Lập Phong, cùng ngữ khí sắc bén hỏi: ” Em, tối qua em đi đâu?”

” Em, em đến nhà bạn.” Hạ Tử Tinh vội vàng nói dối.

” Bạn nào?” Anh tiếp tục truy hỏi, tức giận trong mắt như muốn nuốt chửng cô.

” Đó là người anh không biết.” Cô đẩy anh ra, cố ý tránh ánh mắt thâm trầm của anh.

” Xin lỗi, để Ngọc tẩu lo lắng rồi.” Hạ Tử Tinh vội vàng chuyển qua nhìn Ngọc tẩu, tránh cho anh tiếp tục hỏi.

Không nghĩ tới Ngọc tẩu quan tâm cô đến thế, trước kia cô còn tưởng rằng bà không thích mình? Xem ra Ngọc tẩu là người trong nóng ngoài lạnh!

” Bản thân tôi không nói làm gì. Cả tối qua thiếu gia ở bên ngoài bồn ba tìm kiếm cô.....”

” Ngọc tẩu! Bà nói nhiều quá!” Lâm Lập Phong lập tức chặn Ngọc tẩu lại, lo lắng bà mang sự tình tối qua anh thấp thỏm lo âu nói cho Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh không thể tin được nhìn chằm chằm Lâm Lập Phong, anh nghĩ cô mất tích nên tối qua đã đi tìm cô? Có thể không? Anh không phải là rất hận cô sao?

Lâm Lập Phong thấy ánh mắt nóng bỏng của cô nhìn mình thì cảm thấy không tự nhiên. Anh xoay người qua chỗ khác, mượn cớ gọi điện thoại nhân cơ hội rời đi.

” Thiếu phu nhân, cô về phòng nghỉ ngơi một chút đi.” Ngọc tẩu quan tâm nói với Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh gật đầu. Giờ này khắc này cô rất cần nghỉ ngơi. Trong thâm tâm cô buồn bực nặng nề!

Cô lấy một bộ đồ ngủ, đi vào phòng tắm muốn thanh tẩy chính mình. Vừa nghĩ tới trên người mình còn lưu lại mùi của người kia là cô không thể chịu được!

Nước rửa ấm áp chảy xuống toàn thân, cô nhắm mắt lại, trong đầu trống rỗng. Đối với chuyện tình tối qua, một chút ấn tượng cô cũng không có! Cô thật sự đã vượt rào sao? Tâm tình của cô bỗng nhiên trở nên rất kịch liệt!

Cô không phải là loại người tùy tiện, nhưng đã làm ra chuyện tình tùy tiện ” tình một đêm”, phá hủy đạo đức quan trọng của cô, chính cô cũng không thể tiếp nhận mình.

Mặc dù chỉ là nhất thời lầm lỗi! Cô cũng không cách nào tha thứ ỉn! Cô đột nhiên cảm thấy bản thân có chút dơ bẩn..... nước mắt ứa khuất không khỏi chảy dài.....

Khi tâm tình dần dần bình phục, cô mới từ phòng tắm đi ra. Sau đó lại phát hiện Lâm Lập Phong nằm trên giường mình. Cô đi tới bên giường, phát hiện anh đang ngủ thiếp đi.

Chẳng lẽ lời Ngọc tẩu nói là thật? Hôm qua anh đã đi tìm cô cả buổi tối không hề nghỉ ngơi sao? Cho nên bây giờ mới mệt mỏi như vậy? Cô ngồi trên thảm ngắm nhìn anh ngủ. Khi ngủ trông mặt anh rất ôn hòa,

rất an tĩnh, không có lạnh lùng châm chọc, không có tức giận, thoát nhìn rất thoải mái, đẹp mắt. Cô không khỏi nhìn đến ngây người.

Anh bỗng nhiên mở to mắt, nhìn cô đang ngơ ngác ngấm khuôn mặt mình, cười cười nói: " Nhìn lâu như vậy em thấy hài lòng không?"

Hạ Tử Tinh mặt thoáng chốc đỏ bừng lên. Cô vội vàng quay mặt qua chỗ khác : " Ai chứ, ai bảo em đang nhìn anh?"

" Còn nói sạo!" Lâm Lập Phong hé miệng cười một tiếng, ôm cô vào lòng.

" Anh định làm gì?" Khuôn mặt Hạ Tử Tinh đỏ bừng đẩy anh ra.

Anh áp cô xuống giường, gương mặt điển trai tiến tới gần mặt cô: " Em đang hoang nói cho anh biết, tối qua em đi đâu?"

37. Chương 37

Anh áp cô xuống giường, gương mặt điển trai tiến tới gần mặt cô: " Em đang hoang nói cho anh biết, tối qua em đi đâu?"

" Em, em không phải mới nói là qua nhà bạn sao?" Tim cô nảy lên thành thịch không cách nào không chế.

" Thật không?" Anh híp ánh mắt nguy hiểm hoài nghi nhìn cô.

" Tin hay không tùy anh!" Hạ Tử Tinh quay mặt đi không dám nhìn anh, sợ anh sẽ nhìn ra cô đang nói láo.

Anh dời mặt cô đến tầm mắt mình: " Anh tin em lần này! Đừng gạt anh! Anh hận nhất là bị người của mình lừa gạt!"

Hạ Tử Tinh giật mình hiểu rõ nếu như anh phát hiện tối qua cô có hành động hoang đường, anh nhất định sẽ giết cô!

" Anh cảnh cáo em, nếu lần sau tối rồi mà dám không về nhà, thì em đừng hòng có trở về nữa!" Lâm Lập Phong rất chân thành nói với cô.

" Em bảo đảm sẽ không có lần thứ hai." Cô mới lần đầu đã gặp "quỷ" rồi, đâu dám có lần sau nữa? Cô đã hối hận muốn chết!

" Thật?" Tiếng nói của anh bỗng khàn trầm, lộ ra vẻ đặc biệt gọi cảm.

" Vâng, đúng." Cô gật đầu lia lịa.

Tối qua cô mất tích đã dọa anh một phen! Tim anh từ tức giận đến lo lắng, cuối cùng trở nên sợ hãi! Anh không biết cô đi đâu? Đường như đã lật cả thành phố mà vẫn không tìm được bóng dáng cô! Cái cảm giác mất mát này làm anh cảm nhận được sự sợ hãi trước nay chưa từng có!

Chưa từng nghĩ tới cô đối với anh lại quan trọng như thế? Khi nghĩ đến việc mất cô anh cảm thấy không cách nào tiếp nhận nổi! Cô thuộc về anh ! Ngay từ đầu đã thuộc về anh! Anh không cho phép cô vô duyên vô cớ biến mất, càng không để cho cô rời xa mình!

Ham muốn chiếm giữ mãnh liệt tràn ngập trong lòng, suốt cuộc đời này anh sẽ không buông cô ra nữa! Bất kể như nào, cô cũng chỉ có thể là của anh!

Anh không chịu thừa nhận mình là chú ý đến cô cỡ nào, cũng không muốn đối mặt với những cảm giác trải nghiệm đó! Anh cần cô! Anh biết mình chỉ cần cô!

Anh ôm cô trở mình, thoáng cái biến thành cô nằm trên người anh. Hạ Tử Tinh tỉnh lặng gục đầu ở khuôn ngực rộng lớn mà bền chắc của anh, cảm nhận mùi vị đặc biệt nam tính của anh, cô dán mặt vào trước ngực anh lắng nghe tiếng tim đập không nhanh không chậm, trong lòng cảm thấy đặc biệt kiên định, đặc biệt an tường.

Anh còn quan tâm cô, cô rất cảm động! Làm sao bây giờ? Trong lòng cô ấm áp, cảm giác rất thư thái thoải mái.

Tay anh nhẹ nhàng lướt qua gương mặt tại ngực mình, ôn nhu vuốt ve. Cô nhấc ngón tay anh đặt ở khoe miệng mình nhẹ cắn cắn, không nghĩ tới làm vậy lại khiến anh run rẩy. Bọn họ đối mặt nhìn nhau, anh thấy vẻ sương mù trong mắt cô, cô thấy một tia nhu tình trong mắt anh.

Đầu anh dịch sát vào cô, nhẹ nhàng hôn trán cô, mặt cô, tai cô, cái mũi..... cô nhắm mắt lại, tiếp nhận từng cái hôn dịu dàng, đôi môi ấm áp của anh in lên môi mềm kiêu diễm của cô.

Anh nhẹ nhàng hôn môi cô, tràn đầy nâng niu thương tiếc, không còn là xâm chiếm, không còn là thô bạo giày xéo. Lưỡi anh tiến dần vào khoang miệng cô khẽ đùa nghịch chiếc lưỡi đinh hương của cô, cùng cô nhiệt liệt quần giao. Cô say mê trong nụ hôn của anh, cái lưỡi khả ái linh hoạt đáp lại anh, cùng anh thân mật.

Cô nhiệt liệt đáp lại như trêu chọc ham muốn từ đáy lòng anh, anh kéo cô thật chặt vào trong ngực, tựa như đôi cánh thiên sứ đem cô bảo vệ trong ngực mình, cô vươn tay cũng ôm chặt lấy anh, thân thể hai người dán vào nhau.

Không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả hết cảm xúc trong lòng họ, tất cả nhu tình trong tim mỗi người như giao hòa với nhau. Giữa trưa nắng rực rỡ, sự nhiệt tình của bọn họ so với mặt trời còn nồng nhiệt hơn, so với ngọn gió thổi bên ngoài còn triển miên hơn.....

Thân thể hai người nặng nề chồng lên nhau, chặt chẽ kết hợp. Mới phát hiện ra, bọn họ kết hợp rất hoàn hảo, rất phù hợp, giống như trời cao đã định sẵn bọn họ thuộc về nhau...

Hạ Tử Tinh từ trạng thái mơ hồ tỉnh táo lại, khung cảnh bên ngoài đã trở nên xám xịt. Bọn họ ở trên giường ôm nhau ngủ tới xế chiều. An tĩnh như vậy, tốt đẹp như vậy, Hạ Tử Tinh cảm thấy vô cùng thoải mái. Trong khí trời lạnh giá, cô nằm trong lồng ngực ấm áp của Lâm Lập Phong không muốn đứng lên. Nhưng cái bụng đã rất bất bình reo vang.

Cô giật mình nhìn, đồng hồ đầu giường đã là 6 giờ 20 phút. Hiện tại đã hơn 6 giờ tối. Không trách, cả ngày trời cô chưa ăn gì, không đói bụng chết mới là lạ a!

Động tác rất nhỏ của cô đã làm Lâm Lập Phong thức giấc, anh mở to đôi mắt đen nhánh nhìn cô.

Hạ Tử Tinh thoáng chốc đỏ mặt, " Anh, anh đã tỉnh?"

" Ừ." Anh cúi đầu, lần nữa bắt lấy đôi môi đỏ mọng của cô làm tù binh, ôn tồn cùng cô dây dưa.

Hạ Tử Tinh nhắm mắt, say mê đáp lại nụ hôn của anh. Bỗng nhiên cái bụng lại bất bình, cầu nhàu cầu nhàu phát ra âm thanh.

Lâm Lập Phong lưu luyến rời môi cô, khoe miệng vẽ ra một nụ cười mỉm: " Xem ra, em rất đói."

Hạ Tử Tinh đỏ mặt gật đầu: " Cả ngày em chưa ăn gì."

Khoe miệng anh là nụ cười sâu hơn: " Vậy chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm."

Anh đứng lên mặc quần áo, Hạ Tử Tinh vội vàng cầm lấy y phục của mình mặc vào.

Sau khi anh mặc quần áo tử tế, ánh mắt mập mờ nhìn cô: " Hay là, chúng ta cùng nhau tắm rửa rồi hẵng đi."

Tắm? Hai người cùng tắm rửa?! Hạ Tử Tinh vừa nghĩ tới hình ảnh nóng bỏng đó, gương mặt đỏ hơn.

" Không cần, mỗi người tự tắm rửa là tốt rồi. Quần áo của anh còn ở phòng bên kia?" Cô chỉ chỉ phòng ngủ bên cạnh.

Lâm Lập Phong lộ ra một nụ cười xấu xa: " Em không muốn tắm cùng anh sao?"

" Em, em thấy tự mình tắm vẫn tốt hơn." Cô vội vàng trốn vào phòng tắm, đóng chặt cửa lại.

Lâm Lập Phong cảm thấy trêu cô thành xấu hổ như vậy, rất khả ái!

—————oOo—————

Lâm Lập Phong đưa Hạ Tử Tinh tới du thuyền Carol xa hoa. Đây là nơi ngắm cảnh xa hoa tráng lệ nhất của thành phố này. Mỗi tối 8 giờ, chiếc du thuyền xa hoa sẽ mang mọi người đi dạo quanh một vòng thành phố phồn hoa náo nhiệt này, nhìn ngắm cảnh đẹp, hóng gió đêm.

Trên thuyền mỗi tối cũng có biểu diễn, mọi người có thể vừa hưởng thụ thức ăn ngon, vừa xem biểu diễn. Sau bữa ăn tối còn có một phòng khiêu vũ lớn để mọi người có thể khiêu vũ nếu thích. Nếu như không thích khiêu vũ, cũng có thể đến ra bong thuyền thưởng thức khung cảnh mỹ lệ về đêm dọc hai bờ sông.

” Thích nơi đây không?” Lâm Lập Phong hỏi Hạ Tử Tinh bên cạnh.

Hạ Tử Tinh cao hứng gật đầu: ” Thích.”

Khung cảnh hai bờ sông thật là đẹp a! Lâm Lập Phong đưa Hạ Tử Tinh đến ngồi ở vị trí gần cửa sổ phòng ăn, ngồi ở đó có thể vừa thưởng thức cảnh đẹp, vừa hưởng thụ mỹ vị bữa ăn. Thật là nhân sinh đại hưởng thụ a

~!

Bữa ăn tối nay là tiệc đứng lưu động. Hầu như có đủ các thức ăn ngon của mỗi quốc gia. Hạ Tử Tinh thấy nhiều thức ăn ngon, ánh mắt nhìn tới nở hoa! Cũng không biết ăn nhiều thế có tốt hay không nữa?

” Ăn của đi, mùi vị rất được.” Bên tai Hạ Tử Tinh bỗng nhiên truyền đến thanh âm tà mị làm cả người cô nổi da gà. Cô vừa đảo mắt nhìn, Chris đang đứng bên người mình, trên tay đang cầm đĩa chọn lựa thức ăn.

Hạ Tử Tinh giật mình, ánh mắt kinh hoàng trừng lớn.

” Nhìn thấy anh kinh ngạc đến thế sao?” Chris cười, kẹp một con cua đặt vào trong đĩa cô.

” Anh, tại sao anh ở đây?” Cô hạ giọng chất vấn.

” Em sẽ không cho là anh cố tình theo em tới đi?” Hắc nhú mày.

” Tốt nhất không phải vậy!” Hạ Tử Tinh tức giận.

” Anh đi ăn cơm, không ngờ trùng hợp gặp em thôi. Xem ra chúng ta rất có duyên!” Hắc cười hì hì.

Hạ Tử Tinh quay mặt qua một bên, cảnh cáo hắc: ” Tốt nhất anh nên làm bộ không biết tôi.”

” Tại sao? Vì Lâm Lập Phong ở đây?”

” Anh biết rõ còn cố hỏi!”

” Nhưng, hắc đã thấy chúng ta, còn hướng chúng ta đi tới nữa.” Chris rất vô tội nói.

” A...?” Hạ Tử Tinh lập tức ngẩng đầu thì thấy Lâm Lập Phong quả thật đang hướng phía bọn họ đi tới. Cô cả người sợ hãi! Anh sẽ không thấy cô nói chuyện cùng Chris đi? Lâm Lập Phong chậm rãi đi tới, Hạ Tử Tinh đập càng ngày càng kịch liệt.

” Sao vậy? Em biết người kia?” Lâm Lập Phong nhìn bóng lưng Chris rời đi, cảm thấy người đàn ông đó có chút quen mắt. Không biết đã gặp nhau ở đâu rồi?

” Không! Em không biết hắc!” Hạ Tử Tinh khấn trương, liều mạng lắc đầu.

Rõ ràng anh thấy hắc gấp cho Hạ Tử Tinh một con cua, thái độ thân mật.

” Em đứng ở đây lâu rồi mà mới chọn được một con cua sao? Chẳng lẽ đồ ăn không hợp khẩu vị của em?” Lâm Lập Phong kinh ngạc nhìn Hạ Tử Tinh.

” À, đồ ăn nhiều quá, em nhất thời nhìn hoa mắt.” Hạ Tử Tinh lộ ra một nụ cười cứng nhắc.

” Để anh giúp em chọn.” Lâm Lập Phong cầm đĩa giúp cô chọn thức ăn.

” Vâng.”

Bọn họ chọn một số thức ăn rồi trở về chỗ ngồi. Hạ Tử Tinh cúi đầu ăn, không dám ngẩng đầu nhìn anh, bởi vì cô cảm nhận thấy một đôi mắt đang chăm chú nhìn cô không buông. Không cần ngẩng đầu lên cũng biết ánh mắt đến từ người nào!

” Em sao thế, cứ cúi đầu gắp đồ ăn không ngừng? Em đói đến thế à?” Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh liều mạng ăn đã cảm thấy buồn cười.

Hạ Tử Tinh ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt xanh lục của Chris ý cười nhẹ nhàng, đầu lại vội vàng cúi thấp.

” Đúng vậy. Em rất đói.” Cô cảm thấy lưng áo mình đã ướt sạch rồi. Cô biết mình đang đổ mồ hôi lạnh.

” Vậy em ăn đi, ăn nhiều chút.” Ánh mắt Lâm Lập Phong mang ý cười nhìn Hạ Tử Tinh, nâng ly rượu. Bỗng nhiên, anh thấy tên đàn ông tóc vàng đã gắp cua cho Hạ Tử Tinh hướng phía anh mỉm cười nâng ly. Anh sững sờ một chút, lập tức đáp lễ hướng hân hân mỉm cười nâng ly. Chẳng lẽ là mình hay quen? Người đàn ông này, anh đã gặp ở đâu rồi? Hân rớt cuộc là ai?

38. Chương 38

Khi bọn họ về nhà thì đã muộn. Hạ Tử Tinh theo thói quen định đi về phòng mình nghỉ ngơi, không nghĩ chưa đi tới cửa phòng đã bị Lâm Lập Phong kéo lại.

” Em đi đâu?” Ánh mắt thâm thúy của anh nhìn cô.

” Em về phòng.”

Lâm Lập Phong ôm lấy cô, khuôn mặt dán vào mái tóc mềm mại thơm ngát của cô, cảm nhận hương thơm trên người cô khiến anh mê muội.

” Tối nay đừng ở đây, về phòng anh.” Giọng nói của anh trầm thấp, hơi khàn lợ ra vẻ đặc biệt mê người.

Hạ Tử Tinh cả người chấn động, đây là lần đầu tiên anh bảo cô theo anh về phòng. Gương mặt cô không khỏi dần dần đỏ, trái tim lập tức đập kịch liệt trong lồng ngực. Cô biết mình rất vui mừng vì lời nói của anh.

Nhưng khi cô nhìn thấy cái giường đó, mặc dù ga trải giường màu hồng đã đổi thành màu xanh da trời, nhưng..... cô vẫn rất chán ghét cái giường này! Vừa nhìn thấy nó cô nhớ lại hình ảnh trước đây anh và các cô tình nhân khác cùng nhau, làm cô không cách nào tiếp nhận.

” Không bằng chúng ta qua bên kia, được không anh?” Hạ Tử Tinh đỏ mặt hỏi anh.

Lâm Lập Phong giương lên ánh mắt khó hiểu, hỏi: ” Có khác nhau không?”

” Em thấy giường bên kia ngủ thoải mái hơn.” Hạ Tử Tinh vội vàng tìm một lý do không giống như đang lấy cớ.

Lâm Lập Phong mân môi mỉm cười một tiếng, ” Nếu em không thích cái giường này, ngày mai để Ngọc tẩu vứt nó đi.”

Cô vĩnh viễn sẽ không biết, anh mang về tình nhân chẳng qua là để trả thù cô, cho tới giờ anh vẫn khinh thường việc “chung đụng” như thế. Những tình cảnh mà anh cùng cô nàng nào đó quay cuồng trên giường chỉ để diễn cho cô xem mà thôi.

” Thật?” Hạ Tử Tinh mang vẻ mặt mong đợi.

” Thật.” Vẻ mặt anh ôn nhu nhìn cô.

” Cảm ơn anh.” Hạ Tử Tinh chủ động áp vào trong ngực anh.

Lâm Lập Phong ôm Hạ Tử Tinh trong ngực, đặt trên trán cô một nụ hôn thật sâu.

Cô làm anh quyến luyến vô tận, không biết bắt đầu từ khi nào.....

” Lập Phong, em muốn thương lượng với anh một việc.” Hạ Tử Tinh âm giọng nhỏ nhẹ hỏi làm anh thấy đặc biệt thoải mái.

” Ừm.”

” Gần đây có người giới thiệu công việc cho em, em muốn.....” Cô nói, cảm giác lo âu trong lòng không ngừng tăng lên. Cô sợ anh tức giận, sợ anh phản đối. Nhưng đây là chuyện bắt buộc, hi vọng anh không làm khó cô! Nếu không, cô thật chết chắc!

” Giới thiệu việc gì?” Anh tò mò về công việc đó.

Anh hiểu, ở nhà không làm gì đối với cô tuyệt đối là một loại hành hạ. Cô là thuộc về ánh đèn sân khấu, dưới ánh đèn cô có thể phát ra vầng hào quang làm cho người ta chói mắt. Lúc trước vì muốn giam cầm cô, anh mới không cho cô làm việc. Anh biết rõ đó là niềm đam mê nhất của cô, tước đoạt nó là trừng phạt cô.

Bất quá, hiện tại không giống lúc trước. Anh rất muốn cô có thể hạnh phúc, vui vẻ ở bên cạnh anh.

” Đó là thời trang nhãn hiệu quốc tế Nại Nhĩ Tư. Hợp đồng một năm.” Cô khẩn trương nhìn anh, cái lưỡi liếm liếm đôi môi khô khốc của mình.

” Lâu như vậy?” Hạn hợp đồng một năm, tựa hồ quá dài.

” Không lâu. Thông thường bọn em làm người mẫu cũng là ký một năm.” Hạ Tử Tinh vội vàng nói, lo anh phản đối.

Anh cười thần bí, lấy tay xoa bụng cô, ” Nếu em mang thai thì sao?”

Hạ Tử Tinh đỏ mặt, cúi đầu nhìn bụng mình, sẽ không trùng hợp như vậy chứ? Bọn họ mới kết hôn 3 tháng, hơn nữa cũng không làm gì, không thấy bụng có động tĩnh. Hay do thể chất cô không dễ mang thai.

Bỗng nhiên, lời của bà mẹ chồng hiện lên bên tai, nếu trong một năm có thai thì ở lại Lâm gia còn không thì.....

Tâm cô không khỏi lung lạc!

” Không chừng, hài tử đã tại bên trong sinh trưởng rồi.” Lâm Lập Phong ánh mắt ôn nhu nhìn cô, bàn tay to đặt trên bụng cô không ngừng truyền ấm áp cho cô.

Ánh mắt mỹ lệ của Hạ Tử Tinh không khỏi toát ra vẻ mê mang. Nếu như cô có con với anh, vậy thì bọn họ sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ? Cô muốn cùng anh sống trọn đời không?

Suy nghĩ của cô còn đang phiêu lưu không ngừng, bọn họ ở chung một chỗ có thể có hạnh phúc không? Hôn nhân thành lập trên cơ sở không có tình yêu, cô tưởng rằng anh cưới mình là vì muốn hành hạ cô. Qua mấy tháng, anh sẽ ném cho cô một tờ đơn chứng nhận ly hôn, để cô rời đi.

Không nghĩ tới đã 3 tháng, phát sinh nhiều vấn đề như vậy. Quan hệ của họ cũng không ngừng thay đổi, sau này sẽ biến thành như nào cũng không rõ được.....

Dưới tình huống như thế, cô nên vì anh sinh con sao?

Không! Xin đừng đến quá nhanh! Cô còn chưa xác định được bọn họ có hạnh phúc tương lai không? Cô không muốn việc có con ảnh hưởng tới quyết định của mình.

” Em nghĩ, không thể nhanh như vậy.....” Cô cúi đầu, ấp a ấp úng.

Anh cười thần bí, ” Được rồi. Em thích thì cứ đi làm.”

” Thật?” Ánh mắt Hạ Tử Tinh lập tức phát ra hào quang, ” Cảm ơn anh, Lập Phong.”

” Em cảm kích thì anh tiếp nhận toàn bộ. Bất quá, chỉ vậy thôi à?” Lâm Lập Phong nhướn chân mày, ánh mắt tà ác tràn đầy ám muội nhìn cô.

Hạ Tử Tinh đỏ mặt, hôn lên trán anh một cái. Anh nhân cơ hội ôm lấy cô, vùi đầu trong mái tóc cô, hôn cắn cổ mềm mại trơn mịn, hơi thở ấm áp vờn quanh da thịt cô, khiến cô cả người như nóng lên.

” Lập Phong.....” Cô cảm nhận được một luồng nhiệt cường đại phát ra từ trên người anh.

” Ừ?” Nụ hôn của anh tiếp tục khơi lên lửa nóng trên người cô, cô biết cổ áo mình đã rộng mở. Khuôn mặt trắng nõn của cô dần dần đỏ lên.

” Đừng ở chỗ này, được không?” Cô đỏ bừng mặt đề nghị anh.

Lâm Lập Phong ngẩng đầu, khuôn mặt mỉm cười vỗ nhẹ môi mềm của cô một chút, sau đó ôm chậm lấy cô, bước nhanh về phòng bên cạnh.....

Ánh sáng rực rỡ chiếu lên mặt Hạ Tử Tinh, cô từ trong giấc mộng tỉnh lại. Cô đưa tay xoa xoa thắt lưng, cảm giác tinh thần mình hôm nay rất tốt. Đêm qua, cô ngủ rất ngon. Do có anh nằm cạnh bên mình chăng?

Cô nghĩ tới Lâm Lập Phong gương mặt hồng hồng đỏ bừng. Đó là lần đầu tiên bọn họ ôm nhau ngủ. Cô phát hiện mình rất thích cảm giác này, thật ấm áp, thật an toàn...

Cô có thể dựa vào anh không? Cô có thể yên tâm yêu anh không?

"Yêu" Từ lúc nào trong nội tâm cô lại dâng lên khát vọng này? Hi vọng, anh có thể yêu cô, hi vọng anh có thể đối xử tử tế với cô.....

Nghĩ đến đây tim cô lại càng đập kịch liệt. Chẳng lẽ, cô đã yêu anh? Không, không thể nào? Nhanh như vậy.....?

Cô lắc đầu, không nên quá nhanh.....

Cô không muốn nhanh như vậy đã trầm luân lòng mình, chỉ sợ anh sẽ không quý trọng cô.....

Anh lạnh lùng vô tình lại thay đổi thất thường, anh có thể yêu cô không? Cô nhắm mắt lại, không dám nghĩ.....

Linh linh linh..... điện thoại đầu giường chợt vang lên. Hạ Tử Tinh xem điện thoại, là mẹ của Lý Vĩ Hoàn. Trong lòng cô chợt xấu hổ! Không biết đối mặt với dì Lý là tốt hay không nữa? Dù sao tập đoàn Lý thị phá sản hoàn toàn là vì cô.....

Cô cắn cắn môi hiểu mình không nên trốn tránh thực tế, hay dì Lý có việc gì cần cô trợ giúp? Cô muốn dốc hết sức giúp cả nhà họ vượt qua khó khăn.

"Dì Lý....." Cô hít một hơi thật sâu, đón nghe điện thoại.

"Tử Tinh, rất cảm ơn, sự trợ giúp của con đã giúp tập đoàn Lý thị thoát khỏi nguy hiểm." Dì Lý ở đầu điện thoại bên kia rất cao hứng.

Hạ Tử Tinh nghe vậy không hiểu ra sao, tập đoàn Lý thị thoát khỏi nguy hiểm? Có thật không? Cô quả thực không tin được tai mình.

"Mấy hôm trước, ông ấy còn đang trong bệnh viện, ta lại bận bịu nhiều việc.. nên chưa kịp hướng cảm ơn con, con sẽ không trách ta chứ?"

"Không có a. Chỉ cần mọi người không có chuyện gì là tốt rồi. Bất quá, tập đoàn Lý thị không phải là sắp tuyên bố phá sản sao, hiện tại lại không có chuyện gì nữa?" Hạ Tử Tinh thắc mắc hỏi.

Hôm đó, cô rõ ràng nghe Lâm Lập Phong nói tập đoàn Lý thị sẽ tuyên bố phá sản, hiện tại sao lại không có chuyện gì? Chẳng lẽ anh tạm thời thay đổi chú ý, bỏ qua cho họ? Hạ Tử Tinh vui mừng!

"Lâm Lập Phong không bỏ qua vô điều kiện. Vốn là cổ phiếu công ty đã xuống đáy, không cách nào lên ngược lại được. Chúng ta cũng chuẩn bị tuyên bố tin tức phá sản, nhưng thời khắc quan trọng, bí thư của Lâm Lập Phong nói cho chúng ta biết, chỉ cần Vĩ Hoàn rời Trung Quốc, hắn sẽ bỏ qua cho công ty của chúng ta."

"Mọi người đáp ứng?" Hạ Tử Tinh tâm tình thoát cái từ trên cao rơi xuống vực sâu. Cô còn tưởng Lâm Lập Phong thật lòng bỏ qua cho tập đoàn Lý thị, không nghĩ tới anh lại có điều kiện !

"Thật ra mấy năm trước chúng ta đã mua nhà ở Australia, dự định đến đó hưởng an tĩnh lúc tuổi già. Hiện tại mượn cơ hội này qua đó phát triển, cũng không phải là chuyện không tốt. Chúng ta cuối cùng cũng đáp ứng hắn. Sau đó, cổ phiếu công ty lại ổn định trở lại, không chỉ không lỗ vốn mà còn kiếm lời một số tiền lớn. Đủ cho nhà chúng ta người ở Australia bắt đầu cuộc sống." Dì Lý thao thao bất tuyệt, không biết Hạ Tử Tinh tâm tình từng điểm từng điểm rơi xuống.

Đắc tội Lâm Lập Phong, hậu quả thật nặng nề! Cả một gia đình bị buộc rời khỏi tổ quốc của mình, ra ngoài nước làm công dân hạng hai. Cô loáng thoáng còn nhớ rõ bác trai, ông tuyệt đối không thích ra nước ngoài, ông muốn mình là người Trung Quốc. Chờ khi về hưu, ông muốn cùng nắm tay vợ mình, ngày ngày đến quán trà uống trà, ngày ngày đến công viên tản bộ, ở công viên đánh Thái Cực quyền.....

Hạ Tử Tinh cảm thấy mình không còn mặt mũi đối mặt với cả nhà họ. Hết thấy là tại cô! Nếu không tại cô, cả nhà Vĩ Hoành sẽ không phải rời bỏ quê hương đến Australia. Tất cả do cô gây ra!

”Thật xin lỗi, tất cả cũng là con, con liên lụy mọi người chịu khổ.” Hạ Tử Tinh khổ tâm.

”Không có đâu Tử Tinh, con đừng như vậy. Chuyện của con với Vĩ Hoành là do nó sai lầm. Nó không nên dính dáng đến con! Dù sao con đã là phụ nữ có chồng rồi.” Dì Lý có thể hiểu cô, cũng có thể hiểu được sự tức giận của Lâm Lập Phong!

Cho nên, cả nhà họ rời Trung Quốc cũng là chuyện tốt, để Vĩ Hoành có thể hoàn toàn quên Tử Tinh, bắt đầu cuộc sống mới! Vì không muốn phức tạp, bọn họ mấy ngày trước đã để Vĩ Hoành rời đi.

”Hôm nay ta nói lời từ biệt với con. Tử Tinh, con hãy quý trọng cuộc sống bây giờ, đừng để hạnh phúc tan biến.”

”Thật xin lỗi mọi người.....” Hạ Tử Tinh thương tâm nghẹn ngào lên tiếng.

”Không có con thì tập đoàn Lý thị chúng ta sẽ phải đóng cửa, đây là công lao của con. Ta tin Lâm Lập Phong, hẳn yêu con mới làm như vậy. Hi vọng hai người sau này có cuộc sống hạnh phúc, vui vẻ. Con cũng đừng cùng chồng mình gây sự vấn đề này nữa. Dù sao tất cả cũng đã qua. Quý trọng cuộc sống trước mắt mới là trọng yếu nhất!” Dì Lý lo lắng Hạ Tử Tinh cứ áy náy chuyện này, vô cùng tự trách.

”Con biết, chúc mọi người lên đường thuận lợi.” Hạ Tử Tinh che miệng khóc không thành tiếng.

”Cám ơn, Tử Tinh. Tạm biệt!”

”Tạm biệt.....”

Đóng điện thoại, Hạ Tử Tinh nhắm mắt gục đầu không ngừng rơi lệ. Cô là mầm mống của tai họa! Hết thấy bởi vì cô gây nên! Cô thật xin lỗi hai bác, thật xin lỗi Vĩ Hoành.....

Bởi vì cô mà bọn họ phải rời xa quê hương; bởi vì cô nên Vĩ Hoành mới đánh mất lý trí; cũng bởi vì cô mà công ty của họ thiếu chút nữa phá sản. Cô khiến hai bác không được an tĩnh tuổi già! Hết thấy cũng bởi cô một tay tạo thành!

Mà tất cả tai họa, chính là do cô đụng phải Lâm Lập Phong, buổi tối đó cô vào nhầm phòng.....

Lòng cô trong phút chốc như bị nứt ra, tình cảm vừa nảy sinh đối với Lâm Lập Phong, trong nháy mắt tan tành.....

39. Chương 39

Hạ Tử Tinh lạnh mắt nhìn Chris ngồi đối diện, vóc người cao lớn, dáng dấp tràn đầy khí chất quý tộc, tóc vàng sáng sủa, bờ vai rộng rãi, ánh mắt màu lục lóe ra quang mang chói mắt, đôi môi ưu nhã nở nụ cười mê đảo chúng sanh, hẳn ở trong phòng ăn đã hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

Tất cả mọi người nói nhỏ, thảo luận người đàn ông ngoại quốc này có phải là minh tinh quốc tế hay không? Bởi vì hắn ngồi cùng người mẫu Hạ Tử Tinh.

”Em ăn gì? Tử Tinh.” Chris bình tĩnh hỏi Hạ Tử Tinh, đối với những ánh mắt khác thường chung quanh coi như không thấy, hiển nhiên sớm đã thành thói quen.

”Tôi không ăn, không có khẩu vị.” Hạ Tử Tinh lãnh đạm vô cùng, gương mặt đẹp giống như bị bao trùm một tầng băng.

Chris liếc nhìn Hạ Tử Tinh một cái, trêu chọc nói: ”Em đã có đủ cốt cảm, thêm tuyệt thực nữa, anh lo em sẽ biến thành bạch cốt tinh a~~.”

” Chuyện của tôi, không cần anh quan tâm!” Hạ Tử Tinh lườm hắn một cái.

” Làm sao? Lâm Lập Phong chọc giận em, em đem anh làm pháo hôi trút giận a?” Chris mặt tràn đầy ý cười, hắn cảm thấy Hạ Tử Tinh có vẻ tức giận.

Hạ Tử Tinh nghiêng mặt qua một bên, căn bản không có tâm tình để ý tới Chris.

” Hai người cãi nhau?” Chris thử dò xét.

“.....” Hạ Tử Tinh không nói tiếng nào.

” Nếu như em ở cùng hắn mà không vui vẻ thì theo anh đi. Bờ vai của anh vĩnh viễn vì em mở rộng!” Chris đùa cợt nhả.

Hạ Tử Tinh lạnh băng liếc nhìn hắn, ” Người của Lâm Lập Phong, anh cũng dám muốn?”

Ánh mắt Chris lóe ra quang mang khác thường, môi mỏng nhẹ nhếch: ” Anh có cái gì không dám? Người của Lâm Lập Phong thì sao? Chỉ cần anh thích, dù có là người của hoàng đế, anh cũng dám muốn! Em quên tình một đêm của chúng ta sao?”

Mặt Hạ Tử Tinh không ỨC CHẾ ĐƯỢC ĐỎ LÊN. Tên khốn kiếp này!

” Anh xác định chúng ta thật có tình một đêm?” Cô dừng cảm đón nhận ánh mắt cười đùa của hắn. Cô đối với đêm đó một chút ấn tượng cũng không có! Đến bây giờ cô còn không thể tin tưởng được là mình đã cùng hắn làm chuyện đó!

Ý cười trong ánh mắt màu lục càng đậm, hắn lưu manh vô cùng đáp: ” Nếu như ấn tượng không đủ sâu sắc, hiện tại chúng ta có thể thử lại lần nữa.”

” Anh ——!” Hạ Tử Tinh gần như cầm ly rượu hất lên người hắn. Cái đồ không biết xấu hổ này!

” Em nên suy nghĩ một chút, so với hắn anh hài hước hơn, so với hắn anh hiểu lòng người hơn, em theo anh tuyệt đối hạnh phúc hơn so với tên Lâm Lập Phong đầu gỗ đó!” Ánh mắt lục sắc của hắn quét chung quanh một chút lập tức làm nhiều cô gái than thở.

” Em xem, phụ nữ chung quanh cũng tuyệt đối nhận thấy mê pháp của anh a~~.” Đôi môi mỏng khẽ giương lộ ra một nụ cười, khiến ột vòng tiếng thán phục.

Hạ Tử Tinh nhìn đám phụ nữ mê trai chung quanh, hừ lạnh một tiếng.

” Tôi có nên cảm thấy vinh hạnh?”

” Dĩ nhiên em phải thấy vinh hạnh! Người phụ nữ để Chris coi trọng tuyệt đối là cực phẩm!”

” Cảm ơn anh cất nhắc.” Hạ Tử Tinh cho hắn một ánh mắt nhàm chán.

” Sao rồi? Có phải em đang nghĩ vứt bỏ Lâm Lập Phong, đến để anh ôm trong ngực?” Hắn tà mị cười một tiếng, nụ cười mê đảo chúng sanh.

Hạ Tử Tinh hình như thấy chung quanh có người té xỉu. Thật là một đám ngu ngốc! Mặt cô tràn đầy khinh miệt nhìn chung quanh chung quanh một đám người đang chảy nước miếng với Chris ngồi đối diện.

” Anh sẽ kiên nhẫn đợi chờ đáp án của em. Hi vọng em không để anh đợi quá lâu.” Chris nửa thật nửa giả nói làm cho người khác không đoán ra ý nghĩ chân chính của hắn.

Hạ Tử Tinh đưa mắt nhìn hắn, một bộ dáng ăn chơi trác táng, hắn hửn hửn là có nhiều tình nhân..... cô không nghĩ “vượt tường” .

Khiến hắn thất vọng rồi!

Nếu như, cô không muốn Lâm Lập Phong, cô nhất định sẽ tìm một người đàn ông chắc chắn, có thể tin tưởng được. Không nên quá đẹp trai, gia thế không cần hiển hách, chỉ cần thật lòng muốn cùng cô đi cả quãng đời là được!

Giống như Chris điều kiện tốt, lại có một khuôn mặt mê đảo chúng sanh, loại đàn ông thể này, cô luôn giữ một khoảng cách khá xa, tránh dính dáng đến.

Hôm nay ngày đầu tiên là cô đã đi làm ở công ty Chris, ở phòng chụp ảnh làm việc hồi lâu, cô đã cho ra rất nhiều tấm hình thời trang xinh đẹp. Ở đây nửa ngày, ánh mắt của Chris cũng không rời khỏi Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh có khuôn mặt thiên sứ, dáng người hấp dẫn, đường cong hoàn mỹ. Là một người người mẫu thể giới, mỗi một cái nhìn mà một nụ cười của cô cũng rất mê người, một cái xoay người, một ánh mắt cũng có thể mê đảo chúng sanh.

Cả người cô phát ra hào quang chói mắt, để những người chung quanh cũng không khỏi sợ hãi than!

Chris yên lặng nhìn vào mắt cô, gương mặt xinh đẹp của cô, một cái nhìn mà một nụ cười cũng lưu lại ấn tượng rất sâu trong lòng hắn.

Người con gái tốt đẹp như thế lại là người của Lâm Lập Phong, tay hắn không khỏi nắm thật chặt! Vì sao tất cả những chuyện tốt đẹp Lâm Lập Phong đều được hưởng?!

Mới ra đời có gia thế hiển hách quang minh, vẻ bề ngoài tiêu sái, một cô vợ xinh đẹp quyến rũ..... Tất cả, dường như toàn bộ chuyện tốt đẹp trên thế giới đều nằm trong tay Lâm Lập Phong!

Còn đối với hắn, chuyện tình nào hắn cũng phải cố gắng rất lớn mới có thể nhận được! Vì sao bọn họ khác xa như vậy? Điểm này, hắn rất không cam lòng!

” Tử Tinh, nhìn bên này, tốt!”

“GOOD!”

” Thật xinh đẹp!”

” Tới , cười một cái.”

” Tốt!”

” Rất tốt! Hôm nay tới đây thôi. Cô vất vả rồi!” Nhiếp ảnh gia cực kỳ hài lòng thu hồi camera.

” Mọi người cũng vất vả rồi.” Hạ Tử Tinh hướng bọn họ cười một tiếng, xoay người trở về phòng thay đồ đổi lại y phục.

Thay đồ ra ngoài, mọi người lập tức chào hỏi cô cùng ăn điểm tâm. Khuôn mặt cô cười vui bước đến, mang theo hương thơm.

Chris đưa cho Hạ Tử Tinh một miếng bánh ngọt, ” Bánh ngọt này rất được, em thử một chút đi.”

” Cảm ơn.” Hạ Tử Tinh toát ra một nụ cười ngọt ngào. Hôm nay mặc dù hơi mệt, nhưng có thể bước lên sàn diễn thời trang, cô cảm thấy chưa bao giờ vui mừng như vậy.

Giống như bây giờ thật quá tốt, sau khi hoàn thành công việc, mọi người cùng nhau ăn điểm tâm, đây đúng là hoài niệm của cô.

Bánh ngọt cũng lộ ra hương vị đặc biệt ngọt ngào!

” Tử Tinh, đừng động.” Chris nói, cúi đầu dùng tay giúp cô lau chút bánh ngọt còn dư trên khóe miệng đi. Cô không nhúc nhích nhìn hắn tỉ mỉ ôn nhu giúp cô. Sau đó ngớ ra, Chris thật là một người đàn ông chu đáo tỉ mỉ!

” Cảm ơn anh.” Ánh mắt xinh đẹp của Hạ Tử Tinh cười đến cong cong.

Hắn phát hiện dưới ánh đèn, cô lộ ra vẻ đặc biệt sinh động, đặc biệt khả ái, đặc biệt mê người.

Buổi trưa cùng cô ăn cơm, cô thật như có chút phiền não, không cao hứng. Hiện tại làm việc xong, dường như tâm tình cô thoải mái không ít. Thật là một người phụ nữ kỳ lạ! Tâm tình biến hóa nhanh chóng!

” Tối nay cùng nhau ăn cơm đi.” Chris muốn mời cô tối nay cùng ăn.

” Cảm ơn. Tôi muốn về nhà.”

” Cùng chồng ăn?” Khuôn mặt hắn vẫn giữ nụ cười, nhưng trong lòng cảm thấy trống rỗng.

” Tối nay anh ấy có rãnh để về nhà dùng cơm không tôi còn không biết. Tôi có chút mệt, muốn về nhà sớm nghỉ ngơi.”

” Anh đưa em về.”

” Không cần phiền. Tự tôi có lái xe tới.” Hạ Tử Tinh hướng mọi người vẫy vẫy tay, ” Chào mọi người.”

” Tạm biệt!”

Chris nhìn bóng hình xinh đẹp của Hạ Tử Tinh rời đi, trong lòng bỗng thấy mất mát. Cô đã thuộc về một người đàn ông khác, vừa nghĩ tới việc cô bị ôm trong ngực con người kia, hẳn liền đau lòng nhúu mày. Vì sao không để hắn gặp cô trước?

Ngày thứ hai, một màn thân mật Chris giúp Hạ Tử Tinh lau bánh ngọt trên khóe miệng đã lên đầu đề các bài báo cùng các bìa tạp chí lớn. Tin tức về quan hệ mập mờ giữa bọn họ thoáng chốc sôi sùng sục!

Lâm Lập Phong đang ở trong phòng làm việc xem văn kiện, bỗng nhiên một quyển tạp chí có hình Chris cùng Hạ Tử Tinh vút tới trước mặt anh.

” Anh họ, chuyện này, anh còn không biết sao?” Em họ Lâm Lập Nguyên chỉ vào bìa tạp chí hỏi Lâm Lập Phong, khóe miệng nhếch nụ cười châm biếm làm Lâm Lập Phong cảm thấy đặc biệt chói mắt.

Anh liếc nhìn bìa tạp chí một cái, hình ảnh rất đúng góc độ, đem tư thế hai người mập mờ hoàn toàn biểu hiện không chút nghi ngờ. Hình ảnh Hạ Tử Tinh mỉm cười làm lòng anh cứng lại.

Cô hình như chưa từng cười với anh ngọt ngào như vậy.....

Anh ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười xem thường nhìn em họ: ” Làm sao? Cậu chỉ biết làm chuyện như vậy thôi sao? Không có chuyện gì làm, phải không?”

” Em là vì anh thấy không đáng giá a. Vợ mình ở bên ngoài cười quyến rũ với người đàn ông khác, anh còn có thể thừa nhận a. Anh ghê gớm thật! Anh họ.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lâm Lập Nguyên là nụ cười tà ác. Anh họ Lâm Lập Phong luôn cỡi trên đầu hắn, trong lòng hắn từ rất lâu đã có oán khí sâu đậm. Hiện tại có cơ hội tốt để hòa nhau với hắn ta, hắn sao thể bỏ qua?

Lâm Lập Phong hừ lạnh một tiếng, ” Vừa nhìn cũng biết là chụp ảnh. Tôi tuyệt đối tin tưởng chị dâu họ của cậu là người trung trinh không đổi. Cho nên, chuyện giữa vợ chồng tôi, không nhọc cậu phí tâm!”

Anh ném tới trước mặt Lập Nguyên một đồng văn kiện, ” Đây là đồ án xây dựng cũ, nếu cậu rãnh rỗi như vậy, tôi sẽ giao cho cậu làm.”

Lâm Lập Nguyên mở to mắt, làm lại đồ án cũ? Đó không phải là một việc “cực nhọc” sao? Trời ạ! Hắn muốn mệt chết mình sao?

” Em, em phát hiện, còn có rất nhiều công việc chưa làm. Em ra ngoài trước.” Lâm Lập Nguyên cơ hồ là chạy ù đi.

” Lập Nguyên, đừng nhanh như vậy! Chớ quên xây dựng lại đồ án.” Lâm Lập Phong hảo tâm nhắc nhở tên em họ chỉ biết ăn uống chơi bời.

” Nga, em sợ rằng không giúp được anh, anh họ. Em còn có mấy việc thiết kế đồ án a.” Hắn tại cửa xoay người nói với Lâm Lập Phong. Nói xong lập tức biến mất trước mặt anh.

Khóe miệng kiên nghị của Lâm Lập Phong nhắc lên một nụ cười lạnh lùng. Muốn cùng tôi đối chọi, Lập Nguyên, cậu cũng quá ngây thơ rồi!

Lâm Lập Phong cúi đầu nhìn bìa tạp chí, người đàn ông ngoại quốc này chính là tổng giám đốc đại lý nhân hiệu quốc tế Nại Nhĩ Tư?

Đầu óc anh lập tức liên tưởng tình cảnh tối hôm đó ở du thuyền, người đàn ông mà anh nhìn thấy chính là người ngoại quốc đã gặp của Tử Tinh. Hiện tại hắn là ông chủ của Tử Tinh, Tử Tinh chính là cùng công ty hắn ký hợp đồng một năm. Có trùng hợp như vậy không? Chẳng lẽ bọn họ đã sớm quen biết? Tử Tinh gạt anh? Cô vì sao phải gạt anh đây?

Anh lắc đầu, không để mình suy đoán lung tung. Quan hệ của anh và Tử Tinh mới vừa chuyển biến tốt đẹp, anh không muốn chuyện này lại phá hỏng tình cảm bọn họ rất vất vả mới thành lập được.

Anh nên học cách tin tưởng mà không phải hoài nghi cô! Bất quá, anh cũng rất tò mò thân phận của người đàn ông ngoại quốc này?

Anh ấn nút điện thoại, đối thoại với Tiêu Quân: " Tôi muốn biết tất cả về tổng giám đốc đại lý nhãn hiệu quốc tế Nại Nhĩ Tư — chuyện liên quan đến Chris. Nhanh một chút!"

" Vâng!" Tiêu Quân rất nhanh nhẹn đáp.

40. Chương 40

Mỗi năm một lần giáng sinh giao thừa lặng lẽ tới, trên đường cái, trên thương trường, không khí hân hoan khí dương dương tự đắc, thấp đèn kết hoa, rất náo nhiệt. Ngay cả cao ốc đồ sộ lạnh băng của thành phố, cũng treo đèn màu làm cho người ta cửa đẹp mắt, mọi người trên mặt cũng tràn đầy vui vẻ mà nụ cười hạnh phúc.

Hạ Tử Tinh nhìn cảnh tượng nhiệt náo ngoài xe, đáy lòng lại lạnh như băng. Nhớ lại buổi sáng cô nói chuyện điện thoại với dì Lý, lòng cô như mơ hồ bị làm đau.

Ở nơi đây thì từng bừng vui vẻ, nơi đó gia đình Vĩ Hoành lại bị ép buộc rời khỏi tổ quốc, đến nơi đất người xa lạ..... tất cả mọi chuyện là do tên Lâm Lập Phong đang ngồi bên cạnh cô một tay tạo thành. Cô cắn cắn môi dưới, ức chế lửa giận lòng mình.

Lâm Lập Phong bỗng cầm tay cô làm cô sợ hết hồn, cô cúi đầu nhìn bàn tay to rộng anh nắm chặt tay cô trong lòng, tay anh truyền sự ấm áp đến cô, nhưng lại không cách nào đi tới trái tim của cô.

" Tay em rất lạnh." Anh quan tâm hỏi, tròn mắt đầy sự ôn nhu.

Đón nhận ánh mắt quan tâm của anh, lòng cô không khỏi run rẩy. Chút lửa giận vừa mới mọc lên đã bị dập tắt.

" Thành, quay xe về nhà, Tử Tinh phải thay đổi y phục." Lâm Lập Phong nói với tài xế Lý Thành.

" Không cần!" Cô cầm tay anh, lắc đầu: " Em không lạnh."

" Nhưng tay em lạnh như đóng băng vậy?" Bàn tay rộng rãi nắm tay mềm yếu của cô, lo ánh mắt lảng bểu hiện ra ngoài.

Nội tâm Hạ Tử Tinh rơi vào trong ánh mắt thâm thúy ôn nhu của anh, trong phút chốc bị lạc hướng. Anh kéo cô vào trong ngực, hơi thở ấm áp thổi tới lỗ tai nhạy cảm của cô.

" Làm như thế em có thấy ấm áp hơn không?" Anh ôn nhu hỏi cô.

Cô cúi thấp đầu, nhìn khuỷu tay anh cường tráng vây quanh mình, cô nghe thấy tiếng tim mình đập hỗn loạn, cùng với tiếng tim đập vững chãi của anh, tạo thành một nhạc khúc không phù hợp.

Cô nhắm mắt lại, nương mình trong lòng ngực của anh, cô lạnh không chỉ trên người, mà còn ở trong tâm. Chỉ sợ anh cả đời cũng sẽ không hiểu nỗi hận trong nội tâm cô nỗi đau, trong lòng cô!

Vì sao anh phải tàn nhẫn như vậy? Anh tàn nhẫn làm cô đau lòng, làm cô khổ sở! Làm lòng cô không cách nào tiến đến gần anh!

Cô không cho phép mình có tình cảm với anh, nhưng lại không cách nào ức chế khuynh hướng bản thân tiến vào nhu tình của anh, giờ khắc này trong nội tâm cô là đau khổ, là hành hạ!

Cảm thấy thân thể Hạ Tử Tinh khẽ run, anh ôm cô chặt hơn nữa!

" Nếu em không thoải mái, tối nay chúng ta không đi nữa." Lâm Lập Phong quyết định.

” Không sao, em ổn. Tối nay là dạ vũ từ thiện, em muốn đi xem.” Tối nay tổ chức dạ vũ từ thiện là muốn quyên góp kinh phí chữa bệnh cho những trẻ em mắc bệnh hiểm nghèo. Cô rất muốn đi tham gia quyên góp.

” Nếu em muốn giúp đỡ những trẻ em đó chữa bệnh, anh sẽ đưa qua đó chi phiếu.”

Hạ Tử Tinh lắc đầu: ” Em muốn chính mình đi xem một chút.”

Thấy cô kiên trì như vậy. Lâm Lập Phong lộ ra một nụ cười sủng nịch, ” Vậy cũng tốt.”

Dạ tiệc được tiến hành ở một gian phòng khách sạn cao cấp năm sao, đại sảnh rộng lớn được trang hoàng xa hoa lộng lẫy, dăng đèn thủy tinh lóe lên tia sáng mạnh, trên sân khấu dàn dương cầm nhẹ nhàng tấu khúc, những nhân vật nổi tiếng đi lại, quần áo đầu tóc thời trang, không khỏi biểu hiện sự cao quý của các tân khách tối nay.

Khi Hạ Tử Tinh xinh đẹp quyến rũ cùng Lâm Lập Phong khí vũ hiên ngang đi vào hội trường, cả hội trường nhất thời yên tĩnh một mảnh. Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào đôi nam nữ trời sinh này.

Từ khi kết hôn tới nay bọn họ vẫn là tiêu điểm mọi người chăm chú dõi theo. Hơn nữa gần đây scandal của Hạ Tử Tinh cùng tổng tài Chris của nhãn hiệu quốc tế Nại Nhĩ Tư đang sôi sùng sục. Vợ chồng bọn họ là người nổi tiếng trong công chúng, là trung tâm của các buổi đàm luận “trà dư tửu hậu” của nhiều người dân.

Theo từng bước đi, Hạ Tử Tinh nghe được một chút âm thanh thì thầm, cô biết tất cả mọi người đang đàm luận chuyện mờ ám của cô và Chris.

Hạ Tử Tinh đã làm người mẫu mấy năm, cô hiểu nên ứng đối với scandal thế nào. Cô sẽ không để trong lòng.

Mà khó hiểu chính là, Lâm Lập Phong cũng không có hỏi cô về chuyện scandal này. Đây chứng minh sự tín nhiệm của anh đối với cô?

Hay là, anh đối với scandal đó căn bản là khinh thường!

” Anh dẫn em đi xem món đồ đấu giá tối nay, xem có thích không?” Lâm Lập Phong ôn tồn nói.

Hạ Tử Tinh cùng anh nắm tay nhau đi xem những món đồ bày ở trong rừng thủy tinh. Trong những món đồ để đấu giá có rất nhiều trang sức đeo tay, quần áo của các vị danh nhân, thư họa danh gia, đồ sứ cổ, nhiều chủng loại phải có trên trăm vật.

Hạ Tử Tinh tỉ mỉ đánh giá từng vật phẩm đấu giá, cuối cùng thấy rất thích một bộ dây chuyền cùng vòng tai ngọc bích giá quy định 100 vạn. Bộ trang sức được thiết kế cẩn thận, làm từ bảo thạch chất lượng cao, giá tiền cũng không mắc.

Hạ Tử Tinh suy nghĩ một chút, lấy số tiền cô để dành được thì mua nó không khó khăn gì. Gần đây cùng Chris ký hợp đồng một năm, cô nhận được 500 vạn. Mua một bộ trang sức xinh đẹp tự thưởng mình, không quá mức chứ?

Lâm Lập Phong phát hiện ánh mắt Hạ Tử Tinh nhìn chằm chằm vào bộ trang sức đeo tay bằng ngọc bích, nhìn ra suy nghĩ trong nội tâm cô.

Ngẫm lại, mình cùng cô kết hôn 3 tháng, cũng chưa đưa cô lấy một phần lễ vật, bỗng dưng anh thấy rất xấu hổ.

Bộ trang sức đeo tay ấy anh nhất định mua để đưa cho cô. Để cô cao hứng một phen.

Đấu giá bắt đầu, vật phẩm đấu giá đầu tiên là bộ trang sức đeo tay bằng ngọc bích. Giá quy định 100 vạn, mỗi lần ra giá là thêm 30 vạn.

Món đồ trang sức được lấy ra, lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt. Lâm Lập Phong nhắc đôi môi mỏng, lộ ra một nụ cười cơ trí.

Bắt đầu ra giá, 130 vạn, 160 vạn, 190 vạn, 220 vạn.....

Hạ Tử Tinh thấy rất nhiều vị phu nhân cao quý thích thú với bộ trang sức đeo tay này, tâm tình không khỏi rối loạn. Cô nắm chặt hai tay, không cách nào quyết định ra giá.

Lâm Lập Phong thu hết sự lo âu của Hạ Tử Tinh vào mắt, tay anh nắm bàn tay non mềm của cô, ra giá: “500 vạn!”

Toàn trường nhất thời ồ lên! Ánh mắt mọi người tập trung vào trên người Lâm Lập Phong cùng Hạ Tử Tinh. Hạ Tử Tinh lập tức kéo tay Lâm Lập Phong, nói: “ 500 vạn, quá mắc!”

Lâm Lập Phong ‘nhu tình vạn chủng’ nhìn cô, “ Chỉ cần em thích, có đến trăm ngàn, anh cũng không thấy đắt.”

Hạ Tử Tinh nhìn sự thâm tình trong tròng mắt Lâm Lập Phong, nhất thời nhận thấy... Từ lúc nào, anh có ánh mắt mê say như thế? Vì sao anh bỗng nhiên đối xử với cô tốt như vậy? Cô thậm chí có chút không tin nổi!

“600 vạn!” Phía sau bỗng có người kêu lên. Ánh mắt mọi người vừa tập trung vào họ thoáng cái đã dời đến người phía sau ra giá.

Lâm Lập Phong nhìn về phía người ra giá, là tên đàn ông ngoại quốc đó — Chris!

Chris thấy Lâm Lập Phong cùng Hạ Tử Tinh nhìn về phía mình liền hướng bọn họ khẽ mỉm cười.

Nụ cười đó trong mắt Lâm Lập Phong là một loại ra vẻ!

“700 vạn!” Lâm Lập Phong một lần nữa ra giá. Hạ Tử Tinh bị dọa sợ, lập tức nắm chặt tay anh, liều mạng lắc đầu. Lâm Lập Phong nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài mềm mại của cô.

Thấy Lâm Lập Phong cùng cô có động tác thân mật lơ đãng, quả thực Chris nổi trận lôi đình, vọng động hét: “900 vạn!”

Hạ Tử Tinh kinh ngạc nhìn Chris, không hiểu vì sao hắn lại cùng bọn họ tranh giành bộ trang sức ngọc bích đeo tay?

Lâm Lập Phong cao ngạo cười một tiếng, muốn cùng hắn đấu? Không nghĩ xem đây là địa bàn của ai?! Anh giơ tay lên, muốn ra giá một trăm ngàn, Hạ Tử Tinh thấy thế, lập tức kéo tay anh xuống.

” Em không cần! Quá mắc! Không đáng giá!” Hạ Tử Tinh cau mày, lắc đầu với Lâm Lập Phong.

” Chỉ cần em thích, anh thấy một trăm ngàn cũng không là gì!”

” Không! Em không thích!” Cô dịu dàng cười một tiếng: “ Anh tốt với em, em hiểu.”

” Em thật không thích nó?” Lâm Lập Phong nghe thấy người chủ trì đã đếm ngược thời gian, lần nữa hỏi Hạ Tử Tinh.

” Em thật sự không muốn.” Hạ Tử Tinh vô cùng kiên định gật đầu.

Cuối cùng bộ đồ trang sức đeo tay trị giá 900 vạn đấu giá xong, Chris thuận lợi nhận được bộ đồ trang sức đeo tay bằng ngọc bích.

Hắn lên sân khấu nhận bộ trang sức rồi đắc ý đi tới trước mặt Hạ Tử Tinh, đưa bộ trang sức đó cho Hạ Tử Tinh:

” Cô nàng xinh đẹp, bộ trang sức này bây giờ thuộc về em!”

Lời nói của hắn, lập tức làm mọi người phía dưới kinh ngạc ồn ào! Gương mặt tuần tú của Lâm Lập Phong cứng đờ! Ánh mắt nguy hiểm nhìn thẳng vào Chris! Tên khốn khiếp này! Lại dám làm trò trước mặt anh, dám cướp món đồ trang sức trên tay anh để tặng vợ anh?! Chính là cố ý gây sự với anh!

Tròng mắt ngăm đen thâm trầm phát ra ánh sáng cực độ băng lãnh.

Ánh mắt Hạ Tử Tinh kinh ngạc trừng lớn, cô sửng sốt hồi lâu, đối với nụ cười của hắn nói: “ Vô công bất hưởng lộc! Chris tiên sinh, lễ vật của ngài quý giá như vậy tôi sao dám nhận đây?”

Scandal giữa bọn họ đã lên đỉnh điểm, bây giờ hần còn tặng cô lễ vật quý giá trước mặt các tân khách, hần muốn hại cô trở thành” Nữ hoàng tin đồn ” sao?

” Nếu nói bảo thạch tặng mỹ nhân thì người xinh đẹp điểm lệ như em, trang sức này không tặng thì còn có thể tặng ai?” Chris vừa nói xong, lập tức dưới sân khấu có rất nhiều người kháng nghị.

Chris đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hoàn toàn không chút để ý!

Hạ Tử Tinh đã cảm thấy bản lĩnh của mình kém cỏi. Không biết quen biết Chris là tốt hay không nữa?

Lâm Lập Phong lãnh khốc cười một tiếng, một tay cầm đồ trang sức trên tay Chris, tiếng nói mạnh mẽ âm vang đúng mực: ” Chris tiên sinh nói rất đúng, đồ trang sức mỹ lệ quý giá như vậy, dĩ nhiên tặng cho người cao quý xinh đẹp nhất là vợ của Lâm Lập Phong tôi. Tôi thay mặt vợ mình cảm ơn anh, đồng thời cũng thay mặt ban tổ chức từ thiện cảm ơn Chris tiên sinh đã ủng hộ nhiệt tình, quyền tiền hào phóng!”

Anh nói xong, dưới sân khấu tiếng vỗ tay lập tức vang lên nhiệt liệt.

” Vốn là làm việc thiện tạo phúc cho đời sau, Lâm Lập Phong tôi lấy danh dự quyền góp một ngàn vạn cho lần cơ cấu từ thiện này!” Anh nói mạnh mẽ và hùng hồn, phía dưới tiếng vỗ tay càng ngày càng vang dội!

Ánh mắt của Chris chống lại tròn mắt Lâm Lập Phong bén nhọn nhìn, chiến tranh hết sức căng thẳng!

Hần đã đánh giá thấp năng lực Lâm Lập Phong! Chris vốn muốn mượn cơ hội này nhục nhã Lâm Lập Phong một phen, không ngờ bị anh lợi dụng ngược trở lại!

Lâm Lập Phong linh hoạt cướp đi đồ trang sức ngọc bích trên tay hần, lại vô điều kiện ủng hộ một trăm ngàn, dễ dàng thu phục lòng người, nhận được thiện cảm của họ, đồng thời cũng đánh tan những tin đồn Hạ Tử Tinh cùng hần có quan hệ mập mờ. Nhất cử lưỡng tiện!

Lợi hại! Lâm Lập Phong! Trong lòng Chris không khỏi âm thầm tán thành!

Xem ra cuộc chiến sau này, vì gặp cường thủ Lâm Lập Phong nên sẽ vô cùng thú vị! Khóe miệng Chris phác ra một nụ cười tàn ác. Đừng để tôi quá dễ dàng đánh bại anh, Lâm Lập Phong, như vậy sẽ không thú vị.....

Ngồi trong xe, Lâm Lập Phong ôm Hạ Tử Tinh thật chặt trong ngực. Hơi thở ấm áp phủ trên người cô, cô hiểu nguồn cơn của sự giận dữ từ anh. Anh tức giận chuyện vừa do Chris gây ra!

” Nói cho anh biết, em cùng hần có quan hệ gì?” Trong xe tối tăm, thanh âm anh bình tĩnh hỏi cô. Dù là ai cũng có thể nhìn ra, tên Chris kia muốn Tử Tinh! Hần dám mơ ước tới người của Lâm Lập Phong! Thật là lớn gan!

” Chỉ là quan hệ công việc hợp tác thôi.” Hạ Tử Tinh thấp giọng.

” Nói láo! Đêm đó trên du thuyền, hai người đã biết nhau đúng không?” Thanh âm Lâm Lập Phong hơi ử dợt nhưng có sự uy nghiêm không thể kháng cự.

Hạ Tử Tinh trong lòng cả kinh! Chẳng lẽ hôm đó anh nhìn ra dấu vết trên người bọn họ? Không thể nào! Không!

” Không có, lúc trước không hề biết. Thời điểm ký hợp đồng em mới biết là hần. Hoặc hần đã sớm biết em nên đêm đó mới gặp của cho em.” Hạ Tử Tinh có chết cũng không chịu thừa nhận! Cô biết Lâm Lập Phong đa nghi, sẽ không tùy ý tin người khác. Nếu khiến anh nghi ngờ, vậy thì tự tìm phiền toái đi.

” Thật thế sao?” Tử Tinh là người mẫu nổi tiếng thế giới, Chris biết cô cũng không kỳ quái. Bất quá, có thật đơn giản như cô nói không?

Nếu bọn họ không biết nhau từ trước, hình ảnh Chris giúp cô lau đi chút vụn bánh dính trên khóe miệng sao lại xuất hiện trên trang bìa của các tạp chí? Động tác thân mật như vậy, có thể là từ hai người vừa mới quen biết sao?

Còn có tối nay, Chris làm trò trước mặt nhiều người như vậy, đem món đồ trang sức giá trị 900 vạn đưa tặng cô, cho thấy quan hệ hai người không phải là không có gì đi? Ai sẽ tin tưởng bọn họ không có gì âm mưu chứ?

” Anh không tin em?” Hạ Tử Tinh đưa mắt nhìn anh, ở trong bóng tối đôi mắt cô phát ra tia sáng lóng lánh, lộ ra vẻ đặc biệt mê người.

Lâm Lập Phong không trả lời, hôn đôi môi mềm mại kiều diễm của cô, cướp lấy sự ngọt ngào. Anh vội vàng đoạt lấy đôi môi cô, nụ hôn có chút dồn dập, có chút kịch liệt, mơ hồ làm đau môi cô.

Cô chỉ là của anh! Vĩnh viễn đều chỉ có thể thuộc về anh! Ai dám muốn cô tức là cùng anh đối đầu!

41. Chương 41

Ngày thứ hai, Chris thấy trên cổ Hạ Tử Tinh có những dấu hôn mà khăn lụa không thể che hết, hắn không khỏi nắm chặt hai tay.

Chuyện đó là cỡ nào “kinh thiên địa nghĩa”, nhưng trong mắt hắn là cỡ nào chói mắt! Đáy lòng hắn dấy lên ngọn lửa hừng hực, hận ý đối với Lâm Lập Phong không ngừng dâng lên.

Hạ Tử Tinh nhìn trang phục hôm nay phải chụp hình, đây là mẫu thời trang thường niên năm tới, cổ áo tương đối thấp, những dấu hôn trên cổ cô sẽ thấy rõ, làm sao che dấu đây?

Tối qua trở về Lâm Lập Phong đã muốn cô nhiều lần, khiến cô rất mệt mỏi. Hôm nay đứng dậy đã thấy cả người mệt mỏi rã rời.

Anh lần nữa lại lần nữa đoạt lấy cô, ở trên người cô càng không ngừng gặm cắn, điều này chứng minh tâm tình anh rất không ổn định, rất không yên tĩnh. Anh vội vàng xao động làm cô hiểu, anh nghi kỵ Chris, đồng thời chứng minh Chris đã tạo thành uy hiếp với anh.

Xem ra, Chris là đối tượng thật tốt để đối phó Lâm Lập Phong..... chẳng qua là, cô sợ dính dáng hắn, sẽ như chọc ổ lửa! Ánh mắt Chris quá nhiệt tình làm cô cảm thấy cả người không tự nhiên.

Mặc dù cô tức giận việc Lâm Lập Phong bắt gia đình Vĩ Hoành phải rời khỏi Trung Quốc, nhưng nếu chọc tới Chris, cô sợ vốn là từ hổ lửa này nhảy qua một hổ lửa khác mà thôi. Đối với cô không có nửa điểm tốt! Cô nên tránh xa hắn thì hơn!

” Tử Tinh, trang phục hôm nay tạm thời thay đổi vài thứ. Nhiếp ảnh gia đã chuẩn bị xong rồi, cô đổi lại rồi mau ra đi.” Người phụ trách trang phục cầm vào vài chiếc áo cao cổ.

Hạ Tử Tinh nhìn mấy bộ y phục, lộ ra nụ cười thỏa mãn. Mặc bộ y phục mới này dễ dàng che kín mấy dấu hôn trên cổ, thật quá tốt.

Mà hình ảnh cô đang rất cao hứng vừa lúc rơi vào một đôi mắt tràn đầy lạnh lùng.....

Hạ Tử Tinh mặc quần áo tử tế đi ra, thấy trong phòng chụp còn có một người mẫu nữa – nam người mẫu Lý Dương. Hắn là người mẫu nam nổi tiếng, cô từng thấy trên tạp chí, đây là lần đầu tiên gặp mặt.

” Tử Tinh, tiếp theo hai người chụp chung.”

Nghe vậy, Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng cười một tiếng chào người mẫu Lý Dương, đi vào phòng chụp.

” Xin chào, chị Hạ.” Lý Dương lễ phép gật đầu chào cô.

Bắt đầu chụp, Hạ Tử Tinh tự nhiên đứng trước ống kính, khuôn mặt tươi cười. Nhưng Lý Dương lại có vẻ rất khô cứng, động tác không hài hòa.

Chụp được mấy tấm ảnh làm nhiếp ảnh gia rất không hài lòng.

” Lý Dương, cậu phải thả lỏng một chút. Động tác quá cứng nhắc.” Nhiếp ảnh gia nhắc nhở hắn.

” Vâng.” Hắn hít một hơi thật sâu.

Hiệu quả kế tiếp vẫn không làm bọn họ hài lòng, đối mặt với Hạ Tử Tinh, Lý Dương lộ vẻ không tự nhiên!

Hạ Tử Tinh biết trong lòng Lý Dương có áp lực, cô nhẹ nhàng nói với hắn: ” Cậu không cần coi tôi là Hạ Tử Tinh. Cậu cứ tự nói với mình, trước mặt là người cậu thích nhất. Cậu đang chụp hình với người mình thích nhất. Như vậy, cậu sẽ tự nhiên bình tĩnh lại, động tác cùng vẻ mặt cũng sẽ tự nhiên hơn.”

” Được.” Lý Dương nhìn Hạ Tử Tinh có chút đỏ mặt gật đầu.

Chụp hình tiếp tục, Chris nhìn Lý Dương động tác và vẻ mặt còn khô khan, ánh mắt màu lục dâng lên vẻ lạnh khí.

Hắn đi tới, ý bảo Lý Dương rời khỏi vị trí, tự mình đi vào, nói với nhiếp ảnh gia: ” Để tôi làm mẫu một chút, hiện tại bắt đầu chụp hình.”

Hạ Tử Tinh mở to mắt nhìn Chris, hắn cùng mình chụp hình? Không phải chứ?

” Chưa chuẩn bị xong?” Hắn hỏi Hạ Tử Tinh.

” À, rồi.” Hạ Tử Tinh sửng sốt một hồi, gật đầu.

” Bắt đầu.” Hắn nói với nhiếp ảnh gia bên cạnh.

Hắn một tay kéo tay Hạ Tử Tinh làm cô gần sát mình, một tay vòng lên thắt lưng cô. Hạ Tử Tinh tròn to đôi mắt kinh ngạc nhìn hắn.

Khuôn mặt hắn anh tuấn kẻ sát mặt cô, ánh mắt da diết nhìn cô, một bộ thâm tình vô hạn.

Tiếp theo, hắn đẩy Hạ Tử Tinh ra xa ngực mình, một tay trêu chọc chỉ lên người cô, khóe miệng mỉm cười tà ác.

Ánh chớp loang loáng ở trên người họ không ngừng lóe lên, chụp được từng động tác của bọn họ. Hình ảnh hai người đứng chung một chỗ quả thực rất cân xứng! Tuyệt phối! Chói sáng!

Nhiếp ảnh gia càng chụp càng hăng say. Không khí cả phòng làm việc cũng sôi trào lên.

Lúc này, Chris nhìn Lý Dương: ” Đây mới là chụp quảng cáo. Cậu thấy rõ ràng chưa?”

Lý Dương đỏ mặt, mình là một người mẫu, lại để ông chủ chỉ đạo mình tác nghiệp, thật quá xấu hổ.

” Ngại quá, xin lỗi, Chris tiên sinh.” Lý Dương vội vàng xin lỗi hắn.

” Không sao. Tiếp theo còn phải xem cậu thể nào. Nếu còn không được, tôi phải đổi người thôi.” Chris nói, đứng an vị ở một bên xem họ chụp hình.

Qua Chris chỉ điểm, Lý Dương rất nhanh nhập tâm diễn. Nhìn Lý Dương cùng Hạ Tử Tinh vui vẻ chụp hình, nhìn tay Lý Dương ôm thân thể quyến rũ của Hạ Tử Tinh, thân thể của hắn không khỏi bốc lên một luồng nhiệt.

Mới vừa rồi cảm giác ôm cô vào lòng còn lưu lại trong đầu hắn. Thân thể cô mềm mại, hương thơm ấy..... mũi hắn dường như còn vương vấn mùi thơm đặc biệt trên người cô.....

Cô mê hoặc như vậy, hoàn mỹ như vậy, vì sao lại là của Lâm Lập Phong? Vì sao không thuộc về hắn? Hắn nắm chặt đấm tay, xoay người rời phòng chụp, sợ mình bộc lộ quá nhiều tình cảm không nên, hỗn loạn tâm trí mình.

Giờ phút này, hắn phải tỉnh táo, hắn phải tỉnh táo!

Chụp xong, Hạ Tử Tinh về phòng thay đổi y phục mình, xong ra đến chỗ rẽ, cô bị vướng chân, lập tức ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Cô vừa ngẩng đầu liền rơi vào trong ánh mắt màu lục của Chris. Ánh mắt hắn nóng rực nhìn chuyên chú mắt cô, quay người áp đảo cô trên vách tường.

” Chris, anh.....”

Khi Hạ Tử Tinh còn chưa kịp phản ứng, đôi môi cực nóng của hắn vô cùng chính xác và nhanh chóng như sét đánh hôn môi cô.

Cô bị người ta xâm phạm! Đây là ý nghĩ bột phát trong đầu Hạ Tử Tinh!

” Ừm——, Ừm.....” Hạ Tử Tinh trong ngực hắn liều mạng giãy dụa, hắn nắm tay cô, đè chặt cô trên tường, đầu lưỡi linh hoạt thăm dò vào trong miệng cô cướp lấy ngọt ngào.

Cô giơ chân lên dùng lực mạnh đập một cái vào người hắn, hắn giật mình, cô liền tránh thoát. Gương mặt tuần mỹ của hắn lập tức bị Hạ Tử Tinh tát một cái tát vang dội.

Hạ Tử Tinh tức giận cắn môi, thở hổn hển nhìn hắn, chất vấn: " Tại sao lại đối với tôi như vậy?"

" Anh thích em!" Hắn không chút giấu diếm nói với cô, ánh mắt nhiệt liệt cơ hồ có thể bốc lên ngọn lửa.

" Tôi đã là người có chồng!" Mặt cô tràn đầy tức giận. Tên đàn ông không biết xấu hổ này! Tại sao dám đùa giỡn cô?!

" Thế thì sao? Anh không ngại!" Hắn vững chắc nhìn cô, tròng mắt màu lục phát ra ánh sáng chói.

" Nhưng tôi để ý!" Hạ Tử Tinh dùng hết khí lực đẩy hắn ra, nhanh chóng rời khỏi.

Chris nhìn thân ảnh Hạ Tử Tinh nhanh chóng thoát đi, đập mạnh tay vào tường, vách tường lập tức bung ra một khối bụi lớn.

Cặp mắt màu lục sắc bén dâng lên ngọn lửa rừng rực trước nay chưa có, hắn nhìn chăm chú vào hướng Hạ Tử Tinh rời đi, âm thầm hạ quyết tâm, hắn không thể không có cô!

Hạ Tử Tinh chạy đến bãi đậu xe mau chóng lên xe mình, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi hiện trường. Cô không ngừng dùng khăn giấy lau chà miệng mình, nhưng không cách nào lau đi mùi của Chris để lại!

Đây là mùi vị thuốc về ác ma! Cô chán ghét cực độ! Miệng cô không thể lưu lại mùi vị của hắn! Điều này làm cô không cách nào tiếp nhận! Đợi lát nữa về nhà, cô phải lập tức đi súc miệng đánh răng mới được!

Tên khốn kiếp này dám đùa giỡn cô?! Thật là quá đáng! Quả thực quá là quá đáng!

42. Chương 42

Về nhà chóng vánh, Hạ Tử Tinh bước nhanh phòng lên tầng hai ù vào phòng rửa tay, không ngừng súc miệng đánh răng nhiều lần như muốn phá hỏng cả đôi môi. Cô khi ấy mới bằng lòng dừng lại!

Nằm dài trên giường nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện lên tình cảnh bị "khinh bạc" vừa rồi. Cô cảm thấy cả người không được tự nhiên!

Bỗng nhiên, cô nghe thấy có âm thanh, lập tức ngồi dậy, cô thấy Lâm Lập Phong đẩy cửa đi vào. Cô chạy nhanh đến bên anh, ôm chặt lấy anh một trận choáng váng đầu óc.

Lâm Lập Phong quả thực "thụ sủng nhược kinh"! Vợ anh hôm nay rất nhiệt tình, cô ôm anh mãnh liệt! Anh cảm thấy rất hưởng thụ! Cũng không cam lòng yếu thế anh ôm thân thể mềm mại của cô mãnh liệt không kém dài tới cả thể kỉ.

Tới thời điểm hai người hôn nhau đến cơ hồ hít thở không nổi thì anh mới thở hổn hển buông cô ra, gương mặt cô vô cùng kiều diễm, tròng mắt trong suốt thoảng mê hoặc, làm anh không cách nào cầm giữ trái tim đang đập nhanh như ngựa phi, anh xé rách rách chiếc áo trước ngực cô, ấn cô xuống giường.....

Trăng tròn soi sáng trên bầu trời cao, ánh sao đầy trời chiếu rọi cả một vùng, hai người từ trong trạng thái mê say kịch liệt chậm rãi tỉnh táo.

Ánh trăng nhu hòa chiếu từ cái sân thượng rộng vào đến trên giường bọn họ, ánh lên hai người trên giường còn đang ôm chung một chỗ.

Cánh tay rắn chắc của Lâm Lập Phong ôm thân thể quyến rũ của Hạ Tử Tinh từ phía sau, đôi môi triền miên không muốn xa rời lỗ tai xinh đẹp của cô. Anh phát hiện mình càng ngày càng không cách nào buông cô ra, cô làm anh quyến luyến không thôi.

Anh mê mẩn thân thể cô, đôi môi, mái tóc, mùi hương, tất cả đều làm anh không thể ức chế vọng động cùng ham muốn chiếm giữ.

Anh yêu cô không? Anh đã không chỉ một lần tự hỏi mình! Song, ngay cả chính anh cũng không thể trả lời được, rốt cuộc là yêu hay là không yêu?

Đối với tình cảm khác thường anh dành cho cô, cảm giác năm đó với Dư Tuyết Lâm không hề giống! Năm đó yêu Dư Tuyết Lâm, anh chiều chuộng nhân nhượng cô ta, xuất phát từ nội tâm mà yêu thương, không chút giữ lại, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa!

Anh nguyện ý vì Dư Tuyết Lâm buông tay tất cả, chỉ vì làm cô ta vui, vì muốn cô ta cười một tiếng, anh có thể làm rất nhiều việc ngốc ngếch.....

Đó là tình yêu điên cuồng tuổi trẻ, cảm giác rực cháy bùng nổ đã sớm theo cô ta lúc rời bỏ anh.

Anh bây giờ, đã mệt mỏi hết sức rồi. Việc yêu một người anh không còn sức lực nữa.

Hạ Tử Tinh – cô vợ ngọt ngào trên choker tâm tư anh, làm cơ thể anh bùng phát ngọn lửa nhiệt tình vô hạn, nhưng anh không muốn yêu cô.

Yêu một người quá đau khổ, loại cảm giác đau khổ này giống việc không thể hô hấp gần như đoạt mất tính mạng anh. Anh không muốn lại tiếp nhận sự hành hạ kia, sự đau đớn khổ sở đến không muốn sống nữa.

Hạ Tử Tinh đưa tay nắm bắt ánh trăng đầu giường, ngón tay thon dài mềm mại lộ ra dưới ánh trăng bạc yếu điệu, mềm mại.

Anh nhìn thấy, thậm chí có loại cảm giác đau lòng. Tay anh kéo tay cô đến khoe miệng mình, nhẹ nhàng mân, thương tiếc đầy nhu tình. Làm cho trái tim Hạ Tử Tinh không khỏi khẽ run rẩy, đáy lòng hiện lên sự dịu dàng, nhưng dường như có cảm giác khổ đau lạ thường.

Cô rõ ràng hiểu không nên có bất cứ cảm tình gì với anh, vì cô biết anh sẽ không quý trọng cô! Đừng nói đến việc yêu cô!

Yêu anh – người chỉ biết đâm đạp lên trái tim mềm yếu của cô. Nó đau đớn như bị rơi xuống vực sâu không đáy!

Bây giờ đối với anh tất cả chỉ là ham muốn chiếm đoạt, chỉ là đam mê, anh quyến luyến thân thể cô, anh muốn chiếm giữ thân thể cô, đơn giản vì cô là vợ anh! Anh muốn hoàn toàn đoạt được cô!

Chờ tới lúc thân thể cô đối với anh không còn chút lực hấp dẫn nào, anh chắc chắn sẽ vứt bỏ cô!

—— Trở thành vợ tôi, cho đến khi tôi chán ghét, tôi sẽ tha cho cô!

Nhớ lại lúc mới cưới, câu nói lãnh khốc đó vẫn như quanh quẩn bên tai cô. Hoặc là, cô thật lòng thuận phục, hoặc đổi lấy việc anh buông tay bằng thân thể mình. Nhưng trái tim bị lấy mất sẽ vĩnh viễn không tìm lại được. Cái mất này thật quá trầm trọng!

Bỗng nhiên, cặp mắt mãnh liệt như thiêu đốt của Chris hiện lên trước mắt cô, cả người cô nổi da gà.

” Sao vậy? Lạnh?” Cảm thấy thân thể cô có biến hóa, anh lập tức giúp cô kéo chăn, ôm chặt cô hơn nữa.

” Không phải.” Cô nhẹ nhàng lắc đầu.

” Hôm nay em sao thế? Không vui?” Giọng anh bình thản không tia gợn sóng hỏi cô.

Trong đầu lần nữa hiện lên nụ hôn bạo ngược của Chris..... cô nhắm mắt lại, âm thầm: ” Không có.”

Anh xoay người cô lại, ánh mắt cô rơi đúng vào viền môi anh. Cô không để ý đôi môi Chris như thế nào? Cô chỉ thấy đôi môi của Lâm Lập Phong rất đẹp mắt, đối với cô có lực hấp dẫn không cưỡng lại được.

Cô bỗng có vong động, muốn hôn lên môi anh. Trời ạ! Hôm nay cô làm sao vậy? Chẳng lẽ chưa thỏa mãn dục vọng?

” Em sao vậy?” Tiếng anh nói kéo dài như trải ra một khoảng nước rộng, chậm rãi chảy vào nội tâm cô, làm cô tâm tình rối loạn.

Cô đột nhiên chạm vào mặt anh, nhắc đôi môi quyến rũ ướt át của mình ấn vào môi anh. Lâm Lập Phong rất ngạc nhiên! Tối nay cô làm sao? Nhiệt tình như lửa vậy? Chẳng lẽ ăn phải xuân dược?

Biểu hiện tối nay của cô vô cùng kì lạ! Nhiệt tình và chủ động, trước nay cô chưa từng thế! Anh mơ hồ cảm thấy thâm tâm cô không yên bình, có chuyện gì đã xảy ra sao? Mà chuyện đó sẽ không cùng tên Chris kia có liên quan chứ?

Ánh mắt như đang sẵn mỗi lóe ra tia sáng khác thường trong đêm tối.....

—oOo—

Tập đoàn Lâm Lập, Lâm Lập Phong ngồi trong phòng làm việc xem hồ sơ về Chris.

Chris, nam, 27 tuổi, quốc tịch Mỹ. Tốt nghiệp đại học Harvard năm 2007, năm 2008 tiếp nhận chức vị tổng tài của đại lý nhãn hiệu quốc tế Nại Nhĩ Tư, thành tích rất cao. Là người hoa tâm, phong lưu không kèm chế. Bình thường không quen người nào quá 3 tháng. Thay người tình như thay áo!

Sở thích: thích những nữ minh tinh và phụ nữ đã có chồng.

Lâm Lập Phong cười lạnh, rất tốt. Chuyên ra tay với các minh tinh và quý phu nhân! Hai loại phụ nữ này dễ dàng rời bỏ nhất, cũng không lưu lại mầm tai hoạ! Đúng là tên đàn ông thông minh!

Rất không may là Tử Tinh vừa thích hợp tiêu chí của hắn! Hiện tại Tử Tinh trở thành con mồi của hắn sao?

Nếu như hắn dám đụng đến Tử Tinh, thì nên biết chữ “chết” viết như thế nào? Người phụ nữ của Lâm Lập Phong, đừng ai nghĩ đến chiếm đoạt!

Lâm Lập Phong trong mắt toát ra quang mang lạnh sắc!

—oOo—

Hạ Tử Tinh ở trước ống kính vẻ mặt tươi cười không ngừng xoay chuyển tư thế để nhiếp ảnh gia chụp hình. Mỗi một động tác đều hoàn mỹ, mê hoặc người khác. Xem ra cô diễn rất nhập tâm, rất vui vẻ.

Ánh mắt Chris cuồng nhiệt nhìn chăm chú cô, mắt không hề nháy cái nào cái nhìn như muốn thiêu đốt cô.

Hạ Tử Tinh tự ra lệnh mình không để ý đến ánh mắt của Chris, cô muốn chuyên tâm vào công việc, muốn công việc mau chóng hoàn thành, sau này không cần đối mặt với Chris nữa.

Vừa may hôm nay là ngày cuối chụp hình, sau này cô chỉ cần tham dự công tác tuyên truyền một chút là ổn. Đến lúc đó cơ hội bọn họ gặp mặt sẽ ít hơn nhiều.

” Tử Tinh, nhìn bên này.” Nhiếp ảnh gia bảo Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh lập tức hợp tác nhìn qua bên đó. Bỗng nhiên, cô nhìn thấy Lâm Lập Phong đang từ bên cửa bên kia đi tới. Ánh mắt cô không khỏi ngáy ra. Anh tìm cô?

” Tử Tinh, ngẩng đầu lên một chút.”

Hạ Tử Tinh lập tức thu lại tâm tư, quay trở vào công việc. Phải hoàn thành công việc cho tốt.

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh dưới ánh đèn tự tin, năng động, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười cũng rất mê hoặc.....

Dáng vẻ này của cô thật quá hấp dẫn người ta!

Đây là lần đầu tiên anh ngắm nhìn cô khi đang làm việc, hình ảnh đó và cô lúc bình thường khác xa nhau, rất khác. Bây giờ anh mới phát hiện, cô hẳn là người đứng dưới ánh đèn sân diễn ọi người tôn sùng!

Cô là thuộc về sân diễn! Chỉ có đứng trên sân diễn, cô mới lộ hết hào quang, mới có thể vui vẻ. Anh thấy mình lúc trước không cho cô làm người mẫu là sai lầm! Điều đó như bóp chết nhiệt tình và sinh mạng cô!

Một cơn gió thổi qua, mái tóc dài đen nhánh của Hạ Tử Tinh theo gió tung bay làm nổi lên khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều, làm cô càng thanh tú động lòng, gợi cảm dị thường.

Trong chốc lát mê hoặc hai người đàn ông.....

Lâm Lập Phong cảm thấy tim mình đang nhảy lên mãnh liệt, cả người nóng lên như bị cô thiêu đốt. Giờ khắc này, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng.

Ánh mắt Chris vốn màu xanh nhạt trở nên xanh thẫm, nắm chặt hai tay, ức chế vong động trong lòng mình là muốn xông ra biểu lộ tình cảm với cô. Giờ khắc này, hắn chỉ muốn hôn đôi môi mềm mại của cô.

Hôm qua hắn đã nếm thử hương vị ngọt ngào ngây ngất đó, nó như một chất độc ngấm sâu vào xương tủy hắn, hắn phát hiện mặc dù chỉ mới lần đầu tiên nhưng hắn đã nghiện hương vị đó.

Rốt cục chụp hình xong, Hạ Tử Tinh mỉm cười đi về phía Lâm Lập Phong. Chris nhìn theo hướng Hạ Tử Tinh đi tới mới phát hiện Lâm Lập Phong chẳng biết lúc nào đã đứng ở đây? Vừa rồi hắn nhìn cô quá say mê đến nỗi không phát hiện ra phòng chụp có thêm một người.

Lâm Lập Phong thấy Hạ Tử Tinh đi về phía mình, cao hứng kéo cô vào trong ngực. Hạ Tử Tinh đối mặt với sự nhiệt tình của Lâm Lập Phong, nhẹ nhàng ngã vào lồng ngực anh, khuôn mặt hạnh phúc mỉm cười.

Chris nhìn hai vợ chồng cô thân mật ôm nhau, ánh mắt phát ra tức giận và đố kỵ. Hắn nắm chặt đấm tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay, hắn cảm thấy đau đớn. Không biết là cơn đau do bàn tay hay là từ đáy lòng? Tóm lại, hắn đau, rất đau! Rất đau!

Hắn hận không thể xông lên giết ngay Lâm Lập Phong! Để cho hắn ta biến mất trên thế giới này! Chưa có phút giây nào hắn hận Lâm Lập Phong như thế!

Lâm Lập Phong, con người để cho hắn đố kỵ 20 năm, hận thù 20 năm! Vì sao hắn ta may mắn như vậy? Vì sao Lâm Lập Phong có tất cả mà hắn không thể có? Vì sao ông trời đối với hắn tàn nhẫn như thế?

Nếu như năm đó ông ta không tuyệt tình từ bỏ mẹ con hắn. Nếu như, năm đó người đàn bà ác độc kia không đuổi cùng giết tận ép mẫu tử hắn rời bỏ Trung Quốc.

Tình huống bây giờ sẽ như thế nào đây? Sẽ không hoàn hảo như hiện tại sao? Hắn bây giờ có năng lực phục thù, có thể cùng Lâm Lập Phong đứng ngang hàng chiến đấu mà không phải thấp hơn hắn một bậc.

Hắn nên thấy mình may mắn, năm đó nếu người đàn bà ác độc kia không bức ép mẹ con hắn đến đường cùng thì bọn họ cũng sẽ không gặp được cha nuôi hắn hiện tại —— Lỗ Ban Đột. Không có ông nuôi dưỡng, hắn không có khả năng trở lại Trung Quốc để báo thù, hắn cũng không có khả năng cùng Lâm Lập Phong đứng ngang hàng cạnh tranh.

Lần này, bất kể là sự nghiệp hay là con người, hắn sẽ không nường tay với Lâm Lập Phong! Hắn muốn có được cả hai! Tất cả những gì của Lâm Lập Phong, hắn cũng muốn chiếm đoạt hết!

Hãy chờ xem! Lâm Lập Phong, từ giờ khắc này trở đi, vận may của anh sẽ không còn nữa.....

43. Chương 43

Ở khách sạn lưng chừng núi, Hạ Tử Tinh nhìn Lâm Lập Phong phía đối diện, tò mò hỏi: " Hôm nay sao anh có thời gian rảnh rỗi đến xem em chụp hình?"

" Anh ra ngoài cùng khách bàn bạc chuyện làm ăn, vừa lúc ngang qua chỗ em nên anh đi xem một chút a." Lâm Lập Phong trả lời bằng quơ.

Bởi vì tối qua rất bất thường, anh không yên tâm về cô nên mới cố ý tới thăm tình hình công việc của cô một chút.

Không nghĩ tới tên Chris ánh mắt trừng trừng nhìn cô không tha. Ánh mắt kia chỉ sợ là muốn nuốt cô vào bụng cả trăm ngàn lần rồi? Nóng bỏng như vậy, si mê như vậy, ngay cả việc anh tới mà hắn cũng không phát giác.

Tên Chris này quả là nhân vật nguy hiểm! Ngày ngày Tử Tinh cùng hắn ta giáp mặt, anh không tưởng tượng được liệu có chuyện gì sẽ phát sinh? Anh phải nghĩ biện pháp mới được.

" Bắt đầu từ ngày mai, anh sắp xếp cho em một nữ giúp việc, một tài xế." Lâm Lập Phong nói cho cô biết.

” Tại sao?”

” Anh lo em mệt a. Có bọn họ chăm sóc, em có thể thoải mái một chút.” Anh dịu dàng vuốt mái tóc dài mềm mại của cô. Cô là vậy, mái tóc dài mềm mịn như tơ làm anh hạnh phúc khi chạm vào, sao anh cảm thấy cô như càng ngày càng đẹp? Lực hấp dẫn đối với anh cũng càng ngày càng mãnh liệt!

Hạ Tử Tinh cảm nhận Lâm Lập Phong quan tâm mình, không khỏi cười rạng rỡ. Không ngờ anh cũng có vẻ mặt săn sóc như vậy.

” Vậy cũng tốt.” Cô gật đầu thuận phục.

Lâm Lập Phong nhìn nụ cười đơn thuần nhẹ nhàng trên mặt cô, tâm tình cũng buông lỏng. Thật ra cô là người rất dễ dàng thỏa mãn sao?

” Lát nữa, em muốn chúng ta chơi pháo hoa không?” Lâm Lập Phong nhớ lần trước cô chơi pháo hoa rất vui vẻ.

” Được.” Hạ Tử Tinh gật đầu vui mừng.

Lâm Lập Phong nhìn cô gương mặt tươi cười cao hứng, thật ra ở cùng cô ở một chỗ cũng rất vui vẻ. Nếu không có xung đột, cãi vã anh cũng muốn cùng cô vui vẻ bên nhau.

—oOo—

Hạ Tử Tinh từ sáng sớm đã nhận được tin đi công tác đảo Hải Nam trong 3 ngày chụp ngoại cảnh, cô lập tức thu thập hành lý chuẩn bị lên đường. Khi tới sân bay mới phát hiện ra Chris đã ở đó. Cô nhất thời cảm thấy rất kỳ quái. Đại tổng tài bình thường không đi theo tổ chụp ảnh đi chụp ngoại cảnh, hắn ta sao lại.....?

Không phải là tự mình đi sao? Lòng cô trầm xuống. Mấy ngày qua, ánh mắt hắc nhìn làm cả người cô không tự nhiên.

Hiện tại cùng nhau đi đảo Hải Nam, cô nên giữ khoảng cách với hắc thì hơn.

Trước khi lên máy bay cô gọi điện thoại cho Lâm Lập Phong nói cho anh biết chuyện này. Anh nghe xong tức giận vô cùng: ” Không được phép đi! Em có nghe không?”

” Em đi công việc a. Không thể muốn đến thì đến, không muốn đi thì không đi được.” Hạ Tử Tinh cố thử giải thích cho anh hiểu.

” Sao không báo từ trước?” Lâm Lập Phong chất vấn.

” Em cũng mới nhận được thông báo.”

” Đi mấy ngày?”

” 3 ngày.”

” Giúp việc Tinh cùng tài xế Diêu có đi cùng em không?” Lâm Lập Phong hỏi. Người vừa mới thu xếp ở cạnh cô sợ rằng không kịp đi theo sau.

” Không có, hai người họ không kịp mua vé.”

Đáng giận! Lâm Lập Phong một tay đập vào mặt bàn, tay kia nắm điện thoại ra lệnh cho cô: ” Em trở về cho anh! Anh không cho phép em đi!”

” Anh rốt cuộc có nói đạo lý không?” Hạ Tử Tinh đánh cuộc lên tiếng.

” Anh chính là không cho phép em đi!” Lâm Lập Phong không nói đạo lý chút nào.

” Không thể nào!” Hạ Tử Tinh kiên quyết, đóng điện thoại, không để ý tới Lâm Lập Phong cố tình gây sự nữa.

Chẳng qua cô đi vì công việc, anh có cần phải tức giận đến vậy không? Thật không cách nào nói lý được!

Cô lại dám ngắt điện thoại? Lâm Lập Phong tức giận không thể tha thứ ném di động xuống mặt đất. Điện thoại lập tức vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ.

Ngồi ở bên ngoài, Tiêu Quân nghe được thanh âm vang dội, lập tức đẩy cửa vào xem chuyện gì xảy ra? Chỉ thấy trên mặt đất điện thoại đã vụn chỉ còn từng mảnh nhỏ. Xem ra tổng tài đang rất tức giận!

Hắn đi theo Lâm Lập Phong đã 5 năm, mới chỉ nhìn thấy anh ném hỏng hai cái điện thoại, hơn nữa còn trong 2 tháng, đều vì Lâm thiếu phu nhân. Có thể thấy được địa vị Lâm thiếu phu nhân ở trong lòng tổng tài nặng bao nhiêu! Mới chỉ qua loa mấy câu nói đã làm tổng tài giận đến bộ dáng này.

Xem ra yêu đương cũng không nhất định là chuyện vui a.

” Đổi cho tôi cái khác!” Lâm Lập Phong nói với Tiêu Quân.

” Vâng, tổng tài.” Tiêu Quân gật đầu, nhặt mảnh vỡ điện thoại trên mặt đất rồi đi ra ngoài.

Lâm Lập Phong ngồi vào ghế xoay, xoay người nhìn bầu trời xanh thẳm không thấy tận cùng, cảm thấy tâm tình thật không tốt. Nhất định là do Chris giữ trò quỷ!

Đột nhiên đi đảo Hải Nam làm anh ứng phó không kịp! Đến lúc đến đảo Hải Nam, Chris có thể tiếp cận Tử Tinh! Dã tâm của Chris sao anh chưa nhìn thấu chứ? Chỉ có Hạ Tử Tinh đầu óc đơn thuần là không biết mà thôi.

Thời gian khẩn cấp như vậy, ngay cả người hôm nay anh thu xếp đều không thể theo kịp! Thật nham hiểm a, Chris! Như vậy ngay cả cơ hội ngăn cản bọn họ cũng không có!

Xem ra Chris đối với Hạ Tử Tinh là thật động tâm. Song, tìm anh, giờ khắc này vì sao bối rối đến thế?

Đầu anh hiện lên hình ảnh Hạ Tử Tinh cùng Chris thân mật ôm nhau..... anh cố sức vứt bỏ ảo tưởng không nên có trong đầu. Bọn họ có thể như vậy không? Tử Tinh có phản bội anh không?

Lúc trước chuyện cô cùng Lý Vĩ Hoành đã làm anh rất tức giận. Nếu lần này cô dám cùng tên Chris ác ma kia cấu kết, anh tuyệt đối sẽ không tha cho cô! Hạ Tử Tinh! Không được phản bội anh! Anh nhắm chặt hai mắt, dựa trên ghế làm việc.

Một lúc lâu, anh mở đôi mắt sắc bén, nhấn ống nói điện thoại trên bàn làm việc: ” Tiêu Quân, xem xét công việc ba ngày tiếp xem có thể bớt ra một ngày để tôi đi đảo Hải Nam một chuyến.”

” Vâng, tổng tài.”

44. Chương 44

Đảo Hải Nam thật xinh đẹp! Bầu trời trong xanh gọn nhẹ từng đám mây, mặt biển cũng xanh thẳm, trong suốt khôn thấy đáy, trên bờ bãi cát mảnh mịn, mềm nhũn, giẫm lên đi vô cùng thoải mái.

Mới từ thành phố bay đến đảo Hải Nam, xế chiều bọn họ bắt đầu quay chụp ngoại cảnh. Bây giờ là giữa tháng một, nhiệt độ đảo Hải Nam đều chừng 20 độ, nhiệt độ rất phù hợp, rất thích hợp quay chụp ảnh.

Hạ Tử Tinh mặc y phục xinh đẹp đứng ở bờ biển quay chụp, ở bờ biển gió rất to, từng đợt gió thổi tới mang theo không ít cát và bùn đất, rơi thẳng vào mặt Hạ Tử Tinh, ánh mắt của cô dường như không mở ra nổi.

” Em không sao chứ?” Chris nhìn gió biển thổi từng đợt mang theo những hạt cát, tro bụi bắn lên Hạ Tử Tinh, làm cô không mở mắt được, hẳn không khỏi lo lắng tiến đến trước mặt cô nhìn thăm.

” Không có chuyện gì.” Hạ Tử Tinh cúi đầu, liếc liếc trông mắt. Trong mắt cô có chút hạt cát.

” Để anh nhìn một chút.” Tay của hắn giơ lên chạm vào gương mặt Hạ Tử Tinh. Hạ Tử Tinh lập tức đẩy tay hắn ra, quay mặt qua chỗ khác: ” Tôi không sao, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Chris lập tức bảo mọi người nghỉ ngơi một chút. Hắn đỡ tay Hạ Tử Tinh: ” Anh đỡ em đến bên kia nghỉ ngơi một chút.”

Hạ Tử Tinh lại đẩy tay hắn, một lần nữa cự tuyệt, ” Cảm ơn, tôi vẫn có thể thấy đường.”

Cô cúi đầu, ngồi vào một ghế bên bờ cát. Chris nhìn cô cố ý xa cách, mắt không khỏi trầm xuống.

Hắn không nói nữa, ngồi vào một bên, nếu để ý kĩ thì thấy ánh mắt hắn vẫn không rời Hạ Tử Tinh. Cô càng lạnh nhạt với hắn, hắn càng cảm thấy hứng thú với cô.

Hắn muốn chứng kiến người vợ của Lâm Lập Phong có được bao nhiêu trung trinh? Hắn muốn so xem mình và Lâm Lập Phong người nào có mị lực hơn? Khóe miệng hắn hiện lên vẻ cười mỉm rất lạnh.

Ban đêm, đoàn chụp ảnh đến bờ biển ăn hải sản. Bữa ăn tối nay là do khách sạn tổ chức tiệc đứng bãi biển. Trên bờ cát bày thức ăn, hải sản, nước trái cây, và hơn ngàn loại thức ngon để khách ăn lựa chọn. Còn có trình diễn ca nhạc và biểu diễn ảo thuật.

Cả tổ chừng mười người ngồi cùng nhau ăn tiệc hải sản, anh một lời, tôi một câu, mọi người giao tiếp vô cùng hòa hợp. Hạ Tử Tinh đã từ lâu không cảm nhận được không khí vui vẻ nhanh như vậy. Trước kia cô làm người mẫu, mọi người cũng thường cùng nhau tụ tập ăn uống, ca hát, đoạn kí ức đó thật vui vẻ!

Kể từ khi gả cho Lâm Lập Phong, anh không cho cô làm người mẫu nữa, cuộc sống của cô như xuống dốc. Bất quá, hiện tại vui vẻ đã trở lại. Chẳng qua cô lo thời gian một năm quá ngắn ngủi. Lâm Lập Phong sẽ để cô hoàn thành công việc này, về sau tiếp tục làm người mẫu được nữa không? Xem ra rất khó nói!

Chris để ý Hạ Tử Tinh cả đêm gương mặt mang ý cười quan sát mọi người cười nói, bản thân mình lại không nói nhiều. Nhưng hắn thấy tối nay cô rất vui vẻ. Tựa như cô chỉ cảm thụ sự vui vẻ của mọi người.

Bỗng nhiên, nhân viên Lễ phục trách công tác hậu cần đem một đĩa lớn tôm cho vào đĩa trước mặt Hạ Tử Tinh: " Tử Tinh, loại tôm này rất ngon, cô thử một chút đi."

Hạ Tử Tinh nhìn thấy tôm lớn cũng bĩu giết mình. Cô biết tôm này mùi vị rất ngon, chẳng qua là vỏ ngoài nó quá cứng rắn, cắn bản cô không biết bóc vỏ?

Cô nhìn Lệ nhiệt tình như vậy, ngại không cự tuyệt, vươn bàn tay trắng nõn ra cầm một con tôm bóc vỏ, vỏ tôm bén nhọn cứa vào ngón tay cô, tay cô lập tức bị chảy máu. Cô bị đau, lùi tay lại, cắn chặt đôi môi.

" Ngón tay em chảy máu." Chris vội vàng kéo ngón tay của cô ngậm trong miệng.

Hạ Tử Tinh giết mình! Đối mặt với động tác Chris thân mật, cô lập tức xấu hổ đỏ mặt.

Mọi người thấy bọn họ thân mật như thế, trong mắt cũng toát ra ánh mắt đen tối. Hạ Tử Tinh lập tức rút tay mình về. Động tác hắn rất thân mật, thế nhưng làm cho tim cô nhảy lên mạnh mẽ.

Cô đứng lên nói với mọi người: " Ngại quá, xin lỗi không theo tiếp được."

Nói xong xoay người nhanh chóng rời đi, tránh phải đối mặt với ánh mắt quái dị của mọi người, rất lúng túng.

Chris thấy Hạ Tử Tinh hoảng hốt rời đi, hắn cũng đi theo ra ngoài.

Hạ Tử Tinh bước nhanh đến rặng rừng dừa, sau đó chạy đến đại dương lớn, đem ngón tay mình nhúng sâu vào trong nước, liều mạng xoa rửa ngón tay mới vừa rồi bị Chris ngậm mút quá đáng.

Chris đuổi theo, thấy Hạ Tử Tinh liều mạng chà rửa ngón tay mình, hắn lập tức kéo cô ta " Em điên rồi! Làm vậy vết thương của em sẽ nghiêm trọng hơn!"

Hạ Tử Tinh đẩy hắn ra " Chuyện của tôi, anh đừng để ý!"

Chris nhìn Hạ Tử Tinh mang vẻ mặt đề phòng, khuôn mặt không khỏi căng thẳng.

" Anh chỉ quan tâm em mà thôi."

" Không cần! Tôi không cần!" Cô lắc đầu, lui về sau từng bước từng bước.

" Dừng lại! Phía sau là biển rộng!" Hắn thấy cô sắp bước vào biển rộng lạnh băng, vội vàng bước trước kéo cô lại, ôm cô trong ngực mình.

Thân thể cô mềm mại gần sát thân thể hắn, mùi thơm ngát lập tức xông vào xoang mũi nhạy cảm của hắn, hắn không kìm lòng được ôm chặt cô, chôn vùi khuôn mặt cảm nhận mùi thơm trong mái tóc cô, hít hà lấy mùi hương làm hắn mê say.

” Anh buông!” Hạ Tử Tinh ở trong lòng ngực hấn kịch liệt phản ứng.

Thân thể hấn cao lớn ôm cô thật chặt, cánh tay cường tráng của hấn như muốn đem cô khảm vào trong cơ thể. Cô ở trong lòng hấn căn bản không cách nào nhúc nhích nổi!

” Em thật như vậy chán ghét anh sao?” Thanh âm Chris trầm thấp gọi cảm quanh quẩn ở bên tai cô.

” Nếu như anh còn không buông ra, tôi sẽ chán ghét anh.” Thanh âm Hạ Tử Tinh ôn hòa nhưng có chút giận.

Chris kinh ngạc buông cô ra, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ mặt thâm ý.

Hạ Tử Tinh nhân cơ hội đẩy hấn ra.

” Hi vọng anh tự trọng! Tôi đã là phụ nữ có chồng. Xin anh hãy giữ khoảng cách với tôi!” Hạ Tử Tinh lạnh lùng.

Đôi môi Chris vẽ ra một nụ cười tà mị, ” Hoặc là em còn chưa biết? Anh đối với phụ nữ có chồng đặc biệt không có sức miễn dịch. Phụ nữ có chồng đối với anh mà nói có lực hấp dẫn đặc biệt!”

Nụ cười Hạ Tử Tinh lập tức hạ. Đồ không có đạo đức, âm độc! Lại chuyên đi tìm phụ nữ có chồng để ra tay!

” Bất kể anh như nào yêu thích, tôi cho anh biết, tôi và anh tuyệt đối không thể! Anh đừng có vọng tưởng!” Hạ Tử Tinh chắc chắn như đinh chém sắt.

Chris nhượng đôi mày anh tuấn, lạnh lùng nói: ” Tốt lắm, chúng ta không nên kết luận vội vã, để thời gian chứng minh đi. Anh có lòng tin, em nhất định sẽ thuộc về anh!”

Hấn quả quyết xoay người rời đi, trên mặt giữ nụ cười như có như không làm trong lòng Hạ Tử Tinh rất không thoải mái. Sau này cô phải đề phòng hấn mới được! Cô chỉ muốn trải qua cuộc sống bình thường, vì sao ông trời trêu chọc khiến cô gặp phải tên nam nhân yêu nghiệt này? Xem ra, phiền toái của cô sau này sẽ không ít!

Cô nhìn chăm chú biển rộng mênh mông bên cạnh, gió biển mát lạnh thổi chính diện vào khuôn mặt mềm mại, cô cảm thấy người mình có chút lạnh lẽo.

Đột nhiên, cô nhớ Lâm Lập Phong. Hôm nay lúc cô nói tới đảo Hải Nam, anh phản đối và rất tức giận, không biết hiện giờ anh đang làm gì? Cô bỗng nhớ anh, muốn nghe giọng nói của anh.

Cô lấy điện thoại di động ra, đưa mắt nhìn hồi lâu, rốt cục ấn số điện thoại của anh.

Điện thoại kết nối một lúc, không ai nghe máy. Bây giờ là thời gian ăn cơm, anh có lẽ ở nhà? Cô nên gọi điện thoại về nhà mới đúng. Cô lại dùng di động gọi vào số điện thoại nhà của họ, một hồi lâu, người nghe điện thoại lại là Ngọc tẩu.

” Alô, xin hỏi tìm ai?”

” Tôi là Tử Tinh, Ngọc tẩu.”

” A, là thiếu phu nhân. Cô ở đảo Hải Nam công việc thuận lợi chứ?” Ngọc tẩu nhận được điện thoại của cô nên thật cao hứng.

” Tôi bên này rất tốt. Lập Phong đâu? Anh ấy có nhà không?” Hạ Tử Tinh cảm thấy tim mình đang không ngừng tăng tốc. Cô có chút khẩn trương.

” Thiếu gia hôm nay đi dự tiệc, vẫn còn chưa về.”

” Được. Vậy tôi gọi điện thoại cho anh ấy.” Hạ Tử Tinh không khỏi có chút thất vọng.

” Ừm! Cô nhớ hoàn thành công việc sớm một chút rồi trở lại nha.”

” Được.” Hạ Tử Tinh đóng điện thoại. Ra là đi dự tiệc a. Không trách anh không nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Nhất định nơi đó rất huyền ảo. Trong đầu cô lập tức hiện lên một địa điểm xa hoa truy lạc, tình cảnh mây mưa vân vũ. Cánh đàn ông có lẽ đi ra ngoài xã giao cũng sẽ đến những nơi như vậy.

Chiêu bài xã giao mà họ vốn thích là đi ra ngoài “chơi bời” !

Từ “chơi bời” tiến vào trong óc Hạ Tử Tinh, cô không khỏi cười. Từ lúc nào cô biến thành “tức phụ ” rồi? Lại đi nghĩ đến những chuyện hư vô mờ mịt này! Có thể thấy cô đối với anh không tin tưởng nhường nào!

Lúc này, điện thoại di động vang lên, cô cúi đầu nhìn, là Lâm Lập Phong gọi tới. Anh nhất định đã thấy cuộc gọi nhớ của cô.

Cô cao hứng nghe máy: ” Alô, anh đang ở đâu vậy?”

” Em còn biết quan tâm đến tôi sao?” Thanh âm anh nguội lạnh giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu cô .

” Anh cũng biết, em tới đảo Hải Nam là vì công việc.....” Cô lại cùng anh giải thích.

” Công việc! Công việc! Trong đầu em cũng chỉ có công việc! Hạ Tử Tinh!” Anh nói bén nhọn, xem ra anh vẫn đang tức giận.

Hạ Tử Tinh khẽ thở dài một hơi, không rõ vì sao anh tức giận đến vậy? Thấy cô không lên tiếng, tức giận trong lòng Lâm Lập Phong càng nóng bỏng hơn.

” Như thế nào? Ở cùng Chris rất vui vẻ sao?”

” Anh ——!” Hạ Tử Tinh trong lòng cứng lại, lửa giận cũng nổi lên.

” Như thế nào? Tôi nói đúng?” Lời của anh càng ngày càng quá đáng.

” Anh không nên quá đáng! Em cùng hắn ta không phải quan hệ như anh nghĩ!” Cô cắn răng.

” Vậy hai người là quan hệ gì?”

” Chẳng qua là quan hệ hợp tác công việc.” Hạ Tử Tinh nhú mày.

” Phải không? Nếu hai người trong sạch như vậy? Tại sao hắn tặng em dây chuyền trước mặt mọi người?” Hiển nhiên, anh vẫn giận chuyện đó.

” Em làm sao biết?” Hạ Tử Tinh cũng tức.

” Tôi cho em biết! Tốt nhất cùng hắn giữ khoảng cách! Tôi không muốn lần nữa nhìn thấy scandal của hai người trên báo chí!” Lâm Lập Phong cảnh cáo cô.

” Lâm Lập Phong! Anh có biết là anh rất ác độc?!”

” Đối với em, tôi thấy mình một chút cũng không ác!” Lâm Lập Phong vẫn luôn áp bức người khắp nơi.

” Lâm Lập Phong! Em không muốn cãi lộn!” Hạ Tử Tinh “ba” một tiếng đóng di động.

Cô cầm chặt điện thoại trong tay, móng tay dài cắm sâu vào trong bàn tay làm cô cảm thấy đau! Cô còn đang nghĩ đến anh?! Cô lại đi nhớ anh chứ? Quả thực là tự tìm ngược mà!

45. Chương 45

Suốt cả ngày thứ hai, Chris không hề xuất hiện. Hạ Tử Tinh cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không dám hỏi. Kể từ vụ tối qua Chris giúp cô mút vết máu trên ngón tay trước mặt mọi người, cô rất lo ánh mắt kỳ dị của mọi người.

” Tổng tài tối qua ăn hải sản, bị nổi rất nhiều mẩn đỏ, còn đang trong khách sạn nghỉ ngơi.”

Hạ Tử Tinh nghe hai nhân viên làm việc nói chuyện. Thì ra Chris ăn hải sản bị dị ứng, khóe miệng cô mỉm cười mỏng, không biết khuôn mặt hắn nổi mẩn trông sẽ như thế nào đây? Cô rất muốn nhìn xem a~~.

” Buổi trưa cô đã đưa anh ấy đồ ăn rồi, buổi tối nên đến phiên tôi đưa đồ ăn.”

” Sao có thể? Tôi là nhân viên hậu cần, những chuyện này đương nhiên để tôi làm.”

” Aiii, cô không phải muốn độc chiếm tổng tài đấy chứ?”

” Nếu có thể, tôi dĩ nhiên muốn.” Cô gái trẻ không chút nào xấu hổ trả lời.

Hạ Tử Tinh thấy hai người cười vui. Vì một người đàn ông lại có thể làm những hành động này? Tranh nhau đi đưa cơm cho hắn! Aiii..... Trẻ tuổi luôn ôm ấp tình cảm mộng mơ mà!

Hạ Tử Tinh không để ý đi ra.

Buổi tối, cô ở phòng mình nghỉ ngơi. Cô nhìn trần nhà ngẩn người, đột nhiên cảm thấy lần đi công tác này thật như trải qua thời gian rất dài. Thật như có chút không quen, lại có chút không tự nhiên, còn có chút cảm giác trống trải.

Tại sao lại có cảm giác như thế? Là do Lâm Lập Phong không ở bên người? Cô từ lúc nào trở nên đa sầu đa cảm như vậy? Rồi xa anh không phải là tốt hơn sao? Vì sao giờ khắc này cô không cảm thấy nửa điểm thoải mái nào?

Hay cô đã sớm quen thuộc với sự hiện hữu của anh? Cô cắn răng, quả thực anh là tên khốn kiếp a! Tối qua cô có ý tốt gọi điện thoại cho anh, anh lại đối xử với cô thế? Thật là cực kỳ ác độc! Giờ nhớ lại trong nội tâm cô vẫn mơ hồ tức giận.

Lúc này, cửa phòng cô có tiếng gõ cửa. Từ trên giường bò dậy cô ra mở cửa, là nhân viên phụ trách hậu cần Lệ.

” Chuyện gì vậy? Lệ.” Hạ Tử Tinh cười ôn hòa với Lệ.

Nhưng Lệ chỉ nghiêng mắt nhìn cô một cái, lạnh lùng nói: ” Tổng tài muốn gặp cô, tôi cố ý tới thông báo.”

Hạ Tử Tinh thấy khuôn mặt cô ta dường như không vui, không biết làm sao?

” Hắn tìm tôi có chuyện gì không?”

” Không biết. Anh ấy có lời muốn nói với cô.” Lệ dùng ánh mắt đầy địch ý liếc nhìn cô.

Hạ Tử Tinh không rõ vì sao Lệ thoát cái đã biến thành như vậy? Bộ dạng lạnh lùng băng sương, đối với mình địch ý không nhỏ. Cô rất cuộc đặc tội Lệ khi nào? Tối qua mọi người không phải rất tốt sao? Hôm nay, cô ta lại đối với mình lạnh lùng như vậy?

Đột nhiên, cô nhớ buổi sáng thấy Lệ cùng một phụ nữ trẻ tranh nhau đưa đồ ăn cho Chris. Thì ra là Lệ thích Chris.....

Hạ Tử Tinh hiểu ra, cười một tiếng: ” Hiện tại cũng đã muộn. Tôi muốn nghỉ ngơi. Phiên cô chuyển lời cho hắn, ngày mai ta sẽ tới tìm hắn.”

Lệ nhìn cô, chằm chọc nói: ” Tổng tài muốn gặp cô, cô không muốn đi? Thật không hổ là đại minh tinh a!”

Hạ Tử Tinh trong lòng vương mắc. Rõ ràng Lệ đối với cô bất thiện. Không cần nghĩ cũng biết Lệ hiểu lắm quan hệ của cô và Chris.

” Tôi thật sự mệt mỏi. Xin lỗi.” Tối như thế, cô thật không muốn đến phòng Chris. Tiếng đồn rất đáng sợ a!

” Cô không đi, tôi báo cáo với tổng tài như thế nào? Cô muốn hại tôi mất việc phải không?” Trong mắt Lệ phát ra ánh mắt lạnh lẽo.

Hạ Tử Tinh không khỏi sửng sốt.

” Cô cho rằng tôi giống cô sao? Có xuất thân cao sang, có sự nghiệp to lớn, còn có một ông chồng lắm tiền! Tôi chỉ là một gốc cây cỏ mà thôi, không chịu được các vị đại gia, đại tỷ như cô giày xéo!” Lệ không chút khách khí trách móc cô.

Mặt Hạ Tử Tinh nhất thời trắng bệch, cô không muốn đối địch với Lệ, dù sao mọi người còn phải làm việc chung!

Cô khẽ thở dài một hơi: ” Được rồi, tôi đi.”

Lệ nghe thấy Hạ Tử Tinh đồng ý đi gặp Chris liền xoay người rời khỏi phòng. Hạ Tử Tinh bất đắc dĩ đóng cửa phòng mình, đi về phía phòng Chris.

Hạ Tử Tinh đi tới cửa phòng Chris phát hiện cửa phòng hần khép hờ. Nhưng vì lễ nghĩa, cô vẫn gõ cửa.

” Vào đi, cửa không khóa.”

Hạ Tử Tinh đẩy cửa vào phòng, thấy Chris, hai mắt không khỏi mở lớn.....

Hạ Tử Tinh thấy Chris nhàn hạ ngồi tựa bên giường, gương mặt tuấn tú trắng nõn của hần vì ăn hải sản bị dị ứng mà nổi lên nhiều mẩn đỏ. Những điểm đỏ kia cũng không che dấu được khuôn mặt tuyệt mỹ, lại làm cho hần thoát nhìn có chút đáng yêu.

Hần thấy cô tới, khuôn mặt tuấn mỹ lập tức lộ ra nụ cười sáng lạn, đôi mắt trong đêm tối lóe ra tia sáng.

” Anh khỏe không? Mẩn đỏ trên mặt có ngứa không?” Hạ Tử Tinh nhìn hần có bộ dáng này đã cảm thấy buồn cười. Bình thường hần khí phách như vậy, nhưng bây giờ.....

” Lúc trước có một chút, hiện tại không có chuyện gì.” Hần nhìn rõ ràng rất cao hứng, cả mắt cũng có ý cười.

” Biết bản thân ăn hải sản bị dị ứng thì đừng có ăn a.”

Chris không ngần ngại cười, ” Anh cũng không hiểu, lúc trước ăn nhiều hải sản cũng không bị dị ứng. Hay không biết ăn nhầm cái gì cùng hải sản nên có phản ứng?”

“Anh tìm tôi có chuyện gì?”

” Không có chuyện gì thì không thể tìm em sao?”

” Nếu không có chuyện gì, tôi đi đây.” Hạ Tử Tinh dờ bở đề phòng, xoay người rời đi.

” Cô nàng vô tình này! Biết anh bị bệnh mà một ngày cũng không tới liếc nhìn anh một cái.” Trong lời nói của Chris chứa trách cứ nồng đậm.

Hạ Tử Tinh xoay người lại cười một tiếng, ” Bây giờ không phải là tôi tới thăm anh sao? Chris tiên sinh.”

” Nếu không phải là anh bảo Lệ đi gọi em, em cũng sẽ không tới đây bố thí cho anh một cái nhìn sao?” Chris hừ lạnh.

Hạ Tử Tinh bất đắc dĩ nhắc đôi môi, ” Chris tiên sinh, tôi và anh chẳng qua là quan hệ hợp tác công việc. Tôi tới thăm hỏi anh là vì lễ nghĩa. Tới thăm anh cũng không có gì không nên. Hi vọng anh có thể nhìn rõ vị trí mình, đừng...với tôi kỳ vọng quá cao. Vô dụng !”

” Thật là phụ nữ không có cảm tình! Em lãnh khốc vô tình giống Lâm Lập Phong, thật đúng là xứng đôi!” Chris tức giận, đôi mắt màu lục bắt đầu dâng lên ngọn lửa.

” Cám ơn! Tôi cũng cho là như thế! Cho nên tôi cùng Lâm Lập Phong mới là vợ chồng a~~!” Cô lạnh lùng xoay người rời đi.

” Em cứ như vậy đi?” Thanh âm tức giận của Chris từ sau truyền đến.

” Vậy anh còn có chuyện gì không? Chris tiên sinh.” Hạ Tử Tinh lại xoay người lại nhìn Chris.

” Anh đói bụng rồi.” Hần rũ mắt xuống, bộ dáng có chút đáng thương.

” Đầu giường anh có điện thoại, anh có thể gọi người đưa đồ ăn đêm.”

” Em thật không để ý đến anh? Anh bị bệnh nhưng em một chút lòng thương hại cũng không có?” Chris lần đầu tiên gặp người lạnh lùng như thế. Trái tim cô có phải làm từ đá không?

” Bên ngoài có rất nhiều người nguyện ý quan tâm anh, không hề kém tôi.” Hạ Tử Tinh hai tay chống nạnh than thở.

” Em cho rằng, em càng lãnh khốc với anh anh sẽ bỏ cuộc nửa chừng sao? Hạ Tử Tinh, em quá không hiểu tâm tư đàn ông rồi!” Ánh mắt Chris bỗng trở nên lạnh lẽo.

” Xin lỗi, tâm tư anh thế nào tôi không có ý định biết!” Hạ Tử Tinh thật không muốn để ý đến hắn nữa!

” Em càng ngạo mạn trái nghịch anh, càng lạnh nhạt với anh thì anh càng muốn có được em! Làm sao bây giờ?” Giọng nói hắn trầm thấp gọi cảm đầy trên choker.

Hạ Tử Tinh nhìn chằm chằm hắn, ” Tôi chỉ muốn một cuộc sống yên bình. Anh không thể bỏ qua cho tôi sao?”

Hắn hừ lạnh một tiếng, ” Em muốn cùng Lâm Lập Phong an bình sinh sống?”

Hạ Tử Tinh ngẩn người, ý nghĩ dần phiêu du. Đúng vậy! Cô muốn cùng Lâm Lập Phong an bình sinh sống. Chỉ cần anh có thể đối xử tử tế với cô..... có thể yêu thương cô, cô nguyện ý ở bên cạnh anh.....

Bất kể trước kia anh đã làm nhiều chuyện quá đáng với cô? Cô vẫn muốn ở bên cạnh anh. Suy nghĩ này là cam chịu, là tình nguyện?

Chris nhìn ánh mắt của cô lộ ra vẻ phiêu du, cũng biết giờ khắc này cô nghĩ đến Lâm Lập Phong!

Đáng chết! Vì sao là Lâm Lập Phong! Vì sao cô lại là vợ của Lâm Lập Phong mà không phải của hắn?

Hắn tức giận kéo cô, nhất thời cô đứng không vững ngã vào lồng ngực hắn. Hắn ôm chặt cô, tung mình ấn cô xuống giường.

Thân thể hắn cao lớn áp sát vào thân mình cô, mùi nước hoa thơm đặc biệt vây quanh cô, hơi thở ấm áp phun trên mặt cô làm cô giật mình!

“Anh muốn làm gì! Buông!” Hạ Tử Tinh ở dưới người hắn giãy dụa mạnh. Vẻ thất kinh của cô rơi vào mắt Chris.

” Nếu em thử mùi vị của anh, em nhất định sẽ cảm thấy hắn ta không bằng anh!” Đôi mắt bích lục của Chris phát ra tia sáng tà mị.

Sau đó, đôi môi mỏng của hắn tràn đầy choker hoàn toàn bao trùm lên đôi môi kiêu diễm của cô, bừa bãi giày xéo.

Hạ Tử Tinh bị hắn áp chế dưới thân, lại bị ép buộc tiếp nhận chiếc hôn nóng bỏng của hắn, hắn nhiệt tình có phần thô bạo nuốt thỏa thích môi mềm của cô, đầu lưỡi mềm nhẵn xâm lược miệng cô. Ở dưới người hắn cô không ngừng giãy dụa, lấy tay đánh mạnh vào lưng hắn nhưng hắn cũng không nhúc nhích tiếp tục xâm chiếm sự ngọt ngào của cô.

Hạ Tử Tinh thấy vừa giận, vừa thẹn! Cô giận giữ cắn đầu lưỡi hắn, đến khi trong miệng cảm nhận mùi máu tươi, hắn mới chậm rãi buông cô ra.

Đầu tóc hắn rối bời, ánh mắt sắc bén thâm trầm nhìn cô. Cô dám cắn bị thương đầu lưỡi hắn? Ngay sau đó vang lên tiếng bạt tai, là bạt tai rơi trên khuôn mặt trắng nõn của hắn, trên mặt lập tức hiện ra 5 dấu ngón tay.

Hạ Tử Tinh từ trên giường ngồi dậy thở hổn hển, cô giận không thể tha thứ hắn, trừng mắt tức giận phát ra ánh sáng nóng rực. Tên khốn kiếp này dám xâm phạm cô?

” Chris, đồ khốn kiếp! Cút ngay cho tôi!” Cô đẩy ra hắn, bước nhanh chạy trốn khỏi phòng hắn.

Trông mắt Chris trầm thấp dị thường xám xịt, hắn ngậm miệng, nhìn cô liều mạng rời khỏi hắn, cô xem ra quá ngoan cố. Bất quá, hắn có lòng tin, cô nhất định trốn không thoát khỏi lòng bàn tay hắn!

Hắn liếm liếm đôi môi, mùi hương của cô còn lưu lại trên môi hắn, người phụ nữ ngọt ngào như vậy, vô luận thế nào hắn cũng sẽ không buông tha!

Lâm Lập Phong, anh chờ xem, người của anh cũng rất nhanh sẽ thuộc về tôi! Đôi môi mỏng khẽ nhấc lên lộ ra một nụ cười rất lạnh.....

Hạ Tử Tinh liều mạng trở về phòng mình, đóng cửa phòng thật chặt. Sau đó, cô như mềm nhũn, ngồi xuống đất, mặt cô lạnh lẽo chạm vào cửa phòng. Cả người cô lạnh như băng, không ngừng phát run!

Cô, cô nghĩ Chris muốn cường bạo mình! May mà không sao! May mà không sao! Cô không khỏi thở ra một hơi, ôm chặt thân thể mình đang không ngừng phát run.

Nếu như, nếu như vừa rồi Chris muốn dùng bạo lực sợ rằng cô sẽ không cách nào ngăn cản hẳn..... cô cần mạnh đôi môi, không cách nào ức chế sự run rẩy.

Từ nay về sau, cô muốn rời xa hẳn, cách xa hết mức có thể.....

46. Chương 46

Ngày thứ ba, công việc vất vả cũng đã thuận lợi hoàn thành. Hạ Tử Tinh dưới ánh mắt soi mói tràn đầy đùa cợt của Chris đã hoàn thành xong công việc.

Giai đoạn chụp ngoại cảnh rốt cục có thể kết thúc, trở về cô có thể nghỉ ngơi thật tốt rồi. Sau này có thể tránh mặt tên Chris ma quỷ này, có thể buông lỏng tâm tư a~~.

Nếu không lo lắng mọi người hoài nghi, cô đã trở về ngay khi kết thúc công việc mặc dù trời đã tối mịt. Sau bữa ăn tối, mọi người đề nghị đi hát karaoke ăn mừng công việc hoàn thành thuận lợi, Chris vì mọi người bao hết một gian phòng vip, để mọi người thoải mái một phen.

Hạ Tử Tinh đối với cuộc vui không có chút hứng thú nào, thừa dịp mọi người không chú ý mà lén trốn ra.

Cô tản bộ trên bờ cát gần khách sạn, khí trời đảo Hải Nam vào tháng này, gió biển ban đêm rất mát mẻ.

Cô kéo áo choàng trên vai, chậm chạp đi tới bờ biển. Bờ biển ban đêm rất yên tĩnh, nghe được tiếng gió thổi vù vù, gió biển làm đầu tóc cô rối loạn, mái tóc dài tung bay như che lấp cả khuôn mặt cô.

Tới đảo Hải Nam mới 3 ngày mà cô cảm giác như cả thế kỷ dài đã trôi qua. Ở nơi này rất nhàm chán, cô rất hay nhớ tới anh. Nhớ ánh mắt sắc bén của anh, thái độ trượng quyền, còn có vẻ mặt thường xuyên tức giận nữa.

Hình như anh luôn mang vẻ mặt giận dữ! Mỗi lần gặp cô đều tức giận! Cô không rõ sự tức giận của anh từ đâu mà đến? Đường như mỗi lần đều nhằm vào cô cả!

Cô chợt nhớ, anh đối với cô rất ít khi ôn hòa. Mỗi tối gần đây mới thấy mặt anh nhu hòa chút xíu, giờ cô đi đảo Hải Nam, gương mặt anh lại lần nữa tối tăm.

Quan hệ của bọn họ vừa mới hòa hợp lại một lần nữa thành căng thẳng. Cô không hiểu vì sao anh không cho phép cô đi đảo Hải Nam? Là lo Chris? Anh lo cô cùng Chris thân cận?

Cô suy nghĩ miên man, thoáng đem ý nghĩ trong lòng phủ quyết!

Làm sao anh có thể để ý cô như vậy? Cô đối với anh, là có cũng được mà không có cũng không sao a? Từ đáy lòng anh rốt cuộc coi cô là gì? Là người vợ phải giữ danh dự hay là món đồ chơi để anh phát tiết tức giận?

Cô rất muốn biết trong lòng Lâm Lập Phong, mình rốt cuộc là gì?

Cô ngồi xổm xuống đùa nghịch bờ cát êm mịn, cảm nhận cát mịn, mềm nhẵn, thật thoải mái!

Có tiếng bước chân chậm rãi từ xa tiến lại, một lát sau cô thấy một đôi giày da dừng lại bên người.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, dưới ánh trăng mờ mờ cô nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, đợi khi thấy rõ người tới, ánh mắt cô không khỏi chế được mà mở to, cô vô cùng khó tin đứng lên, nhìn người đàn ông trước mắt.

” Sao vậy? Thấy anh nên mất hứng?” Lời nói của anh vẫn lạnh lùng như thế. Ngữ điệu cũng vẫn cao cao tại thượng như vậy!

Cô có chút sững sờ, có chút vui mừng, có chút vọng động muốn khóc. Cô liều lĩnh nhào vào ngực anh, anh vươn đôi tay rắn chắc kéo cô vào trong ngực thật chặt. Anh vùi đầu vào mái tóc cô, cảm nhận mùi hương làm anh mê say.

Mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng mấy ngày qua anh thật sự nhớ, rất nhớ cô! Thì ra anh đã sớm quen có cô bên mình. Rồi xa cô anh cảm thấy trống trải khôn cùng!

Mấy ngày qua, anh như trải qua cả một thế kỷ. Anh cố chờ, nhưng không cách nào đợi được đến khi cô trở lại. Cho nên, anh hoãn lại mọi việc, vứt bỏ cả trách nhiệm để tới đảo Hải Nam tìm cô, ôm cô trong lòng mình. Trái tim anh như trống rỗng suốt mấy ngày qua! Giờ khắc này ôm cô trong ngực, anh mới cảm thấy nhịp đập của con tim!

Anh hơi chút buông lỏng cô, dưới ánh trăng mờ mờ, anh chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, không lòng được hôn lên đôi môi mềm mại đó. Anh nhẹ nhàng hôn cô, dịu dàng nâng niu. Cô hoàn toàn bị say mê bởi nụ hôn của anh, ôn tồn đáp lại, cô phát hiện bản thân như có dòng nước ấm áp chảy qua, thấm thấu vào nơi sâu thẳm trái tim cô, chạm tới linh hồn cô.

Cô chỉ mong giây phút tốt đẹp này vĩnh viễn đừng biến mất.....

Dưới ánh trăng mỏng manh, bóng dáng bọn họ ôm nhau kéo ra thật dài, hoàn toàn không cảm giác được một bóng dáng cách bọn họ không xa đang dùng ánh mắt cực độ oán hận nhìn chăm chú họ. Cơn gió lạnh lùng vụt qua tóc hắt, ánh mắt bích lục ở trong đêm tối lộ ra vẻ thâm trầm lạnh lẽo.....

Lâm Lập Phong kết thúc nụ hôn dài suýt khiến bọn họ không hít thở nổi, khuôn mặt Hạ Tử Tinh đã đỏ bừng, cả người mềm yếu, ngay cả đứng cũng không vững.

Lâm Lập Phong mở áo khoác kéo cô vào trong, cô ôm ngang hông anh, người dựa vào trong lồng ngực ấm áp của anh, trên khuôn mặt cô là nụ cười hạnh phúc.

” Tại sao tối nay anh lại ở đảo Hải Nam?” Hạ Tử Tinh tò mò hỏi anh.

” Anh tới nơi này xử lý chút chuyện.” Lý do của anh rất thuyết phục.

” Sao anh biết em ở khách sạn này?”

Lâm Lập Phong môi mỏng khẽ giương, tạo thành một tia cười mỉm.

” Đúng lúc anh định ngủ lại ở khách sạn này, muốn đi dạo trên bờ cát một chút, vừa đi thì nhìn thấy một cô nàng đang ngồi nghịch cát. Lại gần nhìn mới biết hóa ra là em.”

Gương mặt Hạ Tử Tinh không khỏi đỏ lên.

” Anh đói bụng, cùng anh đi ăn gì đi.” Anh lập tức chuyển đề tài, để cô không tiếp tục hỏi vấn đề này nữa.

” Vâng, anh muốn ăn gì?” Hạ Tử Tinh vui vẻ nhìn anh.

Đôi mắt ngăm đen trong đêm tối lóe ra ánh sáng, tiến tới bên tai cô anh nói trầm cảm: ” Muốn ăn em.....”

Trong đầu Hạ Tử Tinh như bốc lên một ngọn lửa, gương mặt cô mau chóng đỏ bừng một mảnh.

Nhìn bộ dáng cô ngại ngùng quẩn rũ, Lâm Lập Phong hiển nhiên rất vui vẻ. Điều này chứng minh trong lòng cô với anh vẫn có cảm giác.

” Nhưng trước đó, anh nghĩ nên lấp đầy bụng đã.” Anh mỉm cười đưa mắt nhìn cô ”Hiện tại em có đói không?”

” Hơi đói.” Hạ Tử Tinh xấu hổ gật đầu.

” Em dĩ nhiên phải đói a! Nhìn thấy anh thì làm sao có thể không đói bụng chứ? Anh rất tuần tú lại có thể ăn được a~~.” Trong tròng mắt Lâm Lập Phong tràn đầy sự mập mờ ám muội.

” Anh đáng ghét!” Hạ Tử Tinh đẩy anh ra, bỏ chạy.

Lâm Lập Phong đuổi theo, ôm cổ cô, ” Em thích anh đáng ghét như vậy, không phải sao?”

Hạ Tử Tinh đẩy anh ra, ” Ai thích anh cơ? Không biết xấu hổ!”

” Đương nhiên là em a!” Anh kéo tay cô ôm cô trong ngực.

” Ai bảo em thích anh chứ?” Khuôn mặt Hạ Tử Tinh mang theo nụ cười nghịch ngợm hỏi.

” Trán em a. Em không thấy trên trán em đã khắc rõ những chữ to “Tôi thích Lâm Lập Phong!” sao?” Tay Lâm Lập Phong nhẹ nhàng búng vào trán cô.

Hạ Tử Tinh sờ trán mình, ” Anh nói dối! Làm gì ra có!”

” Tử Tinh, em có biết khuyết điểm lớn nhất của em là gì không?” Lâm Lập Phong đột nhiên hỏi.

Hạ Tử Tinh suy nghĩ một chút: ” Chắc là lòng mềm yếu.”

” Không phải! Khuyết điểm lớn nhất của em chính là không thành thật!” Anh vỗ nhẹ nhẹ trán cô.

” Nào có?” Hạ Tử Tinh cong miệng phản bác.

” Tốt lắm. Anh dẫn em đi một chỗ.” Lâm Lập Phong kéo tay cô chạy nhanh trên bờ cát.

Hạ Tử Tinh cùng anh, những ngón tay đan vào nhau, đi trên bờ cát, trong lòng cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc! Nếu như có thể nắm tay anh mãi như thế thì thật tốt quá.

20 phút sau, Lâm Lập Phong đưa cô tới một con đường rất náo nhiệt. Nơi này tập trung rất nhiều ánh đèn sáng ngời, người đến người đi, mọi người ăn uống, nói chuyện, tiếng cười không dứt. Mặc dù không phải là nhà hàng cao cấp, nhưng nơi này so với các quán ăn sang trọng thì thoải mái hơn nhiều.

Nơi đây có rất nhiều gian, bày đầy đủ các loại hải sản tươi sống còn đang nhảy loạn, do người mua tự chọn.

” Đây là cái gì?” Hạ Tử Tinh hỏi Lâm Lập Phong.

” Đây là chợ hải sản. Chúng ta có thể tự chọn lựa hải sản mình thích, sau đó vào trong quán ăn nhờ người ta chế biến, hải sản vô cùng tươi, mùi vị cũng rất thơm ngon.”

Lâm Lập Phong kéo Hạ Tử Tinh đi tới chỗ hải sản bên cạnh, cẩn thận chọn lựa hải sản.

” Em thích ăn gì? Tử Tinh.”

” Tôm, cua, sò biển, em đều thích.” Hạ Tử Tinh nhìn đồng đồng lớn hải sản mà nói.

” Ừ. Chúng ta chọn mua những thứ này.”

Chỉ chốc lát sau bọn họ đã an vị bên bờ biển tĩnh lặng đợi hải sản ra lò. Gió biển ban đêm tương đối mạnh, Lâm Lập Phong cởi áo khoác ra đặt trên vai Hạ Tử Tinh.

” Em không lạnh.” Hạ Tử Tinh dụi dụi cười một tiếng.

” Gió biển ban đêm rất mạnh.”

Hạ Tử Tinh nhìn chung quanh một chút, không khí ở đây ấm nóng, khắp nơi đều có ánh lửa nên sẽ không cảm thấy rét lạnh.

” Anh thường tới nơi này sao? Xem anh có vẻ rất quen thuộc nơi đây.”

” Mỗi lần tới đảo Hải Nam công tác anh đều tới nơi này ăn hải sản.”

Nơi này mặc dù không phải là nhà hàng hoa lệ cũng không quá sạch sẽ, nhưng lại có không khí rất vui vẻ. Như vậy đã đủ rồi! Tối đây, mọi người đều tự nhiên cảm thấy dễ dàng vui vẻ.

Chẳng qua không nghĩ ra Lâm Lập Phong thân phận tôn quý như thế cũng đến nơi này ăn uống. Vừa rồi nhìn anh chọn lựa hải sản, cô thấy anh có vẻ rất có kinh nghiệm.

Mấy phút sau, hải sản thơm ngào ngạt đã được bưng tới. Trước mặt Hạ Tử Tinh là con ghẹ vừa to vừa hồng lại rất thơm, cô thấy đói bụng rồi. Cô liếm liếm đôi môi, cầm lấy một con nhưng vì quá nóng, cô lại lập tức bỏ trở về, tay bị nóng rát đặt lên khóe miệng thổi khí.

Lâm Lập Phong ngắm nhìn hình ảnh cô rất đáng yêu, kéo tay cô đến miệng mình nhẹ nhàng thổi.

” Còn đau không?”

Hạ Tử Tinh đỏ mặt lắc đầu. Không ngờ anh cũng biết ôn nhu nhẹ nhàng. Bỗng nhiên, bên miệng cô xuất hiện trứng tôm đã bóc vỏ.

” Há miệng to ra.” Anh ra lệnh.

Cô ngẩn người, sau đó rất nghe lời há to miệng tiếp nhận.

” Ăn ngon không?” Gương mặt anh tràn đầy dịu dàng, mỉm cười.

Cô gật đầu, nhìn nụ cười nhu hòa của anh, trái tim mau chóng đập loạn. Anh khi cười trông rất đẹp trai a!

Thêm ghẹ nóng hầm hập được bưng tới. Lâm Lập Phong cầm cái kim bóc vỏ ngoài ra, sau đó đem thịt bỏ vào bát cô .

” Thử thịt của nơi này một chút, nhất định so với cua trước kia em ăn thơm ngon hơn nhiều.”

Hạ Tử Tinh ăn một miếng, thật rất ngon. Thịt có vị nước biển nhàn nhạt, thơm đặc biệt, là ghẹ ngon nhất mà cô từng ăn.

” Ăn thật ngon!” Cô gật đầu khẳng định.

” Vậy thì ăn nhiều một chút.” Anh lại đem thêm thịt thả vào bát cho cô.

Hạ Tử Tinh đưa mắt nhìn anh giúp mình bóc đồ ăn, trong lòng ấm áp dễ chịu. Nếu như sau này anh có thể đối xử nhẹ nhàng với cô như thế, cô cũng không cầu mong gì hơn.

” Anh thường đi công tác trên phạm vi toàn thế giới nên biết rất nhiều chuyện đúng không?” Hạ Tử Tinh tò mò hỏi anh.

” Có một chút.” Anh nhắc đầu suy nghĩ một chút: ” Tháng sau là lễ hoa anh đào, đó là lúc hoa anh đào nở xinh đẹp nhất. Đến khi ấy anh dẫn em đi ngắm hoa anh đào nhé?”

” Được.” Hạ Tử Tinh lộ ra nụ cười sáng lạn.

” Em làm người mẫu không phải là cũng đi rất nhiều quốc gia sao? Em không đi chơi à?” Lâm Lập Phong thấy kỳ quái.

” Công việc hoàn thành thì bay về luôn, căn bản em không có thời gian đi chơi.”

” À, thì ra là vậy.”

” Hai năm trước em cũng có một chuyến công tác bên đó. Nhưng lại là giữa hạ nên không ngắm được hoa.” Hạ Tử Tinh suy nghĩ về quãng thời gian tự do tự tại. Đó là khi cô hạnh phúc nhất!

Khi đó cô mới nhận được giải thưởng lớn của người mẫu thế giới, trên đỉnh cao sự nghiệp huy hoàng. Mà hiện tại, hào quang trên người cô đã sớm biến mất. Cô đã là phụ nữ có chồng, cảnh tượng như thế sẽ không còn có nữa. Hiện tại có thể là một người mẫu đứng trên sân khấu đối với cô cũng là yêu cầu xa xôi.

” Không sao, sau này đi công tác em cũng sẽ cùng đi với anh. Chúng ta có thể nhân cơ hội đó đi chơi nhiều nơi.” Bàn tay rộng lớn ấm áp của anh bao bọc bàn tay trắng nõn của cô bên trong, không ngừng truyền hơi ấm trên người mình cho cô làm cô cảm thấy vô ấm áp cùng.

Đôi mắt trong suốt nhìn chăm chú vào anh, ” Anh nói thật chứ?”

” Đương nhiên.” Anh rất khẳng định gật đầu với cô.

Đôi môi kiều diễm của Hạ Tử Tinh lộ ra nụ cười ngọt ngào, ” Cảm ơn anh, Lập Phong.”

” Anh với em có cần nói cảm ơn không?” Lâm Lập Phong thâm tình nhìn chăm chú cô. Dưới cái nhìn của Lâm Lập Phong, trái tim Hạ Tử Tinh như hươu nai đi loạn, mặt bỗng đỏ bừng.

” Hôm nay vui vẻ như thế, chúng ta uống chút rượu mừng đi.” Hạ Tử Tinh vội vàng dời tầm mắt mình.

” Em thấy hôm nay rất vui vẻ sao?” Lâm Lập Phong như có chuyện lạ nhìn cô, hỏi.

” Đúng vậy.”

” Vì gặp anh sao?” Anh cười nhẹ nhàng đưa mắt nhìn cô.

Lời của anh lại một lần nữa thành công làm mặt cô đỏ bừng. Lâm Lập Phong nhìn thấy khuôn mặt cô lần nữa đỏ bừng quấy rầy đã cảm thấy tâm tình mình rạo rực. Anh cũng cần một cốc bia lạnh để hạ hỏa trên người mình.

Lâm Lập Phong vẫy tay gọi phục vụ, một lát sau người phục vụ cứ tới.

” Nơi này chỉ có bia thôi, em muốn uống loại nào?” Lâm Lập Phong hỏi Hạ Tử Tinh.

” Anh thì sao?”

Lâm Lập Phong tùy ý gọi một loại bia, rất nhanh bia lạnh được mang tới.

” Cạn!” Lâm Lập Phong cầm cốc rượu nói với Hạ Tử Tinh.

” Cạn!” Hạ Tử Tinh cùng anh chạm cốc. Một cốc bia lạnh trôi dần xuống bụng cô, cô cảm thấy một trận nóng bỏng như thiêu đốt dạ dày mình, gương mặt như bị một trận nhiệt thiêu đốt.

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh một hơi uống cạn cốc bia lớn, gương mặt ngay lập tức đỏ hồng, bộ dáng thật đáng yêu.

Anh cười cười, ” Em đừng uống vội vã như vậy, rất dễ say.”

Cô nhìn anh, nở nụ cười, ” Dù sao cũng có anh ở đây, em không sợ.”

Nghe cô tín nhiệm mình như vậy, đáy lòng Lâm Lập Phong thấy ấm áp.

” Không sợ anh thừa dịp em uống say mà đem bán em sao?” Lâm Lập Phong nửa thật nửa giả hỏi.

Hạ Tử Tinh liếc nhìn anh một cái, ” Em không tin anh làm vậy được?”

Lâm Lập Phong nháy mắt với cô, ” Có tự tin như vậy?”

Cô nhếch cằm lên, tự tin trả lời: ” Đương nhiên.”

47. Chương 47

Lâm Lập Phong nhìn cô vừa uống một ly bia nữa: ” Em đừng uống quá nhanh sẽ say đấy, anh sẽ bỏ em lại ở đây, không cần em nữa.”

” Khó có hôm em vui vẻ như vậy, anh đừng thế.” Cô cong miệng làm nũng. Sau đó, cô cùng anh chạm cốc lần nữa: ” Tối, chúng ta cạn chén.”

Ánh mắt Lâm Lập Phong bỗng lóng lánh như bảo thạch, yêu chiều nhìn cô. Xem ra tối nay cô rất cao hứng! Chẳng lẽ là vì anh tới đảo Hải Nam tìm cô? Anh có chút tự luyến, cho rằng đây là nguyên nhân quan trọng nhất! Nếu không cô sẽ không vui vẻ như vậy?

Điều này đã chứng minh địa vị mình trong lòng cô.

Đôi mắt thâm thúy của anh dường như thêm đen thẫm..... mang theo tình ý dạt dào nói không nên lời...

Mới uống 3 chai bia, Hạ Tử Tinh đã say khướt ngã vào trong ngực Lâm Lập Phong, khuôn mặt cô đỏ bừng như lửa, cả người mềm nhũn vô lực. Lâm Lập Phong nhìn bộ dáng cô đáng yêu đến thất thần.

Ôm cô lên taxi, anh để cô dựa vào lồng ngực mình nghỉ ngơi. Cả người cô vô lực dựa vào bả vai anh, mơ màng màng ngẩng đầu lên, híp ánh mắt mù sương nhìn anh, hai cánh tay ôm cổ anh, khuôn mặt tuyệt mỹ chột gần sát mặt anh. Anh với cô bốn mắt nhìn nhau, nhìn cô trong lúc vô ý thức thể này làm anh cảm thấy buồn cười.

” Anh thật sự vui sao?” Cô mơ hồ hỏi anh.

” Đúng vậy. Anh rất vui.” Khuôn mặt Lâm Lập Phong cười vui.

” Em cũng rất vui vẻ.” Cô gật đầu.

” Tại sao?” Anh nhướn lông mày.

” Bởi vì có thể gặp lại anh a.” Cô đem gương mặt nóng bừng của mình dán vào mặt anh, dùng mặt cô xoa xoa mặt anh làm anh nhận được sự hưởng thụ tuyệt mỹ.

Lâm Lập Phong thấy tài xế taxi đánh giá bọn họ trong gương. Anh đang muốn kéo cô ngồi yên, đôi môi nóng rực ấy lại che lấp đôi môi mỏng lạnh lẽo của anh. Mùi hương cay cay trong miệng cô trực tiếp đánh sâu vào vị giác anh, từ trong miệng cô anh thưởng thức hương bia nồng nặc nóng bỏng, anh ôm cô bắt đầu xâm lược.

Đột nhiên, anh ý thức được bọn họ còn đang trên taxi, anh lập tức kết thúc nụ hôn triền miên này, để đầu cô áp vào trước ngực mình. Anh sẽ không để cho bất kì một tên đàn ông nào khác nhìn thấy hình ảnh Hạ Tử Tinh quyến rũ mê say như bây giờ.

Thật vất vả mới đem được cô vào phòng, Lâm Lập Phong một tay ôm thân thể mềm nhũn của Hạ Tử Tinh, một tay khó khăn đẩy cửa phòng. Bọn họ vào phòng, anh vừa đóng cửa, thân thể Hạ Tử Tinh suýt trượt xuống, anh vội ôm lấy.

Thân thể cô mềm mại vô cùng lập tức áp chặt vào người anh, như khối bàn ủi loại nóng nhất áp vào thân thể anh. Cánh tay trắng nõn của cô vòng quanh cổ anh, đầu tựa vào bả vai anh, đôi môi gặm cắn bờ vai anh. Anh không khỏi rên rỉ, cô làm anh cảm thấy cả người hưng phấn.

Cô nàng này! Bộ dáng say rượu thật không dám làm người ta khen tặng! Cuồng dã, nhiệt tình như vậy làm anh chịu không nổi!

Anh cúi đầu xuống, cánh tay cô đang kéo kéo cổ áo anh. Anh nhìn cô bất đắc dĩ. Anh thề sau này tuyệt đối không cho phép cô uống rượu trước mặt người khác, nếu không sự nhiệt tình như lửa của cô có thể sẽ bị những tên đàng đở tử chiếm tiện nghi mất.

Cô kéo cổ áo của anh, đôi môi áp lên cổ anh lập tức khiến anh như bốc lửa.

” Xem ra, em đợi không kịp rồi.” Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, ôm thân thể mềm mại của cô đi về phía giường lớn.

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, cánh tay mềm nhũn của cô lần nữa ôm lấy cổ anh, ánh mắt mù sương căn bản không tìm được tiêu điểm. Cô dựa vào cảm giác bản thân mà nhích tới gần anh, thân cận hôn anh, cô căn bản có biết anh là ai không?

Anh dùng tay miết dấu son trên đôi môi cô hỏi: ” Nói cho anh biết, anh là ai?”

Cô mở to đôi mắt mông lung nhìn anh hồi lâu mới rõ gương mặt anh, ” Anh là Lâm Lập Phong.”

Lâm Lập Phong hài lòng cười một tiếng, cô không gọi sai tên anh. Điều này có thể chứng minh trong lòng cô chỉ có duy nhất anh không?

Lâm Lập Phong hạnh phúc cúi người hôn đôi môi mềm mại của cô vợ đã làm mình nhung nhớ suốt 3 ngày liền, hương vị ngọt ngào cùng mùi thơm trên người cô, cả thân thể quyến rũ của cô đã làm anh khốn khổ!

Đã quen có cô ở bên, một khi rời đi anh cảm thấy vô cùng tịch mịch trống trải. Thì ra thói quen bên cạnh một người đáng sợ như thế, ba ngày qua đã khắc sâu vào tâm khảm anh.

Không biết bắt đầu khi nào, giọng nói và dáng vẻ của cô đã in sâu trong lòng anh không thể đã xóa nhòa!

—————oOo—————

Sáng sớm, lúc Hạ Tử Tinh hạnh phúc nắm tay Lâm Lập Phong xuất hiện tại phòng ăn khách sạn, nhân viên trong đoàn đã rất kinh ngạc.

Đường đường là tổng tài tập đoàn Lâm Lập, trọng trách bao nhiêu vụ hợp tác kinh doanh lớn lại hoàn công việc để bay đến đảo Hải Nam thăm vợ? Có thể không làm mọi người kinh ngạc được sao?

Xem ra Lâm Lập Phong lãnh ngạo trứ danh, cũng lãnh khốc vô tình nhưng khi gặp người mình yêu cũng sẽ hạ thấp kiêu ngạo, yêu chiều cô ấy vô cùng.

Hạ Tử Tinh hạnh phúc làm nhói mắt những ánh mắt của đồng nghiệp tại đây, đồng thời cũng làm đau ánh mắt Chris. Đôi mắt màu lục thâm thúy có phần ử dột nhìn họ mỉm cười hạnh phúc, đổ kỹ trong lòng đã oán hận xông lên đỉnh đầu.

Vì sao cô lại là người phụ nữ của Lâm Lập Phong?

Hạ Tử Tinh và Lâm Lập Phong tìm vị trí ngồi xuống, Lâm Lập Phong dĩ nhiên không bỏ qua cặp mắt tràn đầy lửa nóng cơ hồ muốn giết người của Chris, anh đặc ý cười lạnh với Chris. Muốn cùng anh đấu? Phải xem mình có khả năng này hay không đã?

Chris nhìn ánh mắt Lâm Lập Phong khinh thường, lửa giận trong lòng bốc lên cực nóng.

"Lập Phong, em qua bên kia chào mọi người." Hạ Tử Tinh đứng dậy, mỉm cười ngọt ngào bảo Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong gật đầu.

Hạ Tử Tinh đi tới cạnh đồng nghiệp trong đoàn, chào hỏi mọi người: "Buổi sáng tốt lành, mọi người."

"Buổi sáng tốt lành." Mọi người nhìn thấy cô tới cũng theo lễ nghĩa đáp lại.

"Xin lỗi, tôi sẽ không thể cùng mọi người bay. Tự tôi sẽ đến sân bay." Hạ Tử Tinh tràn ngập áy náy nói.

"Không sao, chúng tôi hiểu mà." Không dễ có dịp chồng bay tới đảo Hải Nam tìm nên cô dĩ nhiên muốn đi cùng chồng rồi.

"Cám ơn." Hạ Tử Tinh cười tự nhiên, rời đi.

Lệ nhìn Hạ Tử Tinh hạnh phúc, trong lòng đổ kỹ muốn chết! Vì sao Hạ Tử Tinh lại may mắn như vậy? Có một người chồng hoàn mỹ, nhiều tiền lại có năng lực, nhất là lại yêu cô ta!

Giờ ngay cả Chris ưu tú như vậy cũng coi trọng cô ta? Cô ta rốt cuộc có mị lực gì? Chỉ là hơi xinh đẹp hơn người khác một chút mà thôi!

Trong nội tâm Lệ là căm phẫn cực lớn!

Hạ Tử Tinh trở lại bên cạnh Lâm Lập Phong, Lâm Lập Phong đưa một chén trà thơm ngào ngạt tới trước mặt cô.

"Uống chén trà cho ấm bụng."

Hạ Tử Tinh gật đầu, cầm lấy chén trà uống. Cô cảm thấy chén trà uống rất ngon! Đặc biệt ngọt, đặc biệt thơm.

"Có muốn ăn gì không?" Lâm Lập Phong nhẹ nhàng hỏi.

"Có trứng gà muối không?"

"Anh đi xem một chút."

Hạ Tử Tinh nhìn bóng lưng cao lớn của Lâm Lập Phong rời đi, trong lòng ngọt ngào giống như vừa uống mật ong, nội tâm như có dòng nước ấm chảy qua làm cho cả người cô cảm thấy rất ấm áp.

Khi Lâm Lập Phong cầm một đĩa trứng gà muối trở về, anh nhìn khóe miệng Hạ Tử Tinh còn vương một chút dầu trà. Anh mỉm cười nhẹ nhàng ngồi xuống bên người cô, yêu chiều cầm khăn giấy lau giúp cô. Sau đó anh thấy Chris bộ dáng ử dũ đang nhìn chăm chú họ, khóe miệng anh lộ ra tia cười không có dấu vết, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú soi mói của Chris, dùng đầu lưỡi liếm dầu trà trên môi Hạ Tử Tinh. Hạ Tử Tinh giật mình, khuôn mặt trắng noãn lập tức đỏ bừng mê người.

"Khóe miệng em có dầu trà." Lâm Lập Phong tràn đầy nhu tình nhìn chăm chú cô, ngón tay giơ lên chạm vào cằm cô, khuôn mặt tuấn mỹ kiên nghị của anh tiến tới gần cô, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô.

Tim Hạ Tử Tinh không khỏi tăng tốc, cả khuôn mặt đỏ bừng nhìn Lâm Lập Phong, trước nơi công cộng anh lại làm động tác thân mật như thế, Hạ Tử Tinh rất ngại.

Cô thấy đôi môi anh càng nhích lại gần, xấu hổ nói: "Lập Phong, có rất nhiều người đang nhìn."

Giọng nói Lâm Lập Phong tràn đầy gợi cảm trầm thấp: ” Nhưng hiện tại anh rất muốn em, làm sao bây giờ?”

Anh liếc nhìn Chris một cái thấy cặp mắt ác độc muốn giết người kia, khóe miệng anh cau khởi một tia đắc ý, sau đó ở trước mắt bao người hôn môi cô.

Hạ Tử Tinh xấu hổ nóng rất cả mặt lại không thể cự tuyệt chiếc hôn nhiệt tình của anh. Đôi môi anh nhẹ nhàng mềm mại áp lên môi cô, dịu dàng thâm tình. Hạ Tử Tinh không cách nào kháng cự nổi mê say đó, quên mất mình đang ở chỗ nào.

Mấy phút sau, anh buông Hạ Tử Tinh khuôn mặt ửng hồng ra, thấy thân ảnh Chris đã đi xa. Lâm Lập Phong khẽ nhếch đôi môi mỏng, ý cười lạnh thâm thúy trong mắt bắn ra. Muốn cùng anh tranh giành người, thật không biết tự lượng sức!

Chris đầy tức giận rời phòng ăn, bước nhanh tới bờ cát của khách sạn, gió biển mát lạnh cũng không thể thổi tan oán hận trong lòng hắn.

Lâm Lập Phong cố ý! Hắn ta tuyệt đối là cố ý!

Lâm Lập Phong cố ý hôn Hạ Tử Tinh trước mặt hắn! Hắn ta muốn ra oai với mình, muốn tuyên bố sự chiếm hữu đối với Hạ Tử Tinh!

Tên Lâm Lập Phong đáng chết, anh cho rằng làm như vậy tôi sẽ buông tha Hạ Tử Tinh sao? Nếu nghĩ vậy anh đã sai mười phần rồi! Chris tôi thích nhất là khiêu chiến gặp khó khăn, càng khó đoạt được, tôi lại càng muốn lấy!

” Chris.....” Phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm mềm nhẹ.

Chris xoay người nhìn lại, là nhân viên phụ trách hậu cần Lệ.

” Có chuyện gì sao?” Tròng mắt Chris sắc bén trực tiếp lướt qua, hiện tại hắn không có tâm tình đi để ý cô ta.

” Hạ Tử Tinh đã kết hôn rồi. Bên ngoài còn rất nhiều người tốt, anh không nên thích người đã có chồng?” Cô dùng hết dũng khí nói với hắn, hi vọng hắn có thể hiểu rõ, không nên chấp mê.

Chris hừ lạnh một tiếng, lãnh khốc nói: ” Tôi không thích cô ấy, chẳng lẽ thích cô?”

Mặt Lệ lập tức đỏ hồng một mảnh.

” Thật ra sự lựa chọn của anh còn rất nhiều.” Cô có phần sợ hãi, khuôn mặt xấu hổ.

” Tôi thích ai là chuyện của tôi! Cô không cần xen vào việc của người khác!” Chris lạnh lùng xoay người rời đi.

” Tại sao anh không cho bản thân mình và cho người khác một cơ hội?” Cô đuổi theo hỏi.

Đôi mắt xanh của Chris lạnh băng nhìn cô ta, cười cợt: ” Tôi có muốn cho người khác cơ hội không, không cần cô phải lo lắng! Tóm lại người đó chắc chắn sẽ không cô!”

Lệ sững sờ nhìn Chris không chút lưu tình xoay người rời đi, ngay cả ánh mắt cũng keo kiệt không liếc nhìn cô. Đáy lòng cô vừa tức giận, vừa thẹn nhục!

Vì sao Hạ Tử Tinh may mắn như vậy? Có một ông chồng hoàn mỹ yêu thương, lại có thể được Chris yêu tha thiết? Vì sao cô lại không thể?! Trên thế gian này vì sao không công bằng như vậy?! Cô nắm chặt hai tay, khí giận thiêu đốt toàn thân!

—————oOo—————

Ngày thứ hai sau khi từ đảo Hải Nam trở về, những tấm hình Hạ Tử Tinh mặc y phục thời trang quốc tế nhân hiệu Nại Nhĩ Tư đã có mặt ở khắp các nơi từ trung tâm thương mại cho tới các cửa hàng.

Hạ Tử Tinh thoáng chốc trở thành cái tên đứng đầu đề tạp chí cùng bìa mặt báo. Lần nữa hâm nóng hào quang danh hiệu siêu cấp người mẫu trước hôn nhân của cô, huy hoàng chói mắt!

Khuôn mặt tuyệt mỹ, nụ cười tươi tắn lại lần nữa chinh phục ánh nhìn của mọi người. Danh tiếng so với trước kia còn lớn hơn nữa! Mỗi ngày nhận được không biết bao nhiêu cuộc điện thoại, những cuộc phỏng vấn từ chối không hết.

Căn bản cô đều nhất nhất từ chối, trừ là bên Nại Nhĩ Tư yêu cầu phỏng vấn thì cô mới xuất hiện. Phần lớn thời gian cô ở trong nhà nghỉ ngơi. Gần đây cô thấy hơi mệt, rất thích ngủ. Đường như lúc nào cũng không ngủ đủ!

Vừa tỉnh ngủ đã là buổi tối. Cô dậy rửa mặt ra ngoài, Ngọc tẩu bảo cô Lâm phu nhân – mẹ chồng cô tới chơi.

Cô lập tức đi xuống tầng, đây là lần đầu tiên mẹ tới nhà, không biết làm gì? Đối với bà mẹ chồng nghiêm nghị này, lòng cô vẫn có chút sợ hãi!

“Mẹ, mẹ đã đến?” Hạ Tử Tinh đi tới bên cạnh mẹ chồng ngồi xuống.

Bạch Lệ Như mang theo ánh mắt lạnh lùng, cô ta quả thật rất xinh đẹp! Gương mặt tinh xảo, ngũ quan hoàn mỹ cùng Lập Phong là trời sinh một đôi! Cũng không trách được Lập Phong thích cô ta!

Nhưng con người này rất không an phận, đã kết hôn rồi vẫn không biết yên phận còn đi xuất đầu lộ diện. Những người xuất thân minh tinh quả nhiên không chịu nổi trống trải tịch mịch!

” Gần đây, cô thật là lợi hại a! Đây đường đều có hình của cô!” Bạch Lệ Như ngồi trên ghế sa lon lạnh lùng nói.

Hạ Tử Tinh cúi đầu tránh ánh nhìn soi mói sắc bén của Bạch Lệ Như.

” Tôi hỏi cô, cô có mang thai không?”

Hạ Tử Tinh kinh hoảng ngẩng đầu nhìn mẹ chồng, sau đó cúi đầu suy tư, nguyệt sự của cô... hẳn là không mang thai?

Bạch Lệ Như thấy cô cúi đầu không dám lên tiếng, lòng trầm xuống. Gả vào nửa năm trời mà bụng không có động tĩnh gì, cô ta sẽ không có con chứ?

Bà nhú mày, hỏi Hạ Tử Tinh: ” Cô nói rõ ràng cho tôi biết, cô không có thai đúng không?”

Mặt Hạ Tử Tinh lập tức tái nhợt!

” Cô còn nhớ rõ tôi từng nói gì không?” Bạch Lệ Như lớn tiếng hỏi.

Nếu trong vòng một năm cô không cách nào mang thai sẽ phải rời Lâm gia, rời xa Lập Phong! Trong đầu Hạ Tử Tinh lập tức hiện lên những lời của mẹ chồng. Nội tâm không khỏi chùng xuống, cả người nổi da gà.

” Con nhớ.” Hạ Tử Tinh nhỏ nhẹ trả lời.

” Cô còn nhớ rõ là tốt rồi. Đến khi đó, không cần tôi nhắc lại.” Bạch Lệ Như híp mắt đánh giá Hạ Tử Tinh, vóc người có lồi có lõm, đường cong vô cùng hoàn mỹ. Nhìn lại mặt cô, xinh đẹp động lòng người, một bộ quý phái sang trọng!

Lấy tiêu chuẩn người Trung Quốc xưa, cô ta phải là một quý tiểu thư cao sang! Nếu không phải thì lấy thân phận con của vợ hai mà có thể gả cho vị tôn của Lâm Gia Thành sao?

” Nửa năm này, Lập Phong có ngủ cùng cô không?”

Khuôn mặt trắng nõn của Hạ Tử Tinh lập tức đỏ bừng. Cô ngẩng đầu nhìn mẹ chồng, sau đó gật đầu.

” Nếu như vậy, bụng cô tại sao không có tin tức gì? Có phải cô có bệnh gì giấu diếm chúng tôi không?”

” Con không biết.” Hạ Tử Tinh cắn môi dưới. Mang thai là chuyện của hai người, tại sao không mang thai nhất định nguyên nhân là do cô? Cô cảm thấy rất ủy khuất!

” Đi ! Tôi dẫn cô đi bệnh viện kiểm tra một chút!” Bạch Lệ Như lập tức đứng dậy đi về phía cửa lớn. Hạ Tử Tinh bất đắc dĩ thở dài một hơi, rất không tình nguyện nhưng vẫn đi theo mẹ chồng.

48. Chương 48

Mới vừa đi ra cửa thì thấy Lâm Lập Phong đã về. Anh thấy mẹ mình đến thì có chút kinh ngạc.

” Sao mẹ lại tới đây?”

” Ta mà không đến thì con cũng sẽ không tới Lâm gia thăm ta?”

Đôi môi mỏng của Lâm Lập Phong nhếch lên cười một tiếng: ” Nào có? Tại con bề bộn nhiều việc a. Lần trước mừng thọ ông không phải là con tới thăm mẹ rồi sao?”

Bạch Lệ Như không khỏi bực mình. Như vậy cũng tính sao?

” Đúng rồi, đã lâu con không có đến viện điều dưỡng thăm ba, con rảnh rồi thì đi thăm ông một chút.” Bạch Lệ Như nhắc nhở con trai.

Lâm Lập Phong nhú nhú mày, có chút không nhịn được: ” Nếu rảnh con sẽ đi.”

Hạ Tử Tinh rất kỳ quái, vì sao Lâm Lập Phong vừa nhắc tới ba liền chau mặt mày. Cô biết ba chồng mình sức khỏe rất kém, vẫn ở tại viện điều dưỡng. Kết hôn nửa năm cô cũng không đi thăm ông, xem ra cô cũng quá sơ sót.

Lâm Lập Phong kéo Hạ Tử Tinh vào lòng, vào lúc này việc anh muốn làm nhất là ôm cô thật chặt trong ngực mình, bao cực khổ mệt nhọc của một ngày dài về nhà được gặp cô là cách tiêu trừ mệt nhọc tốt nhất đối với anh.

” Tối nay mẹ ở đây ăn cơm đi.”

” Không cần. Bây giờ ta muốn dẫn vợ con đi bệnh viện kiểm tra, chắc là về rất trễ.”

Lâm Lập Phong khẩn trương nhìn Hạ Tử Tinh, hỏi: ” Em không thoải mái?”

Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng lắc đầu, trong tròng mắt xinh đẹp có một tia ủy khuất cùng u buồn.

” Ta đưa nó đi gặp dì Lưu kiểm tra thân thể một chút.”

Dì Lưu là bác sĩ sản khoa, Lâm Lập Phong mặt mày hớn hở nhìn bụng cô, ” Em mang thai à?”

Hạ Tử Tinh trong lòng cứng lại. Cô hiểu anh cũng rất muốn có con nhưng.....

” Nếu như mang thai, ta cũng không cần lo lắng như vậy. Gả vào Lâm gia nửa năm cũng không có tin tức gì, thật đúng là con dâu đệ nhất của Lâm gia a~~!” Về mặt Bạch Lệ Như xem thường.

“Mẹ, đủ rồi!” Lâm Lập Phong rất không vui, nhú mày: ” Cô ấy có thai hay chưa là do thiên ý. Chúng con không sao, dù sao đều còn trẻ tuổi.”

” Ta đã nói trước với vợ con rồi. Nếu trong vòng một năm nó không có mang thai, ta muốn nó phải rời Lâm gia, rời con!” Bạch Lệ Như trước tiên nói chụp mũ.

Lâm Lập Phong nheo ánh mắt nguy hiểm nhìn Hạ Tử Tinh, ” Em đáp ứng?”

Hạ Tử Tinh mở to đôi mắt vô tội cùng Lâm Lập Phong nhìn nhau, ” Em có được lựa chọn không?”

Tròng mắt anh bén nhọn thoáng chốc trở nên sắc bén hơn!

Anh nắm chặt tay cô vào tay mình: ” Em nói đúng! Quyền lựa chọn không phải em, mà là anh! Chỉ cần anh không bỏ rơi em thì một ngày em cũng không thể rời xa anh!”

Hạ Tử Tinh nghe Lâm Lập Phong nói tàn khốc, trong lòng mơ hồ đau thương. Đúng vậy, anh không cho phép căn bản cô không có quyền rời đi! Cô chẳng qua chỉ là người “vợ danh nghĩa” do anh dùng quyền lực ép cưới mà thôi!

“Mẹ, không cần đi kiểm tra. Chuyện nhà con con tự có cách xử lý. Mẹ muốn thì lưu lại ăn cơm còn không muốn để con cho tài xế đưa mẹ về.” Anh nói với mẹ mình ngữ điệu như hạ lệnh trực khách, nhưng cặp mắt nóng rực một khắc cũng không rời mặt Hạ Tử Tinh.

Cô đón nhận ánh nhìn sắc lẹm của anh, rõ ràng anh đang tức giận!

” Nhưng.....”

” Không có nhưng!” Anh chuyển mắt qua nhìn mẹ, trông mắt ngăm đen dị thường thâm trầm, ” Cô ấy là vợ con, đi hay ở chỉ con mới có quyền quyết định!”

Bạch Lệ Như thấy con mình toát ra vẻ lạnh lùng, thở dài một hơi rời đi.

Anh kéo tay Hạ Tử Tinh, đưa cô lên tầng hai. Đẩy cửa phòng ra, anh không chút lưu tình mà đẩy cô xuống giường.

Anh tức giận vô cùng tiến tới gần cô, sự dịu dàng trên mặt sớm đã biến mất không còn dấu vết.

” Thì ra em cùng mẹ đã bí mật đã định ra kế ước. Em đã dấu tôi bao lâu rồi?” Thanh âm lạnh lẽo trầm thấp, mang theo tức giận nồng đậm.

” Em không có!” Hạ Tử Tinh kinh hoảng lắc đầu, cô biết anh đang hiểu lầm.

” Còn dám nói láo?” Tròng mắt anh lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen nhánh của cô như muốn nhìn thấu cả nội tâm cô. Rồi cuộc cô còn bao nhiêu chuyện lừa gạt anh? Cô lại dám cùng mẹ định ra kế ước buồn cười đó?

” Em không có...”

” Tôi cho em biết! Hạ Tử Tinh, cho dù cả đời em không thể sinh con, em vẫn là người phụ nữ của Lâm Lập Phong tôi! Đừng mơ tưởng tôi sẽ bỏ qua cho em!” Lâm Lập Phong nắm chặt cằm cô hét lên. Ánh mắt anh mang theo tức giận như muốn cắn nuốt cô!

Cô không hiểu được giờ khắc này, tim anh đau đớn nhường nào! Anh cho là cô đã sớm hồi tâm chuyển ý muốn bên cạnh anh cả đời! Không ngờ người phụ nữ này dám hai lòng!

” Đó là mẹ nói, em không đáp ứng.” Hạ Tử Tinh mở to mắt nhìn anh, hi vọng anh có thể hiểu mình.

” Thật?” Anh ngẩn người, buông tay đang nắm chặt cằm cô ra, trên gương mặt cứng ngắt rõ ràng đã hòa hoãn hơn.

” Thật. Em chưa từng đáp ứng.” Hạ Tử Tinh kiên định gật đầu.

” Vậy...vậy suy nghĩ của em thế nào? Anh muốn nghe ý nghĩ thật sự trong lòng em.” Lâm Lập Phong mang vẻ mặt chờ đợi nhìn cô. Lúc này, anh không khỏi lộ ra chút khẩn trương.

Hạ Tử Tinh bị ánh mắt anh nhìn nóng bỏng, gương mặt không khỏi đỏ lên.

” Nếu như... anh có thể đối tốt với em..em.....” Cô xấu hổ không biết nói thế nào. Nghiêng người, cô kéo chăn trốn mình vào trong chăn, trái tim đập kịch liệt trong lồng ngực. Bảo cô làm sao có thể nguyện ý cùng anh cả đời đây? Lời khó nói như vậy.....

” Nói hết lời a~~. Em rốt cuộc muốn thế nào?”

Hạ Tử Tinh cứ núp trong chăn không chịu đối mặt với anh.

Lâm Lập Phong nhìn bộ dạng cô xấu hổ, không khỏi mỉm cười vui vẻ. Anh nằm xuống bên người cô, sau đó từ từ kéo chăn ra, nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng xấu hổ.

” Nếu anh đối xử tốt với em, em có ở bên cạnh anh không?”

Hạ Tử Tinh xoay người đi đưa lưng về phía anh, nhỏ nhẹ nói: ” Em phải suy nghĩ đã.”

Lâm Lập Phong ôm cô từ phía sau lưng, tiếng nói khàn khàn bên tai cô vang lên: ” Đáp ứng anh, cả đời không được rời khỏi anh!”

Cả người Hạ Tử Tinh sững sốt. Hơi thở ấm áp thổi tới lỗ tai nhạy cảm của cô, khiến cô run rẩy. Cả người anh nóng như bàn ủi dán chặt lấy thân thể cô, đôi môi gợi cảm khẽ gặm cắn lỗ tai cô.

“Em không thể rời bỏ anh! Tử Tinh!” Thanh âm gợi cảm lại lần nữa vang lên bên tai cô.

Anh kéo cô xoay người lại, làm hai người đối mặt nhìn nhau. Khuôn mặt Hạ Tử Tinh ửng hồng, ánh mắt dịu dàng trêu mến của cô nhìn thẳng vào ánh mắt ngăm đen thâm thúy của anh, từ trong mắt anh thấy được sự kiên định.

” Anh sẽ tốt với em cả đời chứ?” Cô không cách nào xác định chân tâm ý chính của anh, trong lòng rất bàng hoàng. Anh thật tâm yêu cô hay là chỉ đơn thuần muốn đoạt lấy cô?

Nhưng là cái chữ “yêu” này, cô không dám hỏi a! Cô sợ nghe phải đáp án làm cô tan nát cõi lòng. Nếu như anh, anh chỉ muốn đoạt lấy cô mà không phải thật tâm yêu cô, cô nên thế nào?

” Có, anh sẽ.” Anh khẽ nâng gương mặt mềm mại của cô lên hôn nhẹ nhàng mê say.

” Cho dù cả đời này em đều không thể sinh con cho anh, anh cũng không vứt bỏ em?” Ánh mắt cô chờ mong nhìn anh, hi vọng nhận được lời hứa của anh. Mặc dù biết lời hứa của đàn ông dùng để lừa gạt phụ nữ nhưng cô vẫn hi vọng anh hứa với mình. Dù là lừa gạt cô cũng tốt! Giờ khắc này cô hoàn toàn tin tưởng anh!

Lâm Lập Phong khẽ cười một tiếng: ” Em để ý chuyện có con?”

” Đúng vậy.” Cô thật tình gật đầu.

” Em thật đúng là cổ hủ!” Anh cười đùa.

” Đây cũng là chuyện thường tình a! Chẳng lẽ, anh không muốn có con của mình?” Cô không đồng tình nhìn anh.

Tay anh đặt trên bụng bằng phẳng của cô, sự ấm áp từ lòng bàn tay truyền đến cô. Ánh mắt ngăm đen trong đêm tối lóe tia sáng ấm muội, anh đánh giá trên dưới thân thể cô.

” Hoặc là, chúng ta cố gắng chưa đủ!”

Gương mặt Hạ Tử Tinh bừng lên.

Anh dùng một tay kéo thân thể cô lại gần mình, tràn đầy mờ ám nói: ” Không sao, hiện tại chúng ta có thể bắt đầu cố gắng tạo người!”

Lần này khuôn mặt Hạ Tử Tinh lại càng đỏ như thiêu đốt hơn.

” Anh... không biết xấu hổ !” Cô xấu hổ đẩy anh ra.

” Còn có chuyện không biết xấu hổ hơn, em muốn thử không?” Vẻ mặt anh tươi cười, thu cánh tay lại, đôi môi tươi đẹp tự động đưa đến bên môi anh. Anh cúi đầu hôn đôi môi đỏ tươi kiêu diễm của cô, cô hạnh phúc tiếp nhận anh hôn, cánh tay dần dần đặt lên cổ anh, ngón tay trắng trẻo luồn vào tóc mái tóc ngắn đen nhánh của anh, nhiệt tình cùng anh hôn môi.

Vào giờ khắc này, tất cả ngôn từ đều không thể biểu đạt trọn vẹn cảm nhận trong lòng họ, tình cảm nồng nhiệt dâng trào đánh thẳng vào tâm tư hai người, họ miên man quần quýt chỉ muốn có được đối phương hoàn toàn, từ đó tuy hai mà một.

49. Chương 49

Sáng sớm cùng Hạ Tử Tinh lưu luyến không rời tách ra, Lâm Lập Phong đi làm, bắt đầu một ngày công việc bận rộn.

Anh cảm kế hoạch đề án cải tạo cũ, suy nghĩ xem nên dùng phương pháp gì có thể vừa nhanh chóng mà hiệu suất lại cao hơn đề án cũ.

” Tổng tài, quản lý Trương gọi điện tới, có việc gấp cần báo cáo.” Thanh âm Tiêu Quân vang lên qua ống điện thoại.

” Kết nối điện thoại với hắc đi.” Lâm Lập Phong bình tĩnh nói.

” Tổng tài, có việc lớn không hay!” Trong điện thoại quản lý Trương rất nóng nảy, gấp gáp.

” Chuyện gì xảy ra?”

” Công nhân xây dựng hoa viên xảy ra bạo động!” Quản lý Trương hô hấp dồn dập .

Lâm Lập Phong không khỏi cau mày, gần đây ý thức mọi người từ từ nâng cao, chuyện công nhân gây sự cũng càng ngày càng nhiều.

Tập đoàn Lâm Lập của bọn họ luôn làm theo chính sách quốc gia. Từ khi anh làm việc trong tập đoàn Lâm Lập, tiền công trả cho công nhân đã là đãi ngộ rất cao, anh không hiểu vì sao công nhân còn có thể gây chuyện?

” Vì sao bọn họ gây chuyện?” Lâm Lập Phong hỏi quản lý Trương.

” Là như vậy, tòa nhà chúng ta thi công đã bị giục giao nộp, cho nên chúng ta yêu cầu công nhân đẩy nhanh tốc độ làm việc.”

” Bọn họ không đáp ứng?”

” Bọn họ đầu tiên đã đồng ý rồi. Chúng ta cũng dựa theo chính sách quốc gia tăng thêm lương làm thêm giờ. Nhưng sáng nay, chẳng biết tại sao họ bỗng nhiên nói ngược lại, còn muốn chúng ta trả thêm gấp đôi lương làm thêm giờ, nếu không bọn họ sẽ không thi công.”

Bên này sắp phải bàn giao, bên kia công nhân lại muốn đình công! Thật là làm anh đau đầu! Quản lý Trương gấp gáp như kiến bò trên chảo nóng.

Gấp đôi lương làm thêm giờ?! Đây quả thật là quá quá phận!

” Không đồng ý! Đừng để họ được voi đòi tiên!” Lâm Lập Phong rất cứng rắn.

” Nhưng bọn họ không chịu thi công, tòa nhà chúng ta sẽ không thể bàn giao như dự tính, sẽ phải đền bù rất nhiều tiền vi phạm hợp đồng a. Làm sao bây giờ? Tổng tài?”

” Anh đã gặp người dẫn đầu công nhân chưa? Trước hết gọi họ vào phòng làm việc nói chuyện một chút. Bây giờ tôi sẽ qua đó.” Lâm Lập Phong nói với quản lý Trương.

” Vâng.”

Khi Lâm Lập Phong mang theo Tiêu Quân tới hiện trường thi công, anh thấy đông đảo công nhân đều ngồi dưới đất, cục diện coi như bình tĩnh.

Anh liếc nhìn đám công nhân một cái, nơi này ít nhiều có mấy ngàn công nhân sao? Nếu bọn họ thật sự bãi công, tòa nhà sẽ không cách nào bàn giao đúng hạn, tiền bồi thường vi phạm hợp đồng phải tới gần ngàn vạn a.

Cả tập thể công nhân bãi công như vậy, tuyệt đối có mấy người phía sau động tay thao túng. Nếu chỉ là mấy công nhân xúc động phần nộ đòi bãi công sẽ không đủ gây uy hiếp, chỉ sợ những thế lực ngầm thừa cơ trà trộn vào, vậy thì có chút rắc rối.

Anh đi vào phòng làm việc, nhìn quản lý Trương đang khổ sở khuyên can mấy người dẫn đầu đám công nhân này. Bọn họ hiển nhiên đối với lời của quản lý Trương không để ở trong lòng, họ ngầm điều thuốc nhìn quản lý Trương với vẻ mặt lạnh lẽo khinh thường.

Ánh mắt lợi hại của Lâm Lập Phong thấy vẻ mặt các công nhân kiên trì như vậy, cũng biết phía sau họ nhất định có một bàn tay ngầm điều khiển. Nếu không vẻ mặt mấy tên dẫn đầu sẽ không lãnh đạm như thế. Bọn họ phải có vẻ mặt rất muốn hiệp nghị lấy lòng mới đúng.

Chỉ cần nghĩ nhìn chút, Lâm Lập Phong đã ngẫm ra vấn đề trong đó. Là ai to gan dám động tay với tập đoàn Lâm Lập?

Anh suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra nhân vật khả nghi nào.

” Tổng tài.” Quản lý Trương thấy Lâm Lập Phong đến lập tức vui mừng nghênh đón.

Lâm Lập Phong gật đầu, sau đó tiến đến trước mặt mấy người dẫn đầu. Bọn họ thấy vẻ mặt Lâm Lập Phong lạnh lùng cũng lập tức từ chỗ ngồi đứng dậy.

Đường đường là tổng tài tập đoàn Lâm Lập đang đứng trước mặt họ, trong lòng họ không khỏi cảm thấy áp lực nặng nề, huống chi về mặt anh lại lạnh lùng bằng sương như thế!

Bọn họ cũng hiểu đắc tội tập đoàn Lâm Lập cần dũng khí rất lớn! Chẳng qua vì mấy vạn đồng, bọn họ phải kiên quyết ngăn đầu cùng tập đoàn Lâm Lập đối nghịch.

Bởi vì tiền tài, vì miếng cơm manh áo!

Mấy vạn đồng cũng quá mấy năm tiền lương của bọn họ a! Số tiền lớn như vậy, bọn họ có thể nào không cần a~~? Bọn họ khổ cực phơi nắng phơi sương, không phải là vì tiền sao? Bây giờ có người đưa tiền tận tay cho bọn họ, chẳng lẽ lại không nhận?

” Các anh nhận được bao nhiêu tiền?” Thanh âm Lâm Lập Phong mạnh mẽ vang lên làm mấy công nhân giật mình.

Bọn họ nhìn lẫn nhau, vẻ mặt đầy hoài nghi và kinh hãi. Làm sao anh biết bọn họ đã nhận tiền? Chẳng lẽ trong bọn họ có nội gián?

” Nếu như không ai cho tiền muốn các anh tới đây phá đám, tôi nghĩ các anh cũng không có can đảm này!” Lâm Lập Phong vô cùng chắc chắn.

Mặt họ trắng bệch một mảnh, càng thêm sợ hãi! Không ngờ Lâm Lập Phong lợi hại như thế! Chỉ liếc nhìn thôi cũng nhận ra vấn đề.

Bọn họ đứng trước mặt anh giống như trần trụi, không thể giấu diếm anh điều gì! Họ chảy mồ hôi lạnh! Có một số người thân thể còn khê run.

” Tôi cho các anh hai con đường lựa chọn: một, các anh có thể mang theo đám công nhân kia rời đi, từ nay không được đặt chân ở thành phố này nữa. Hai, trở về bảo mọi người tiếp tục khởi công, tôi coi như chưa từng phát sinh chuyện gì.” Lâm Lập Phong lạnh lùng.

” Như vậy, như vậy.....” Mấy người họ nhìn nhau, vẻ mặt bối rối. Nếu không thỏa hiệp, bọn họ sẽ không thể ở thành phố này nữa, tập đoàn Lâm Lập tuyệt đối có năng lực đuổi bọn họ ra khỏi thành phố.

Nhưng, không đạt được chút lợi ích nào thì các anh em phía ngoài sao chịu rời đi? Lãng phí thời gian một ngày lại không có lợi ích gì, tiền công ngày nay cũng không có. Đám anh em ngoài kia nhất định sẽ đánh chết mấy người bọn hắn!

Bọn họ sợ ngay cả mạng mình cũng bảo vệ không nổi a! Lúc này, họ rất sợ hãi, cả người run rẩy!

” Thế nào? Các anh chọn một, hay hai?” Lâm Lập Phong lạnh lùng đánh giá họ, khóe miệng nhấc lên nụ cười lãnh khốc.

Muốn cùng tập đoàn Lâm Lập đối nghịch, ai cũng đừng mơ?

” Lâm, Lâm tổng tài, như vậy không phải là ép chúng tôi đến đường cùng sao?” Trong bọn họ có người không sợ hãi nói.

” Các người chuẩn bị gây sự phiền toái, chẳng lẽ không tự mình gánh chịu hậu quả?” Lâm Lập Phong không có biểu tình gì.

” Có thể, có thể cho chúng tôi một con đường sống không?” Bọn họ đồng thanh hỏi.

Lâm Lập Phong hé miệng lộ ra một nụ cười lạnh: ” Đợi lát nữa, tôi sẽ nói với mọi người, chỉ cần chịu trở lại làm việc, tiền công hôm nay một đồng sẽ không thiếu.”

” Thật?” Bọn họ mừng rỡ.

Lâm Lập Phong gật đầu, lạnh lùng: ” Tôi Lâm Lập Phong nói lời, giữ lời. Bất quá, tôi nói trước, nếu như các người còn dám gây chuyện, tôi sẽ để ấy người từ đây biến mất. Hiểu rõ?”

” Hiểu, hiểu.” Bọn họ lập tức khúm núm gật đầu.

” Nói cho tôi biết, là ai to gan như vậy sai các anh tới gây chuyện?” Tròng mắt sắc bén của Lâm Lập Phong đảo quanh người bọn họ. Họ sợ hãi đến nỗi ai ai cũng cúi đầu.

” Không đúng sao?” Thanh âm Lâm Lập Phong trầm thấp vô cùng uy nghiêm.

” Người đó, chúng tôi không nhận ra.” Một người nói.

” Nếu như gặp lại hắn, các anh có thể nhận ra không?”

Bọn họ trao đổi ánh mắt lẫn nhau, sau đó một nam công nhân trả lời: ” Tôi có thể.”

” Nếu anh gặp lại hắn, nói cho tôi biết!”

Người công nhân đó chậm chạp gật đầu.

Lâm Lập Phong quay người nhìn quản lý Trương một cái rồi sải bước bước ra cửa phòng làm việc, đi tới địa điểm thi công, trước mặt công nhân.

Nhân viên bảo vệ khu thi công vì sự an toàn của Lâm Lập Phong đã theo sát anh bảo vệ.

Lâm Lập Phong đứng ở một chỗ tương đối cao, nhìn khắp bốn phía công nhân. Một hồi lâu, anh nhìn tất cả công nhân nói lớn: ” Các anh em, tôi hiểu yêu cầu trong lòng mọi người. Tôi mới vừa cùng mấy người đại diện của mọi người tâm sự qua, cũng hiểu rõ các anh rất cực khổ. Cho nên, chỉ cần mọi người chịu làm việc lại, tiền công hôm nay sẽ bồi thường ọi người! Mấy ngày nữa là năm mới đến, vì cảm tạ mọi người lao động vất vả cần cù, buổi sáng morgen một mỗi người sẽ được phát một phong bao lì xì, chúc mừng năm mới!”

Lâm Lập Phong vừa nói xong, phía dưới vang lên tiếng vỗ tay như sóng triều, vương lại thật lâu ở địa điểm thi công.....

Rời khỏi địa điểm thi công, Tiêu Quân theo sát phía sau Lâm Lập Phong vội vàng lên xe về công ty. Trên xe, Tiêu Quân không hiểu hỏi Lâm Lập Phong: ” Tổng tài, anh cho công nhân nhiều tiền lì xì như vậy, đó là một khoản phí dụng không ít a. Đây là ngoài kế hoạch!”

” Không sao. Anh cứ làm theo là được.” Lâm Lập Phong nhắm hai mắt đáp. Vừa rồi nhìn đám người họ quần áo lam lũ, vẻ mặt mệt mỏi đột nhiên anh cảm giác mình rất hạnh phúc! Có một gia thế hiển hách, công việc cơ hồ thuận buồm xuôi gió, bây giờ còn có một người vợ dịu dàng đáng yêu.....

Về mặt Hạ Tử Tinh tươi cười mềm dịu lần nữa hiện lên trước mắt anh. Anh cảm thấy một sự thỏa mãn trước nay chưa từng có, tưởng như có được cô là anh đã có toàn bộ thế giới!

Không yêu cô? Lừa gạt ai chứ? Khóe miệng anh mỉm cười dịu dàng cực độ.....

Lâm Lập Phong vừa rời nơi đi thi công thì điện thoại khẩn cấp lại điện tới. Đó là người phụ trách viện sinh học của Lâm Lập tập đoàn—— Lý tổng giám.

” Tổng tài, hôm nay có khách hàng quen uống đồ của công ty bị ngộ độc phải vào bệnh viện. Chúng tôi đang ở bệnh viện xử lý. Cô ta yêu cầu bồi thường quá lớn, tôi không dám đáp ứng nên gọi điện thương lượng với anh một chút.”

” Khách hàng yêu cầu bồi thường bao nhiêu?”

” Một trăm vạn!”

Sắc mặt Lâm Lập Phong trầm xuống.” Cự tuyệt!”

” Tổng tài, vậy bồi thường bao nhiêu?” Lý tổng giám lo lắng hỏi Lâm Lập Phong.

” Một đồng cũng không bồi thường! Anh nghe không hiểu sao? Đó là rõ ràng là cố ý lừa gạt!” Lâm Lập Phong tức giận truy vấn hắn.

” Vậy chuyện này xử lý thế nào?” Lý tổng giám thấp giọng hỏi.

” Gọi cho Hồ luật sư giải quyết chuyện này, trong 2 ngày đem phương án giải quyết nộp cho tôi.”

” Vâng.” Lý tổng giám cung kính.

Lâm Lập Phong không khỏi nhú mày, tại sao chuyện không tốt lần nữa xảy ra? Không phải có bàn tay phía sau nhúng vào rồi loạn tập đoàn Lâm Lập đi? Trong lòng anh rất hoài nghi. Là ai đứng sau lưng những chuyện?

” Tổng tài, kỹ thuật viên – quản lý Nghiêm điện tới.”

Vừa đặt điện thoại xuống, ông điện thoại lại truyền tới thanh âm Tiêu Quân. Hắn dè điện thoại xuống, thanh âm quản lý Nghiêm lo lắng lập tức truyền tới: ” Tổng tài, nhà máy ở chế tạo ống khí bỗng nhiên nổ tung làm bị thương mấy công nhân. Tôi đã đưa bọn họ vào bệnh viện, nhưng có một người bị thương nghiêm trọng, tôi muốn xin chỉ thị anh xem xử lý thế nào?”

Lâm Lập Phong thoáng cái lạnh băng! Liên tiếp phát sinh sự cố như vậy, tuyệt đối không phải là tình cờ! Anh có thể khẳng định một trăm phần trăm, nhất định có một thế lực ác ý nhằm vào tập đoàn Lâm Lập!

Chúng tạo ra các kiểu sự cố, mục đích là công kích công ty, để công ty rối loạn! Rồi tới thu mua tập đoàn Lâm Lập? Hay là muốn kiếm một khoản lớn từ cổ phiếu?

Hiện giờ, anh phải tỉnh táo chống đỡ!

Lâm Lập Phong mang theo Tiêu Quân, lập tức đi tới hiện trường sự cố, xem nguyên nhân gì tạo thành? Nếu như nguyên nhân tạo thành đáng ngờ, anh có thể khẳng định trong nhà xưởng có nội gián!

50. Chương 50

Anh đi tới hiện trường phát sinh sự cố, thấy hiện trường là một mảnh đồng hỗn loạn. Tuyến sản xuất có rất nhiều cơ khí đã bị phá hỏng, bọn họ phải thay một số cơ khí, còn phải thu thập tàn cuộc, đoán chừng phải mất nửa tháng mới có thể làm việc trở lại.

” Kỹ sư công trình đâu?” Lâm Lập Phong đi tới hỏi.

Một người đàn ông cao gầy đi tới, hướng Lâm Lập Phong gật đầu cung kính: ” Tôi là kỹ sư công trình, tổng tài.”

” Cho tôi biết tình huống rốt cuộc thế nào?” Ánh mắt sắc nhọn của Lâm Lập Phong nhìn hắn, làm hắn cảm thấy một lực áp bách vô hình.

” Do gần đây đẩy nhanh tốc độ sản xuất, nên mới xảy ra sự cố.” Anh ta trả lời.

Ánh mắt Lâm Lập Phong bén nhọn trực tiếp nhìn mặt hắn, ” Có thể do con người cố ý tạo ra không?”

Tên đàn ông cao gầy lắc đầu: ” Không phải.”

Lâm Lập Phong đánh giá người trước mắt này hơi xa lạ. Trong trí nhớ của anh, lần trước tới thị sát thì công trình sư hình như không phải người này.

” Anh là kỹ sư công trình?” Mặt Lâm Lập Phong tràn đầy nghi ngờ.

” Đúng vậy. Tôi mới vào làm được một tháng, tổng tài.”

Một tháng? Trong lòng Lâm Lập Phong cảm giác người kỹ sư công trình này... cảm giác không yên lòng. Anh nhìn thật kỹ lưỡng người xưng là kỹ sư công trình rồi chuyển mắt nhìn quản lý Nghiêm: ” Trong thời gian này ta có đơn hàng nào bị thúc dục nộp không?”

” Có! Có một xí nghiệp nước ngoài, bọn họ đặt mười vạn hàng, tháng sau phải giao hàng.” Quản lý Nghiêm rất khẩn trương.

” Có thể kéo dài thời hạn không?”

” Chúng ta mới vừa gặp bọn họ thương lượng, từ chối sản xuất, bọn họ không đáp ứng. Nếu chúng ta không trao kịp hàng, bọn họ muốn bắt ta bồi thường tiền vi phạm hợp đồng.” Quản lý Nghiêm vừa nói vừa lau mồ hôi.

” Tiền vi phạm hợp đồng là bao nhiêu?”

” Một trăm ngàn vạn.” Quản lý Nghiêm cũng cảm thấy kinh hãi. Một trăm ngàn vạn a! Bọn họ lấy đâu ra một trăm ngàn vạn bồi thường cho người ta?

” Phân xưởng ta không phải là có 3 tuyến sản xuất sao?” Giọng Lâm Lập Phong trầm ồm hỏi quản lý Nghiêm.

” Vâng. Hiện tại hỏng một tuyến sản xuất, còn có hai tuyến sản xuất vẫn đang hoạt động. Nhưng một tháng giao mười vạn hàng, hai tuyến sản xuất không thể làm đủ.” Quản lý Nghiêm khổ não.

” Ra ngoài tìm cách giúp chúng ta gia công.” Lâm Lập Phong nhắc nhở quản lý Nghiêm.

” Đó là một khoản không phí dụng không nhỏ.”

” Tận lực đẩy chi phí xuống mức thấp nhất. Anh tính toán kỹ lưỡng đi!” Lâm Lập Phong bỗng nhiên nhìn phía cách đó không xa có khói trắng chưa tan hết, anh đi qua đó xem.

” Tổng tài, không nên đi qua! Nguy hiểm.....” Quản lý Nghiêm nhìn Lâm Lập Phong đến gần khói trắng, lập tức chạy theo ngăn cản, nhưng hắn còn chưa kịp nói, trong phòng lại lần nữa phát ra tiếng nổ ” ừng ừng” khổng lồ! Tiếng nổ vang tai nhức óc, nhà xưởng chỉ một thoáng trở thành biển lửa.....

—oOo—

Ở một chỗ rất yên lặng vây quanh núi cao có một tòa kiến trúc khổng lồ đứng vững vàng trong ‘thanh sơn lục thủy’, đây là một trại an dưỡng cao nhã tôn quý. Cha của Lâm Lập Phong – Lâm Thế Hiên ở nơi này trị liệu.

20 năm trước, ông trải qua một tai nạn xe cộ trở thành liệt nửa người, qua hơn mười năm trị liệu, hiện giờ ông mới có thể ngồi trên xe lăn, nhưng hai chân không thể đi lại được.

Kể từ khi xảy ra tai nạn xe, ông ở trại an dưỡng sống rờn rã suốt 20 năm dài, ngăn cách với bên ngoài. Trái tim ông cũng từ sự kiện 20 năm trước chậm rãi rời bỏ ông. Bây giờ ông trở nên vô dục vô cầu. Chỉ hi vọng con trai Lâm Lập Phong có thể sống tốt, trái tim ông cũng không vương bận.

Vì sự kiện 20 năm trước, con trai Lập Phong cùng người vợ Bạch Lệ Như hận ông tận xương. Cho nên 20 năm ông ở đây, họ cũng rất ít khi đến thăm. Đặc biệt là Lập Phong, số lần nó đến có thể đếm trên đầu ngón tay.

Một thân già cô đơn ngồi cạnh cửa sổ, cách tầng thủy tinh nhìn ra non xanh nước biếc xa xôi. Ánh mắt ông như đại ra. Cứ vậy nhìn nhìn khung cảnh bên ngoài, vượt qua 20 năm dòng.

Có khi, ông không biết mình còn sống trên đời này làm gì? Vợ con không để ý tới, người tình và một đứa con khác đã mất tích 20 năm, biệt vô âm tín. Không biết nhiều năm như vậy mẹ con họ sống ra sao?

Bất kể là đối với người vợ Bạch Lệ Như hay với người tình Phù Y, trong lòng ông cũng tràn ngập áy náy.

” Tin tức đặc biệt, buổi sáng hôm nay viện khoa học kỹ thuật tập đoàn Lâm Lập xảy ra vụ nổ lớn.....” TV trên đỉnh đầu Lâm Thế Hiên đang thông báo tin tức khẩn cấp.

Ông vừa nghe tới tập đoàn Lâm Lập lập tức ngẩng đầu mở to mắt nhìn TV, tập đoàn Lâm Lập xảy ra sự cố.

Trong lòng ông cả kinh!

” Sau khi tổng tài Lâm Lập Phong của tập đoàn Lâm Lập đến hiện trường thị sát, hiện trường lại lần nữa có vụ nổ, tổng tài Lâm Lập Phong bị thương nặng, bây giờ còn đang trong bệnh viện chữa trị, tình huống chưa rõ.....”

Lâm Thế Hiên cả người phát run! Lập Phong xảy ra chuyện! Bị thương do vụ nổ hiện trường?! Trời ạ! Ông lập tức lấy điện thoại gọi cho con, nhưng ngón tay lại run rẩy đến nỗi không ấn được điện thoại.

Một ... không ... điện thoại trong tay trượt xuống. Ông muốn nhấc lên nhưng khoảng cách quá xa. Lúc này, ông nghe có tiếng bước chân vững vàng từ xa tiến lại.

Ông ngẩng đầu nhìn hướng đó, chỉ thấy mái tóc uốn lượn óng ánh trên không trung tung bay, một người con trai mặc âu phục màu trắng trẻ tuổi từ xa lại gần.

Khi hắn đi tới trước mặt Lâm Thế Hiên, ánh mắt Lâm Thế Hiên nhìn chăm chăm mê mẩn, đánh giá người con trai trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh này. Người này rất cao to, tuấn tú, tóc vàng, mắt màu lục, trên mặt là nụ cười có như không, ông đâu quen biết người nào như thế?

Trong lúc Lâm Thế Hiên còn đang nghi ngờ, người con trai tóc vàng cúi người xuống nhặt điện thoại trên mặt đất lên, cao cao tại thượng đứng bên cạnh Lâm Thế Hiên, liếc nhìn ông: " Muốn gọi điện cho đứa con tốt của ông—— Lâm Lập Phong?"

Cái này, Lâm Thế Hiên lại càng mê hoặc. Người con trai này chẳng lẽ biết Lập Phong?

" Cậu là ai?" Lâm Thế Hiên chất vấn.

Người con trai tóc vàng mân miệng, lộ ra vẻ mặt lạnh nhạt: " Ông dĩ nhiên không biết tôi là ai? Trong lòng ông cũng chỉ có Lâm Lập Phong là con."

" Cậu rốt cuộc muốn gì?" Lâm Thế Hiên ngưng mắt nhìn người con trai trước mặt. Thấy lâu, ông có cảm giác quen thuộc. Nhưng rõ ràng ông không nhận ra người tóc vàng trước mắt.....

Khuôn mặt tuấn mỹ của Chris lộ ra nụ cười khổ lãnh tuyệt. Chuyện bi thương nhất thế giới, còn gì hơn chuyện này? Đứng trước mặt cha mình, ông lại không nhận ra!

" Cậu rốt cuộc là ai? Cậu muốn gì?" Lâm Ánh mắt Thế Hiên tàn bạo nhìn chăm chăm chất vấn.

" Tôi là ai, ông không cần biết. Bất quá, tôi cho ông biết, con trai ông Lâm Lập Phong sắp không qua được nữa rồi." Đôi môi mỏng của Chris khê câu khời, lãnh khốc cười.

" Cậu.....!" Lâm Thế Hiên giận đến suýt phun ra khói.

Chris ngồi xuống cạnh Lâm Thế Hiên lạnh lẽo trầm thấp nói: " Lần này cho dù không chết, lần sau cũng sẽ không may mắn như vậy."

" Cậu! Cậu rốt cuộc là ai?!" Lâm Thế Hiên vỗ mạnh vào xe lăn. Người này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ lần này Lập Phong gặp sự ngoài ý muốn do hắn một tay tạo thành?

" Cậu nói cho tôi biết, vụ nổ này có phải do cậu gây nên không?" Lâm Thế Hiên cuồng nộ nhìn chăm chú hắn.

Chris ngửa đầu cười ngạo mạn, lộ ra tròng mắt bi thương hung hăng nhìn ông ta: " Đúng vậy! Là tôi hại hắn! Tôi đúng là muốn hắn chết! Hắn chết là đúng!"

" Cậu! Rốt cuộc cậu là ai? Đồ ác ma này!" Lâm Thế Hiên giận đến nổi cả người phát run.

Mặt Chris từ trên nhìn xuống, tiến tới gần mặt ông, tiếng nói trầm thấp cọt nhả: " Tôi mà là ma quỷ, vậy ông là cái gì? Lâm Thế Hiên? Ông vứt bỏ mẹ con tôi, để chúng tôi tự sinh tự diệt mà miệng nói dối sẽ rời bọn họ để cùng đi với chúng tôi? Lời hứa của ông quả thực không đáng một đồng! Ma quỷ ư, ông mới thật sự là ma quỷ!"

Lâm Thế Hiên thoáng chốc ngây ngẩn cả người! Cả người ông cứng ngắc nhìn lên người con trai tóc vàng trước mặt này, ông cái gì? Ông vứt bỏ mẹ con họ?! Chẳng lẽ, chẳng lẽ đây là Khoa Tư Đốn?! Là cậu con trai đã mất tích 20 năm—— Khoa Tư Đốn?

Sắc mặt ông như đen như đất, gắt gao nhìn gương mặt người con trai trẻ tuổi tuấn tú mà lãnh khốc trước mặt, muốn từ trên mặt hắn tìm kiếm chút bóng dáng của Khoa Tư Đốn.

" Ông còn nhớ rõ cái này không?" Chris lấy ra một khối ngọc phi thủy trong suốt đưa tới trước mặt ông.

Ánh mắt Lâm Thế Hiên lúc nhìn thấy ngọc phi thủy trước mặt hiện đầy tơ máu, thoáng chốc sợ ngây người. Miếng ngọc phi thủy này làm sao ông lại không nhớ rõ chứ? Đó chính là tận tay ông đưa cho Khoa Tư Đốn lúc 7 tuổi làm quà sinh nhật. Khoa Tư Đốn chính là con trai của ông và người tình Phù Y.

Một lúc lâu, ông chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập nước mắt, thanh âm run rẩy hỏi: " Cậu, cậu thật sự là Khoa Tư Đốn?"

Người con trai trẻ tuổi trước mặt này chính là người con thất lạc 20 năm Khoa Tư Đồn? Ông quả thực không thể tin được!

Chris bi thương cười khổ: ” Thật xúc động, ông còn nhớ rõ người con bị vứt bỏ này.”

” Khoa Tư Đồn.” Lâm Thế Hiên tay run run kéo tay hần. Chris vùng tay đẩy bàn tay già nua của ông ta ra.

” Đừng chạm vào tôi! Từ khi ông vứt bỏ mẹ con tôi ở sân bay, ông đã không còn tư cách động đến tôi nữa!” Mặt Chris tràn đầy hận ý. Qua nhiều năm như vậy, lúc hần và mẹ ở bên ngoài gặp phải bão tố phong ba thì ông ta ở đâu? Vì muốn hần có thể quên quá khứ, mẹ hần đã cố ý đổi tên từ “Khoa Tư Đồn” sửa thành ” Chris” . Từ đó trở đi, hần không có cha. Đứa trẻ có cái tên Khoa Tư Đồn trước kia đã chết.

” Ta không có! Ta không vứt bỏ con và Phù Y! Người mà ta vứt bỏ là vợ mình và Lập Phong!” Ông tràn ngập áy náy kích động.

” Ông nói láo! Tôi không tin!” Chris tức giận gào thét, đến tình trạng này rồi mà ông ta còn muốn lừa gạt hần?

Trong mắt Lâm Thế Hiên tràn ngập nước mắt: ” Ta không nói láo! Ngày đó ta bảo hai mẹ con ở sân bay chờ ta, ta về xử lý chuyện nhà rồi cùng hai người ra nước ngoài định cư. Nhưng trên đường đi tới sân bay, ta xảy ra tai nạn giao thông. Hôn mê nửa năm, sau đó bị liệt nửa người phải nằm trên giường. Cho đến tận bây giờ ta cũng không thể xuống đất bước đi được.”

Chris nghe ông nói vậy, cả kinh lùi về sau mấy bước. Sắc mặt tái nhợt một mảnh!

” Tôi không tin! Tôi không tin! Ông không cần nói dối nữa!” Hần lắc đầu, không thể tin được.

51. Chương 51

Cái chap này lâu thế là do bạn không thể tìm được cái tên tiếng anh cho bạn Chris..T_T

Chris nghe ông nói vậy, cả kinh lùi về sau mấy bước. Sắc mặt tái nhợt một mảnh!

“Tôi không tin! Tôi không tin! Ông không cần nói dối nữa!” Hần lắc đầu, không thể tin được.

” Tất cả những gì ta nói đều là sự thật. Ta muốn cùng hai mẹ con con bỏ trốn, ta đã đánh mất người nhà của chính mình. 20 năm qua, bọn họ coi ta như người chết, ta ở chỗ này để chờ chết. Không ai muốn tới thăm ta một lần. Coi như là vợ ta có đến, nhưng mỗi lần đến gương mặt luôn tràn đầy chán ghét cùng oán hận. Lập Phong còn không thèm tới thăm ta nữa! 20 năm qua, nó tới đây không quá 5 lần.....” Lâm Thế Hiên thương tâm khôn nguôi.

Ông biết, đây là báo ứng! Là trời cao trừng phạt ông! Ông vứt vợ bỏ con, không xứng làm người! Bất kể là đối với Lệ Như cùng Lập Phong, hay là đối với Phù Y cùng Khoa Tư Đồn, ông đều không chịu trách nhiệm! Ông thật đáng chết!

Nhưng vì sao nhiều năm như vậy, ông sống không bằng chết, trời cao lại không chịu chứa chấp mạng già này? Không để ông tìm chết một cách thống khoái? Là để ông lần nữa nhìn thấy mẫu tử hai người mà ông vẫn luôn nhớ thương trong lòng sao?

Chris căn bản không thể tiếp nhận kết quả này! Năm đó hần mới 7 tuổi, hần và mẹ ở sân bay chờ đã hơn nửa ngày trời cũng không đợi được ba ba tới. Về sau người tới lại là vợ ba ba —— Bạch Lệ Như! Người phụ nữ ác độc đó ở trước mặt bao nhiêu người trên sân bay đẩy mẫu tử họ, nói bọn họ là đồ mẫu tử không biết xấu hổ nhất trên thế giới. Bà ta muốn bọn họ cút khỏi Trung Quốc! Sau này không được phép trở lại! Cuối cùng còn gọi người bảo hộ ép mẫu tử họ lên máy bay.....

Đến tận bây giờ, hần còn nhớ rõ lúc ấy gương mặt thê lương của mẹ tràn đầy nước mắt..... hận ý trong lòng hần đã cất giấu thật sâu trong lòng, vẫn chờ đến ngày quay về báo thù!

Mà hiện tại, người đàn ông này nói với hần rằng hận ý trong lòng hần thật ra là ngoài ý muốn? Thật buồn cười! Hần cảm giác mình rất buồn cười!

Hần không cách nào tiếp nhận nỗi kết quả này! Hần không muốn tin tưởng sự thật này!

” Khoa Tư Đồn, nói cho ta biết, mẹ con hiện tại có tốt không?” Lâm Thế Hiên run rẩy hỏi. Ông lo sợ sẽ nghe được đáp án làm mình sụp đổ.

” Mẹ tôi rất tốt! Mẹ chưa từng sống tốt như giờ!”

” Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Chỉ cần bà ấy có thể sống tốt, ta an tâm.” Ông rất vui mừng gật đầu. Thật sự, chỉ cần bà ấy có thể sống tốt ông có thể nào cũng không đáng nói.

” Thì ra ông còn có thể quan tâm mẹ à?” Chris cười nhạt.

Đôi môi Lâm Thế Hiên run run, nhưng không cách nào nói nổi một câu. Ông hiểu Khoa Tư Đồn nhất định rất hận ông! Ông nguyện ý đón nhận tất cả hận ý của Khoa Tư Đồn, nhưng Lập Phong vô tội. Từ ngày bé nó đã không được cảm nhận ba ba yêu thương, bây giờ còn vì ông mà chịu mối hận! Ông cảm thấy rất có lỗi với Lập Phong.

” Khoa Tư Đồn, Lập Phong rốt cuộc là anh trai con. Con có thể bỏ qua cho nó không?” Lâm Thế Hiên cầu khẩn.

Chris vẻ mặt lạnh lùng, hung hăng đáp: ” Ông không có tư cách cầu xin tôi!”

” Nó là vô tội! Đứa nhỏ này cũng chịu không ít khổ sở. 20 năm qua, ta vẫn ở đây không hề có chút trách nhiệm của người làm cha. Thật ra nó cũng giống con, cũng đều trong hoàn cảnh thiếu hụt tình thương của cha mà lớn lên. Nếu như con hận ta, hãy đem tất cả nỗi hận phát tiết trên người ta. Hi vọng con không nên thương tổn nó!”

” Hừ! Các người đúng là phụ tử tình thâm, làm cho người ta cảm động à!” Mặt Chris tràn đầy vẻ khinh thường hừ lạnh.

Thấy ông lo lắng cho Lâm Lập Phong như thế, trong lòng Chris rất không vui!

” Bất quá, tôi nghĩ không cần tôi ra tay nữa. Xem ra hắn sẽ không qua nổi tối nay!” Chris cuồng ngạo cười to, ngọc bội cầm trong tay tùy ý ném đi, miếng ngọc bội trên không trung vạch qua một đường cong mỹ lệ, sau đó rơi xuống đất, lập tức vỡ thành mấy khối.

Khối ngọc bể tan tành, đồng thời phá vỡ hai trái tim tang thương..... Lâm Thế Hiên hiểu trái tim con trai ông cũng như mảnh ngọc bội đã vỡ, không cách nào vãn hồi.

-----oOo-----

Ở trong bệnh viện, những nhân vật quan trọng nhất của Lâm gia đang tụ họp chung một chỗ, chờ Lâm Lập Phong tỉnh lại. Anh đang trong phòng bệnh nguy kịch. Bác sĩ nói nếu như hôm nay không tỉnh lại, tánh mạng anh sẽ nguy hiểm.

Hạ Tử Tinh ngồi trên ghế ngoài phòng bệnh cúi thấp đầu, nắm chặt hai tay, đang đợi tin tức tốt. Vừa rồi mẹ chồng vào thăm Lập Phong, không biết tình hình Lập Phong thế nào?

Trong lòng cô rất khẩn trương! Xảy ra việc ngoài ý muốn hôm nay, ai cũng không thể đoán trước! Mà là vợ anh, cô phát hiện địa vị của mình nguyên lai lại thấp như vậy. Có rất nhiều người thân đã vào thăm, hết lần này tới lần khác không cho cô vào gặp chồng mình. Trái tim cô lo âu tựa như có ngàn vạn con kiến đang bò bên trong!

Lúc này, mẹ đi ra. Tất cả mọi người quây lấy bà hỏi thăm tình huống Lập Phong. Bà lắc đầu thể hiện. Mọi người thấy thế cũng rồi rít tránh ra. Lòng Hạ Tử Tinh càng lạnh hơn. Lập Phong vào phòng bệnh đã một ngày, nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại. Điều này làm tất cả mọi người rất lo lắng!

“Mẹ, con muốn vào thăm anh ấy một chút.” Hạ Tử Tinh cầu khẩn mẹ chồng. Cơ hồ cô đã khóc lên.

Bạch Lệ Như nhìn cô một chút, rồi cục gật đầu. Cô mau chóng bước vào phòng bệnh, vào thời khắc này, cô nghe thấy được bà thím nói: ” Lệ Như, cô ta mới gả vào Lâm gia thì tập đoàn Lâm Lập chúng ta liên tiếp phát sinh sự cố, hiện tại Lập Phong cũng xảy ra chuyện. Có phải hay mệnh cô ta không hợp Lập Phong không à?”

” Đúng vậy. Cô ta gả vào Lâm gia cũng nửa năm, bụng một chút tin tức cũng không có! Có phải là không thể có con không?” Một bà cô nói.

” Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy cô ta giống loại người không rõ ràng, minh bạch! Tôi nghĩ nên đi đổi chiếu ngày sinh tháng đẻ bọn họ?” Một vị bác tiếp lời.

Hạ Tử Tinh nghe vậy, nước mắt trào dâng. Cô thay y phục khử độc rồi ngồi vào đối diện Lâm Lập Phong, sắc mặt anh tái nhợt, lông mi dài nhắm chặt, trên mũi mang theo bọc dưỡng khí, anh an tĩnh nằm trên giường, im lặng, tĩnh mịch, giống như là chỉ ngủ thiếp đi. Cô cũng hi vọng anh chẳng qua là mệt mỏi quá mà ngủ thiếp đi, không phải là hôn mê thế này.

Cô và anh, mười ngón tay đan chặt, cô muốn truyền hơi ấm từ lòng bàn tay mình sang cho anh, cho anh hiểu rõ trái tim mình, cho anh hiểu tình cảm của mình đối với anh!

Thời gian lâu như vậy, cô vẫn chưa nói cho anh biết tình cảm của mình. Cô yêu anh, trong lúc vô tình cô đã yêu anh sâu sắc. Chẳng qua cô vẫn không dám thừa nhận!

Trên thế giới chuyện tiếc nuối nhất là khi người mình yêu không có ở bên, mới nhận ra mình yêu người ấy thật nhiều!

Những lời này nói rõ cô không có dũng khí yêu anh! Đến khi anh rời mình đi, mới phát hiện mình không cách nào xa cách anh!

Cô kéo tay anh áp trên mặt mình, nước mắt thương tâm từ mặt chảy xuống đến tay anh, giọng cô khàn khàn gọi anh: ” Anh mau tỉnh lại. Anh còn muốn ngủ tới khi nào?”

” Anh biết không? Tất cả mọi người rất lo lắng cho anh. Anh mau tỉnh lại đi! Lập Phong!”

” Em không thể không có anh! Anh biết không? Em yêu anh! Lập Phong! Em thật sự rất yêu anh! Anh tỉnh lại đi! Chỉ cần anh tỉnh lại, anh muốn em làm gì em cũng đáp ứng. Lập Phong, mau tỉnh lại!”

Cô cúi thấp đầu nhìn anh không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào, trong lòng lạnh băng. Người ta nói bệnh nhân hôn mê cần nhất là kích thích. Cô có thể kích thích anh một chút, có thể anh sẽ sớm tỉnh lại.

” Lâm Lập Phong! Anh tỉnh lại cho em! Nếu anh không tỉnh lại, em sẽ cùng Chris rời Trung Quốc! Từ nay về sau sẽ không trở về nữa! Anh nghe rõ chưa?” Cô cố ý kích thích anh, lời nói cũng càng tức giận. Nhìn anh vẫn không có phản ứng chút nào, giống như là người gỗ vậy. Cô vừa đau lòng, vừa khổ sở!

Cô lau nước mắt trên mặt, đau lòng nói: ” Nếu anh không tỉnh lại, em thật sự phải rời đi, vĩnh viễn không trở lại. Có thể, chúng ta thật sự hữu duyên vô phận. Quan hệ của chúng ta mới có cải thiện, anh đã biến thành như vậy. Lòng em nguội lạnh. Lâm Lập Phong, em đi.”

Cô hiểu, nếu Lập Phong không tỉnh lại, cô không thể ở lại Lâm gia nữa. Người Lâm gia sẽ bỏ qua cho cô sao?

Cô đau lòng cúi người đặt một nụ hôn trên mặt anh rồi xoay người rời đi. Bỗng nhiên, cô cảm thấy cánh tay từ phía sau kéo cô lại. Cô kinh ngạc xoay người nhìn, Lâm Lập Phong nằm trên giường mở to hai mắt tức giận nhìn cô chằm chằm. Tay anh run run tháo bọc dưỡng khí trên mặt xuống, tiếng nói còn yếu: ” Em..... em... cô nàng vô tình...!”

” Lập Phong!” Cô vừa mừng vừa sợ ôm anh: ” Anh rốt cục đã tỉnh! Anh rốt cục đã tỉnh!”

” Em thật vô tình! Anh mới xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, em đã muốn cùng Chris rời đi. Em là người vô tình vô nghĩa.....” Anh thở hổn hển chỉ trích cô.

Hạ Tử Tinh lập tức nhấn đèn cấp cứu, vui mừng trào nước mắt.

” Em không như vậy có thể kích thích được ý chí sức mạnh của anh không? Anh có thể nhanh như vậy tỉnh lại không?” Cô vừa chảy nước mắt, vừa cười.

” Em, em muốn cùng Chris rời đi không?” Thanh âm anh trầm khàn tức giận ép hỏi cô.

” Không! Em không rời đi!” Cô gục trên người anh ôm anh, vừa khóc vừa cười: ” Em cái gì cũng đều không đi! Em chỉ muốn cùng anh ở chung một chỗ!”

” Thật?”

” Thật. Thật.” Cô giương gương mặt tràn ngập nước mắt liều mạng gật đầu với anh.

Lâm Lập Phong đưa tay nhẹ nhàng mà chạm vào mặt cô, giúp cô lau nước mắt trên mặt.

” Anh hôn mê bao lâu rồi?”

” Một ngày một đêm.”

Lúc này, một đám bác sĩ vọt vào, phân công Lâm tiến hành kiểm tra toàn thân cho Lập Phong. Kiểm tra một phen, phát hiện anh đã không có gì đáng ngại mới để mọi người Lâm gia vào. Tất cả mọi người như ong vỡ tổ mà quây quanh Lâm Lập Phong, Hạ Tử Tinh lập tức chuyển qua vị trí cửa sổ, để nhường không gian cho những người thân Lâm gia khác. Cô hiểu mọi người rất lo lắng cho Lập Phong, tâm tình của họ đều giống nhau.

Cách đông đảo người thân, ánh mắt Lâm Lập Phong và Hạ Tử Tinh dịu dàng nhìn nhau giữa khe hở. Trong ánh mắt là thâm tình lặng lẽ, không cách nào nói nên lời, ở trong lòng cả hai chậm rãi khuếch tán.....

52. Chương 52

Vào một buổi sáng ôn dịu, Lâm Lập Phong ngồi dưới bóng cây xem tài liệu, Hạ Tử Tinh ngồi bên cạnh anh gọt táo. Nếu không phải Lâm Lập Phong bị thương, có thể ở nhà nghỉ ngơi, anh thật không có thời gian cùng cô ở vườn hoa thư giãn.

Giống như bây giờ, hai người họ sóng vai ngồi trong vườn hoa đọc sách, ăn chút điểm tâm, cuộc sống an nhàn như vậy, đây là lần đầu tiên trong suốt nửa năm qua khi bọn hắn kết hôn.

” Bánh ngọt.”

Một miếng bánh ngọt vừa lúc tới khóe miệng Lâm Lập Phong. Anh há to miệng nuốt xuống.

” Nước.”

Một chén nước lập tức hiện ra trước mắt anh, anh tùy tiện uống một hớp.

” Đưa mặt tới đây.”

Một gương mặt tuyệt mỹ lại gần sát anh, tròng mắt trong vắt tràn đầy nghi ngờ. Mặt anh nhu tình gần sát vào cô, đôi môi mỏng ẩm áp bao trùm lên đôi môi mềm mại đỏ tươi của cô. Hơi thở thanh sạch lập tức bao phủ cô. Anh nhẹ nhàng hôn môi cô, triền miên không dứt, thương tiếc nhiệt tình, cô bị lạc trong nhu tình của anh, cùng anh nhảy múa trong thế giới chỉ có tình yêu. Cô dịu dàng hôn đáp lại anh, trong lòng ngọt ngào mãn nguyện ngập tràn, nàng cô cảm thấy hạnh phúc trước đó chưa từng trải qua!

Anh chậm rãi buông cô ra, khuôn mặt cô đỏ bừng tựa vào lồng ngực anh thở dốc, anh thâm tình vẫn dừng đôi môi trên trán và tóc cô, mãn mê mùi hương mê hoặc lòng người trên người cô.

Cô nhắm mắt hưởng thụ thâm tình và nhu tình của anh, tình cảnh này, cô nguyện ý dùng tánh mạng đổi lấy, chỉ nguyện thời khắc tốt đẹp này có thể vĩnh viễn dừng lại.

Tiếng bước chân vang lên cắt đứt một khắc lãng mạn ẩm áp, Hạ Tử Tinh mở mắt từ Lâm Lập Phong trong ngực ngẩng đầu lên, thấy Ngọc tẩu vội vàng hướng bọn họ đi tới.

” Thiếu gia, thiếu phu nhân, lão gia, lão gia tới.” Ngọc tẩu thở hổn hển nhưng nhìn ra được giờ phút này bà rất vui vẻ. Bởi vì bình thường về mặt bà lạnh băng giờ lại mang nụ cười sáng lạn trên mặt.

Cả người Lâm Lập Phong cứng đờ, sự lạnh lùng lãnh đạm trên người anh đã biến mất từ lâu lại một lần hiện lên trên gương mặt tuấn mỹ như một vị thần Hy Lạp. Hạ Tử Tinh kinh ngạc nhìn anh, không hiểu tại sao ba đến thăm anh, anh lại có vẻ mặt như thế?

” Lập Phong.....” Hạ Tử Tinh có chút lo lắng kéo ống tay áo anh.

Anh đối với cô gật đầu không nói, kéo tay cô mềm mại mảnh khảnh bước vào phòng khách.

Khi hai người thấy Lâm Thế Hiên ngồi ở xe lăn, Hạ Tử Tinh rõ ràng cảm nhận được Lâm Lập Phong lạnh lẽo, không vui. Vì sao gặp người cha mình đã lâu không gặp anh lại có vẻ mặt như thế?

Chẳng lẽ anh cùng ba có hiểu lầm gì?

Lâm Thế Hiên thấy bọn họ xuất hiện, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười hiền lành. Nụ cười làm Hạ Tử Tinh thấy được chói mắt. Từ trong mắt ông, cô thấy tình thương của người cha rất nồng liệt.

Lại nhìn Lâm Lập Phong, đối mặt với vẻ mỉm cười hiền lành của ba mình là một khuôn mặt lạnh như băng.

”Lập Phong, thân thể của con khỏe không?” Trong tròng mắt hiền lành của Lâm Thế Hiên có một chút lo lắng. Mặc dù từ bên ngoài nhìn vào, Lâm Lập Phong thật giống như không có gì đáng ngại nhưng đáng sợ nhất chính là những vết thương không nhìn thấy.

”Tôi không sao.” Lâm Lập Phong rất bình thản, giống như đối mặt với một người xa lạ hỏi thăm.

”Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi.” Lâm Thế Hiên lại một lần nữa lộ ra nụ cười vui mừng, gạt đầu lia lịa.

”Ba ba, ngài cũng phải chú ý thân thể.” Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng nói với cha chồng.

Lâm Thế Hiên chuyển mắt nhìn con dâu, cô con dâu này mặc dù là người của công chúng nhưng thoát nhìn rất hiểu quy củ, rất hiền lành.

”Sức khỏe ta rất tốt.” Lâm Thế Hiên nhìn Hạ Tử Tinh hài lòng gạt đầu. Ông tin tưởng cô con dâu trẻ trung hiền lành này có thể mang đến hạnh phúc cho Lập Phong.

”Nếu không có việc gì, tôi cho người đưa ông trở về trại an dưỡng.” Lâm Lập Phong nói, sự vô tình làm Hạ Tử Tinh không khỏi nhíu mày. Cô kéo tay anh, mở to cặp mắt nghi hoặc nhìn anh.

Anh đối với cha mình vô tình như thế, cô rất không thích. Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh một cái thật sâu, từ trong mắt anh cô phẳng phát thấy được vẻ yếu ớt.

Lâm Thế Hiên nghe con trai lên tiếng tiễn khách, lòng như tiến vào hồ nước lạnh băng, cả người rét run. Ông hiểu Lập Phong không thích nhìn thấy ông, hận ý trong lòng anh đối với ông còn không tiêu trừ, cho dù chuyện đã qua 20 năm. Có thể là trong lòng Lập Phong, tổn thương ông để lại cho anh vĩnh viễn không thể tha thứ!

”Lập Phong!” Hạ Tử Tinh tức giận nhìn chằm chằm Lâm Lập Phong, nắm mạnh tay anh ra. Đi tới bên cạnh Lâm Thế Hiên, cô ôn nhu: ”Ba ba, ngài còn chưa tới nhà chúng con đứng không? Con dẫn ngài đi nhìn xung quanh.”

Lâm Thế Hiên thương tâm lộ ra nụ cười chua xót, gạt đầu với cô. Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh đẩy ba đi về phía vườn hoa. Trong tròng mắt đen nhánh lộ ra một tia lạnh lùng và đau đớn. Thống khổ trong lòng anh sẽ không có người nào hiểu được.

Từ năm 10 tuổi tận mắt thấy ba ba xảy ra tai nạn xe cộ, chính tai nghe được những lời vô tình của mẹ mới biết ba ba vì tình nhân và một đứa con khác muốn vứt bỏ mẫu tử họ, trái tim đứa trẻ 10 tuổi nhận phải sự tổn thương nghiêm trọng! Điều ấy đã trực tiếp bóp nát tim anh! Từ đó trở đi, trong lòng anh không hề có ba ba này nữa!

Bất kể 20 năm qua ba ba nằm trên giường ở trại an dưỡng, anh cũng không muốn đi thăm ông! Chỉ vì thấy ông, tim anh sẽ cảm thấy đau đớn không nói nổi, cảm thấy vô cùng áp lực.

Hạ Tử Tinh đẩy xe lăn đi tới vườn hoa. Bây giờ là đầu xuân, trong vườn hoa nở rộ các loại hoa đầy màu sắc, hương thơm xông vào mũi. Đối mặt với những đóa hoa tươi đẹp như thế, Lâm Thế Hiên lại không có tâm tư thưởng thức.

”Ba ba, thân thể ngài không có gì đáng ngại chứ?” Hạ Tử Tinh thân thiết hỏi thăm Lâm Thế Hiên, khoe miệng là nụ cười ôn nhu ngọt ngào.

”Thân thể ta đã tốt hơn. Mấy năm trước nằm ở trên giường, bây giờ có thể ngồi xe lăn, ta đã đủ hài lòng.” Lâm Thế Hiên bất đắc dĩ than thở. Đây là báo ứng do ông đã vứt bỏ vợ con.

Hạ Tử Tinh ngồi xuống băng đá bên cạnh ông, cười híp mắt hỏi: " Thân thể ba tốt vậy sao không trở lại cùng mẹ? Nhiều năm như vậy, mẹ một mình hẳn là rất tịch mịch."

Lâm Thế Hiền cười khổ, " Bà ấy không hi vọng ta trở về cùng chung sống. Bà ấy thấy ta liền không thoải mái!"

" Ba, tại sao như vậy? Con nghĩ mẹ cũng muốn sống cùng ba."

" Nếu như con biết năm đó ta đối xử với bà ấy thế nào, con cũng sẽ không như vậy, Tử Tinh." Trông mắt Lâm Thế Hiền già nua nhìn về phía xa, nhớ tới chuyện tình xa xôi.....

Sau khi Hạ Tử Tinh tiễn ba chồng về, cô lên tầng hai tìm Lâm Lập Phong ngay. Khi cô mở cửa phòng ngủ, thấy Lâm Lập Phong nghiêng người tựa vào cửa sổ thủy tinh, thần sắc cô đơn lạnh lẽo.....

Gió mát khe thổi lật phất mái tóc đen, vài lọn tóc rủ trên mặt anh theo gió tung bay bay phất phơ, làm anh thoát nhìn thêm ngạo mạn càn rỡ, lại càng thêm khó hiểu.

Lời của ba chồng làm trái tim cô đau đớn! 20 năm đau khổ cô độc đã rèn rũa cho người đàn ông này sự vô tình cùng kiên nghị. Không trách được anh làm người ta cảm giác xa cách, không cách nào lại gần.

" Lập Phong....." Cô thấp giọng gọi anh.

Anh quay đầu lại nhìn cô, trong tròng mắt ngăm đen cất dấu đau đớn cùng yếu ớt.

Cô chậm rãi đi tới trước mắt anh, đưa đôi mắt trong suốt đẹp đẽ thâm tình nhìn anh. Trên mặt anh có vẻ mặt chịu đựng làm cô không khỏi đau lòng. Cánh tay mềm mại trắng trẻo nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt lạnh lẽo của anh, cô rất muốn xoa hết đau đớn trong lòng anh.

Anh kéo tay cô đặt ở khoe miệng thâm tình hôn, sau đó kéo cô vào lòng. Thật chặt... thật chặt ôm lấy cô. Giống như một người sắp chết chìm trong nước nắm chặt tấm cứu mạng!

Anh phát hiện mình không cách nào buông cô ra được! Nếu như mất đi cô, anh cảm giác mình sẽ biến thành một cái xác không hồn, từ nay về sau không còn có linh hồn nữa!

" Đừng rời xa anh! Không được phản bội anh!" Tiếng nói của anh trầm thấp tràn ngập sự đau đớn, lặng lẽ chảy vào nơi sâu thẳm trong trái tim mềm mại của cô, làm rung động tâm can cô!

Tay cô ôm anh càng chặt hơn, đem khuôn mặt yêu kiều chôn sâu trong ngực anh.

" Em sẽ không! Em sẽ không rời khỏi anh! Sẽ không phản bội anh! Cả đời sẽ không!" Cô đau lòng cực điểm ôm chặt anh, nước mắt thương tâm chảy xuống gương mặt.

" Yêu anh không?" Anh bỗng nhiên thấp giọng hỏi.

Cả người cô sửng sốt, nhắm mắt lại, ở trong lòng ngực anh đáp: " Có! Em yêu anh!"

Sau đó cô nghe thấy anh nhẹ nhàng thở dài, cảm nhận hai cánh tay anh ôm cô chặt hơn nữa. Bọn họ dính sát vào nhau, cơ hồ gió thổi không lọt qua. Anh giống như muốn đem cô khảm vào trong cơ thể, ôm cô đến cơ hồ không cách nào hô hấp được.

" Cả đời anh cũng không buông em ra! Tử Tinh." Thanh âm anh trầm khàn hứa hẹn. Cô nghe được thâm tình sâu đậm từ trong lòng anh.

Ở trong lòng ngực ấm áp của anh, cô cảm động đến nước mắt hạnh phúc chảy ra.

Yêu, là cách dễ dàng nhất khiến người ta đánh mất chính mình! Yêu phải người đàn ông như anh, ngay cả năng lực phản kháng cô cũng không có!

Cô giống như con kiến trên tay anh, chỉ cần anh nhẹ nhàng vuốt ve nhất định cô sẽ tan xương nát thịt! (táo: đang ngọt ngào, tự dưng đến cái câu con kiến này??? Tụt cả hứng!!)

Nhưng vì yêu anh, cô nguyện ý mạo hiểm, nguyện ý lấy hạnh phúc đời mình đổi lấy quyền luyến cả đời anh!

Anh thương tiếc tình tế hôn mái tóc cô, cái trán của cô, mặt, mũi cô, cuối cùng rơi vào đôi môi mềm mại của cô.

Khi bốn cánh môi chạm nhau, cả hai đều không hẹn mà cùng cảm thấy như có một dòng điện kịch liệt ở trong thân thể chạy qua, họ run người, càng thêm ôm chặt đối phương.

Đôi môi mỏng của anh ôn tồn hôn môi cô, muốn mượn đôi môi truyền đạt ý nghĩ yêu thương nồng đậm tận đáy lòng mình. Anh yêu em! Thật sự yêu em!

Nhưng thân tình vút bỏ, tình cảm thương tổn đã làm anh không cách nào mở miệng nói tiếng yêu! Tình yêu dành cho cô tuyệt đối là chân ý thật lòng! Chẳng qua là khó lòng mở miệng nói tiếng yêu cô mà thôi.

Cô nàng mơ hồ này có hiểu tình yêu anh chôn dấu đáy lòng không?

53. Chương 53

Hôm nay là buổi trình diễn thời trang của Nại Nhĩ Tư. Trong hội trường buổi trình diễn thời trang đang để một bụi sân khấu chữ T cao 3 mét. Dù loại sắc đèn, ánh đèn nê ông đều chiếu lên sân khấu T nhanh chóng phát ánh sáng chói lọi giống như ban ngày.

Ở phía sau sân khấu, các người mẫu và nhân viên đều đang làm việc, bận rộn tới lui, tạo nên cảnh tượng khí thế ngất trời.

Buổi trình diễn thời trang đã bắt đầu. Tất cả mọi người chuẩn bị kĩ công tác cuối cùng. Không khí cũng lộ ra vẻ khẩn trương!

”Lệ, mau mang giày tới cho Tử Tinh.” Chị Lý phụ trách y phục đang giúp Hạ Tử Tinh sửa sang lại y phục, lớn tiếng gọi cô nàng hậu cần Lệ.

Lệ liếc mắt lạnh lẽo nhìn Hạ Tử Tinh một cái, đi vào trong phòng để giày. Cô liếc mắt thấy đôi giày xăng-đan thủy tinh xinh đẹp đặc biệt chế tạo cho Hạ Tử Tinh. Vì muốn Hạ Tử Tinh thật sáng rõ nổi bật, Chris đã mời một nhà thiết kế Italy nổi tiếng đến thiết kế giày cho cô ta. Toàn bộ thế giới chỉ có một đôi duy nhất!

Thấy Chris để ý Hạ Tử Tinh như thế, trong lòng Lệ tràn đầy chán ghét, bất mãn.

Vì sao Hạ Tử Tinh – một bông hoa đã có chủ lại có thể mời gọi nam nhân ưu tú như vậy thích nàng ta? Cô thật không rõ! Hạ Tử Tinh chỉ bất quá xinh đẹp một chút, nổi danh một chút xiu mà thôi, vì sao mọi tên đàn ông đều trước sau theo đuổi đến tận cùng không buông?

Hạ Tử Tinh rốt cuộc có mị lực gì?

Cô nhìn chằm chằm đôi giày xăng-đan xinh đẹp của Hạ Tử Tinh, thật ra cô cũng rất thích nó. Vì sao cô không phải là Hạ Tử Tinh? Vì sao cô không được Chris thích?

Cô đổ kị xô chân mình vào đôi giày nhưng không cách nào đi vừa, giày quá nhỏ, chân lại quá lớn.

Thật ghê tởm! Cô ném đôi giày đi! Sau đó nhìn thấy con dao trên bàn, trong mắt thoáng chốc chớp động lên quang mang khác thường.....

Âm nhạc mười phần sống động vang dội toàn hội trường, ánh đèn đèn nê ông trên sân khấu hội tụ tại một chỗ, trọng tâm là Hạ Tử Tinh. Cô dẫn đầu đoàn người mẫu mặc trang phục của Nại Nhĩ Tư chậm rãi lên sàn diễn, phong thái tự tin, quyền rũ.

Cô mỉm cười, thân thể, phong thái, ánh mắt tinh linh chuyển động, không khỏi hấp dẫn tất cả mọi người ở đây. Ánh đèn loang loáng trên người cô không ngừng lóe sáng, nổi lên không dứt. Đứng trên sàn diễn, khí chất của cô, mỗi cái nhìn mảy may nụ cười cũng không ai sánh bằng! Cô có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại!

Chris ngưng mắt nhìn Hạ Tử Tinh kiều diễm, tròng mắt bích lục như nước hiện lên tia sáng không ngôn ngữ nào nói nên lời. Một cái nhìn mảy may, một nụ cười của Hạ Tử Tinh cũng làm đáy lòng hắn rung động sâu sắc, hắn cảm thấy trái tim mình như bị thiêu đốt, hành động của cô, nụ cười của cô, đều làm cho hắn động tâm không dứt.

Mới đầu, hấn tiếp cận cô, trên cột cô chỉ vì trả thù, muốn nhục nhã Lâm Lập Phong. Nhưng hiện giờ trái tim hấn cũng không cách nào tiên đoán được mình sẽ vì cô mà luân hãm, vì cô như thiêu đốt, là do hấn đã không lường trước.

Cô là vợ của Lâm Lập Phong thì sao? Chị dâu? Trong đầu hấn hiện lên danh xưng này, hấn không khỏi lộ ra nụ cười tà ác, trong lòng hấn chưa từng coi Lâm Lập Phong là anh trai, Hạ Tử Tinh sao có thể là chị dâu hấn được?

Thật đúng là buồn cười! Chị dâu? Anh trai? Hấn quả thực khinh thường! Lâm Lập Phong cũng xứng làm anh trai hấn?

Buổi trình diễn thời trang này đã thành công mỹ mãn! Sau khi cảm ơn lần cuối, Hạ Tử Tinh cùng đoàn người mẫu trở về phía sau sân khấu. Lúc về phía sau, đôi giày cô đi bỗng ” cộp ” một tiếng bị gãy đứt, vì trọng tâm không vững nên cô bị rơi từ bục chữ T cao ba mét xuống đất. Nhất thời, mắt cô như nhìn thấy ánh sao tràn đầy, ngã gục trên mặt đất.

Nhân viên phía sau sân khấu và các người mẫu khác kinh hoảng chạy tới đỡ cô dậy. Thân người cô mềm nhũn tựa vào băng ghế ngồi nghỉ, đầu rất choáng váng.....

” Chị không sao chứ? Tử Tinh.” Mọi người lo lắng hỏi thăm cô, mọi ánh mắt đổ vào gương mặt tái nhợt của cô.

Cô lắc đầu, có cảm giác muốn nôn mửa. Bỗng nhiên, cô cảm thấy bụng đau đớn, hạ thể như có một cỗ ầm ập chảy ra.

” Tử Tinh, trên váy của cô có máu!” Một người mẫu kinh hoảng kêu lên.

Tất cả mọi người nhìn về phía cô người mẫu đó chỉ, thoáng cái tất cả mọi người sợ ngây người. Lúc này Hạ Tử Tinh cảm thấy bụng đau đớn hơn. Cô khom người ôm bụng mình, nhẩn nhẩn chịu đựng đau đớn.

Bỗng nhiên Chris đẩy đám người tránh ra, ôm lấy Hạ Tử Tinh, nói với tài xế bên cạnh: ” Mau, mau đi lái xe, chúng ta đưa Tử Tinh đến bệnh viện.”

Hạ Tử Tinh ngã vào vai Chris, đau đớn mê man làm cả người cô vô lực, rồi cô ngất đi.

Từ trong một mảnh mù sương tĩnh lại, Hạ Tử Tinh phát hiện bản thân mình đang nằm trong bệnh viện, trên tay còn có ghim châm thật dài treo ngược. Cái mũi nhạy cảm lập tức ngửi thấy mùi thuốc sát trùng làm cô chán ghét.

Cô không khỏi cau mày!

Cô giật mình, bụng lại truyền tới cơn đau mơ hồ, cô rên rỉ một tiếng.

Chris nghe thấy tiếng cô, lập tức phục hồi tinh thần. Hấn bước nhanh tới bên người cô, trong đôi mắt màu bích lục tràn ngập ân cần: ” Em cảm thấy thế nào? Không sao chứ?”

” Tôi làm sao...”

” Em đang mang thai, biết không?” Giọng nói Chris tràn ngập trách cứ. Cô nàng này lại không để tâm đến thể!

” Tôi mang thai?” Cô kinh ngạc đưa tay đặt trên bụng mình. Cô mang thai! Cô rốt cục mang thai! Đáy lòng lúc này tràn đầy vui sướng. Cô cùng Lập Phong rốt cục đã có con của mình.

Nhưng, cô vừa bị ngã, hơn nữa còn chảy máu, cái thai không sao chứ?

Trong lòng cô cả kinh! Cô muốn ngồi dậy, lập tức Chris cứng rắn ấn cô nằm xuống.

” Em không nên lộn xộn! Bác sĩ nói em phải tĩnh dưỡng.”

” Tôi, thai nhi? Nó không sao chứ?” Hạ Tử Tinh bắt được tay Chris gấp gáp hỏi.

” Không có chuyện gì.” Hấn thở dài một hơi, ” Em mới mang thai 40 ngày, còn rất yếu, em phải nghỉ ngơi nhiều vào.”

Cô nghe lời hấn, trong lòng lập tức dịu đi nhiều. Hoàn hảo, em bé vẫn còn. Cô thân thiết vuốt ve bụng mình, em bé mới có 40 ngày thôi, là cô mới mang thai.

40 ngày, trong đầu cô nhớ lại 40 ngày trước.....

Thoáng chốc, mặt cô đại biến! 40 ngày, 40 ngày không phải là khoảng thời gian hôm cô uống rượu say? Buổi tối cô uống rượu say đó, cô cùng hấn..... thân nhiệt cả người như bị hút hết, trong phút chốc cô cảm thấy thân thể lạnh băng!

Cô giương mắt nghi ngờ nhìn Chris. Có thể không? Có thể là của mình và hấn sao? Cả người cô nổi da gà! Không! Không thể! Làm sao có thể? Đứa nhỏ này nhất định là của Lập Phong! Sao có thể là Chris?

Nhưng mới 40 ngày, cùng đoạn thời gian kia rất gần a! Làm sao bây giờ? Nếu như con là của hấn, cô nên làm gì bây giờ?

Nếu như mười tháng sau cô sinh ra một em bé tóc vàng mắt xanh, cô phải làm sao bây giờ? Sao cô có thể đối mặt với Lập Phong? Cô sao có thể đối mặt với mọi người? Đối mặt với chính bản thân mình?

Sức lực trên người trong một thoáng rút ra cạn kiệt. Cả người cô rời rạc, lộ vẻ rất chán chường.

Chris nhìn ánh mắt kỳ lạ của cô, không hiểu hỏi: " Em sao vậy?"

Hạ Tử Tinh nuốt nuốt nước miếng, cẩn thận hỏi Chris: " Anh đang hoang nói cho tôi biết, đêm đó tôi uống rượu say, chúng ta rốt cuộc có phát sinh quan hệ hay không?"

Chris thoáng chốc ngây ngẩn cả người. Qua một hồi lâu, đôi môi mỏng lộ ra nụ cười tà ác cực độ: " Sao vậy? Em hoài nghi bé con trong bụng là của anh?"

Người phía ngoài đang muốn vào thoáng chốc dừng lại ở cửa. Người đó ngây người đứng nơi đó, không nhúc nhích, thậm chí không dám thở mạnh.

Hạ Tử Tinh cúi thấp đầu, cắn môi dưới, không nói tiếng nào. Dĩ nhiên cô không hi vọng đứa con là của hấn! Nhưng cũng rất khả nghi.

Cô rất mong hấn sẽ nói, đêm đó bọn họ thật sự không phát sinh chuyện gì!

" Ha ha ha....." Chris bỗng nhiên ngửa đầu cười to: " Thật buồn cười! Vợ của Lâm Lập Phong lại mang thai con của tôi! Thế giới này cũng quá bi ai a!"

Người đứng ngoài cửa, cả người chấn động, trong mắt phát ra hận ý nồng đậm!

Mặt Hạ Tử Tinh nhất thời trắng bệch! Tên ma quỷ này! Hấn lại cười được? Hấn cao hứng như vậy?! Quả thực quá ghê tởm!

Cô hung hăng cắn môi dưới của mình, không để thân thể mình phát run. Cô khó nhọc nhắm mắt lại, không muốn tiếp nhận hiện thực tàn khốc!

Chẳng lẽ, đêm đó bọn họ thật phát sinh quan hệ? Đứa bé này..... thật có thể là con hấn.....

Nghĩ đến đây, lòng cô như bị đao cắt! Vì sao trời cao hành hạ cô như vậy? Vì sao?

Bỗng nhiên, bàn tay to dài của hấn đặt trên bụng cô, tàn nhẫn nói với cô: " Anh thật tốt hy vọng bé con mau mau ra đời! Không biết có tóc vàng mắt xanh giống anh không?"

Hạ Tử Tinh nhất thời mở to mắt, tức giận đẩy tay của hấn: " Anh nói láo cái gì?! Nó là con của tôi và Lập Phong! Đừng chạm vào nó!"

Đôi mắt tà mị của Chris nhìn cô, " Bé con cũng có thể là con của hai chúng ta a! Em yêu."

" Anh dứt! Mau dứt cho tôi!" Hạ Tử Tinh tức giận từ trên giường ngồi dậy. Đôi mắt to tròn quầng rử vô hạn đã trở thành hai ngọn lửa mênh mông thiêu đốt. Ánh nhìn nóng rực như muốn thiêu chết hấn!

" Trông em rất hận anh đó! Bảo bối." Mặt Chris tràn đầy châm biếm.

” Tôi dĩ nhiên hận anh! Hận anh chết đi được! Đồ ác ma! Anh phá hủy hạnh phúc cả đời tôi! Mau cút đi! Từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!” Lửa giận đỏ rực ánh lên trong mắt cô, cô tiện tay cầm lấy cái chén bên cạnh giường ném hất.

Chris nghiêng người tránh sự công kích của cô.

” Hắc hắc, em thật tàn nhẫn! Người Trung Quốc không phải có câu? Một đêm vợ chồng trăm năm ân nghĩa sao! Chúng ta dù sao cũng đã là vợ chồng một đêm, em tàn khốc với anh như vậy cũng thật là quá đáng?” Chris thể hiện dáng vẻ lưu manh.

” Anh cút đi cho tôi!” Hạ Tử Tinh oán giận gào thét, nước mắt thương tâm nhục nhã lập tức tràn đầy gương mặt.

Chris nhìn cô thương tâm rơi lệ, bỗng nhiên sinh ra lòng trắc ẩn. Làm cô khổ sở như vậy vốn không phải chủ ý của hân.

” Được rồi. Em đừng lộn xộn. Nằm xuống nghỉ đi. Tức giận như vậy không có lợi cho thai nhi.” Hân đỡ lấy, muốn dịu cô nằm xuống nghỉ ngơi.

Cô đẩy ra hân: ” Đừng có dùng tay bẩn thỉu của anh chạm vào tôi! Nếu như là con của anh, tôi thà để nó biến mất!”

54. Chương 54

Cô đẩy ra hân: ” Đừng có dùng tay bẩn thỉu của anh chạm vào tôi! Nếu như là con của anh, tôi thà để nó biến mất!”

” Em, em nói cái gì?!” Chris nheo ánh mắt nguy hiểm nhìn cô.

” Tôi cho anh biết, nếu như là con của anh, lập tức tôi sẽ bỏ đi không chút lưu tình!” Lời của Hạ Tử Tinh lạnh lẽo vô tình, trông mắt lạnh cơ hồ kết thành băng.

Chris cả người chấn động! Không ngờ cô lại quá đáng như thế!

” Em chán ghét tôi đến vậy?” Chris tức giận chất vấn cô.

” Đúng ! Tôi căm thù anh!” Hạ Tử Tinh không sợ hãi nhìn thẳng vào hân. Cô bây giờ như một con sư tử đang nổi điên. Vừa điên cuồng, vừa sắc lạnh lại rất mê hoặc!

Hân hít một hơi thật sâu, cố gắng không để mình nổi giận với cô, lạnh lẽo nói: “Được! Nếu em không thích, em cứ phá bỏ cái thai đi! Em là người mẹ không có tình thương yêu nhất tôi từng biết, người mẹ vô tình nhất, máu lạnh nhất!”

Hạ Tử Tinh quay mặt đi, lạnh lùng không liếc nhìn hân một cái.

” Nhưng tôi phải nhắc nhở em, không nên làm chuyện sẽ khiến bản thân mình hối hận! Đó dù sao cũng là một sinh mạng còn sống! Em thật sự bỏ được?” Thanh âm của hân nghiêm nghị, tràn ngập tức giận.

” Chuyện của tôi không cần anh quản! Chỉ cần anh cách xa tôi ra, tôi sẽ rất cảm kích!”

” Được! Như em mong muốn! Sau này tôi sẽ không quan tâm đến em! Em tự giải quyết cho tốt đi!” Hân nói xong, tức giận xoay người rời đi.

Hạ Tử Tinh nhìn bóng dáng hân từ từ biến mất, rót cục nước mắt không kiềm chế được rơi như mưa. Cô che miệng mình lại, cố gắng không để mình khóc thành tiếng. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu đứa bé trong bụng là của Chris, cô nên làm gì bây giờ? Đứa bé kia tuyệt đối sẽ phá hủy hạnh phúc của cô!

Không được! Đây chính là cốt nhục trong bụng cô! Làm sao cô có thể từ bỏ?

Vừa rồi ở trước mặt Chris lạnh lùng vô tình như thế chẳng qua là cô nhất thời nói nhảm thôi. Cô sao thể vứt bỏ được? Cô chờ đợi bé lâu như vậy mới chờ được, nhưng cha của bé có thể không phải là Lâm Lập Phong mà cô yêu thương!

Cô làm sao chịu nổi? Có trăm miệng cũng không thể bào chữa! Cô nên giải thích cho Lập Phong thế nào? Anh liệu có tha thứ cho cô không?

Không! Không! Cô lắc đầu! Với tính cách cương trực nóng nảy của Lập Phong, cả đời anh cũng sẽ không tha thứ cho cô! Cô nên làm gì bây giờ? Có ai có thể nói cho cô biết cô nên làm thế nào mới tốt đây?

Nếu mười tháng sau, cô sinh ra một em bé tóc vàng mắt xanh, cô nên làm gì? Cô đặt tay trên bụng mình, con à, con nói ẹ biết, mẹ phải làm gì mới tốt đây? Nước mắt cô như vòng châu bị đứt, từng hạt trượt xuống.

Em bé, lưu lại? Hay là bỏ đi? Nội tâm cô bị dày vò!

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, Lâm Lập Phong mang theo vẻ mặt khẩn trương đi vào. Thấy khuôn mặt Hạ Tử Tinh tràn nước mắt, trái tim anh không khỏi căng thẳng.

Anh cầm khăn giấy trên bàn nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt trên mặt, khuôn mặt anh tràn đầy lo lắng hỏi: “Có phải rất đau không? Anh nghe nói em bị ngã từ bục chữ từ T, em định hù chết anh sao?”

Hạ Tử Tinh giương khuôn mặt tràn đầy bi thương, đôi môi lay động: ” Lập Phong, em phải nói cho anh biết.....” .

” Ừ? Nói cho anh biết cái gì?” Lâm Lập Phong nhướng lông mày, nghi hoặc nhìn cô.

” Em..... em.....” Lời nói tới đầu môi nhưng cô không cách nào mở miệng nói ra được. Chẳng lẽ cô phải nói cho Lâm Lập Phong, cô đã mang thai mà đó có thể không phải là con anh?

Đôi môi cô run rẩy, không cách nào nói ra tiếng. Nước mắt lần nữa tràn ra! Cô cúi thấp đầu, mái tóc đen dài rủ xuống hai bên, che dấu khuôn mặt đang bị đau đớn giằng xé.

” Em sao vậy? Tử Tinh.” Lâm Lập Phong đưa tay muốn chạm vào mặt cô, cô bỗng nhiên ôm chặt lấy anh, áp mặt mình vào lồng ngực anh. Cô không muốn anh nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của mình.

Giờ này khắc này, nội tâm cô vô cùng đau khổ và mâu thuẫn, không ai có thể hiểu được.

Cái thai này làm cô tan nát cõi lòng, nên xử trí thế nào đây? Hay là, cô dấu Lâm Lập Phong, sau đó lén phá bỏ nó.....

Vừa nghĩ tới việc sẽ mất đi đứa con trong bụng, lòng cô đau khổ không chịu nổi như bị dao cắt! Ai có thể nói cho cô biết? Cô nên làm gì bây giờ?

Lâm Lập Phong dịu dàng vuốt ve mái tóc mềm nhẵn của Hạ Tử Tinh, cô yếu ớt khiến anh đau lòng. Anh thật giận mình! Giận mình hôm nay không thể có mặt ở đó!

Anh vì công việc mà bỏ qua cô, sự quan tâm của anh đối với cô chưa đủ! Sau này anh sẽ dành nhiều thời gian hơn cho cô, ở bên chăm sóc cô.

Bỗng nhiên một thanh âm lạnh lùng vang lên: ” Bệnh nhân, cô mau nằm xuống. Hiện tại cô không thích hợp ngồi quá nhiều.”

Hạ Tử Tinh chậm rãi buông Lâm Lập Phong ra, thấy một bác sĩ từ cửa phòng đi vào, giúp cô sửa gối ý bảo cô nằm xuống.

Hạ Tử Tinh từ từ nằm xuống, bác sĩ giúp cô kéo chăn đắp.

” Cô phải đặc biệt chú ý! Cái thai hiện tại mới được 40 ngày, thân thể cô vô cùng suy yếu. Hôm nay cô lại bị té ngã. Mang thai bốn tháng đầu cần nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Lời nói của bác sĩ làm Lâm Lập Phong há to miệng. Mang thai? Tử Tinh mang thai? Bỗng nhiên vui mừng, anh nắm tay Hạ Tử Tinh kích động hỏi: ” Tử Tinh, em có thai?”

Đôi mắt gần như trong suốt của Hạ Tử Tinh giương lên nhìn Lâm Lập Phong, môi mím thật chặt. Cô không muốn cho anh biết, nhưng cô hiểu giờ thì không cách nào che dấu được chuyện này.

” Đúng vậy, vợ anh mang thai đã được 40 ngày. Trong khoảng thời gian này rất nguy hiểm, anh cần chăm sóc thật tốt cho cô ấy.” Bác sĩ nhắc nhở Lâm Lập Phong.

” Tử Tinh.....” Khuôn mặt anh tràn đầy nhu tình, hưng phấn nói: ” Chúng ta rốt cục có con của mình rồi.”

Hạ Tử Tinh nhìn vẻ mặt tươi cười của Lâm Lập Phong, nỗi đau khổ trong nội tâm cô lan truyền.

” Sao vậy? Em không vui sao?” Anh nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của cô, có chút kỳ lạ. Không phải cô cũng rất chờ mong có con sao? Bây giờ cô lại như mất hứng?

” Không, em rất cao hứng.” Khuôn mặt cô lộ ra tia cười cứng ngắc.

Anh vuốt ve khuôn mặt mềm mại của cô, vẻ mặt chờ đợi hỏi: ” Anh đang suy nghĩ về hình dáng của con. Tử Tinh, em nghĩ con sẽ giống ai? Có thể có đôi mắt đẹp của em, thân hình cao lớn của anh không?”

Hạ Tử Tinh nghĩ tới hình dáng em bé, cả người nổi da gà. Trong đầu lập tức hiện ra mái tóc lóng lánh của Chris, đôi mắt Bích Lục như hồ nước..... không! Không thể! Tại sao lại nghĩ tới hần chứ?

Đứa bé này là con của cô và Lập Phong ! Không phải là của Chris! Nhất định không phải! Nhất định không phải!

Cô nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ tiếp chuyện về em bé.

” Em mệt sao?” Bàn tay anh xoa xoa trán cô, Hạ Tử Tinh mở to ánh mắt mê hoặc nhìn Lâm Lập Phong.

Có loại vọng động lần nữa xông lên đầu! Nếu như, nếu như, cô thăng thần với anh, liệu anh có tha thứ cho cô không? Anh có tiếp nhận đứa bé này không?

Đột nhiên, cô cảm giác mình rất buồn cười! Làm sao có thể? Cho dù Lâm Lập Phong có thể tha thứ sai lầm của cô, nhưng anh làm sao có thể tiếp nhận một đứa bé tóc vàng mắt xanh đây?

Đó không phải là tỏ rõ cho thiên hạ thấy vợ anh hồng hạnh xuất tường sao? Hơn nữa, người tình còn là một người ngoại quốc!

Trên mặt cô lộ ra nụ cười lạnh. Cô cũng quá ngây thơ, quá u mê rồi!

Từ bệnh viện về nhà, Hạ Tử Tinh vẫn nằm trên giường nghỉ ngơi. Kể từ khi Lâm Lập Phong đem chuyện cô có thai nói ẹ biết, người của Lâm gia nối nhau đến thăm cô không dứt.

Từ ông bà nội đến những vị thím, bác, một đám người tới thăm hỏi cô, thuận tiện tặng rất nhiều lễ vật quý giá.

Bà nội đem miếng ngọc Phật đeo trước ngực cô, nói với cô: ” Cháu hãy vì Lâm gia ta sinh con nối dõi, vì Lập Phong sinh một em bé mập mạp.”

Nước mắt của cô lại lần nữa tuôn trào. Cô cũng rất hi vọng! Cô đã yêu sâu sắc người đàn ông này, cô cũng hi vọng vì anh sinh một đám con cái, nhưng em bé trong bụng cô là của ai còn là một ẩn số chưa biết!

Sự đau khổ này phải làm sao mới có thể thoát khỏi đây? Cô bi thương, tâm tình đầy mâu thuẫn!

Đối mặt với một Lâm gia hoan hỉ vô cùng, đối mặt với Lâm Lập Phong đầy dịu dàng, trái tim cô lại rất lạnh lẽo.

Lâm Lập Phong đẩy cửa phòng ra, thấy Hạ Tử Tinh nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền nhìn ngoài cửa sổ, vẻ mặt lạnh lẽo.

Cô nhất định rất buồn bực! Lâm Lập Phong nhìn bộ dáng này của cô, khóe miệng khẽ nhếch lên. Anh đi tới bên người cô mà cô vẫn không phát hiện ra. Xem ra gần người khá nghiêm trọng!

Anh nhẹ nhàng mà đứng bên cạnh, hôn một cái lên mặt cô, làm Hạ Tử Tinh giật mình. Vừa chuyển ánh mắt nhìn lại Lâm Lập Phong cặp mắt tràn đầy nụ cười, ” Sao vậy? Rất buồn bực à?”

” Ừ.” Cô mềm giọng đáp một tiếng.

Anh mở tủ quần áo lấy ra một chiếc áo dài, đỡ cô từ trên giường dậy giúp cô mặc vào. Sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cô, “Anh dẫn em ra vườn hoa hít thở không khí.”

Cô nhìn anh, sự nhu tình tràn ngập đáy lòng, cô phát hiện dạo gần đây anh quan tâm săn sóc cô hơn rất nhiều.

Lâm Lập Phong ôm cô trong vườn hoa, cô cuốn người lại trong ngực anh không muốn ngẩng đầu lên.

” Sao thế? Tâm tình không tốt?” Tiếng nói của anh nhẹ nhàng vang lên bên tai cô. Có phải do mấy ngày qua họ hàng thân thích đến thăm quá đông quấy rầy cô nghỉ ngơi không? Anh phải nói chuyện với mẹ mới được.

Anh nói ẹ biết việc Tử Tinh mang thai chỉ là muốn để mẹ yên tâm, sau này không cần tìm Hạ Tử Tinh gây phiền toái, anh không nghĩ tới cả một đám bà con thân thích tới quan tâm hỏi han thế này.

Anh hiểu bản thân mình là Lâm Lập Phong – trưởng tôn của cả dòng họ, việc con nối dòng nhất định sẽ bị mọi người chú ý. Chẳng qua anh không nghĩ tới tất cả mọi người quan tâm nhiều đến như vậy!

Anh có chút bật cười. Nếu bọn họ vợ chồng chậm chạp không có con không phải là tội ác tày trời sao? Thật ra thì chuyện có con là vấn đề riêng giữa vợ chồng, bởi vì thân phận anh đặc thù, nên suýt biến thành đề tài thảo luận của cả gia tộc.

” Không có.”

” Có phải bọn họ thường tới quấy rầy em? Để anh bảo bọn họ sau này không cần tới nữa. Tránh làm phiền em nghỉ ngơi.” Lâm Lập Phong dịu dàng.

” Không có đâu anh.” Cô lắc đầu, ” Chẳng qua là tâm tình em không được tốt.”

” Phụ nữ có thai tâm tình hay buồn bực như vậy sao?” Anh thấy không giải thích được, kể từ khi mang thai, tâm tình Tử Tinh dường như rất kém.

” Cũng có thể.” Cô miễn cưỡng lộ ra vẻ mỉm cười.

” Anh đưa em ra ngoài một chút, được không?” Trong mắt anh tràn đầy yêu chiều không thôi.....

Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng lắc đầu, ” Không có chuyện gì. Qua một thời gian ngắn sẽ tốt thôi.”

” Thật?”

” Thật.”

Cô tham luyến ngả vào lồng ngực ấm áp của anh, hít vào mùi hương đặc thù trên người anh, không biết những thời khắc tốt đẹp như vậy còn có thể được bao lâu?

Cô đang đi trên miếng băng mỏng, tùy thời đều có thể rơi vào vực sâu vạn trượng. Giờ khắc tốt đẹp này cô muốn cất dấu thật chặt, tạm gác lại những mệt mỏi sau này.

Trong lòng cô bão tố đang nổi lên, tâm tình cô rất không vững vàng, rất không bình yên. Cô cảm thấy sắp có chuyện lớn xảy ra.

55. Chương 55

Lúc bí thư Tiêu Quân của Lâm Lập Phong xuất hiện tại phòng làm việc của Chris, hắn đã biết mục đích chuyến đi đó.

Đôi môi mỏng nhếch lên nụ cười lạnh, hắn lạnh lùng nhìn Tiêu Quân.

“Mời ngồi, bí thư Tiêu.” Hắn dùng tay ra dấu mời ngồi.

Tiêu Quân ý cười đầy mặt ngồi xuống trước mặt hắn, không nghĩ đến tiếng trung của người ngoại quốc này lại chuẩn đến thế.” Chris tiên sinh, trung văn của ngài thật là tốt. Ngài từng tới Trung Quốc trước đó sao?”

“Tôi sinh ra tại Trung Quốc.” Chris thừa nhận mình cũng là một người Trung Quốc.

Tiêu Quân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, ” À, thì ra là người cùng nhà a.”

Thật hay ột câu người cùng nhà! Chris cười lạnh. Bọn họ đúng thật là người cùng nhà a.

Nếu hôm nay thân phận hần bị công khai ra ngoài, không biết mọi người Lâm gia định thế nào với hần? Có long trọng hoan nghênh một thân nhân lâu năm lưu lạc trở về Lâm gia không?

Trong mắt hần tràn đầy sự châm biếm.

“Chris tiên sinh, tôi nghĩ hần là ngài đã biết tôi vì sao mà đến.”

Chris nhú mày, ” Xin Tiêu tiên sinh cứ nói thẳng ra.”

Tiêu Quân bài bản nói: ” Chris tiên sinh, hôm nay tôi tới đây đại diện cho Lâm thiếu phu nhân và quý công ty xin hủy hợp đồng.”

“Ừm, hủy hợp đồng?” Chris nhướn lông mày, ” Lâm Lập Phong đưa ra điều kiện gì?”

“Chúng tôi dựa theo yêu cầu có trên hợp đồng, bồi thường ngài tất cả tổn thất.”

“Cứ như vậy?” Chris lạnh lẽo giương mắt nhìn. Hần còn tưởng Lâm Lập Phong sẽ ném cho hần một tờ chi phiếu trống không, tùy ý hần điền con số vào.

“Đúng. Chris tiên sinh, ngài có ý kiến gì không?”

“Không, anh cứ làm thế đi.” Chris lãnh đạm. Hần hiểu Hạ Tử Tinh bị động thai khí cần nằm trên giường nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Hủy hợp đồng chỉ là chuyện sớm muộn.

Tiêu Quân lại lần nữa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ Chris dễ dàng đáp ứng hần như vậy.

“Cám ơn ngài đã thông cảm. Chris tiên sinh.” Tiêu Quân vui vẻ.

“Không có gì. Thân thể Tử Tinh có khỏe không?” Cô ở nhà nghỉ ngơi cũng tầm một tháng chẳng?

“Lâm thiếu phu nhân rất khỏe, cám ơn ngài đã quan tâm. Nếu không có chuyện gì, tôi xin phép về trước.”

Chris nhẹ nhàng vuốt cằm, nhìn Tiêu Quân rời đi. Suy nghĩ của hần bay xa, không biết Hạ Tử Tinh hiện tại thế nào? Thân thể có khỏe? Hoặc là, hiện tại cô đang hạnh phúc trong ngực Lâm Lập Phong sao?

Nghĩ vậy, hần không khỏi cau mày. Hần rất muốn đi thăm cô, mặc dù cô hận hần nhưng hần vẫn cứ quan tâm cô.

Thật hèn hạ! Hần nguyên rửa mình.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, hần nói với Tổng giám: ” Hạ Tử Tinh và Nại Nhĩ Tư ta hủy hợp đồng, cậu tìm một người mẫu xinh đẹp khác thay thế cô ấy đi.”

“Dạ, vâng.”

Chris xoay người rời đi, mọi người liền bàn tán.

“Nghe nói, lần đó Hạ Tử Tinh té xuống suýt thì sinh a.”

“Đúng vậy. Cho nên mới muốn ở nhà dưỡng thai a~~.”

“Thật hạnh phúc! Nếu có thể vì Lâm gia sinh nhi tử, thân phận của cô ta rất quý giá rồi.”

“Mọi người đều là người, làm sao mạng của cô ta lại tốt như vậy? Quả thực là nhân trung long phượng a!”

“Được Lâm Lập Phong – trưởng tôn của Lâm gia coi trọng, cô ta đã sớm bay lên đầu cành làm Phượng Hoàng rồi.”

Phượng Hoàng?! Lệ hừ lạnh, vận tốt của Hạ Tử Tinh rất nhanh sẽ chấm dứt thôi. Cô đang chờ nhìn nàng ta thống khổ từ trên trời rớt xuống đây.

Khuôn mặt thanh tú ấy hiện ra vẻ châm biếm làm cho người ta sợ hãi, đôi mắt lạnh lẽo tràn ngập oán hận làm người khác không muốn nhìn thẳng vào.....

Lâm Lập Phong ngồi trong phòng làm việc xem giấy tờ, bỗng nhiên bí thư mang một bưu kiện đặt xuống trước mặt anh, cung kính: ” Tổng tài, là bưu kiện của ngài.”

Lâm Lập Phong nhìn bưu kiện một chút, trong lòng nghi ngờ, là ai gửi bưu kiện cho anh? Anh cũng không nhận được điện thoại từ trước.....

Anh mở bưu kiện ra, bên trong có hai bao đồ. Trước tiên, anh xé mở một bao trong đó, thoáng chốc sắc mặt đại biến!

Bên trong rơi ra ảnh Hạ Tử Tinh và Chris quay cuồng ở trên giường! Anh nhìn qua những bức hình, mặt tái nhợt một mảnh. Ai có thể nói cho anh biết, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Tại sao Tử Tinh lại cùng tên Chris kia ở trên giường? Hơn nữa còn ám muội như vậy? Chẳng lẽ bọn họ đã.....

Chẳng lẽ Tử Tinh đã phản bội anh?

Anh nhìn kỹ bối cảnh mấy tấm hình, anh nhận ra đó là gian phòng khách sạn của cô lúc anh đến đảo Hải Nam.

Chẳng lẽ trước khi anh đến đảo Hải Nam tìm cô, cô đã phản bội anh? Đã cùng Chris phát sinh quan hệ?

Nhất thời anh cảm thấy cả người lạnh băng!

Ánh mắt quét tới bao còn lại, anh lấy tốc độ nhanh nhất xé mở, rơi ra một máy ghi âm. Anh vội vàng mở máy ghi âm, bên trong truyền đến thanh âm Hạ Tử Tinh: ” Anh chàng hoàng nói cho tôi biết, đêm đó tôi uống rượu say, chúng ta rốt cuộc có phát sinh quan hệ hay không?”

Tiếp theo là thanh âm Chris: ” Sao vậy? Em hoài nghi bé con trong bụng là của anh?”

Trái tim Lâm Lập Phong thoáng chốc như vào bị ngàn vạn độc châm xuyên vào, cơ hồ muốn lấy mạng anh. Anh nhắm mắt lại, bên tai lần nữa truyền ra thanh âm Chris cuồng vọng: ” Ha ha ha..... Thật buồn cười! Vợ của Lâm Lập Phong lại mang thai con của tôi! Thế giới này cũng quá bi ai a!”

“Anh thật hy vọng bé con mau mau ra đời! Không biết có tóc vàng mắt xanh giống anh không??”

“Anh nói láo cái gì?! Nó là con của tôi và Lập Phong! Đừng chạm vào nó!!”

“Bé con cũng có thể là con của hai chúng ta a! Em yêu.”

Lâm Lập Phong cảm thấy trái tim mình như bị xé thành từng mảnh nhỏ. Anh tức giận bưng bưng ném máy ghi âm trong tay xuống đất. Gương mặt tuấn tú trở nên cuồng nộ, băng sương, trông mắt sắc bén phát ra lửa giận làm mọi người bên cạnh sợ hãi.

“Tổng tài.....” Bí thư Lý mang theo văn kiện đang muốn tìm anh ký tên.

“Cút! Mau cút đi!” Anh gầm thét, bước nhanh vào thang máy.

Tất cả mọi người bị anh làm cho sợ đến ngậy ngốc đứng một bên không dám lên tiếng. Từ trước tới giờ chưa từng thấy khuôn mặt tổng tài thịnh nộ đến như thế, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Rời nhanh khỏi phòng làm việc, đi tới hầm đậu xe, anh dùng tốc độ nhanh nhất đi về nhà.

“Thiếu gia, sao cậu lại trở về?” Ngọc tẩu thấy còn đang giờ làm việc mà Lâm Lập Phong bỗng nhiên trở về, rất kinh ngạc.

Khuôn mặt Lâm Lập Phong bưng bưng gân xôn lên tầng hai, Ngọc tẩu sợ hết hồn hết vía.

Cửa phòng “bình” một tiếng bị một lực mạnh đẩy ra, Hạ Tử Tinh giật mình. Từ trên giường ngồi dậy, đón nhận khuôn mặt Lâm Lập Phong lãnh khốc đen tối như tử thần, lưng không khỏi lạnh lẽo!

Đôi mắt ngăm đen thâm thúy tràn đầy lửa giận, khuôn mặt kiên nghị căng cứng, anh từng bước từng bước lại gần cô phong thái như tử thần đang ép tới gần, lòng cô như đông lại, từ đáy lòng dâng lên dự cảm không tốt.

Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cô có thể đoán được không phải là chuyện tốt lành gì.

Bỗng nhiên anh tức giận ném một chồng đồ vào cô, thoáng chốc cô thấy được rất nhiều tấm hình giống như lá cây rớt xuống giường. Cô cúi đầu nhìn, không ngờ lại là hình ảnh ở đảo Hải Nam đêm đó, cô bị Chris áp đảo trên giường.

Gương mặt cô trong phút chốc trắng bệch một mảnh. Là ai chụp hình? Trái tim cô như rớt xuống đầm sâu lạnh băng! Cả người phát run!

“Nói cho tôi biết! Cô cùng hắn ta bắt đầu từ bao giờ?” Thanh âm Lâm Lập Phong tràn bi thương từ trên đỉnh đầu truyền tới.

Hạ Tử Tinh ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt giận giữ của anh, cô hiểu cô có giải thích thế nào cũng không thể giải thích rõ ràng mọi chuyện!

Cô cúi thấp đầu, không nói lời nào.

Anh nhìn cô xấu hổ cúi đầu, một câu cũng không nói, không có bất kỳ giải thích gì. Lửa giận trong lòng càng nóng bỏng hơn!

Anh cường ngạnh nắm cánh tay cô lung lay cô: ” Em! Em giải thích đi! Em cùng hắn có quan hệ bất chính không? Em trả lời tôi đi!”

Nước mắt ứa khuất tràn đầy khuôn mặt cô, cô cắn chặt môi mình, một câu cũng không lên tiếng. Cô không biết nên giải thích với anh như nào? Bọn họ có phát sinh quan hệ hay không? Bọn họ quả thật đã phát sinh “tình một đêm” a!

Anh muốn cô mở lời nói cho anh biết thế nào, nói cô hối hận, cô khổ sở?

Cô chỉ có thể cúi đầu yên lặng rơi lệ.

“Em không phải nói yêu tôi sao? Đây là tình yêu của em à?”

Hạ Tử Tinh liều mạng lắc đầu, giọng nói khàn khàn lộ ra đau đớn: ” Không phải! Em là thật sự yêu anh! Lập Phong.”

“Câm miệng! Cô... con người dối trá! Cô rốt cuộc muốn lừa gạt tôi tới khi nào? Có phải không cô định chờ tới khi đứa bé ra đời, cô mới nói cho tôi nó là của Chris, mà không phải của tôi?” Lâm Lập Phong đỏ mắt gầm thét.

Anh tin tưởng cô! Đối lại lại là cô lừa gạt vô tận! Anh đau lòng như muốn vứt luôn mạng sống!

Hạ Tử Tinh cả người cứng đờ! Ánh mắt mờ lệ kinh hoàng nhìn anh, chẳng lẽ anh đã biết? Anh biết em bé có thể không phải là của anh hả?!

Là ai nói cho anh biết ? Chẳng lẽ là Chris?! Tất cả đều do Chris gây nên? Tên đàn ông ti tiện kia đã nói hết thảy cho Lâm Lập Phong?

“Tại sao cô lại dối xử với tôi như vậy? Cô! Cô !” Anh mạnh bạo nắm chặt cánh tay cô, như muốn bẻ gãy cánh tay cô vậy. Trên cánh tay truyền đến đau đớn làm cô không khỏi cau mày.

“Xin lỗi, Lập Phong.” Cô nghẹn ngào nói không thành tiếng.

Sắc mặt Lâm Lập Phong như tro tàn, như vậy là cô thừa nhận quan hệ với Chris? Cô thật sự phản bội anh! Đứa bé trong bụng cô thậm chí còn không phải là của anh! Anh lại đi toàn tâm toàn ý yêu cô!

Yêu! Anh bị thương cười một tiếng. Đúng ! Anh yêu cô! Anh yêu cô gái luôn dối gian này! Trong lòng anh đau khổ khôn xiết.

Anh lạnh băng buông cô ra, từng bước lui về phía sau, trừng mắt lạnh lùng nhìn chăm chú cô, đôi môi mỏng từng chữ từng chữ vô tình phun ra: ” Cô làm tôi khinh thường! Hạ Tử Tinh! Cô cút cho tôi! Vĩnh viễn tôi không muốn nhìn cô nữa!”

Cô che miệng thương tâm rơi lệ, trừng mắt sững sờ nhìn anh, bị ai hỏi: ” Anh thật sự muốn em rời đi?”

“Đúng! Cô lập tức, lập tức, cút đi!” Lâm Lập Phong nhấn rõ từng chữ rét lạnh.....

Hạ Tử Tinh tan nát cõi lòng từ trên giường đứng lên, bả vai mảnh khảnh run lên, từng bước đi tới cửa. Anh nhìn bả vai gầy yếu của cô, bóng lưng mảnh khảnh, trái tim đó cũng như bị vắt kiệt. Anh nắm chặt hai nắm tay, ức chế vọng động muốn ôm giữ cô lại của mình.

anh mới sập cửa thật mạnh, một tay đâm vào vách tường. Lập tức, bụi trên tường rớt xuống một mảnh lớn. Tay anh cũng ứ máu một khối lớn.

Anh cảm thấy rất đau, rất đau! Đau vào tận tim! Loại cảm giác tan nát cõi lòng này như muốn ép điên anh!

Vì sao anh chiều chuộng cô như thế, yêu thương cô như thế, cô lại muốn phản bội anh?! Chẳng lẽ anh không đáng giá được yêu? Ba anh vứt bỏ anh, Dư Tuyết Lâm vứt bỏ anh, hiện tại ngay cả Hạ Tử Tinh cũng phản bội anh!

Trông mắt anh dâng lên hận ý không ngôn ngữ nào diễn tả hết! Trái tim anh hận không cách nào thoát ra, anh phải tìm người phát tiết!

Anh mở cửa, bước nhanh xuống tầng dưới, đi tới gara, lái xe rời đi. Tốc độ ô tô y như mũi tên làm Hạ Tử Tinh nhìn thấy một thân mờ mờ lạnh.

Cô lo lắng lái xe đi theo phía sau anh, mãi đến nhà Chris, xe mới dừng lại.

Thì ra anh đi tìm Chris! Hạ Tử Tinh khóa xe, vội vàng đuổi vào nhà.

56. Chương 56

Cô lo lắng lái xe đi theo phía sau anh, mãi đến nhà Chris, xe mới dừng lại.

Thì ra anh đi tìm Chris! Hạ Tử Tinh khóa xe, vội vàng đuổi vào nhà.

Chris nghe thấy tiếng gõ cửa rất mạnh, mở cửa ra đã bị một quyền đâm vào mặt. Hắn bị đánh ngã, đụng phải ghế salon, mới từ trên ghế salon bò dậy, đón nhận cặp mắt Lâm Lập Phong đỏ tươi như máu.

Lâm Lập Phong lại dùng một quyền nữa công kích hắn, Chris nhanh nhẹn tránh một bên, lập tức thoát khỏi nắm đấm của Lâm Lập Phong.

Chris xoa chỗ bị đánh đau, sắc bén nhìn anh: “Anh tới đây để đánh nhau sao? Lâm Lập Phong!”

“Mày là đồ vô sỉ! Tao muốn đánh chết mày!” Lâm Lập Phong lại ra tay đánh Chris. Lúc Hạ Tử Tinh chạy tới, Chris và Lâm Lập Phong đang đánh nhau.

“Hai người đừng đánh! Đừng đánh nữa!” Hạ Tử Tinh ở một bên lo lắng khuyên ngăn.

Lúc Chris vung quả đấm lên người Lâm Lập Phong, Hạ Tử Tinh lập tức mạnh mẽ đẩy Chris ra. Lâm Lập Phong từ trên mặt đất đứng dậy, lại một lần nữa đánh về phía Chris, Hạ Tử Tinh chạy tới kéo cánh tay Lâm Lập Phong cầu khẩn: “Đừng đánh nữa! Lập Phong! Không nên đánh nữa!”

“Cô rút ngay cho tôi!” Anh vung mạnh tay, hất cô ra. Cô bị một lực lớn đẩy ra, ngã đụng phải cạnh bàn, bụng đau thối lại.

Cô ở trên mặt đất, cảm thấy một cổ ấm áp từ hạ thể chảy ra. Cô ngồi dưới đất, đau đớn không thể đứng lên được.

“Lâm Lập Phong! Tử Tinh bị ngã!” Chris tức giận một quyền đánh Lâm Lập Phong lui ra rồi bước nhanh tới cạnh Hạ Tử Tinh.

“Em không sao chứ? Tử Tinh.” Hắn lo lắng đỡ cô dậy.

“Bụng tôi rất đau.” Hạ Tử Tinh kéo tay Chris.

Lâm Lập Phong chạy tới, thấy hạ thể Hạ Tử Tinh đang chảy máu, trong lòng cả kinh! Anh lập tức đoạt lấy Hạ Tử Tinh từ tay Chris, gào lên với hắn: “Mau lái xe! Đến bệnh viện!”

Hạ Tử Tinh nằm trong ngực Lâm Lập Phong kêu đau, còn chưa tới bệnh viện đã ngất xỉu.

Lâm Lập Phong và Chris ở bên ngoài phòng cấp cứu chờ đợi Hạ Tử Tinh, từng giây từng phút trôi qua, chân mày Lâm Lập Phong càng thêm siết chặt.

Cửa phòng cấp cứu rốt cục cũng mở ra. Lâm Lập Phong và Chris lập tức bước đến.

“Ai là người nhà bệnh nhân?”

“Tôi là chồng cô ấy. Cô ấy thế nào rồi?” Lâm Lập Phong đi tới trước mặt bác sĩ vội vàng hỏi.

“Thân thể bệnh nhân không có gì đáng ngại, chẳng qua là cái thai trong bụng không giữ được.”

Đột nhiên, Lâm Lập Phong bạo phát đấm một quyền vào Chris, hấn chính xác bắt được quả đấm của anh, khóe miệng lộ ra vẻ cười lạnh, hài hước: “Làm sao? Rất tức giận phải không? Địch thân giết chết con mình! Nhân sinh thật là đáng buồn a!”

“Mày... tên khốn kiếp này! Nếu không phải mày dính dáng đến Tử Tinh! Cô ấy sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy sao?!” Lâm Lập Phong giận không thể thứ, lớn tiếng gào lên.

“Ha ha..... anh đừng quên, là anh tự tay đẩy ngã cô ấy.” Tròng mắt sắc bén của Chris quả thực như muốn lăng trì Lâm Lập Phong.

Trái tim Lâm Lập Phong thoáng chốc co rút đau đớn!

” Cút! Mày cút cho tao! Chris! Vĩnh viễn cút khỏi Trung Quốc! Tao muốn mày vĩnh viễn không được đặt chân lên Trung Quốc!” Lâm Lập Phong cuồng nộ như ma quỷ tái thế.

Chris lãnh ngạo cười một tiếng, bọn họ đúng là một đôi mẫu tử chân chính! Mẹ anh ta – Bạch Lệ Như năm đó cũng đuổi mẹ con hắn rời đi như vậy, hiện tại con trai bà ta – Lâm Lập Phong cũng muốn dùng cách năm đó bắt hắn rời Trung Quốc!

“Tốt, nếu anh có khả năng này, tôi tùy thời phụng bồi!” Câu nói thách thức vừa dứt, hắn liền xoay người rời đi.

Đi vài bước, hắn lại xoay người, nói với Lâm Lập Phong: “Thiếu chút nữa tôi quên nói cho anh biết, tôi và Tử Tinh hoàn toàn trong sạch. Mặc dù nhiều lần tôi muốn đoạt lấy cô ấy, nhưng đều không thành công! Đứa bé trong bụng cô ấy một trăm phần trăm là của anh, hôm nay thấy anh đích thân giết chết con mình, lòng tôi thật sự rất sáng khoái nha!”

Hắn cười ha ha, rời đi.

Lâm Lập Phong cảm thấy lòng mình như đóng băng, sự lạnh lẽo tràn ra toàn thân, cả người đều lạnh băng cứng ngắt. Chính tay anh giết chết con mình? Anh giết con mình? Anh nhìn tay mình, thấy bàn tay đầy máu tươi, phẳng phất thấy một gương mặt đang nhìn anh mỉm cười.....

Anh đau lòng đến nỗi không hô hấp nổi! Anh đứng lặng một chỗ, thật lâu, thật lâu, không phục hồi tinh thần lại được.....

Hạ Tử Tinh từ trong cơn hôn mê tỉnh lại, cô cảm thấy cả người mình đau nhức, đặc biệt là bụng, vẫn còn đang mơ hồ đau. Cô thử ngồi dậy, Lâm Lập Phong lập tức tới áp thân thể cô xuống.

Hạ Tử Tinh đón nhìn ánh mắt Lâm Lập Phong xám xịt, nhẹ nhàng nằm xuống, sau đó kéo tay anh bối rối hỏi: “Lập Phong, con? Con em thế nào?”

Trước khi ngắt đi bụng của cô đã rất đau, hơn nữa còn bị chảy máu. Cô biết mình đã xảy ra chuyện.

Lâm Lập Phong hồi hận nhìn cô một lúc lâu, thấp giọng thở dài, nói: “Không sao, chúng ta sẽ có con nữa mà.”

Hạ Tử Tinh thoáng chốc ngây dại! Nước mắt đau đớn chảy dài.

“Con không còn, phải không?” Cô khàn giọng hỏi anh.

Mặt anh không có phản ứng gì, chỉ “ừ” một tiếng. Cô đau lòng kéo chăn dẫu mặt mình, trốn trong chăn khóc nức nở.

Nhìn cô khóc trong chăn, trong lòng anh rất đau đớn nhưng anh lại không biết nên an ủi cô thế nào? Anh chỉ có thể nhìn cô khóc, không thể giúp cô!

Tất cả là do anh, là anh gây nên! Là anh phá hỏng mọi chuyện! Anh là tên tội đồ, anh không nên để đổ kỵ che mờ mắt mình.

Hối hận, đã không cách nào giải thích hết tâm tình anh giờ phút này.....

Từ sau khi mất đứa con, Lâm Lập Phong và Hạ Tử Tinh rơi vào chiến tranh lạnh. Lâm Lập Phong đều nửa đêm canh ba mới về, hơn nửa trên người đầy mùi rượu, ngày nào cũng uống say khướt mới trở về.

Lại nhớ tới thời khắc chia phòng ngủ, một người hàng đêm say rượu, một người trốn trong phòng không chịu ra ngoài, hoàn toàn không giao tiếp, không nói chuyện với nhau.

Ngọc tẩu thấy tình hình bọn họ thế này, trong lòng rất lo, chỉ hy vọng có thể tìm một cơ hội kéo hai người họ về lại quỹ đạo ngày xưa.....

Rạng sáng, Lâm Lập Phong lại lần nữa người đầy mùi rượu loạng choạng trở về, Ngọc tẩu lập tức đi gọi Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh xuống dưới thấy bộ dáng Lâm Lập Phong say rượu chập vấp đã cảm thấy đau lòng, anh vốn lý trí mạnh mẽ, kiêu ngạo lạnh lùng, hiện giờ tại sao trở thành bộ dáng bê tha như vậy?

Tất cả là do cô tạo thành! Cô biết, cô làm tổn thương anh rất sâu nặng!

Cô đỡ cánh tay anh, anh sảng giọng chống lại đôi mắt yếu ớt của cô, lập tức đẩy cô ra.

“Buông!” Anh đẩy mạnh tay cô.

Hạ Tử Tinh bị thương nhìn anh, như một con thỏ đáng thương.

Anh đã nhìn về mặt cô đau khổ, trong lòng xót xa. Anh không có cách nào đối mặt với cô, sau khi anh tự tay giết chết con của bọn họ, anh đã không có tư cách đối diện cô nữa rồi.

Cô đau lòng, khổ sở thế nào anh đều nhìn rõ trong mắt, tim anh cũng rất đau đớn.

Cho nên anh mới hàng đêm mượn rượu giải buồn, anh không muốn đối mặt với cô, không muốn nhìn thấy khuôn mặt đau đớn, bị thương. Về mặt ấy của cô tuyệt đối có thể lăng trì anh tới chết!

Anh lạnh lùng xoay người rời đi, Hạ Tử Tinh thấy tim mình tan như vỡ nát. Cô hoảng hốt đi ra vườn hoa, không để mình rơi lệ trước mặt Ngọc tẩu.

Anh chán bỏ cô! Ngay cả chạm vào cô anh cũng không muốn! Cô không rõ mình đang vì cái gì? Nếu bọn họ còn có tương lai rồi, cô nhất định sẽ không buông tay! Nhưng anh hờ hững lãnh đạm như thế so với chữ bội còn làm cô khó chịu hơn.

Khuôn mặt lạnh lùng ấy, ánh mắt lạnh lẽo đóng băng ấy, đến khi nào mới liếc nhìn cô một cái đây?

Cô đau lòng thở hổn hển, cúi đầu khóc, trong vườn hoa rất yên lặng, tiếng khóc nghe thật lớn.

Lâm Lập Phong tựa vào bên cạnh cửa sổ căn phòng trên tầng hai, nghe rõ tiếng khóc thảm thiết của cô. Lúc này, tim anh cũng như quặn xoắn lại thành đoàn. Trong đầu anh rối tung, không cách nào suy nghĩ được gì.

Anh rất muốn xuống an ủi cô, ôm cô trong lòng ngực nhưng anh phát hiện ra thân thể mình không cách nào nhúc nhích nổi, cứ cứng ngắc đứng yên. Chỉ biết mình đau lòng nhưng lại không biết nên an ủi cô thế nào?

Bởi vì trái tim anh cũng đau đớn muốn chết!

Yêu... cho tới bây giờ đau khổ vẫn hơn vạn phần lúc vui vẻ, nhưng đau đớn lúc này vừa lâu dài lại bất đắc dĩ, bọn họ nên thoát khỏi khổ cảnh này như thế nào?

Hoặc là, tình yêu của họ đã đi đến hồi kết, anh nên buông cô ra! Giữ cô bên cạnh anh, cô sẽ đau khổ, chỉ rời anh đi cô mới có cuộc sống tốt hơn.

Nhưng, để cô rời đi, trái tim anh sẽ không còn toàn vẹn nữa.

Một cái chăn ấm áp đắp lên vai Hạ Tử Tinh, Hạ Tử Tinh nhìn Ngọc tẩu, vẻ mặt bà hiền lành nhìn cô, “Đừng quá đau buồn, thiếu phu nhân. Hai người còn trẻ, có con sẽ rất nhanh thôi. Bây giờ quan trọng nhất là giữ gìn thân thể thật tốt.”

“Ngọc tẩu.....” Hạ Tử Tinh hạ đầu trên vai Ngọc tẩu, thương tâm rơi lệ: ” Anh ấy hận tôi, ngay cả chạm vào tôi cũng thấy chán ghét.”

“Không phải, thiếu gia chỉ đang tức giận, rất nhanh sẽ không sao nữa.” Ngọc tẩu vỗ vỗ bả vai cô, an ủi cô.

” Cuộc hôn nhân này, tôi đã mất đi lòng tin rồi. Tôi rời đi chắc anh ấy sẽ rất vui.”

Lâm Lập Phong ở trên tầng nghe thấy câu này, cả người chấn động!

Có một ngày, Hạ Tử Tinh ngồi ăn ở bên ngoài biển hóng gió mát, cô trốn trong nhà đã suốt cả tháng rồi, hôm nay thấy ánh mặt trời không tệ nên mới ra ngoài bờ biển đi dạo một chút.

Những ngày qua thời tiết đã ấm lên. Ánh mặt trời sáng rực ôn hòa chiếu trên người cô, thân thể lạnh lẽo của cô mới cảm thấy chút ấm áp, cảm giác ấm áp này đã thật lâu không xuất hiện.

Chuyển mắt nhìn biển rộng mênh mông vô bờ, nước biển xanh thẳm mãnh liệt cũng như tâm tình cô giờ phút này. Hiện tại trái tim cô không cách nào bình tĩnh lại được.

Cô và Lâm Lập Phong đã không nói chuyện gì hơn một tháng rồi sao? Từ khi mất con hay, từ khi anh biết chuyện cô và Chris.....

Khuôn mặt tuyệt mỹ của cô lộ ra nụ cười lạnh băng. Lúc trước tốt đẹp tựa như một giấc mơ, hiện tại tỉnh mộng, chỉ để lại vô tận đau đớn.

Cô không còn mặt mũi nào đối diện anh cả. Mà anh cũng không thích nhìn thấy cô, không phải sao? Nước mắt thương tâm chảy xuống gương mặt. Nhưng cô không can tâm! Vì sao anh không thể tha thứ cho cô?

Lần đó say rượu là ngoài ý muốn, cô bị động phản bội anh, không phải là chủ động phản bội, anh không thể tha thứ cho cô một lần sao?

Bỗng nhiên một đôi giày da sáng bóng dừng lại bên người cô, cô giơ gương mặt tràn đầy nước mắt lên, thấy một mái tóc lóe sáng dưới ánh mặt trời chiếu, mái tóc của người này theo gió tung bay, yêu nghiệt mê hồn.

Hắn nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô, gương mặt tiêu tụy tái nhợt, đau lòng đứng bên cạnh, cầm khăn giấy lau nước mắt cô.

Tay cô hất tay hắn ra, khàn giọng nói: “Đừng chạm vào tôi!”

Đôi mắt xanh của Chirs sáng sánh, toát ra vẻ đau đớn: “Vì sao hắn ta có thể, anh lại không?”

“Bởi vì anh là ác ma!” Cô thốt lên.

Hắn lộ ra nụ cười tang thương: “Anh là ma quỷ? Vậy hắn ta là cái gì? Là thiên sứ sao?”

“Anh ấy là cái gì cũng còn hơn anh!” Hạ Tử Tinh cơ hồ thét lên.

“Đừng quên, là tự tay hắn ta giết con của em! Hắn ta mới là ma quỷ!” Chris lên án.

Hạ Tử Tinh cả người sững sờ! Nước mắt lại càng rơi như mưa, không thể ngừng được. Chris cuống quýt cầm khăn giấy lau nước mắt giúp cô.

Cô tức giận đẩy tay hắn ra: “Nếu không phải là anh, con tôi có mất đi không? Tất cả là do anh tạo ra! Anh là đồ khốn kiếp này! Anh cút cho tôi!”

“Em cứ hận anh như vậy?” Trong lòng hắn vừa giận vừa đau.

“Đúng! Tôi hận anh chết đi được!”

“Nhưng, anh yêu em!” Ở trước mặt cô, hắn chỉ hèn mọn như một tên đầy tớ.

Hạ Tử Tinh cả người cứng đờ, cô ngậy người nhìn hắn, một lúc lâu, cô mới phun ra một câu nói: “Phá hoại hạnh phúc của tôi, để cho tôi rơi vào địa ngục, đây chính là tình yêu anh dành cho tôi sao?”

“Anh làm cái gì? Hạ Tử Tinh! Anh thật sự không làm gì cả! Em công bằng một chút đi! Đêm đó là hắn ta tới đánh anh, anh chỉ tự vệ mà thôi!” Chris tức giận đứng lên, phần tình cảm hèn mọn này quả thực muốn lãng trì trái tim hắn.

Hắn chẳng biết tại sao mình giải thích như vậy? Hắn không nên yêu cô nàng vô tình này?

“Nếu không phải anh đem ảnh chụp chúng ta khách sạn gửi cho anh ấy, anh ấy có thể tức giận như vậy không? Nếu không phải anh nói cho anh ấy biết, em bé trong bụng là của anh thì anh ấy có không kiểm chế được như thế không?” Cô tức giận chất vấn hắn.

Chris sửng sốt, không hiểu: “Ảnh chụp gì? Anh không hề nói em bé là của anh? Anh chưa từng làm vậy!”

“Không phải anh! Vậy còn có ai?” Cô không tin.

“Thật sự không phải anh! Em bé trong bụng em căn bản không phải của anh! Tại sao phải lừa gạt hắn?” Chris vô cùng kinh ngạc. Rốt cuộc là ai ở sau lưng gây sự?

“Không phải anh, làm sao anh ấy lại biết?”

“Chris anh có thể thề! Chuyện này thật sự không phải là anh làm!” Hắn nghiêm túc nhìn cô, dừng một hồi lâu: “Thật ra anh cũng hi vọng em bé trong bụng em là của anh, anh đây có thể quang minh chính đại dẫn em rời đi. Đáng tiếc, nó không phải của anh.”

“Nhưng hôm đó ở bệnh viện, anh không phải nói em bé là của anh sao?” Cô kinh ngạc mở to mắt.

“Ngày đó, biết được em bé là của hắn, trong lòng anh khó chịu quá nên mới thốt ra như vậy. Thật ra giữa chúng ta vô cùng trong sạch. Đêm đó em uống rượu say, chẳng qua là ở nhà anh ngủ một đêm. Chúng ta không hề phát sinh chuyện gì.” Chris rốt cục chịu thừa nhận tất cả.

Hạ Tử Tinh cả kinh lùi mấy bước, sau khi trụ vững thân thể, cô tức giận tát Chris một cái.

“Anh...tên hèn hạ khốn kiếp! Tôi hận anh! Anh cút đi! Anh cút cho tôi!”

Chris che mặt mình, trông mắt lạnh lẽo nhìn cô, “Đúng! Anh hèn hạ! Anh quả thật yêu em đến hèn hạ! Hạ Tử Tinh!”

Hắn bỗng nhiên kéo cô vào lòng, đôi môi lạnh băng đặt lên đôi môi kiều diễm của cô, hắn hôn cô thô bạo, không hề ôn nhu, chỉ muốn cướp đoạt, đoạt lấy môi cô, đoạt lấy cả người cô.

Sự thô bạo của hắn làm môi cô đau đớn, cô không khỏi hét lên, lại càng làm cho lưỡi hắn có cơ hội trượt vào trong miệng của cô, cùng cô thân mật.

Ở trong lòng ngực hắn cô liều mạng giãy dụa cô đánh vào lưng hắn, nhưng cô giãy dụa lại càng làm hắn ôm cô chặt hơn, hôn càng sâu.

Cô dường như bị đè nén trong hơi thở của hắn, khi hít thở không nổi hắn mới buông cô ra. Cô vừa được tự do ngay lập tức đẩy mạnh hắn ra, cô thở hổn hển, trên gương mặt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm hắn. Hắn thấy được trong mắt nàng một tia hận sâu sắc.

Cô tiện tay cầm ly nước trên bàn hất vào mặt hắn, hắn đứng yên nơi đó chịu đựng sự tức giận của cô, không nói một lời.

“Tôi hận anh! Tôi chưa từng hận một người giống như bây giờ hận anh!” Cô lạnh lùng nhìn chằm chú hắn, cơ hồ muốn giết chết hắn!

“Anh yêu em! Anh chưa từng nghĩ sẽ yêu một người như bây giờ yêu em!” Hắn u buồn đón nhận sự lạnh lẽo của cô.

Cô ngẩn người, cắn môi thật chặt, ném mạnh ly nước cầm trong tay làm vỡ vụn trước mặt hấn, lãnh khốc nói: “Tôi với anh tựa như ly nước này, rơi vỡ sẽ vĩnh viễn không lành lại được. Anh đừng có hy vọng! Tôi không cho anh cơ hội đâu!”

Nói xong những lời này, cô kiên quyết xoay người rời đi.

Chris hất tóc mai trên trán, nhìn bóng lưng cô rời đi, lộ ra đôi mắt tràn đầy hận ý như trước.

Vì sao người cô yêu là Lâm Lập Phong mà không phải là hấn? Hấn có chỗ nào không bằng Lâm Lập Phong? Lâm Lập Phong có thể cho cô cái gì, hấn cũng có thể cho cô cái đó! Thậm chí hấn còn có thể cho cô nhiều hơn!

Hấn yêu cô như vậy! Nhưng chỉ liếc mắt nhìn hấn một cái thôi cô cũng không làm! Hấn không thể chịu được như thế!

57. Chương 57

Ngày thứ hai, những tấm hình Chris và Hạ Tử Tinh hôn nhau ở bờ biển đã liên tiếp xuất hiện trên báo chí, trở thành đầu đề của mỗi tờ báo.

Lâm Lập Phong nhìn hình ảnh Hạ Tử Tinh và Chris thân mật ôm hôn nhau trên báo, anh nghe được thanh âm tan nát cõi lòng.

Anh nhắm hai mắt lại, vì sao là hấn ta? Vì sao lại là Chris? Chẳng lẽ thật sự là cô và hấn có tư tình?

Anh rất muốn tin tưởng cô! Nhưng cô lại một lần nữa làm cho anh thất vọng!

Người đàn ông mang tên Chris này, hấn có phải vì bọn họ mà tới không? Kể từ sau khi hấn xuất hiện, cuộc sống yên tĩnh của bọn họ đã bị rối loạn.

Hấn rốt cuộc muốn thế nào? Nếu như hấn còn ở lại Trung Quốc, có lẽ bọn họ cũng không thể có cuộc sống yên bình nữa.

Anh nên giải quyết vấn đề khó khăn này như thế nào? Khóe miệng Lâm Lập Phong lộ ra nụ cười tàn nhẫn, trực tiếp đuổi hấn khỏi Trung Quốc? Hay là trực tiếp tìm người xóa sổ hấn?

Trong trại an dưỡng thanh u, Lâm Thế Hiên nhìn cảnh vật bất biến bên ngoài cửa sổ, 20 năm như một, ông cảm giác mình chẳng khác gì một thi thể. Không rõ mình còn sống ở thế giới này vì cái gì đây?

Tĩnh lặng, cô đơn như thế, ông sắp không chịu nổi nữa. Vì sao ông còn chưa chết? Ông không biết đã tự hỏi mình bao nhiêu lần rồi? Cuộc sống như này, ông còn phải chịu đựng bao lâu?

Tiếng bước chân vững vàng từ xa tiến lại, Lâm Thế Hiên ngẩng đầu nhìn người đến. Không khí nơi đây từ từ ngưng kết, cả người ông xơ xác tiêu điều làm bất kể ai cũng thấy run rẩy.

“Hắc..... Hổ.....?” Thanh âm Lâm Thế Hiên ngạc nhiên. Là cơn gió nào đem bang chủ giới hắc đạo Hắc Hổ tiếng tăm lừng lẫy tới đây? Đã nhiều năm bọn họ không gặp rồi.

“Thế Hiên đại ca, lâu ngày không gặp.” Khóe miệng Hắc Hổ giương nhẹ, lộ ra vẻ cười đậm mạc.

“Còn chưa chết.” Lâm Thế Hiên khàn giọng tiết lộ ra bao nhiêu ưu thương.”Cơn gió nào thổi cậu tới đây?”

“Hắc hắc, là con trai ông – Lâm Lập Phong thổi ta qua.” Hắc Hổ cợt nhả.

“Lập Phong?” Lâm Thế Hiên trong lòng cả kinh! Lập Phong tìm Hắc Hổ làm gì? Chẳng lẽ hấn muốn làm chuyện gì trái pháp luật? “Nói chuyện rõ ràng.”

“Con trai ông muốn ta giải quyết một người tên là Chris, ta đang nghĩ nên để hấn tàn phế nha, hay là trực tiếp ‘bẻ gãy’ hấn coi như xong.” Hắc Hổ làm tư thế “chết”.

Lâm Thế Hiên một thoáng run rẩy cả người! Lập Phong lại tìm Hắc Hổ giải quyết Chris? Hơn nữa còn muốn giết chết Chris?!

Ông nghĩ đến đây, ngay cả đôi môi cũng tím bầm lại.

“Nguyên nhân gì?” Ông lớn tiếng hỏi.

Hắc Hổ nhún bả vai một cái: “Ông biết chúng ta làm việc chỉ biết tiền, cũng không hỏi nguyên nhân!”

“Nó đưa cậu bao nhiêu tiền?”

“Một trăm vạn.”

“Tôi trả cậu gấp đôi giá tiền! Không được đáp ứng nó!”

Hắc Hổ lạnh lùng cười một tiếng, “Được rồi, đây chuyện của cha con hai người. Tôi tới nói cho ông biết là nghĩ tới chúng ta đã có giao tình nhiều năm. Tôi sẽ từ chối vụ làm ăn này, ông và con trai mình hãy nói chuyện đi.”

“Cám ơn cậu, Hắc Hổ.” Gương mặt Lâm Thế Hiên lộ ra đầy sự cảm kích.

“Không cần! Tiện tay mà thôi.” Hắc Hổ thư thái rời đi, để lại Lâm Thế Hiên cảm xúc lạnh lẽo.

Ông không khỏi rung mình một cái! Lập Phong muốn giết Chris? Rốt cuộc chuyện gì đã làm hai đứa đi tới nước này?

Ông phải ngăn cản! Hai đứa đều là con trai ông! Ai đúng, ai sai đã không còn quan trọng nữa! Quan trọng là ... chúng phải bình an vô sự!

Buổi tối, khi Lâm Lập Phong về đến nhà, anh kinh ngạc nhìn thấy ba mình ngồi trong phòng khách, bên cạnh còn có Hạ Tử Tinh.

Hai người họ xem ra nói chuyện rất vui vẻ. Không biết đang nói chuyện gì? Nhìn thấy anh trở lại, họ lập tức kết thúc cuộc nói chuyện đang dở.

” Lập Phong, ta có lời muốn nói với con.” Lâm Thế Hiên nhìn con trai, nói trầm thấp.

” Được.” Lâm Lập Phong nói, ” Chúng ta đến thư phòng nói chuyện.”

Anh đẩy xe lăn cùng rời đi, trước khi rời đi, anh nhìn Hạ Tử Tinh một cái đầy thâm ý. Gần đây sắc mặt cô cũng rất yếu ớt. Tại sao cô lại không biết tự chăm sóc mình?

Đi tới thư phòng, Lâm Thế Hiên thở dài thật sâu một tiếng, giọng nói già nua và khàn, đau lòng hỏi Lâm Lập Phong: “Tại sao con tìm Hắc Hổ đi đối phó Chris?”

Lâm Lập Phong hừ lạnh một tiếng, “Tôi muốn đối phó ai, có phải cần ông đồng ý không?”

Trong lòng Lâm Thế Hiên cứng lại, ông thở hổn hển: “Ta muốn biết nguyên nhân!”

“Tôi thấy hấn không thuận mắt!” Lâm Lập Phong nói ngắn gọn mà tàn khốc.....

“Chính là vì vậy? Con phải tìm Hắc Hổ giết nó?” Lâm Thế Hiên không dám tin con trai mình có thể máu lạnh như vậy.

Hạ Tử Tinh đang cầm cà phê ngoài cửa không khỏi giật mình, cà phê trong khay rơi đầy đất. Lâm Lập Phong muốn giết Chris?! Chẳng lẽ tất cả là vì cô?

“Đúng ! Đúng là như vậy!”

“Ba ” một tiếng, một cái tát trầm mạnh rơi vào khuôn mặt tuần mỹ của Lâm Lập Phong. Lâm Lập Phong che gương mặt phát đau của mình, thịnh nộ nhìn chăm chú ba. Lâm Thế Hiên vịn xe lăn chậm rãi đứng lên, tay ông run run tỏ vẻ bây giờ ông đang rất tức giận.

Ngay sau đó là thanh âm Lâm Thế Hiên té ngã xuống mặt đất. Hạ Tử Tinh nghe thấy tiếng rên rỉ thống khổ của Lâm Thế Hiên, lập tức đẩy cửa đi vào.

Cô chạy đến bên Lâm Thế Hiên đau đớn ngã trên mặt đất, mà Lâm Lập Phong chỉ tức giận nhìn chăm chú ông, hoàn toàn không có ý đỡ ba mình dậy.

Hạ Tử Tinh rất tức giận! Cô lập tức đỡ Lâm Thế Hiên dậy ngồi lại xe lăn, quan tâm hỏi: "Ba, ba không sao chứ?"

"Ta không sao." Lâm Thế Hiên thở hổn hển.

Hạ Tử Tinh lập tức giúp ông vỗ nhẹ sau lưng, muốn ông bớt đau.

"Tại sao ông đánh tôi?" Hai tròng mắt Lập Phong trong đêm tối cuồng nộ như muốn giết người.

"Ta muốn đánh con! Tên hỗn đản này! Tại sao con có thể tìm Hắc Hổ đi đối phó với Chris?" Lâm Thế Hiên đau lòng chỉ trích anh.

"Tôi tìm người đối phó hẳn liên quan gì tới ông?" Lâm Lập Phong quả thực tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Chuyện của nó dĩ nhiên có liên quan đến ta! Bởi vì nó là con trai ta! Nó là em trai cùng cha khác mẹ với con!" Lời nói của Lâm Thế Hiên như một quả bom nổ tung bên tai họ.

Lâm Lập Phong cả người cứng đờ! Hạ Tử Tinh quả thực ngây dại!

Làm sao có thể? Chris lại là em trai cùng cha khác mẹ với anh?! Về mặt Hạ Tử Tinh kinh ngạc nhìn chăm chú Lâm Lập Phong, về mặt anh lại âm trầm làm cô không đoán ra trong lòng anh đang suy nghĩ gì?

Lâm Lập Phong không lộ ra biểu tình gì, sải bước rời thư phòng. Hạ Tử Tinh nhìn anh rời đi, không biết nên nói gì, chỉ có thể trở mắt nhìn anh rời đi!

Trong lòng cô cũng không chịu nổi! Bỗng nhiên Chris thành em chồng cô, cô cũng không thể tiếp nhận nổi! Huống chi là Lâm Lập Phong, bỗng nhiên bắt anh nhận một người em trai, hơn nữa còn là người anh hận thấu xương!

Đối với anh chẳng phải là cú sốc nặng nề sao? Giờ khắc này, cô không biết nên an ủi anh thế nào? Để tự anh yên tĩnh một chút thì hơn.

"Ta hiểu, là ta làm vậy! Vì sao báo ứng không đổ hết lên người ta chứ?" Lâm Thế Hiên chôn mặt trong lòng bàn tay, đau khổ khó nhịn.

Hạ Tử Tinh nhìn Lâm Thế Hiên đau khổ, trong lòng mình cũng khổ sở theo.

Tại sao mọi chuyện lại trở thành thế này?

"Chris biết Lập Phong là anh trai mình không ba?" Hạ Tử Tinh nghi ngờ hỏi Lâm Thế Hiên.

Lâm Thế Hiên gật đầu, "Nó có biết."

Hạ Tử Tinh lúc này càng thêm kinh ngạc. Nếu Chris biết Lập Phong là anh trai cùng cha khác mẹ với mình, tại sao lại đối xử với cô như vậy? Bọn họ rốt cuộc có ân oán gì đây?

"Chris biết Lập Phong là anh trai mình, vì sao hẳn phải gây xích mích khắp nơi cho chúng con đây?"

"Bởi vì nó hận ta! Hận Lập Phong! Cho nên nó cố ý từ Mĩ về báo thù!"

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ạ?" Hạ Tử Tinh không hiểu hỏi.

"Năm đó là do ta vứt bỏ Chris, cần Lập Phong chứ không cần nó. Nó ghi hận trong lòng, cho nên nhiều năm sau, từ Mĩ trở về tiến hành trả thù chúng ta."

Giờ khắc này Hạ Tử Tinh rốt cuộc hiểu rõ, ân oán của họ đã tồn tại từ 20 năm trước.

Chris là em trai cùng cha khác mẹ với con! Chris là em trai cùng cha khác mẹ với con! Lời nói của ông giống như cái xích vô hình lớn vờn quanh tai Lâm Lập Phong, thật lâu không cách nào tan biến.

Anh cảm thấy mình giống như bị người ta làm mắc kẹt ở cổ họng, không cách nào hô hấp nổi. Anh nắm chặt vô lăng, chân ga dưới chân từ từ gia tăng tốc độ. Chiếc xe tựa như một mũi tên trong đêm tối lao vun vút. Anh d hự không nhìn thấy đích đến, trong cả mắt là màn đêm đen quánh, trong đầu là lời nói bi thiết của cha.

Tại sao? Tại sao tên Chris ghê tởm kia là em trai của anh? Tại sao lại là hắn ta? Anh lộ ra nụ cười lạnh khổ sở, Chris đáng hận! Ba đáng hận!

Năm đó, ba vì tên Chris ghê tởm này vứt bỏ anh và mẹ! Hiện giờ, tên Chris ghê tởm ấy khắp nơi đối địch với anh!

Xem ra bọn họ trời sanh chính là thế bất lưỡng lập! Có Lâm Lập Phong anh thì không có Chris, có Chris hắn thì sẽ không có Lâm Lập Phong!

Song, chuyện tới bây giờ, anh còn muốn Hắc Hổ tiến hành hành động không?

Lâm Lập Phong hừ lạnh! Trong lòng anh hận không thể làm Chris chết ngay lập tức! Hậu quả, tuyệt đối sẽ ép điên ba!

Anh nhắm ánh mắt khổ sở, móc điện thoại, bấm số Hắc Hổ.

“Hắc hắc, Lâm Lập Phong, thế nào? Muốn bắt đầu hành động không?” Trong điện thoại truyền đến thanh âm Hắc Hổ không kèm chế được.

“Hủy bỏ hành động!” Lâm Lập Phong lạnh lùng.

“Ồ! Vậy, tốt! Cậu hắn là hiểu tác phong làm việc của chúng tôi?”

“Tôi hiểu. Số tiền đó tôi sẽ không lấy lại!” Thanh âm của anh vẫn lạnh băng.

“Tốt. Cảm ơn.”

Lâm Lập Phong ngắt điện thoại. Trong lòng anh không khỏi cảm thấy đau nhói! Anh tức giận ném điện thoại, chiếc điện thoại rơi vào ghế ngồi cạnh rồi hung hăng đập ngược trở lại vào trán anh, anh nhíu mi tâm.

Lúc này, một bóng đen vọt qua, anh nhìn thấy một đứa bé chần ở giữa đường đi của mình, anh bẻ mạnh tay lái, cuống quýt thắng xe, nhưng tốc độ xe vốn rất nhanh, muốn dừng lại ngay là không thể.....

“Rầm” một tiếng! Xe của anh đâm vào một cột đèn đường, đầu anh bị va đập mạnh, thoáng chốc trước mắt tối sầm.....

58. Chương 58

Trong bệnh viện, người của Lâm gia lại một lần nữa tụ tập ở chung một chỗ. Lâm Lập Phong xảy ra tai nạn đặc biệt nghiêm trọng đang phòng cấp cứu.

Sắc mặt Bạch Lệ Như tái nhợt ngồi ở một bên, trong vòng 2 tháng con trai bà đã liên tiếp xảy ra chuyện, làm cho lòng bà như bị xát muối lên. Rốt cuộc là nghiệp chướng gì? Tại sao trời cao đối xử với bà như vậy? Đó là con trai duy nhất của bà, là hi vọng duy nhất để bà dựa vào!

Nếu con trai có mệnh hệ gì, bà sống như thế nào đây? Bà không còn gì nữa! Đã mất chồng, hiện giờ tính mạng con trai lại gặp nguy hiểm, bà khóc không ra nước mắt. Tất cả chỉ biết nghe theo mệnh trời!

Hạ Tử Tinh ngồi bên cạnh mẹ chồng, cả người run rẩy lạnh lẽo, cô biết tâm tình anh không tốt, cô nên đi theo anh chứ không nên để anh một mình đi ra ngoài.

Cô rất hối hận! Nhưng đã muộn rồi! Cô gấp gấp nhìn cánh cửa phòng bệnh cấp cứu, trong lòng lo lắng đau khổ.

Sau đó, cô phát hiện tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kì dị nhìn mình. Cô cúi đầu xuống, không hiểu trong ánh mắt mọi người hàm chứa điều gì?

“Lệ Như, chúng ta đều không hợp với mạng cô ta! Bà thấy đấy, cô ta mới gả vào cửa được mấy tháng, Lâm gia chúng ta gặp tai họa liên tục. Lập Phong cũng 2 lần xảy ra chuyện. Mỗi lần đều là họa tới tấp mạng!” Một bà có họ hàng xa nào đó dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, không nể tình npói với Bạch Lệ Như.

Trái tim Hạ Tử Tinh như rơi trong biển lạnh! Dường như cảm nhận được trận gió lạnh lẽo thổi qua người. Cả người cô lạnh băng!

Cô biết, tất cả mọi người đều không thích mình! Đặc biệt là từ sau khi cô gả vào cửa, Lâm gia liên tiếp gặp chuyện không may, Lập Phong cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn hai lần, cô nghĩ thời gian mình có thể sống ở Lâm gia cũng không còn nhiều nữa. Cô chỉ hy vọng Lập Phong có thể bình an vô sự, còn chuyện khác cô đã không để ý nữa.

Nếu lần này Lập Phong có thể bình an, muốn cô rời đi Lâm gia hay muốn cô làm gì cô cũng nguyện ý.

Cánh cửa phòng cấp cứu bỗng mở ra, Lâm Lập Phong được đẩy ra ngoài, mọi người lập tức vây lại hỏi.

“Bác sĩ, thế nào rồi? Lập Phong như thế nào?” Tất cả mọi người gấp gáp hỏi thăm bác sĩ.

“Bệnh nhân không có gì đáng ngại. Chỉ là não có chút chấn động.”

“Thật sao?”

“Chúng tôi còn phải đợi bệnh nhân tỉnh lại, kiểm tra cẩn thận mới có thể xác định chắc chắn.”

Hạ Tử Tinh nghe bác sĩ nói vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm. May quá! May mắn là anh không có việc gì! Cô vui mừng quá đỗi, lấy hai tay che mặt của mình, ngăn không cho nước mắt trào ra.

Hạ Tử Tinh ngồi ở ngoài phòng bệnh của Lâm Lập Phong cả ngày, cho tới khi nghe thấy người bên trong nói anh đã tỉnh lại. Cô chạy ù vào, Lâm Lập Phong mở to đôi mắt còn mù sương có phần yếu ớt nhìn mọi người.

Hạ Tử Tinh chen đến trước mặt Lâm Lập Phong nắm tay anh, mừng rỡ hỏi: “Lập Phong, anh không sao chứ? Anh cảm thấy có chỗ nào không thoải mái không?”

Lâm Lập Phong mơ màng nhìn Hạ Tử Tinh, hồi lâu mới nói một câu: “Cô là ai?”

Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh! Cả người Hạ Tử Tinh run lên. Tại sao? Tại sao anh không nhận ra cô? Mặt cô tái đi.

“Lập Phong, em là Tử Tinh.” Cô gấp gáp.

“Tôi không biết cô.” Anh hất tay cô ra, lạnh lùng.

Mọi người cũng kinh ngạc mở to mắt. Chẳng lẽ sau khi Lập Phong xảy ra tai nạn xe cộ thì bị mất trí nhớ? Lúc này cả người Hạ Tử Tinh nổi da gà. Anh, anh lại không nhận ra cô?

“Em là Tử Tinh! Lập Phong. Em là vợ anh, là Hạ Tử Tinh!” Cô không thể tin được nắm lấy tay anh.

“Vợ tôi?” Anh mê hoặc nhìn cô: “Tôi kết hôn lúc nào? Tôi còn đang học ở Harvard mà.”

Tất cả mọi người ngây ngẩn! Trí nhớ của anh chẳng lẽ chỉ dừng lại ở giai đoạn học ở Harvard thôi?

“Tôi và Dương Vũ, Tuyết Lâm mới xuống trực thăng. Dương Vũ đâu? Tuyết Lâm đâu?” Anh bối rối hỏi người thân bên cạnh.

Mọi người rơi vào trạng thái thôi nhìn anh, anh lại nhìn tôi, trong lòng đều nghĩ anh đã xảy ra chuyện rồi? Anh chỉ nhớ trở lại trước giây khắc xuống trực thăng hồi học Harvard mấy năm trước kia.

Đó là giai đoạn yêu thương mãnh liệt nhất của anh và Dư Tuyết Lâm.....

” Bác sĩ, mau gọi bác sĩ tới !” Sắc mặt Bạch Lệ Như tái nhợt bảo người bên cạnh.

Mọi người bối rối chạy đi tìm bác sĩ. Hạ Tử Tinh cảm thấy cả người vô lực, trong đầu trống rỗng, bên tai nổ vang không ngừng, ánh mắt cô mơ hồ, không nhìn rõ bất kỳ vật gì, cũng không nghe được bất kỳ thanh âm gì.

” Aizz....., mau! Mau đỡ cô ấy! Cô ấy ngất xỉu.....”

Hạ Tử Tinh té xỉu giữa những tiếng hô kinh hoàng. Mọi người cuống quýt đỡ thân thể cô đang từ từ trượt xuống.

Nếu như có thể, cô tình nguyện cả đời không cần tỉnh lại nữa.....

Khi Hạ Tử Tinh tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm ở giường bệnh. Cô bật dậy, không để tâm giặt mũi kim truyền dịch trên tay ra, đau đến cau mày lại.

Dương Tuệ Lan ở một bên lập tức đi tới giữ tay cô lại.”Tử Tinh, con không nên cử động.”

Hạ Tử Tinh ngược mắt nhìn mẹ mình, lại đau lòng, nước mắt lập tức xông lên hốc mắt: “Mẹ.....”

“Đứa nhỏ này, con làm sao vậy?” Bà đưa mắt nhìn con mình, hốc mắt cũng hồng lên, trong lòng cũng rất khổ sở.

“Con phải kiên nhẫn, bệnh tình Lập Phong sẽ tốt lên.”

“Mẹ.....” Nước mắt Hạ Tử Tinh rốt cục không kìm giữ được nữa, chảy xuống gương mặt. Trong lòng cô đau khổ thế nào không ai có thể thấu hiểu.

Lúc này, quan hệ của cô và Lập Phong đang lâm vào tình trạng nước sôi lửa bỏng, hiện giờ anh vừa mất đi trí nhớ. Người của Lâm gia nhất định sẽ mượn cớ này bức ép cô rời xa anh.

Chẳng lẽ duyên phận giữa cô và Lập Phong chỉ mỏng manh như vậy?

” Lập Phong...tình huống anh ấy bây giờ thế nào?Mẹ.” Hạ Tử Tinh thấp giọng hỏi mẹ. Giờ khắc này, trong lòng cô vẫn luôn canh cánh về anh.

“Thân thể nó không có việc gì. Chẳng qua là mất đi một phần trí nhớ. Vừa lúc, vừa lúc lại là.....” là đoạn trí nhớ khi bọn họ kết hôn. Bà phải nói cho con gái mình như thế nào đây, phải làm thế nào mới có thể giảm bớt thương tổn đối với Tử Tinh đây?

“Anh ấy có nhớ được người nhà không?”

“Người nhà nó, nó căn bản cũng khá nhớ được.”

“Chẳng lẽ anh ấy chỉ quên mỗi con?” Hạ Tử Tinh bi thiết hỏi mẹ mình.

“Ừ.....” Dương Tuệ Lan nhẹ nhàng đáp.

Hạ Tử Tinh như nghe thấy thanh âm cõi lòng mình tan nát. Chẳng lẽ đã đến lúc rời xa? Nhân duyên của họ đã hết?

Trên gương mặt trắng bệch cổ nặn ra một nụ cười buồn khổ, nước mắt lăn dài.

Dương Tuệ Lan vội cầm khăn giấy giúp cô lau nước mắt không ngừng rơi, bà thấy con gái mình đau khổ thế này, trong lòng cũng tràn đầy bi ai.

“Không sao. Nó rất khỏe. Con phải có lòng tin.”

Hạ Tử Tinh mím môi, không nói tiếng nào, yên lặng rơi nước mắt.

“Con không nên khổ sở, các con dù sao cũng là vợ chồng. Cho dù nó mất trí nhớ cũng không thể thay đổi chuyện này. Con phải kiên nhẫn.” Dương Tuệ Lan không ngừng an ủi cô.

“Thật là có thể thế không?Mẹ.” Trong thâm tâm cô một chút lòng tin cũng không anh nàng cảm giác thế giới của mình ở tan biến.

“Dĩ nhiên có thể! Con phải có lòng tin. Mẹ tin hai đứa sau này sẽ tốt đẹp hơn. Trước tiên con hãy quan tâm bản thân thật tốt, rồi mau chóng sinh em bé. Hai con sẽ bên nhau cả đời.”

Hạ Tử Tinh nhắm mắt lại, thấp giọng lầm bầm: “Cả đời? Cả đời sao mà dài quá!”

“Không phải. Thật ra cả đời cũng rất nhanh! Chỉ chớp mắt cái đã trôi qua rồi. Con phải có lòng tin, hai đứa có thể được cả đời.”

Có thể mẹ nói đúng, cô phải điều dưỡng thân thể mình cho tốt, sau đó còn chăm sóc Lập Phong. Cô tin dù cho Lập Phong mất trí nhớ cũng không quá vô tình với cô. Chỉ cần cô kiên nhẫn, bọn họ sẽ trở thành một đôi hạnh phúc. Cô nhất định phải có lòng tin!

Lúc Hạ Tử Tinh một lần nữa đi vào phòng bệnh Lâm Lập Phong, cô thấy bên cạnh anh có một vị mỹ nữ đầy khí chất đang đứng, bộ dáng quyến rũ xinh đẹp. Bọn họ cử chỉ thân mật, Lâm Lập Phong đang nhìn cô ta dịu dàng, cô nàng xinh đẹp kia còn dứt canh cho anh.

Trên mặt Hạ Tử Tinh cứng đờ. Cô nàng này là ai đây? Cô nhận thấy một tia nguy hiểm.

” Cô là ai?” Hạ Tử Tinh lạnh lùng nhìn cô ta, hỏi.

Cô ta quyến rũ cười một tiếng: ” Tôi là Dư Tuyết Lâm. Lần đầu gặp mặt, Hạ tiểu thư.”

Trái tim thiện lương của Hạ Tử Tinh giống như bị xe tăng mạnh bạo lăn qua. Cô nàng xinh đẹp động tâm này chính là Dư Tuyết Lâm? Là người trong lòng Lâm Lập Phong thích nhất!

Cô cảm thấy thân thể mình như lay động. Thoáng chốc cả người lạnh run. Cô cảm nhận áp lực trước nay chưa có.

Trong lòng cô khổ sở vô tận. Anh quên mất cô, nhưng nhớ kỹ Dư Tuyết Lâm. Vậy ra ở trong lòng anh, Dư Tuyết Lâm vĩnh viễn quan trọng hơn cô nàng.

Cô nhìn Lâm Lập Phong, ánh mắt của anh nhìn Dư Tuyết Lâm lại dịu dàng, thâm tình như vậy. Ánh mắt này, xuất hiện với cô đã mấy lần?

Trong nội tâm cô bỗng nhiên rất bi ai, nỗi buồn vô tận như xông kín đầu óc.

” Chào cô, Dư tiểu thư.” Khóe môi Hạ Tử Tinh nhếch lên tia cười bình thản, đi tới trước mặt Lâm Lập Phong: “Lập Phong, anh cảm thấy thế nào? Có khỏe không?”

“Tôi rất khỏe.” Anh nhìn cô, ánh mắt biến thành lạnh lẽo.

Hạ Tử Tinh lộ ra ánh mắt bi thương, “Anh không sao là tốt rồi.”

“Thân thể của tôi rất tốt. Không có chuyện gì thì cô có thể rời đi.” Lời nói của anh lạnh lùng giống như một lưỡi kiếm sắc bén đâm vào trái tim cô.

Cô cảm thấy trái tim mình đột nhiên ngừng đập, lời nói lạnh lùng của anh làm lòng cô đau đớn. Chẳng lẽ đối với mình, thật sự là một chút ấn tượng anh cũng không nhớ? Thật sự là thế phải không?

Cô thấy hốc mắt mình dần dần ẩm ướt.

Nhưng cô hiểu, cô không thể rút lui! Nếu trước mặt cô Tuyết Lâm này mà cô biểu hiện yếu ớt, biểu hiện sự rút lui, chẳng phải Lập Phong sẽ hoàn toàn thuộc về Dư Tuyết Lâm sao?

” Tôi nghĩ Dư tiểu thư hẳn là còn bận rộn nhiều chuyện quan trọng phải không? Dư tiểu thư.” Hạ Tử Tinh ổn định lại tâm tình, dùng cảm ghênh diện khuôn mặt Dư Tuyết Lâm sáng rõ tươi cười.

Dư Tuyết Lâm nhắc khóe miệng: ” Không sao, hôm nay tôi rất rảnh rồi.”

” Cho dù rảnh rồi, chuyện gì so với việc ở bên chồng của người khác cũng không quan trọng hơn sao?” Hạ Tử Tinh nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

Gương mặt Dư Tuyết Lâm không khỏi đỏ lên.

” Xin lỗi, Hạ tiểu thư.....”

” Là Lâm thiếu phu nhân, Dư tiểu thư ạ.” Hạ Tử Tinh lập tức cắt đứt lời của cô ta. Cố ý nhấn mạnh trọng lượng từ “Lâm thiếu phu nhân”, để cho Dư Tuyết Lâm hiểu rõ thân phận của mình.

Gương mặt Dư Tuyết Lâm tái đi. Lời nói của Hạ Tử Tinh làm cô thấy tổn thương! Cô hối hận! Năm đó vì nhất thời mê hoặc tên mình tình không có tiền đồ kia, còn cùng hắn bỏ trốn, làm tổn thương Lập Phong, cũng làm tổn thương người nhà của mình.

Bây giờ còn bị tên mình tình kia vứt bỏ! Trong nội tâm cô vừa giận vừa hận! Từ Mi trở về, cô chỉ muốn người nhà có thể tha thứ ỉn. Vừa hay nghe tin Lâm Lập Phong xảy ra tai nạn xe, cô liền chạy tới thăm.

Nào ngờ phát hiện anh đã mất trí nhớ trước kia, đã quên mất đoạn kí ức lúc trước cô phản bội anh, hơn nữa ánh mắt anh còn thâm tình vô hạn nhìn cô.

Mặc dù bị mất trí nhớ, nhưng trong đầu anh vẫn còn lưu giữ kí ức tốt đẹp của bọn họ năm đó, chứng tỏ bản thân mình trong lòng anh có địa vị rất lớn.

Cô phải nắm bắt cơ hội này để cùng anh bắt đầu lại! Mặc kệ việc anh đã có vợ! Trong thâm tâm cô cho tới bây giờ cũng không có mấy cái đạo đức xã hội! Chỉ có yêu và không yêu!

Cô sẽ không dễ dàng buông tha cho Lâm Lập Phong! Cô muốn cùng người phụ nữ trước mắt này tranh giành!

Lời nói của Hạ Tử Tinh kích thích ý chí chiến đấu trong lòng Dư Tuyết Lâm, cô dũng cảm đón nhận ánh mắt lạnh băng của Hạ Tử Tinh, khinh miệt: "Lâm thiếu phu nhân? Anh ấy có nhớ ra cô không? Đường như anh ấy chỉ nhớ rõ tôi thì phải."

Sắc mặt Hạ Tử Tinh tối sầm, ánh mắt chuyển thành thị uy! Con người không biết xấu hổ này! Rốt cuộc cô ta muốn thế nào? Chẳng lẽ trở lại là muốn phá hỏng mối quan hệ của mình và Lập Phong?

Năm đó không phải là cô ta cùng người đàn ông khác chạy trốn, vứt bỏ Lập Phong sao? Bây giờ còn có mặt mũi trở lại? Rốt cuộc cô ta có biết thẹn hay không?

Hạ Tử Tinh tức giận nhìn chằm chú Dư Tuyết Lâm, muốn cướp Lâm Lập Phong từ trên tay cô? Không có cửa đâu!

Trong mắt Hạ Tử Tinh bốc lên ngọn lửa hừng hực! Cô bất kể Lâm Lập Phong có nhớ ra mình không, cũng không quan tâm Lâm Lập Phong còn yêu mình không, cô không muốn giao anh cho ả Dư Tuyết Lâm vô sỉ này!

Lâm Lập Phong nhìn trong mắt của hai người dấy lên ngọn lửa kịch liệt, tranh đấu sắp bắt đầu.

"Tuyết Lâm, em đi về trước đi. Anh có lời muốn nói với cùng Hạ tiểu thư." Anh cảm thấy phải làm rõ ràng chuyện này.

Dư Tuyết Lâm nghe Lâm Lập Phong vậy, lộ ra nụ cười kiêu mỹ rồi đi. Trước khi rời đi vẫn không quên dùng ánh mắt khinh thường nhìn Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh nhìn Lâm Lập Phong vẻ mặt lãnh đạm, trong lòng không ngừng lay động. Anh lại gọi cô là "Hạ tiểu thư"? Trong nội tâm cô khổ sở khó chịu! Thật là, một chút ấn tượng đối với mình anh cũng không có?

Tình cảm yêu thương, chẳng lẽ chỉ là một giấc mộng? Hiện tại đã tỉnh mộng, phải hay chăng?

59. Chương 59

Cô chậm rãi đi tới trước mặt anh, nước mắt chảy xuống gương mặt. Anh lặng lẽ nhìn nước mắt trên mặt cô, cảm thấy không khỏi đau lòng.

Tay anh gạt nước mắt trên mặt cô, có chút lạ mắt. Đối với anh, cô xa lạ như vậy, hình như chưa từng gặp cô! Nhưng sự buồn rầu trên gương mặt cô làm rung động thâm tâm anh, ở nơi sâu thẳm trong linh hồn anh có một tiếng than nhẹ: đừng làm tổn thương cô! Không nên thương tổn cô!

Cô là ai? Vợ anh? Tại sao anh không có một chút ấn tượng nào đối với cô? Anh đã từng yêu cô gái xinh đẹp động lòng người này sao?

Tại sao anh không nhớ nổi cô? Nhưng nhìn cô đau lòng rơi lệ, anh cũng cảm thấy đau lòng khó nhịn.

Cô nắm anh đặt trên mặt mình, anh bỗng giật mình. Anh muốn rút tay về nhưng bị cô nắm rất chắc. Đôi mắt cô trong suốt tràn đầy bi thương, đưa mắt nhìn anh, nước mắt nóng hổi chảy xuống tay anh, trái tim anh, làm tâm hồn anh cũng đau đớn.

"Em thật sự là vợ tôi?" Đôi mắt anh mê hoặc không dám khẳng định, hỏi cô.

"Đúng! Em là vợ anh!" Thanh âm của cô đầy xúc động hỏi: "Anh thật sự hoàn toàn quên mất em? Không có chút ấn tượng nào sao?"

Anh rũ mắt xuống, đau lòng: "Xin lỗi."

“Không sao. Không sao.” Cô lắc đầu: “Chúng ta có thể từ từ nhớ lại.”

“Nhớ lại?” Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong vắt đó. Hiện tại rõ ràng trong lòng anh yêu Dư Tuyết Lâm. Anh nên đối xử thế nào với “cô vợ” này đây?

“Đúng vậy. Có thể nhớ lại. Em tin anh sẽ từ từ nhớ lại chuyện của chúng ta.” Cô đang cầu khẩn anh. Hi vọng anh không dễ dàng từ bỏ đoạn kí ức đó!

Lâm Lập Phong nhìn về mặt cô thương tâm, lời nói đã tới cửa miệng lại nuốt trở về.

“Chúng ta cùng nhau cố gắng, được không?” Khuôn mặt cô tràn đầy chờ đợi nhìn chăm chú anh, chờ câu trả lời của anh.

Từ khi tỉnh lại, anh không muốn nhìn thẳng mắt cô. Anh muốn suy nghĩ thật kỹ nên xử lý đoạn hôn nhân của anh và cô như thế nào?

Cô cúi đầu, tựa đầu vào bả vai anh, mái tóc dài quấn quanh cổ anh, trên mặt anh, mùi thơm đặc biệt trên người cô không ngừng xông vào mũi anh, anh cảm thấy hoa mắt, bị mê hoặc.

Dường như anh đã ngửi qua mùi này ở đâu đó? Như ở một nơi xa xôi, rất xa xôi, xa đến nỗi anh không nhớ nổi. Chỉ cảm thấy rất đỗi quen thuộc!

Đôi tay mềm nhẵn của cô từ từ rời hông anh, vuốt ve khuôn mặt anh, làm anh có cảm xúc tuyệt diệu, anh nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác nhịp nhàng hài hòa với nhịp đập con tim này.

Bỗng nhiên sự ấm áp mềm mại bao trùm trên môi anh, trong thoáng chốc mở mắt, anh thấy đôi mi thật dài của cô. Cô đang nhắm mắt, nhẹ nhàng hôn anh, hai tay thuận thể ôm cơ thể anh, cơ thể mềm mại đáng yêu mềm mại dán chặt người anh, toàn bộ anh bị vây quanh bởi hơi thở ngọt ngào của cô.

Trong lòng anh như có ngọn lửa rực cháy, theo bản năng anh ôm thân thể mềm mại của cô vào lòng, xâm lược môi mềm kiều diễm, từ bị động biến thành chủ động. Cô và anh ôm nhau thắm thiết, chìm vào sự triền miên, cô dùng hết sức lực hôn anh!

Cô muốn anh hiểu được, cô yêu anh! Rất yêu, rất thương anh! Cô không thể mất anh!

Anh cuồng nhiệt dấn đưa trong miệng cô, hồn nhiên mê muội làm chính anh cũng cảm thấy bất ngờ. Cô nàng xinh đẹp này quả là có năng lực ép điên anh! Mặc dù chỉ là một nụ hôn nhưng lại có thể khơi dậy sóng tình mãnh liệt như triều cường từ tận đáy lòng anh.

Anh bỗng nhiên đẩy cô ra, trong tròng mắt nóng bỏng lộ ra nồng đậm ***. Gương mặt Hạ Tử Tinh đỏ bừng như quả táo đỏ, làm người khác không nhịn được vọng động muốn cắn một cái.

Lâm Lập Phong nhìn cô gái xa lạ trước mắt, chắc chắn cô là yêu tinh! Mới chỉ một nụ hôn đơn giản thôi đã làm anh “dừng thẳng”.

Cô lại là “vợ” anh! Như thế, hẳn là anh đã rất yêu cô? Nếu không thì anh sẽ không dễ dàng bị cô trêu chọc khiến cả người bốc cháy bừng bừng như vậy?

Anh thở hổn hển đưa mắt nhìn cô, trong lòng anh có Dư Tuyết Lâm, nhưng lại không thể kháng cự được sự hấp dẫn của cô. Không phải anh vẫn rất yêu Dư Tuyết Lâm sao? Tại sao lại kết hôn với cô? Nguyên nhân rốt cuộc là gì?

Có lẽ kí ức anh đánh mất là đoạn kí ức cực kì quan trọng! Anh phải mau chóng nhớ lại đoạn trí nhớ đó mới được. Nhưng mỗi khi cố gắng suy nghĩ về chuyện đó, không hiểu vì sao đầu anh lại đau đớn như vậy?

Chẳng lẽ là kí ức đó anh đã sống rất đau khổ?

“Lập Phong, em yêu anh.....” Cô cúi thấp đầu, nở nụ cười, dịu dàng vô cùng nhìn anh.

Cả người anh chấn động! Đôi mắt cô chứa đựng sự xấu hổ, làm tận trong nội tâm anh nảy ra ý nghĩ yêu thương.

Cô gái này yêu anh! Thật sự yêu anh sâu sắc! Tình cảm yêu thương này làm trái tim anh bỗng cảm thấy đau nhói.

Lúc trước hẳn là bọn họ yêu nhau sâu đậm? Nếu không, đôi mắt cô sẽ không có ánh nhìn chan chứa sâu sắc như vậy!

Hạ Tử Tinh ngồi bên cạnh anh ôm lấy anh, cô ngả người vào lồng ngực rộng lớn ấm áp của anh, hít thở trên mùi hương đặc trưng của riêng anh. Cô không tưởng tượng nổi, nếu một ngày mất anh, cuộc sống của cô sẽ ra sao?

Cô nghĩ thế là lại có cảm giác tim mình đang vỡ vụn.

Nếu không có anh, linh hồn cô sẽ không trọn vẹn nữa! Nhất định cô sẽ trở thành người sống không có linh hồn! Cuộc sống sẽ như trong nước sôi lửa bỏng, là cuộc sống địa ngục không có ánh mặt trời.

Cho nên, bất kể thế nào cô cũng muốn cạnh tranh! Bất kể gặp khó khăn gì, cô cũng sẽ không buông tay anh! Càng không để cho Dư Tuyết Lâm giả tình giả ý tiếp cận anh!

Anh đối với cô không có ấn tượng? Không sao, cô sẽ làm anh yêu cô lần nữa! Bất kể dùng thủ đoạn gì, cô cũng không thể thua!

Thua cuộc, đánh mất hẳn, chính là cô đã thua mất hạnh phúc cả đời! Cô muốn giữ chặt anh, bên cạnh anh hạnh phúc trọn đời!

“Anh đừng không cần em, Lập Phong.” Cô ngẩng đầu từ trong lồng ngực anh thấp giọng nài nỉ.

Lâm Lập Phong sững sốt. Tiếng nói kia nhẹ nhàng thánh thót vang lên quanh tai anh, tràn tới chỗ sâu nhất tâm hồn anh.

Anh nhắm mắt lại, cảm nhận trái tim mình vì cô đang nhịp đập mãnh liệt. Nhưng trong đầu lại không cách nào tìm kiếm được một chút trí nhớ về cô.

Anh nên đối xử với cô như thế nào? Vào lúc này trái tim anh vô cùng hỗn loạn.

Lâm Lập Phong nhìn bữa ăn sáng trên mặt bàn, nhìn lại nụ cười trên mặt Hạ Tử Tinh. Đường như cô vẫn rất vui vẻ, trên mặt là nụ cười sáng rõ, dường như rất thỏa mãn.

Anh biết mỗi sáng sớm cô sẽ dậy làm bữa sáng ình. Sau đó cô hài lòng nhìn anh ăn xong bữa sáng.

Cô thật là một cô vợ hiền thực! Đối mặt với sự chăm sóc dịu dàng của cô, trong lòng anh cảm thấy rất áy náy. Vì sao mình không nhớ nổi chuyện về cô?

“Lập Phong, tối nay anh có thể về sớm một chút không?” Hạ Tử Tinh nhìn Lâm Lập Phong hỏi.

“Ừm, tối nay có việc gì sao?” Tối nay anh có hẹn ăn tối với Dư Tuyết Lâm.

Hôm nay là sinh nhật anh mà! Em chỉ muốn anh về bên em. – Trong lòng cô lặng lẽ đáp. Nhưng lời nói đến lại không nói nên câu. Cô hiểu, sau khi tan làm anh sẽ ở cùng Dư Tuyết Lâm.

Cô không có yêu cầu gì lớn, chỉ hi vọng anh có thể về trước 12h tối nay, cùng cô ăn bánh sinh nhật mà thôi.

“Thật ra cũng không có chuyện gì. Tối nay anh có thể về trước 12 giờ là tốt rồi.”

“Sao? Có gì hay dành cho anh à?” Anh mím môi cười.

“Đúng vậy. Cho nên nhất định anh phải về trước 12 giờ.”

“Anh sẽ cố gắng.” Anh gật đầu.

Trong một gian phòng xa hoa, ánh mắt Dư Tuyết Lâm đưa tình nhìn Lâm Lập Phong. Luận về tướng mạo, gia thế, Lâm Lập Phong sự lựa chọn tốt nhất, cô không hiểu lúc đó làm sao mình lại đi coi trọng cái tên mình tình không có thành tựu mà ruồng bỏ Lâm Lập Phong chứ?

Thật là trùng tà rồi!

May là, giờ đây cô còn có cơ hội đoạt lại cực phẩm nam nhân này, lần này có thể nào cô cũng sẽ không bỏ lỡ nữa.

“Lập Phong, tôm hùm này rất thơm ngon. Anh thử một chút đi.” Cô đưa phần tôm hùm mình đã cắt đưa tới trước mặt anh.

Anh nghiêng người qua định ăn tôm hùm, đột nhiên cảm giác có ánh mắt chung quanh đang dừng trên người, chỉ một thoáng anh phát giác động tác của mình và Dư Tuyết Lâm vô cùng thân mật. Trong mắt anh lập tức hiện ra ánh cười nhẹ nhàng, anh lại nhớ mình đã là người có gia đình, có “vợ”, anh đã chồng người khác.

Chậm rãi, anh khôi phục tư thế ngồi như cũ, nói với Dư Tuyết Lâm: “Không cần. Tự em ăn đi.”

“Ừm, được.” Cô có chút mất mát rút tay về.

Trước kia, cô dứt cho anh ăn cái gì, anh đâu có cự tuyệt? Hiện giờ mặc dù mất đi trí nhớ với cô gái kia, nhưng anh lại không còn là Lâm Lập Phong trước kia cô biết nữa.

Trong nội tâm cô mơ hồ cảm thấy trong tận sâu trái tim anh có lẽ cất giấu con người kia! Cô phải mau chóng ra tay, cô phải làm gì đó để cho con người kia hết hy vọng. Hay là để Lâm Lập Phong sẽ không rời cô!

Trên khuôn mặt tuyết mỹ toát ra một nụ cười đầy âm mưu. “Tối nay qua nhà em chơi một chút đi.”

“Nhà em?” Anh nhíu mày. Anh còn không nghĩ tới việc đến nhà cô, hiện giờ gia đình cô sẽ đối xử với anh như thế nào?

“Em đã chuyển qua chỗ khác ở.” Cô hiểu áp lực trong lòng anh. Dù sao bây giờ anh vẫn còn là chồng kẻ khác, gia đình cô sẽ không cho cô ở cùng anh. Trừ phi, anh đã ly hôn. Khóe miệng xinh đẹp lộ ra nụ cười tự tin, chuyện anh sẽ ly hôn chắc là cũng nhanh thôi.

Lâm Lập Phong nhìn đồng hồ trên tay một chút, mới 9 giờ, thời gian còn rất sớm. Nhưng, anh cũng đáp ứng cô là tối nay về nhà sớm. “Tối nay anh muốn về nhà sớm nghỉ ngơi. Anh hơi mệt.” Lâm Lập Phong bốc phét.

“Vậy, được.” Khóe miệng Dư Tuyết Lâm giật giật. Cô hiểu anh không phải là người thích cố tình gây sự, nhất định phải thật kiên nhẫn cùng con người kia đấu trí.

Hạ Tử Tinh ngồi trong vườn hoa, nhìn ánh sao bạt ngàn nơi chân trời, đêm nay trăng sáng lung linh mê hoặc, tối nay thật đẹp.....

Anh có về sớm không nhỉ? Anh đã đồng ý với cô, nhưng liệu anh có rời Dư Tuyết Lâm về bên cạnh cô không? Trong lòng cô thoáng chốc đau đớn co rút! Trong tim anh giờ này chỉ có Dư Tuyết Lâm thôi sao? Vậy cô là cái gì? Trong lòng anh, nàng được coi là gì đây?

Cô rất muốn hỏi anh! Nhưng cô lại lo sợ mình sẽ nhận được đáp án làm mình tan nát cõi lòng!

Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng xe dưới gara. Cô biết anh đã về. Cô chạy vội xuống phòng bếp mang bánh sinh nhật đã chuẩn bị từ trước chằm nển rồi mang ra ngoài.

Khi Lâm Lập Phong mở cửa, anh thấy ánh sáng từ những cây nến cắm trên bánh ngọt sáng lung linh trong đêm tối. Mà Hạ Tử Tinh đang cầm bánh ngọt cười dịu dàng đi lại gần anh.

Tim anh rung động mạnh mẽ! Hôm nay là sinh nhật anh sao? Anh suy nghĩ một chút, dường như là đúng vậy. Cô bảo anh về sớm là muốn cùng anh ăn mừng sinh nhật chăng?

Trái tim anh chậm rãi ấm áp. Thì ra cô ghi nhớ anh từ trong tận thâm tâm mình! Điều này làm anh rất cảm động.

“Sinh nhật vui vẻ! Lập Phong.”

Cô cầm bánh ngọt đi tới trước mặt anh, nở nụ cười mê người: “Anh ước điều gì trước, sau đó thì thổi nến.”

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh dưới ánh nến lay động, anh lại đau lòng hết mức. Cô gái thanh nhã dịu dàng này, là vợ của anh! Anh không nên quý trọng cô sao?

Nhưng khuôn mặt kiêu diễm của Dư Tuyết Lâm lại lần nữa hiện lên trước mắt anh. Trong lòng anh rõ ràng là yêu Dư Tuyết Lâm. Tại sao còn sinh ra tình cảm thương tiếc cô nàng trước mắt này?

Rất cục anh phát hiện ra thì ra dây dưa với cả hai người là một việc rất buồn khổ!

Năm đó ba anh cũng trải qua sự dây dưa nhì nhằng như vậy sao? Ông khi đó cũng buồn khổ như anh chăng? Đột nhiên anh không còn hận cha mình như vậy nữa!

60. Chương 60

“Lập Phong, thôi nên đi.” Hạ Tử Tinh nhắc anh lần nữa.

Lâm Lập Phong nhẹ thổi, nến tắt, ánh mắt vẫn dừng trên mặt cô.

“Chúng ta ra vườn hoa ăn bánh ngọt đi.” Hạ Tử Tinh đang cầm bánh ngọt dẫn Lâm Lập Phong đi tới vườn hoa, ngồi xuống bàn đá bên cạnh.

Lâm Lập Phong ngồi cạnh bàn đá, thấy trên bàn đã để rất nhiều món, nào nước trái cây, đồ ăn, còn có cả rượu đỏ. Xem ra cô đã chuẩn bị tất cả chờ anh trở về.

“Trước khi cắt bánh ngọt, em cũng ước nguyện xem sao.” Hạ Tử Tinh ngồi trước mặt anh, hai tay nắm chặt, cầu khẩn: “Hi vọng sức khỏe Lập Phong sớm hồi phục.” Mau chóng nhớ ra em! Câu phía sau là cô lặng lẽ nói từ dưới đáy lòng. Cô không muốn anh bị áp lực tâm lý, cô chỉ có thể yên lặng cầu nguyện trong lòng mình.

Ánh trăng nhu hòa hắt ánh sáng lên mặt cô, như một tầng sương mỏng, làm cô càng thêm thanh lệ động lòng người.

Bọn họ ngồi đối diện cùng ăn bánh ngọt, chung quanh vô cùng yên tĩnh, có thể nghe thấy cả tiếng côn trùng phát ra.

Hạ Tử Tinh ngẩng đầu nhìn chút bánh ngọt dính trên khóe miệng Lâm Lập Phong, cô cầm khăn giấy nhẹ nhàng giúp anh lau vết dính.

“Cám ơn.” Anh khẽ mỉm cười với cô, trong giây lát thất thần trong ánh mắt mông lung sâu đậm của cô.

Cô lộ ra nụ cười mê hồn, sau đó đúng lúc chiếc đinh hương liếm qua khóe miệng anh. Cả người anh sững sờ! Mùi thơm trên người cô bao trùm chớp mũi anh, thoáng chốc mê hoặc trái tim anh.

Khi cô xoay người lại, cười nhẹ nhàng nhìn anh, anh vẫn chưa hết kinh ngạc.

“Bánh ngọt ăn ngon không?” Khuôn mặt cô nén cười nhìn anh. Dĩ nhiên không thể bỏ qua vẻ mặt thất thần của anh.

“Ăn ngon.” Anh trầm giọng.

“Vậy thì ăn thêm miếng nữa.” Cô đem một khúc bánh ngọt đặt vào đĩa anh.

Anh cúi đầu ăn bánh ngọt nhưng lại không biết nó có vị gì. Trong đầu óc anh là cô, là mùi hương của cô, rất lâu không cách nào tan biến.

“Ăn xong bánh ngọt em cho anh xem một thứ.”

Anh giương đôi tròng mắt ngăm đen lên nhìn chăm chú cô, “Thứ gì?”

Cô cười một tiếng: “Đợi lát nữa anh sẽ biết.”

Đến khi anh nhìn thấy pháo hoa trên tay cô, anh rốt cục lộ ra một nụ cười đã lâu không thấy.

“Em cũng thích chơi cái này?” Anh có chút kinh ngạc nhìn cô. Dư Tuyết Lâm sợ nhất đốt pháo. Trước kia, mỗi khi anh chơi pháo hoa, cô ấy đều sợ hãi trốn một bên. Không ngờ, anh và cô lại có cùng sở thích.

Điều này làm tăng thêm không ít hảo cảm của anh với cô!

“Trước kia chúng ta thường cùng nhau chơi như thế, ở khách sạn lưng chừng núi.” Hai mắt cô cong cong như cười nhìn anh, hi vọng anh có thể nhớ ra một chút gì đó.

Anh bỗng u mê, có chuyện này sao? Anh nhắm mắt lại, thoáng qua hình ảnh mấy người rất mơ hồ. Bọn họ thường xuyên chơi pháo hoa sao?

“Rất tiếc, anh không nhớ nổi.”

“Không sao.” Cô rất kiên nhẫn. Cô phải từ từ đợi anh nhớ lại tất cả. Cô nhất định phải có lòng tin, anh sẽ nhớ ra cô, nhớ lại tình cảm ngọt ngào của họ lúc trước, kể cả sự đau khổ!

Có đôi khi cô phân vân, trí nhớ trước kia về cô của anh đã làm để anh quá đau khổ nên anh mới cố ý quên cô chăng?

“Chúng ta cùng nhau chơi đi.” Cô đưa cây pháo cho anh.

Anh nhận lấy pháo vương chút khói, khói pháo hoa nhanh chóng bao phủ quanh hai người. Buổi đêm ở đây rất đẹp, bọn họ được bao phủ bởi một màn khói mờ ảo, dường như quay trở lại thời khắc lúc ấy bọn họ ở khách sạn lưng chừng núi.

Hạ Tử Tinh có chút hoảng hốt, gần như coi là thời khắc tốt đẹp của họ trước kia. Cô ngơ ngác nhìn anh, anh tới trước mặt cô, gương mặt đẹp trai như vậy, vui vẻ như vậy, nhưng đã không còn là anh của ngày xưa!

Cô thà bị anh hành hạ, bị anh lạnh lẽo châm chọc, hay là bị anh giam cầm! Cũng tình nguyện bị anh hận như trước kia! Trước đó anh còn nhớ rõ cô!

Anh bây giờ, vừa ôn hòa lại thân mật như vậy, làm cô cảm thấy rất xa lạ!

Cô thà để cả đời làm kẻ địch của anh cũng không muốn làm người xa lạ với anh! Nước mắt nóng hổi chảy cuồn cuộn không cách nào ngăn được.

“Cái này cho em.” Lâm Lập Phong vui vẻ đưa một tép pháo hoa vào trong tay cô.

Cô chớp chớp lông mi, một giọt nước mắt ấm áp rơi vào tay anh. Anh ngẩn người, ngẩng đầu nhìn gương mặt cô tràn đầy nước mắt, trái tim anh rung động.

“Tại sao khóc?”

Hạ Tử Tinh vội vàng lấy tay lau nước mắt, “Không có chuyện gì. Em không sao.”

Trong lòng anh buồn bực không thôi, cảm giác này làm anh không thể hô hấp được. Vì sao cô khóc trước mặt anh? Chẳng lẽ anh làm cô quá đau khổ?

“Nếu như, nếu em cảm thấy đau khổ. Chi bằng, chúng ta ly hôn vậy.” Anh cũng thấy khổ sở.

“Cái gì?” Hạ Tử Tinh đột nhiên đứng lên, tức giận: “Anh muốn ly hôn với em?!”

“Anh không muốn nhìn em đau khổ. Nếu ở cùng nhau mà đau khổ như thế vì sao phải cố miễn cưỡng mình?” Anh thở dài một hơi.

“Anh cảm thấy đau khổ sao? Vì không thể bên người yêu Dư Tuyết Lâm của anh?!” Cô đau lòng lên án anh.

“Anh.....” Trong trí nhớ của anh, quả thật anh chỉ yêu Dư Tuyết Lâm, bỗng dưng xuất hiện một “cô vợ” làm anh thấy bối rối.

“Anh chỉ hi vọng em không đau khổ như vậy.”

“Vậy anh nhớ lại em đi, nhớ lại em đi!” Cô ngồi bên cạnh ôm lấy anh.

Lâm Lập Phong cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, anh biết mình làm cô tổn thương rất sâu đậm.

“Xin lỗi, anh thật sự không nhớ ra em.”

Cô ngẩng đầu vuốt ve mặt anh, da diết đau lòng hỏi: “Vì sao? Vì sao hết lần này tới lần khác không nhớ ra em?”

“Anh không biết.” Anh cũng rất khốn khổ.

“Có phải kị ỨC về em làm anh không chịu đựng được? Cho nên anh mới không nhớ nổi em?” Cô thê lương hỏi anh.

“Thật sự anh không muốn làm mất thời gian của em.” Anh nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

“Anh không hề làm mất thời gian của em!”

“Dù sao em còn trẻ như vậy. Em có thể tìm được một người đàn ông tốt.” Anh nói khó khăn, chẳng biết tại sao trái tim mình đau như vậy?

“Anh để em đi tìm người đàn ông khác?” Hạ Tử Tinh kinh ngạc đưa mắt nhìn anh.

Thời gian mới qua chẳng bao lâu mà anh đã độ lượng đến mức này sao? Trước kia chỉ cần nhìn thấy cô ở gần người đàn ông khác, anh sẽ khó chịu, điên cuồng, trở nên lạ lùng, cố tình gây sự.

Hiện tại anh lại muốn cô đi tìm người đàn ông khác?

Trong lòng cô như bị ai đó hung hăng bóp nghẹt! Cô không thể tin nhìn anh, nếu trước kia Lâm Lập Phong là “ma quỷ” thì bây giờ anh quả là “satan tái thế”!

Anh lại có thể nói ra lời vô tình vô nghĩa như vậy? Vì muốn cùng Dư Tuyết Lâm là vợ chồng nên anh vứt bỏ cô không thương tiếc?!

Trong đầu cô nhớ lại câu nói của anh từ rất lâu “Cả đời này anh sẽ không phụ em!”, câu nói đó mới chỉ cách đây không tới hai tháng! Nhanh như vậy anh đã quên mất?

“Anh nói cả đời sẽ không phụ em! Lâm Lập Phong! Anh còn nhớ hay không?” Cô tan nát cõi lòng lên án anh.

Lâm Lập Phong cả người sững sờ! Thoáng chốc trên mặt tái nhợt.

Cả đời này anh sẽ không phụ em! Tử Tinh.

Trong đầu anh âm vang một tiếng nổ. Thoáng như nhớ ra một cái gì đó, nhưng nó quá mơ hồ.

“Lâm Lập Phong! Anh nghe đây! Em sẽ không ly hôn với anh! Mãi mãi sẽ không!” Hạ Tử Tinh đứng lên hung hăng nói, rồi lấy tốc độ nhanh nhất xoay người rời đi.

Lâm Lập Phong nhìn bóng lưng cô ảm đạm buồn thương rời đi, trong lòng như bị một cây bông nhồi vào, có cảm giác không thở được.

Anh thật sự muốn cô rời đi sao? Cô là vợ anh, dù anh có mất đi trí nhớ hay không thì cũng không nên tùy tiện bảo cô rời đi chứ?

Có phải anh đã quá vô tình? Chỉ do nhìn sự buồn khổ đau đáu trong mắt cô, anh có chút không đành lòng. Anh chỉ hi vọng cô không phải đau khổ quá mà thôi, mỗi lần nhìn cô rơi lệ anh lại thấy tim mình đau đốn như bị bóp nát.

Hạ Tử Tinh rơi nước mắt chạy về phòng, đóng sầm cửa lại, cô yếu ớt ngồi trượt xuống đất. Cô nghĩ đến lời nói khách sáo xa cách của anh mà đau lòng! Cô hiểu đây chỉ là lừa mình dối người mà thôi. Nếu anh kiên quyết muốn ly hôn, cô không thể phản đối nổi!

“Cả đời này anh sẽ không phụ em! Tử Tinh..

Cả đời này anh sẽ không phụ em! Tử Tinh.

.....”

Trong đầu cô không ngừng quay quanh những lời này! Anh sẽ không phụ em! Nhưng tại sao không tới 2 tháng mà anh đã thay đổi rồi?

nguyện cho là có thể cùng hân cặp tay Gong độ cả, không nghĩ tới hết thấy cũng là bọt nước Kính Nguyệt? Một khi tỉnh lại, chẳng còn gì cả!

Chẳng lẽ tất cả sự ngọt ngào đó chỉ là một giấc mộng đẹp? Hiện giờ nên tỉnh mộng?

Vì sao hết lần này tới lần khác anh quên cô, mà lại nhớ kỹ Dư Tuyết Lâm? Nguyên nhân trong đó là gì chứ? Cô có nên lẳng lặng rời đi, thành toàn cho bọn họ không đây?

Sáng sớm tỉnh lại, Lâm Lập Phong ngồi vào bàn ăn, không thấy khuôn mặt Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng mỉm cười đâu mà là một Ngọc tẩu lạnh lùng. Buổi sáng hôm nay, cô không xuống ăn sáng cùng anh rồi.

Trước đây mỗi sáng sớm, gương mặt cô đều mang vẻ hạnh phúc tràn đầy nhìn anh ăn sáng. Chắc cô còn đang tức giận. Ánh mắt của anh không khỏi nhìn lên tầng hai, nơi cửa phòng của cô.

Nhìn lại bữa sáng hôm nay, quả đen sẫm kia không biết là thứ gì? Nhìn lại gương mặt Ngọc tẩu, vẫn như băng sương ngàn năm vậy!

“Đây là cái gì? Ngọc tẩu.”

“Trứng gà.”

“Trứng gà sao lại đen như vậy?” Lúc trước trứng gà trắng bóc, trông vô cùng ngon lành.

“Không có cách nào cả, thiếu phu nhân tức giận, không xuống làm bữa sáng. Chúng tôi chỉ là những hạ nhân tay chân vụng về, dĩ nhiên không làm được trứng gà ngon như thế.” Khẩu khí Ngọc tẩu vô cùng không tốt.

“Ừm.” Thì ra là bà ấy tức giận thật sự. Anh cúi đầu, uống một hớp cà phê. Gì chứ! Thật là đáng mà! Cơ hồ anh muốn phun ngay ra. “Đây là cái gì? Đáng như vậy?”

Ngọc tẩu liếc nhìn anh một cái: “Đáng? Tôi cảm thấy điều này là rất đúng khi so sánh với nỗi khổ trong lòng thiếu phu nhân, còn không bằng một phần vạn?”

Lâm Lập Phong cười khổ. Anh phát hiện ra tức giận không chỉ có Hạ Tử Tinh. Ngay cả Ngọc tẩu chăm nom anh lớn lên từ nhỏ cũng tức giận! Hạ Tử Tinh có cái sức mạnh gì mà ngày cả Ngọc tẩu cũng lãnh đạm với anh đến thế?

“Ngọc tẩu.....”

“Đừng gọi tôi nữa! Tôi cho cậu biết, thiếu gia, nếu như cậu ly hôn với thiếu phu nhân, tôi cũng không muốn ở lại nữa.” Nói xong, Ngọc tẩu hiên ngang rời đi. Mà mấy cô giúp việc đứng bên cạnh bà cũng bất bình tức giận theo sát rời đi.

Lâm Lập Phong mở to mắt, phản rồi! Phản rồi! Người làm nhà anh hoàn bộ đã bị Hạ Tử Tinh mua chuộc! Họ đều là những thân tín của anh, hiện tại lại biến thành người của Hạ Tử Tinh? Sức ảnh hưởng của Hạ Tử Tinh thật rất lớn a!

Ly hôn? Trong đầu anh lại hiện lên chữ này. Anh có thật muốn ly hôn với cô không? Tại sao trái tim mơ hồ đau thương đây?

61. Chương 61

Tối nay ánh sao rực rỡ, giới thương nhân, chính khách, thân sĩ giàu có và các anh tài tuấn tú tinh anh đều ở chung một chỗ. Vì sao vậy? Bởi vì hôm nay là buổi lễ trao giải mỗi năm một lần nhằm tôn vinh những nhân vật phong vân. (nổi tiếng, gây ảnh hưởng quan trọng)

Trong hội trường trao giải đều có thể nhìn thấy khuôn mặt mọi người hào hứng, quần áo đầu tóc chỉnh tề.

Hạ Tử Tinh khoát tay Lâm Lập Phong đi vào hội trường, lập tức thu hút lấy rất nhiều ánh đèn loang loáng, cùng một đám ký giả vây quanh.

Tối nay, Lâm Lập Phong là vai chính. Ai ai cũng biết anh là nhân vật phong vân nhận được nhiều phiếu nhất, được tung hô nhiều nhất, tuổi trẻ nhất. Có gia tộc thương nghiệp khổng lồ là nền tảng!

Giá trị con người hiển hách, khuôn mặt lại tuấn tú, mỗi cử động giơ tay nhấc chân cũng cao sang, không khỏi làm mọi người diên cuồng. Hạ Tử Tinh thừa nhận các ánh mắt hâm mộ, nhưng trong lòng không hề thấy chút vinh quang nào.

Cô thà rằng chồng mình là một người đàn ông bình thường, cô sẽ không bị áp lực nặng như vậy.

Ngưng mắt nhìn những ánh mắt như lang như hổ chung quanh, trong lòng cô cười khổ.

Tối nay anh tới nhận giải, có lẽ anh muốn đi cùng Dư Tuyết Lâm đến đây? Trong lòng cô khổ sở nhưng vẻ tươi cười trên khuôn mặt tuyệt mỹ che dấu vô cùng tốt!

Ở khúc quanh, cô nhìn thấy thân ảnh Dư Tuyết Lâm bên vài người. Nhìn lại ánh mắt Lâm Lập Phong, anh cũng vừa hướng về phía đó. Chắc cũng nhìn thấy Dư Tuyết Lâm ở bên cạnh mấy tên công tử nhà giàu đang ân cần lấy lòng chứ?

Tròng mắt anh ngăm đen thâm thúy, làm người khác không nhìn thấu tâm tình. Chắc anh đang đồ kỵ??

Hạ Tử Tinh hừ lạnh một tiếng, thấp giọng hỏi anh: “Anh muốn qua đó chào hỏi không?”

Anh chuyển sang nhìn cô, trong mắt cô tràn đầy vẻ bi thương, vì sao còn muốn nói vậy? Chẳng lẽ cô cũng hi vọng giờ phút này anh đi về phía Dư Tuyết Lâm mà làm cho cô khó xử?

Cô rõ ràng đã rất tức giận chuyện tối qua anh nói muốn “ly hôn”!

“Không đi sao? Không sợ Dư Tuyết Lâm của anh bị người khác bắt cóc?” Lời lẽ của cô lộ ra chút chanh chua.

Anh thở dài: “Nếu dễ dàng bị bắt cóc thì không đáng được anh quý trọng.”

Trong lòng Hạ Tử Tinh bỗng thê lương. Năm đó Dư Tuyết Lâm không phải là người đàn ông khác chạy trốn sao? Vì sao bây giờ anh còn muốn quý trọng cô ta? Khẩu thị tâm phi!

Cô tức giận muốn rời khỏi. Nhưng lúc này nghe thấy thanh âm buổi lễ trao giải chính thức bắt đầu. Cô đành ngồi xuống.

Đợi đến khi kết thúc lễ trao giải, cô rốt cục không ngồi yên được, đi ra ngoài.

Việc có thể làm vì anh, cô cũng đã làm không ít! Ở trước mắt người ngoài giữ vinh dự cho anh, ở trước mặt mọi người sắm vai người vợ tốt. Mặc dù cô tức giận anh vô tình, cũng không để ỉn thành chướng ngại vật làm rối tiền đồ của anh.

Chẳng qua là đằng sau đó, tấm lòng của cô, ai có thể hiểu được?

Dương Vũ nhìn Hạ Tử Tinh bên cạnh Lâm Lập Phong lặng lẽ rời đi, Dư Tuyết Lâm lập tức nhảy vào vị trí của cô, trong lòng có chút khinh thường, cũng có chút vì Hạ Tử Tinh mà thấy không đáng giá!

Lâm Lập Phong là tên siêu cấp ngu ngốc! Tại sao sẽ bỏ rơi người tốt như Hạ Tử Tinh mà đi yêu cái cô Dư Tuyết Lâm không thể chịu nổi này chứ?

Chẳng lẽ tin cậu ta mất trí nhớ là thật?

Dương Vũ ngạo mạn, lạnh lùng đi về phía Lâm Lập Phong và Dư Tuyết Lâm. Dư Tuyết Lâm thấy Dương Vũ vẻ mặt lạnh lẽo vô tình, trong lòng cả kinh. Hắn ta sẽ không nói chuyện năm đó cô bỏ Lập Phong cho anh biết đấy chứ?

“Xin lỗi, Dư tiểu thư, tôi có vài lời muốn nói với Lập Phong, mời cô tránh mặt một chút.” Dương Vũ lạnh lùng nhìn Dư Tuyết Lâm.

Sắc mặt Dư Tuyết Lâm như đang gặp nạn, vẫn gật đầu rời đi.

“Tại sao? Có chuyện gì quan trọng mà Tuyết Lâm không thể biết sao?” Lâm Lập Phong chuyện trò vui vẻ, cầm một ly rượu uống.

Dương Vũ lập tức cướp ly rượu trong tay anh: “Còn muốn uống say sao! Cậu say đủ rồi đấy!”

Lâm Lập Phong nhướn chân mày, không hiểu nhìn Dương Vũ: “Tôi nào có say? Tôi rất tỉnh táo!”

“Nếu cậu tỉnh táo thì sẽ không ở cùng Dư Tuyết Lâm như vậy!” Anh tức giận.

“Cậu làm sao thế?”

“Người như Hạ Tử Tinh thì cậu không biết quý trọng! Hết lần này tới lần khác cứ dính lấy Dư Tuyết Lâm không biết liêm sỉ như vậy! Xem ra không phải cậu mất trí nhớ mà là bị xe đâm hỏng đầu óc rồi!”

“Hôm nay cậu ăn phải hỏa dược gì à?” Lâm Lập Phong nghe anh ta nói vậy, cũng có chút nổi giận.

“Tôi ăn hỏa dược! Còn cậu ăn phải thuốc ngu si! Lâm Lập Phong! Người tốt đẹp như Hạ Tử Tinh cậu cũng không muốn, thật sự là ngu si!” Dương Vũ lên tiếng không chút cổ kị.

“Cậu ra mà nhìn!” Anh đẩy Lâm Lập Phong ra, nhìn thấy hình ảnh Hạ Tử Tinh ngồi trên ghế.

“Cậu muốn bỏ cô ấy sao! Cả đám đàn ông đang chờ ăn tươi nuốt sống cô ấy đấy?”

Lâm Lập Phong cảm thấy vô cùng chói mắt! Hạ Tử Tinh ở cạnh rất nhiều tên đàn ông cười rục rịch, quyến rũ như vậy.

“Cậu thấy chưa? Vợ cậu là hàng bán chạy! Nếu cậu không cần cô ấy thì sẽ có nhiều người đốt pháo ăn mừng.”

“Tại sao? Cậu cũng coi trọng cô ấy chẳng?” Lâm Lập Phong hí hóp mắt nguy hiểm nhìn Dương Vũ.

Dương Vũ hừ lạnh, đôi mắt dài nhỏ chống lại ánh mắt nguy hiểm của Lâm Lập Phong: “Nếu như thật sự cậu không cần cô ấy, tôi không ngại nhận đâu.”

“Cậu——!” Ánh mắt Lâm Lập Phong trở nên sắc bén vô cùng, anh hung hăng nhìn Dương Vũ, lạnh lẽo đáp trả: “Cậu không cần cố chọc giận tôi! Dương Vũ.”

“Hừ! Cậu vì cô ấy mà tức giận?” Dương Vũ bỗng nhiên tới sát bên tai anh: “Điều này chứng minh có trong lòng cậu có cô ấy không?”

“Đó là chuyện của hai chúng tôi, không cần cậu quan tâm!” Lâm Lập Phong hơi giận.

“Tôi nói cho cậu biết, chuyện của cô ấy, tôi nhất định quan tâm.” Dương Vũ không sợ hãi đón nhận trừng mắt Lâm Lập Phong đang giận giữ.

“Cậu thật sự coi trọng cô ấy?” Lâm Lập Phong không thể tin được nhìn chằm chằm Dương Vũ.

“Cậu nói đúng đó.”

Lâm Lập Phong lộ ra vẻ cười lạnh: “Không phải cậu có bệnh thích sạch sẽ sao? Dương Vũ. Cô ấy là người của tôi.”

Lâm Lập Phong cố ý tăng thêm âm lượng mấy chữ “người của tôi”, anh biết mặc dù Dương Vũ hoa tâm, nhưng sẽ không động đến phụ nữ đã có chồng.

Dương Vũ lộ ra ánh cười lạnh lùng, “Nếu là cô ấy, tôi thà vứt bỏ kiên trì của mình lúc trước!”

“Cậu ——!” Lâm Lập Phong nắm cổ áo Dương Vũ, cảnh cáo: “Nếu cậu dám động đến cô ấy, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu!”

“Không phải cậu có Dư Tuyết Lâm sao? Vì sao còn không buông cô ấy ra? Chẳng lẽ cậu muốn hai tay hai người đẹp? Tận hưởng hạnh phúc?” Dương Vũ châm chọc.

Lâm Lập Phong đẩy hắn ra, “Chuyện của tôi, không cần cậu lo.”

“Xin lỗi! Tôi không quản chuyện của cậu, tôi quan tâm tới chuyện vợ cậu thôi mà.” Dương Vũ hừ lạnh một tiếng.

Sau đó hắn thấy một mái tóc lóng lánh lướt qua tầm mắt, đến gần Hạ Tử Tinh. Hắn lộ ra một nụ cười không để lại dấu vết.

“Xem ra, có người so với ta còn nhiệt tình hơn đây.” Giọng nói của Dương Vũ tràn đầy châm chọc, “Cậu biết hắn là ai không?”

Lâm Lập Phong nhìn về phía kia, trong lòng bỗng tức giận. Người đó là ai? Rõ ràng anh không nhận ra hắn, nhưng vì sao khi thấy hắn đến gần Hạ Tử Tinh, anh lại tức giận đến vậy?

“Hắn ta là ai?” Lâm Lập Phong lớn tiếng hỏi Dương Vũ.

“Hắn là tình địch lớn nhất của cậu! Người theo đuổi Hạ Tử Tinh mãnh liệt nhất—— là tổng đại lý tập đoàn quốc tế Nại Nhĩ Tư, Chris!”

Chris?! Mặt Lâm Lập Phong tái đi! Cái tên này làm anh xao động kinh khủng! Tại sao vừa nghe đến cái tên này, trong lòng anh lại có phản ứng lớn như vậy?

Đột nhiên, anh cảm thấy đầu rất đau! Rất đau! Rất choáng váng! Suy nghĩ của anh bắt đầu hỗn loạn. Anh ngồi qua một bên ghế, nhắm mắt lại.

“Cậu không sao chứ, Lập Phong?” Dương Vũ thấy Lâm Lập Phong sắc mặt tái nhợt, có chút lo lắng. Vừa rồi anh nói vậy là cố ý khiêu khích cậu ta! Anh chỉ hi vọng Lập Phong không dễ dàng từ bỏ Hạ Tử Tinh, anh rất hi vọng Lập Phong có thể cùng cô gái Hạ Tử Tinh thiện lương là một đôi, mà không phải là cái ả Dư Tuyết Lâm thủy tính dương hoa!

Vì sao Lập Phong vốn không nhìn rõ bản thân mình? Không nhìn thấu con người dối trá Dư Tuyết Lâm?

“Tôi không sao.” Lâm Lập Phong lắc đầu, “Chỉ qua là có chút đau đầu.”

“Vậy hắn là di chứng vụ tai nạn.” Dương Vũ lo lắng hỏi: “Có cần đưa cậu về nhà nghỉ ngơi không?”

“Không cần. Tôi nghỉ ngơi một chút là khỏe rồi.” Lâm Lập Phong nhắm mắt lại hỏi: “Tử Tinh ở đâu?”

Dương Vũ nhìn về phía vị trí Hạ Tử Tinh, đã không thấy cô đâu nữa. Chẳng lẽ cô rời đi cùng Chris rồi? Chẳng lẽ Hạ Tử Tinh mất lòng tin với Lập Phong rồi sao?

Chris và Hạ Tử Tinh bước chậm rãi ở ngoài vườn hoa bữa tiệc, tối nay không có ánh trăng, vị trí bọn họ đứng,, giờ tay không thấy rõ được năm ngón. Trong bóng tối như vậy, Hạ Tử Tinh lại thấy an lòng kì lạ.

Không biết là suy nghĩ gì mà cô lại cùng hắn tới nơi vườn hoa yên tĩnh này. Trong vườn hoa trừ bọn họ ra, không có ai khác. Đối với cô mà nói hắn là rất nguy hiểm.

Dù sao Chris có ý đồ với cô, trong nội tâm cô hiểu rõ nhất. Hay là do quá u sầu nên mới ra đây đi dạo một chút.....

“Tối nay tâm tình không tốt?” Chris thở dài một hơi hỏi cô.

“Ừ.”

“Chuyện gì vậy? Tối nay Lâm Lập Phong là người chiến thắng đó. Em là vợ anh ta thì sao lại không vui?”

“Phu quý thì thế quang vinh! Phải không?” Hạ Tử Tinh châm chọc.

“Đúng vậy. Người Trung Quốc không phải là rất coi trọng cái này sao?” Hắn dừng lại, đưa mắt nhìn cô. Cặp mắt ở trong đêm tối lộ ra ánh sáng rất rõ.

Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng lắc đầu, khổ sở: “Ngược lại thế, tôi hi vọng trong lòng anh ấy chỉ có tôi hơn.”

Chris có chút kinh ngạc nhìn cô, “Trong lòng Lâm Lập Phong không phải chỉ có mình em thôi sao?”

Hạ Tử Tinh cười lạnh, trong lòng Lâm Lập Phong có cô không? Cô không dám xác định chút nào. Nếu như trong lòng anh có cô thì vì sao sau tai nạn xe cô lại hết lần này tới lần khác quên mất cô?

Hơn nữa, hiện giờ bên người anh là Dư Tuyết Lâm, Hạ Tử Tinh cô ở trong lòng anh là cái gì?

Anh mở miệng là nói muốn cô ly hôn. Cô có nên lưu luyến anh nữa không? Hay là cố gắng tác thành cho bọn họ đây? Nghĩ vậy, nước mắt lại không cầm được mà chảy ra.

Chris trong bóng đêm nhìn thấy nước mắt long lánh trên mặt cô, trong lòng cứng lại! Hắn không kìm lòng được, đưa tay chạm mặt cô: “Sao thế? Có chuyện gì rồi phải không?”

Cô đẩy tay hắn ra, lắc đầu: “Không có chuyện gì.”

“Có phải anh ta làm chuyện gì có lỗi với em không?” Hắn nhíu mày hỏi.

“Không có.”

“Hãy để anh chăm sóc em, được không? Tử Tinh.” Hắn ôn nhu hỏi, đôi mắt thâm tình nhìn cô đau đáu.

Hạ Tử Tinh cười lạnh, “Không nên nói giỡn. Chris, tôi là chị dâu của anh!”

Chris kinh ngạc cả người, “Em đã biết?”

“Đúng vậy. Đã biết.”

“Anh không thừa nhận Lâm Lập Phong là anh trai mình ! Vĩnh viễn sẽ không!” Chris nói chắc như đinh chém sắt.

“Nhưng anh ấy là anh trai anh, điều này không thể thay đổi!” Hạ Tử Tinh cười, trong nụ cười mang theo nước mắt.

“Hừ! Anh ta cũng xứng?” Chris lạnh lùng.

“Bất kể có xứng hay không thì anh ấy vẫn là anh trai anh.” Hạ Tử Tinh thở dài.

“Anh không quan tâm người khác nghĩ gì! Anh chỉ quan tâm em nghĩ gì thôi! Vì em, ta nhưng lấy cha tấn người trong thiên hạ!” Ánh mắt Chris sắc bén nhìn cô, minh chứng sự kiên quyết của mình.

Hạ Tử Tinh ngẩn người, trong lòng cảm động. Biết hắn lâu như vậy, lần đầu tiên cô có cảm giác cảm động thế này!

Cô ngập tràn nước mắt nhìn hắn, thấp giọng: “Cám ơn anh, Chris.”

Hắn kéo cô vào lòng, ôm cô thật chặt, “Em biết không? Anh thật rất yêu em, rất yêu, rất yêu em!”

Hạ Tử Tinh tựa vào trong ngực hắn, đau lòng rơi nước mắt. Lâm Lập Phong cho tới giờ cũng không từng “yêu cô”. Trước kia cô nghĩ anh không biết “yêu”, giờ mới phát hiện ra là anh thật sự không yêu cô!

“Tại sao anh không phải anh ấy? Tại sao anh ấy không yêu tôi?” Cô bi thiết hỏi.

Trái tim Chris đau nhói, hắn đau khổ: “Anh ta không yêu em nhưng anh yêu em!”

“Nhưng tôi.....”

Chris lấy tay che miệng cô. “Đừng nói! Anh hiểu. Anh sẽ chờ em, chờ đến một ngày em nguyện ý.”

Hạ Tử Tinh nhắm hai mắt lại, nước mắt chảy xuống lòng bàn tay của hắn, “Anh cần gì phải thế?”

“Anh tự nguyện. Tự nguyện chờ em! Dù là cả đời!” Chris thâm tình nhìn đôi mắt cô đang ngập tràn nước mắt.

Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng lắc đầu “Không đáng đâu, anh hiểu không?”

“Đáng giá! Có đáng giá!”

Bỗng có tiếng quát vang lên: “Hai người đang làm gì?!”

62. Chương 62

“Hai người đang làm gì?!”

Một thanh âm lạnh lùng bỗng nhiên vang lên, Hạ Tử Tinh và Chris đồng thời ngẩng đầu, thấy Lâm Lập Phong đứng ở phía sau bọn họ.

Trong lòng Hạ Tử Tinh một mảnh lạnh băng. Trong đêm tối, trông mắt Lâm Lập Phong lộ ra vẻ đen nhánh và sắc bén đặc biệt, làm cô không nhìn thấy cảm xúc chân chính của anh. Chỉ có thể mơ hồ cảm nhận cơn giận của anh!

Sau đó, Hạ Tử Tinh phát hiện cô còn cùng Chris ôm nhau thật chặt. Hạ Tử Tinh lập tức nhảy ra cách xa Chris.

Lâm Lập Phong không bỏ qua từng nét bối rối trên mặt Hạ Tử Tinh. Cô lại dám ngả vào trong ngực người đàn ông khác? Trong mắt cô còn có người chồng là anh không?

“Tôi mới vừa nhắc đến ly hôn, em đã nhanh chóng đi tìm đối tượng như vậy?” Lời nói của Lâm Lập Phong như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào sâu thẳm trái tim Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh chỉ cảm thấy trái tim đau đớn, mặt tái nhợt đi.

Cô cắn cắn môi, “Đúng! Không phải anh bảo tôi tìm người đàn ông tốt để yêu sao? Tôi chỉ làm đúng theo lời của anh mà thôi.”

Lâm Lập Phong căng thẳng, cô nàng đáng chết này! Họ còn chưa chính thức ly hôn, cô đã vội dính lấy người đàn ông khác sao? Bên tai anh như còn thấp thoáng tiếng vọng câu nói của cô “em yêu anh”!

Tại sao mới mấy ngày, cô trở nên lợi hại như thế? Thật là một người dễ thay đổi!

Lâm Lập Phong một phát bắt được tay nàng, lạnh băng: “Đi! Theo tôi về nhà!”

Hạ Tử Tinh hất mạnh tay anh ra, quật cường: “Tôi không muốn trở về. Tôi muốn ở lại đây.”

“Sau đó cùng hắn ta ở chung một chỗ?! Hạ Tử Tinh!” Lâm Lập Phong căm tức nhìn cô, ánh mắt cơ hồ muốn khiến đốt cô thành tro bụi.

“Đúng! Cô ấy muốn cùng ở với tôi!” Chris lập tức kéo tay Hạ Tử Tinh, “Hai người không phải muốn ly hôn sao? Vậy thì sớm ly hôn đi. Tôi vô cùng mong đợi!”

Lâm Lập Phong nhìn bọn họ nắm tay nhau, lửa giận bùng bùng thoáng chốc đốt thiêu rụi. Anh đẩy Chris ra, kéo Hạ Tử Tinh về ngực mình, mặt tràn đầy ý cảnh cáo: “Anh đừng quên ai mới là chồng cô ấy?”

Hạ Tử Tinh không sợ hãi đón nhận ánh mắt của anh, “Dù sao rất nhanh sẽ không phải nữa!”

“Em——!” Lâm Lập Phong tức giận cơ hồ muốn bóp chết cô nàng trước mặt này.

“Lâm Lập Phong, anh đừng khinh người quá đáng!” Chris cứng rắn tách Hạ Tử Tinh ra khỏi Lâm Lập Phong, “Hiện giờ Tử Tinh không muốn đi theo anh! Anh đừng quá phận!”

“Em thật sự không muốn đi với tôi?” Lâm Lập Phong nắm chặt đấm tay.

“Đúng! Tôi không muốn!” Hạ Tử Tinh lạnh lùng. Dù sao, anh cũng muốn ly hôn với cô, không phải sao? Anh vô tình vô nghĩa làm trái tim cô trở nên băng giá!

“Tốt!” Ánh mắt Lâm Lập Phong sắc bén nhìn chăm chú cô một lúc lâu, sau đó quyết định xoay người rời đi.

Hạ Tử Tinh nhìn bóng lưng anh rời đi, trong lòng không có chút vui vẻ nào. Chỉ có vô tận bi ai! Cô hiểu cơn giận của anh, nhưng anh có hiểu tấm lòng của cô không?

Anh đã không cần cô! Anh muốn ly hôn với cô, cô còn cần thiết lưu luyến không buông không? Nếu kết quả là tan vỡ, vậy thì dứt khoát một chút!

Câu nói “ly hôn” đó đã làm lòng cô nát tan! Anh có biết?

“Lập Phong, Lập Phong, anh muốn đi đâu?” Dư Tuyết Lâm nhìn về mặt Lâm Lập Phong lạnh lẽo, lập tức chạy theo kéo tay anh.

“Anh phải đi về.” Lâm Lập Phong nhịn không được hất tay cô ta ra.

“Em cũng vậy. Có thể đưa em đi một đoạn đường không?” Cô đáng thương kéo tay anh.

“Ừ.” Anh hừ một tiếng, kéo tay cô cùng rời đi.....

Ở trên xe, Lâm Lập Phong vẫn không nói gì, sự tức giận và buồn bã của anh hoàn toàn rơi vào mắt Dư Tuyết Lâm. Trong lòng Dư Tuyết Lâm tức giận không thôi! Không phải anh đã quên mất người ta sao? Sao vừa nhìn thấy cô ta ở chung cùng người đàn ông khác anh lại căm tức như vậy?

Chẳng lẽ anh đã bắt đầu nhớ lại chuyện trước kia?

Không được! Phải nghĩ biện pháp giữ anh lại! Trong mắt Dư Tuyết Lâm sáng sủa tia nhìn khác thường.

Trong đầu Lâm Lập Phong vẫn tái hiện hình ảnh vừa rồi Hạ Tử Tinh và Chris ôm nhau. Thật đáng giận! Cô gái này vừa nói thương anh, dứt lời đã nhảy vào ngực tên đàn ông khác?

Đây là tình yêu của cô đối với anh?! Thật buồn cười! Thật là tình yêu rẻ mạt!

Chết tiệt! Anh tức giận đập tay vào thành xe, xe hơi lập tức phát tiếng “rầm” một chút.

“Á!” Dư Tuyết Lâm nhìn xe bọn họ sắp đâm vào lan can phòng hộ ven đường, sợ hãi thét lên.

Lâm Lập Phong nhanh nhẹn đánh tay lái, chiếc xe lập tức trở về quỹ đạo vừa đi.

Dư Tuyết Lâm thở phào nhẹ nhõm, còn nghĩ là sẽ xảy ra tai nạn chứ? Cô cúi đầu đánh giá gương mặt Lâm Lập Phong như không có chuyện gì xảy ra, anh quan tâm đến người kia như vậy sao? Trong lòng cô lạnh lẽo.

Nếu so sánh, thì ở điểm nào thì cô cũng đều không thua người kia!

“Đến nhà em rồi. Tuyết Lâm.” Lâm Lập Phong vô cùng bình tĩnh nhắc nhở.

Dư Tuyết Lâm nhìn một chút, thật là đã đến cửa nhà rồi.

Cánh tay bóng loáng trắng nõn mềm mại vô hạn kéo xoa tay Lâm Lập Phong, nói với Lâm Lập Phong: “Anh vào uống ly cà phê nhé? Lập Phong.”

Lâm Lập Phong nhìn Dư Tuyết Lâm cười quyến rũ, trong lòng cảm thấy chút ảm đạm. Chẳng bao lâu trước đây, trên mặt Hạ Tử Tinh cũng là nụ cười xinh đẹp như vậy, mà hiện tại.....

Trong lòng anh bỗng đau nhói. Tâm tình rất tồi tệ!

“Ừm, được không? Lập Phong.” Ánh mắt mù sương hơi suy tư, tiến tới gần anh, đôi môi đỏ hồng đang ở trước mắt anh.

“Xin lỗi, hôm nay anh không thoải mái. Lần sau đi.” Anh từ chối nhã nhặn.

“Vậy, được.” Dư Tuyết Lâm lộ ra một nụ cười mất tự nhiên. Cương quyết hôn lên mặt anh một cái, mới tỏ vẻ rất không tình nguyện xuống xe.

Đợi cô ta xuống xe xong, xe anh phóng vù như gió lướt qua. Dư Tuyết Lâm nhìn anh rời đi không chút lưu luyến tức giận tới mức đứng dậm chân!

Thật đáng ghét! Cô tức giận cắn môi dưới. Lâm Lập Phong, anh chờ xem, tôi muốn dù không thể cũng phải thành có thể bắt được anh!

Lâm Lập Phong tức giận nằm trên giường, nhìn chăm chăm đồng hồ để bàn cạnh đầu giường, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hạ Tử Tinh vẫn chậm chạp chưa về!

Giờ đã là 2h sáng mà cô vẫn chưa về! Chẳng lẽ đêm nay cô ở chung với Chris?!

Vừa nghĩ tới việc giờ phút này Hạ Tử Tinh đang trong ngực Chris, anh tức phát điên!

Cầm điện thoại, lại để điện thoại xuống; nhắc lên lần nữa rồi lại một lần nữa để xuống!

Anh không thể gọi cho cô! Tại sao anh lại gọi cho cô chứ? Đó chẳng phải là nói với cô rằng anh đang chờ cô về sao?

Anh không thể gọi điện cho cô! Không thể yếu thế trước mặt cô được!

Nhưng, thật đáng chết! Trái tim anh lại lo lắng không yên, không thể bình tĩnh nổi!

Không phải là anh không quan tâm đến cô sao? Trong lòng anh không phải chỉ yêu Dư Tuyết Lâm thôi sao? Tại sao bây giờ anh lại tức giận như vậy? Lại đau lòng như vậy?

Anh nhắm mắt lại, không để mình tiếp tục suy nghĩ về cô! Nhưng, càng không muốn nghĩ đến thì bóng dáng cô lại càng rõ ràng trong anh!

Trong đầu, hình ảnh Hạ Tử Tinh và Chris thân mật hiện lên..... Lúc này có thật họ đang ở cùng nhau không? Cô muốn ở cùng Chris sao?

Lâm Lập Phong ở trên giường nhìn thời gian từ từ trôi qua, sắc trời ngày càng sáng lên, mà phòng bên cạnh vẫn không hề có tiếng phát ra.

Điều này chứng minh Hạ Tử Tinh vẫn chưa về!

Tâm tình Lâm Lập Phong càng ngày càng tệ hại! Trời sáng mau chóng mà cô vẫn chậm chạp chưa về!

Tối qua cô đã “hồng hạnh xuất tường”? Cùng tên Chris kia ở cùng nhau cả một đêm?

Tâm tình Lâm Lập Phong vô cùng phức tạp! Là giận? Là hận? Hay là lo lắng, đau lòng? Lúc này, anh không thấu hiểu chính tâm tư của mình nữa.

Anh từ trên giường đứng dậy, mở cửa phòng bên cạnh, mùi thơm đặc biệt chỉ thuộc về Hạ Tử Tinh ập vào mặt anh. Nhưng trong phòng không hề có cô.

Cô thật sự không về! Trong lòng anh bỗng thấy mất mát.

Đi xuống dưới, thấy Ngọc tẩu đang chuẩn bị bữa ăn sáng.

“Ngọc tẩu, bà có thấy Tử Tinh không?” Anh chờ mong nghe được đáp án khiến mình vui mừng.

“Từ tối qua đến giờ tôi chưa thấy thiếu phu nhân.” Ngọc tẩu bình tĩnh đáp.

Ánh mắt anh buông xuống, thật là cô đã không trở về! Cả tối không về! Cô nàng đáng ghét này! Rốt cuộc cô ở đâu?

“Chờ cô ấy về thì bảo cô ấy đến công ty tìm tôi!” Lâm Lập Phong hơi tức giận đối với Ngọc tẩu.

“Vâng.” Ngọc tẩu gật đầu, sau đó thấy Lâm Lập Phong xoay người rời đi.

“Thiếu gia, cậu còn chưa ăn điểm tâm.” Ngọc tẩu ở phía sau gọi anh.

“Không ăn.” Lâm Lập Phong cũng không quay đầu lại mà bước thẳng đi.

Ngọc tẩu nhìn anh rời đi, không khỏi than thở. Đôi vợ chồng này không biết còn có thể tiếp tục duy trì hay không?

Lâm Lập Phong trong phòng làm việc chờ suốt một ngày, vẫn không thấy Hạ Tử Tinh đâu, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không nghe!

Lông mày rậm nhíu chặt, đầy bụng tức giận! Cô muốn thế nào? Anh gọi điện thoại về nhà, nghe điện thoại là Ngọc tẩu: “Thiếu phu nhân đã về chưa?”

“Còn chưa về.”

“Cái gì?! Đến giờ vẫn chưa về?” Lâm Lập Phong cầm điện thoại gào lên.

“Đúng vậy, thiếu gia.”

Lâm Lập Phong dập điện thoại, lập tức bấm số điện thoại của Hạ Tử Tinh, anh muốn hỏi cô, rốt cuộc cô muốn thế nào?

Hạ Tử Tinh nhìn trên điện thoại biểu thị Lâm Lập Phong gọi tới, cô lạnh lùng cười một tiếng, tìm cô làm gì? Không phải là không quan tâm tới cô sao? Không phải là muốn ly hôn với cô sao?

Cô lười biếng ấn nút nghe, lạnh băng hỏi: “Chuyện gì?”

“Em đang ở đâu?” Thanh âm tức giận của anh vang lên như mang theo sự đè nén.

Hạ Tử Tinh ở trong điện thoại cười lạnh: “Tôi ở đâu có quan trọng không?”

“Em đừng nói với tôi là cả đêm qua em cùng tên Chris kia ở chung một chỗ đấy?!” Anh hí hóp mắt nguy hiểm.

“Vậy thì sao?”. Cô không sợ hỏi lại.

“Em dám!”. Lâm Lập Phong quả thực tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Có gì mà tôi không dám? Rất nhanh thôi tôi sẽ lại độc thân. Tôi phải nắm chặt cơ hội quen biết người đàn ông mới.” Hạ Tử Tinh cố ý chọc giận anh.

“Em——!” Lâm Lập Phong giận muốn bẻ gãy cổ cô. ” Hạ Tử Tinh, tôi cảnh cáo em, tốt nhất em nên về nhà trong vòng 30 phút nữa! Nếu không hãy tự gánh lấy hậu quả!”.

“Hừ!” Hạ Tử Tinh hừ lạnh một tiếng, “sập” một tiếng đóng di động.

Cô lại dám ngắt máy?! Lâm Lập Phong giận không thể tha thứ! Điện thoại trong tay đập vào vách tường lạnh lẽo, nát bấy.

Tiêu Quân thấy Lâm Lập Phong tức giận bưng bưng từ phòng làm việc đi ra, nhìn lại điện thoại đã thành sắt vụn trên mặt đất, bất đắc dĩ lắc đầu. Đây là chiếc điện thoại thứ ba đã lừng lẩy hy sinh.

Xem ra lực sát thương của Lâm thiếu phu nhân thật rầy cường đại nha!

“Tiêu Quân, gọi điện về Lâm gia gặp Dương quản gia, tôi muốn một lúc sau nhìn thấy Hạ Tử Tinh!”.

“Vâng.” Tiêu Quân cung kính.

“Tôi ở nhà đợi.” Câu nói Lâm Lập Phong vừa dứt đã thấy anh vội vã rời đi rồi.

Tiêu Quân thở dài một hơi, đến giờ mà tổng tài vẫn chưa rõ trong lòng mình ai quan trọng nhất sao? Hi vọng anh có thể sớm giác ngộ một chút.

Khi Hạ Tử Tinh thấy Dương quản gia dẫn đoàn vệ sĩ Lâm gia xuất hiện trước mặt mình, cô chỉ lộ ra vẻ cười lạnh.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia muốn gặp cô. Mời cô mau chóng về nhà.” Dương quản gia cung kính với Hạ Tử Tinh.

“Xin lỗi, tôi không muốn gặp anh ta.” Hạ Tử Tinh lạnh lùng.

“Nếu hai người có hiểu lầm thì nên bình tĩnh nói chuyện, không nên để hiểu lầm ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng.” Dương quản gia khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ cô.

Hiểu lầm? Bây giờ anh muốn ly hôn với cô? Bọn họ còn có cái gì tốt đẹp?

Hay là anh muốn cô về nhà bàn chuyện ly hôn. Cô biết là chuyện gì sẽ tới thì vĩnh viễn cũng không tránh khỏi.

Về đến nhà, cô nhìn thấy khuôn mặt Lâm Lập Phong xám xịt ngồi trên ghế salon, lông mày nhíu chặt, căng thẳng.

Xem ra anh rất tức giận! Ngọc tẩu đứng bên cạnh vẻ mặt lo lắng. Hạ Tử Tinh cười nhẹ với Ngọc tẩu một tiếng.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân đã về, không có chuyện gì nữa thì tôi về Lâm gia.” Dương quản gia cung kính nói với Lâm Lập Phong.

“Vất vả rồi.” Lâm Lập Phong vẫn lạnh lùng. “Ngọc tẩu, bà cũng đi xuống đi.”

Hạ Tử Tinh lạnh mắt nhìn Ngọc tẩu và Dương quản gia rời đi, tự mình lên tầng hai, trở về phòng.

Lúc cô đóng cửa, cánh tay Lâm Lập Phong nhanh chóng chặn cửa phòng. Sau đó, cô đã nhanh chóng bị Lâm Lập Phong áp đảo, ngã xuống giường.

“Anh muốn thế nào?” Hạ Tử Tinh lạnh lẽo nhìn Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong khinh miệt cười một tiếng, "Tôi muốn thế nào? Là em muốn thế nào mới đúng? Hạ Tử Tinh! Tối hôm qua em một đêm không về, rốt cuộc em đi đâu?"

"Chuyện của tôi, không cần anh quan tâm!" Hạ Tử Tinh quay mặt qua chỗ khác.

"Em đừng quên tôi là chồng em!" Lâm Lập Phong khê gầm lên.

"Vậy thì sao? Rất nhanh sẽ không phải nữa!" Cô lạnh lùng, trái tim cô cũng lạnh băng.

Anh nắm cầm cô: "Một ngày chúng ta chưa ly hôn, em vẫn là người của tôi! Hạ Tử Tinh."

Hạ Tử Tinh cười nhạt, xem thường lời nói của anh.

Anh bỗng nhiên xé mở áo cô, da thịt trắng nõn lập tức hiện ra trước mắt anh, bàn tay to lớn ấm nóng của anh đặt lên trên cổ cô, cô không khỏi chấn động cả người.

"Anh rốt cuộc muốn thế nào?" Tròng mắt cô trong suốt nhìn chăm chú anh.

"Tối hôm qua tên Chris đó có phải vuốt ve em như vậy không?" Tròng mắt đen nhánh của anh tràn ngập nguy hiểm.

"Anh ——!" Hạ Tử Tinh nhất thời chán nản. Anh rõ ràng nghĩ rằng tối qua cô ở cùng Chris. Cô vĩnh viễn sẽ không nói cho anh biết, tối qua cô ngủ ở nhà mẹ đẻ.

Anh càng để ý cô và Chris ở chung một chỗ, cô lại hết lần này tới lần khác cùng Chris dây dưa không rõ, cô muốn anh tức giận, muốn anh càng tức giận, cô muốn anh phát điên!

Muốn cùng cô ly hôn sao?! Anh tàn nhẫn tổn thương trái tim cô, cô cũng sẽ không để anh sống tốt!

"Đúng! Anh ấy đối với tôi vô cùng nhẹ nhàng, tôi vô cùng hưng phấn." Hạ Tử Tinh lộ ra một nụ cười vô cùng dịu dàng.

"Em ——!" Lâm Lập Phong tức giận nâng tay lên.

Hạ Tử Tinh nhìn anh giơ tay lên cao, đôi mắt đen căng thẳng, "Anh muốn đánh tôi? Cứ đánh đi! Dù sao cũng không phải lần đầu tiên!"

63. Chương 63

Hạ Tử Tinh nhìn anh giơ tay lên cao, đôi mắt đen căng thẳng, "Anh muốn đánh tôi? Cứ đánh đi! Dù sao cũng không phải lần đầu tiên!"

Lâm Lập Phong cảm tức nhìn cô, trước mắt bỗng nhiên hiện lên gương mặt cô sưng đỏ bị ai..... Anh lắc đầu, cố vứt bỏ ảo giác trong đầu.

Anh trước từng đánh cô sao?

Lâm Lập Phong bỗng nhiên cảm thấy nhức đầu, anh lật người qua một bên, nhắm mắt vỗ về trán đang đau nhức. Mấy ngày gần đây, đầu óc anh thì thoảng lại hiện lên những hình ảnh mơ hồ, mỗi lần hình ảnh đó xuất hiện nhất định khiến anh đau đầu kịch liệt.

"Lập Phong, anh làm sao vậy?" Hạ Tử Tinh thấy Lâm Lập Phong vỗ trán, bộ dạng thống khổ không chịu nổi liền hỏi thăm.

"Đầu rất đau!" Lâm Lập Phong lẩm bẩm.

"Có muốn uống thuốc giảm đau không?" Hạ Tử Tinh lo lắng hỏi.

"Không cần." Anh lắc đầu: "Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi."

Tay Hạ Tử Tinh mềm mại xoa bóp hai đầu lông mày Lâm Lập Phong, nhẹ nhàng mà xoa chân mày anh. Dưới động tác ôn nhu vuốt ve của cô cơn đau đầu của Lâm Lập Phong từ từ thuyên giảm.

Anh chậm rãi mở mắt, nhìn ánh mắt Hạ Tử Tinh lo lắng, trong lòng không khỏi xao động.

” Cảm ơn em.” Lâm Lập Phong khàn giọng.

Hạ Tử Tinh tự nhiên cười.

” Anh nghỉ ngơi một chút đi.” Cô đứng lên rời đi.

” Em định đi đâu?” Anh lập tức kéo tay cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, ” Em ra ngoài, không quấy rầy anh nghỉ ngơi a.”

” Ừ. Lúc ăn cơm gọi anh.” Anh nhắm mắt lại.

Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng giúp anh đắp chăn.

” Tử Tinh, anh muốn ly hôn với em chẳng qua là không muốn làm em không vui. Anh không phải là không cần em.” Lâm Lập Phong vẫn nhắm mắt.

Cả người Hạ Tử Tinh chấn động, ” Em không hề không vui.”

” Nhưng anh thấy em ở bên cạnh anh thật giống như rất thống khổ.”

Hạ Tử Tinh thở dài một hơi: ” Chỉ là em có chút khổ sở, anh lại không nhớ ra em.”

” Thật xin lỗi, anh sẽ cố gắng nhớ lại em.” Lâm Lập Phong mở mắt nhìn cô.

” Cảm ơn.” Hạ Tử Tinh rũ mắt xuống, trong lòng không ôm hi vọng lớn. Cô hiểu bị mất trí nhớ rất khó nhớ lại được, có một số người chỉ qua mấy ngày, mấy tháng đã khôi phục trí nhớ. Nhưng có những người cả đời không thể khôi phục trí nhớ trước kia.

” Em hiểu không? Trong lòng anh lo lắng nếu cả đời anh cũng không nhớ nổi chuyện tình của chúng ta lúc trước, anh không muốn em sai lầm cả đời.” Trong mắt anh toát ra vẻ áy náy không thôi.

” Sẽ không. Cho dù anh không nhớ nổi chuyện trước kia của chúng ta, cũng không sao cả. Chúng ta có thể bắt đầu cuộc sống của chúng ta từ bây giờ.” Khuôn mặt Hạ Tử Tinh tràn đầy chờ mong nhìn Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong nhìn ánh mắt cô tràn đầy chờ đợi, anh không đành lòng cự tuyệt cô. Nhưng từ đáy lòng anh thật không có một chút cảm giác với cô. Mà cảm giác này thì bồi dưỡng như nào được đây?

Trong lòng anh lúc này yêu Dư Tuyết Lâm, căn bản không có chút khoảng trống có thể đặt cô vào đó. Lời nói tàn nhẫn như vậy, anh làm sao có thể nói cô biết đây?

Nhưng vừa nghĩ đến việc đẩy cô ra xa mình, trong lòng anh không nỡ!

Anh rốt cuộc muốn thế nào? Trong lòng yêu một người, bên cạnh lại muốn giữ lấy một người!

Từ lúc nào anh trở nên do dự như vậy?

Đầu anh lại thấy đau đớn! Tay anh xoa trán, lông mày nhíu chặt.

”Sao vậy? Lại đau đầu?” Hạ Tử Tinh khẩn trương.

”Cho anh chút thời gian, để anh suy nghĩ thật kỹ đã.” Lâm Lập Phong nhắm mắt lại thấp giọng nói.

Có phương án nào vẹn toàn đôi bên không?

”Được rồi, anh nghỉ ngơi đi.” Hạ Tử Tinh thất vọng đóng cửa lại, một mình đi tới vườn hoa.

Khí trời đã dần dần nóng lên. Mùa hè sắp tới! Nhưng tại sao trái tim cô lại lạnh như băng đây?

Vừa nghĩ tới tương lai của mình và Lập Phong, cô lại cảm thấy trước mắt đen ngòm! Không nhìn thấy được tương lai!

Trong lòng anh vẫn luôn ghi nhớ Dư Tuyết Lâm sao? Người trong lòng anh thích nhất là Dư Tuyết Lâm sao? Nhiều khi cô nghĩ, mình cứ tiếp tục như vậy có ý nghĩa gì?

Trái tim của anh cũng không có cô, cô còn ở đây đau khổ cố bám chặt lấy anh làm gì? Hay là thành toàn cho anh và Dư Tuyết Lâm. Mặc dù cô rất đau khổ, nhưng ít nhất anh sẽ vui mừng!

Ba người đau khổ, chỉ bằng để một mình cô đau khổ thôi!

Cô tựa vào cây cột trong vườn, nhắm đôi mắt đau khổ lại, cô cũng nên xác định rõ quan hệ của họ. Là rời đi, hay ở lại, cô nên xác định rõ ràng, không phải sao?

Nhưng muốn xác định rõ điều này, có lẽ rất đau khổ!

Đến giờ ăn tối, Hạ Tử Tinh tới phòng bên, cô thấy Lâm Lập Phong đang nhắm chặt hai mắt, cặp mày kiếm kiên nghị, sống mũi cao thẳng, trán rộng, đều biểu hiện ra anh khí.

Cô không kìm lòng được khẽ xoa đôi mày kiếm kiên nghị của anh, lại phát hiện bàn tay mình nóng lên.

Cô thất kinh! Bàn tay xoa khuôn mặt Lâm Lập Phong, rất nóng! Hiển nhiên anh đã nóng rần lên! Cô chạy đi xuống dưới tìm Ngọc tẩu.

“Ngọc tẩu, bà có thuốc hạ sốt không? Người Lập Phong nóng rần lên rồi.”

“Có.” Ngọc tẩu vội vàng đến hòm thuốc tìm thuốc hạ sốt. ” Có cần gọi bác sĩ tư tới không?”

“Tạm thời không cần, để anh ấy uống thuốc rồi xem tình hình thế nào đã.”

Hạ Tử Tinh và Ngọc tẩu hợp lực cố gắng dứt thuốc cho Lâm Lập Phong, anh mờ mịt chìm vào mê man.

Hạ Tử Tinh ngồi bên giường dùng khăn lạnh xoa khắp trán anh, cả đêm ở bên cạnh chăm sóc anh.

Cô ngấm khuôn mặt anh đang ngủ say, lông mày nhíu chặt lại, khuôn mặt đỏ bừng, hiện giờ chắc anh đang rất không thoải mái.

Cô đưa trán mình gần sát trán anh, cảm nhận trán anh nóng hổi, ngửi mùi hương đặc biệt trên người anh. Đã bao lâu họ không thân thiết như vậy rồi?

Hình như từ sau khi cô sẩy thai, họ lâm vào cục diện bế tắc. Hai tháng rồi, đã hai tháng bọn họ không hề ở gần nhau.

Cô hoài niệm cuộc sống trước kia! Mặc dù không phải rất ngọt ngào, nhưng bọn họ cũng sống vui vẻ! Còn như bây giờ, họ như hai người xa lạ vậy.

Rõ ràng là người yêu thân mật nhất, nhưng bây giờ lại xa cách như cách nhau cả biển rộng! Ai cũng không nhảy qua được!

Hạ Tử Tinh cúi người, nhẹ nhàng mà hôn gương mặt anh, chiếc mũi, ánh mắt, cái trán, cô tình tế hôn, cuối cùng lưu luyến không rời hôn lên đôi môi mỏng của anh.

Bỗng nhiên đôi cánh tay có lực giữ chặt hông cô, thoáng chốc cô bị đặt trong lồng ngực Lâm Lập Phong. Sau một khắc, môi cô bị che lại, đôi môi nóng hổi của anh cắn nuốt môi cô, mãnh mẽ hôn cô.

Hạ Tử Tinh ưm một tiếng, lưỡi anh thuận lợi xâm chiếm khoang miệng cô.

Vòng ngực quen thuộc, mùi hương quen thuộc, tất cả sự quen thuộc giữa bọn họ dường như trở lại. Tay cô vây quanh cổ anh, cùng anh triền miên. Mặc kệ là một giấc mộng hay là một cuộc chơi, cô không muốn để mình tỉnh lại.

Nếu bọn họ chỉ có một đêm này, cô cũng đồng ý đánh đổi tất cả!

Bởi vì cô thật sự rất yêu anh! Quả thực yêu anh tha thiết!

Khi tất cả kích tình dịu lại, Hạ Tử Tinh từ trong mê hoặc trở lại thực tế. Cô nhìn người đàn ông bên cạnh, thân thể to lớn làm cho cô mê luyến, khuôn mặt tuấn tú làm cho cô mê muội.

Nhưng cô hiểu, mộng đẹp như vậy sẽ không tồn tại nữa. Đợi ngày mai, sau khi anh tỉnh lại, tất cả triền miên sẽ không còn ở trong đầu anh.

Cô lưu luyến đặt một nụ hôn sâu trên môi anh, sau đó đi vào phòng tắm.

Sau đó, cô lấy một chiếc khăn lông nhẹ lau người anh, cẩn thận giúp anh mặc đồ ngủ yêu thích.

Chuẩn bị xong xuôi rồi, cô nằm xuống bên cạnh anh, ôm hông anh, cùng anh ngủ. Cô hiểu, qua tối nay, cô sẽ không còn cơ hội ôm anh đi ngủ như vậy nữa.

Cô ngả đầu trên lồng ngực anh, hít hà thụ mùi hương trên người anh, chậm rãi nhắm mắt lại.

Sáng sớm, khi Lâm Lập Phong tỉnh lại, anh cảm thấy mình đầu còn có chút váng vất, cảm giác cả người vô lực.

Nhìn lại đồ ngủ trên người, anh có chút kinh ngạc. Không biết từ lúc nào cô đã thay đồ ngủ giúp anh rồi?

Tối qua ngủ quá nặng nề, tận buổi sáng hôm sau anh mới tỉnh lại.

Hơn nữa anh còn mơ mộng xuân! Trong giấc mơ, anh áp Hạ Tử Tinh ngã xuống giường..... Có phải anh bắt đầu thấy khát vọng cô không? Tại sao lại mộng xuân như vậy?

Mà giấc mộng này cũng quá chân thật, dường như trong mũi anh vẫn còn mùi hương đặc biệt trên người Hạ Tử Tinh vờn quanh.

Không phải anh yêu Dư Tuyết Lâm sao? Tại sao đối với Dư Tuyết Lâm, anh lại không có ảo tưởng như thế? Ngược lại, đối với Hạ Tử Tinh lại có phản ứng?

Bản thân anh cũng mơ hồ! Ở nơi sâu nhất trong trí nhớ của anh vẫn là anh yêu Dư Tuyết Lâm. Nhưng vì sao mỗi lần nhìn thấy Hạ Tử Tinh, anh lại có cảm giác mình càng thêm bị cô cuốn hút?

Đối mặt với cả hai người, anh nên nghe theo tim mình hay là cảm giác của mình đây?

Thật kỳ quái, không phải sao? Trái tim anh yêu Dư Tuyết Lâm nhưng Hạ Tử Tinh lại làm anh vô cùng rung động.

Hạ Tử Tinh là vợ anh, anh nên chung thủy với cô, không phải sao? Nhưng muốn vứt bỏ Dư Tuyết Lâm trong lòng, trái tim anh cảm thấy mơ hồ đau đớn. Anh không nỡ!

Song, nếu đẩy Hạ Tử Tinh bên cạnh ra, tim anh cũng đau đớn như vậy!

Nhưng đối mặt với chuyện giữa ba người, anh phải giải quyết. Còn kéo dài như vậy, đối với ai cũng đều không tốt.

Mấy ngày nữa, anh sẽ tới Pháp họp, đi khoảng một tuần. Anh có thể lợi dụng cơ hội suy nghĩ thật cẩn thận tâm tư của mình.

Lúc này, cửa phòng được mở ra, Hạ Tử Tinh đi đến, trong tay cô cầm một cái khay. Cô cười nhẹ nhàng đến gần anh, một tay sờ lên trán anh, “Đường như đã hạ sốt rồi.”

“Tối qua anh sốt sao?” Chẳng trách, tối qua anh luôn mơ mơ màng màng, luôn muốn ngủ.

“Tối qua có chút sốt. Giờ chắc là không sao rồi.” Cô đưa một chén nước và thuốc cho anh. “Anh uống thuốc đi. Sẽ mau chóng khỏe lại thôi.”

Lâm Lập Phong nghe theo, uống thuốc. “Cám ơn em. Anh phải đi làm.”

” Hôm nay anh không khỏe thì đừng đi làm nữa.”

Khóe miệng anh khẽ run: “Không có chuyện gì đâu.”

Hạ Tử Tinh cũng cười một tiếng, “Đừng để lại sốt lại, tự anh phải để ý một chút.”

“Anh biết.”

Làm việc trong phòng đến tận trưa, Lâm Lập Phong lần nữa cảm thấy đầu mình đau nhức, sờ sờ áy trán, cảm giác nhiệt độ khá cao. Anh lại đang nóng rần lên rồi. Anh chống đầu, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên một hương thơm dịu dịu thoảng qua, anh mở mắt nhìn thấy Hạ Tử Tinh y phục trắng toát như tiên nữ hạ phàm.

Cô nhẹ nhàng đi tới trước mặt anh, lo lắng hỏi: “Anh không thoải mái ở đâu à?” .

Anh miễn cưỡng cười một tiếng, “Xem ra là không thật ỏn.”

“Chờ em, em mang cho anh ỉ nước.” Hạ Tử Tinh để thuốc hạ sốt tới trước mặt anh, xoay người đi ra ngoài.

Lâm Lập Phong nhìn thân ảnh cô rời đi, không khỏi trở mắt nhìn. Cô cố ý tới đưa thuốc ỉnh? Thật là một người vợ nhu thuận!

Một lúc sau, Hạ Tử Tinh cầm chén nước đi vào, nhét thuốc vào trong tay anh, ” Anh mau uống thuốc đi.”

Nhìn Lâm Lập Phong uống thuốc xong, Hạ Tử Tinh mỉm cười thỏa mãn.

” Nếu anh uống thuốc rồi mà còn không hạ sốt thì đi xem bệnh nha.”

” Chắc là không có chuyện gì.” Lâm Lập Phong đồng ý.

“Em nghe Tiêu Quân nói hai hôm nữa anh sẽ sang Pháp công tác, lại ngã bệnh thì cũng không hay.”

“Vây cũng được.” Lâm Lập Phong nhẹ cười một tiếng.

“Em có mang theo cơm trưa, anh ra ghế sa lon bên kia ngồi một chút, em ra ngoài lấy vào.” Hạ Tử Tinh xoay người ra ngoài.

Lâm Lập Phong ngồi trên ghế salon, trong lòng ấm áp. Cô ấy chính là người vợ người mẹ hiền thực, đảm đang!

Hạ Tử Tinh mang cơm trưa vào, đặt xuống bàn trà trước ghế sofa, có một đĩa cá cá rắc hoa quế, một đĩa sườn xào tỏi, một đĩa cải trắng, còn có một bình súp.

Trước tiên, cô múc một chén canh cho anh, “Trước khi ăn cơm nên uống súp, thân thể sẽ khỏe mạnh.”

Anh hé miệng cười, “Trước kia em cũng thường tới đưa bữa trưa cho anh à?”

“Không phải... hôm nay mới lần đầu tiên.” Hạ Tử Tinh có chút ngượng ngùng.

“Xem ra anh là ‘vì bệnh được phúc’!” Lâm Lập Phong cười giỡn nói.

“Nếu anh thích, ngày nào em cũng sẽ đưa cơm trưa cho anh.”

“Vây em quá vất vả.” Lâm Lập Phong mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng rất là ấm áp. Anh càng ngày càng cảm thấy ” cô vợ này” rất tốt!

“Không, em không thấy vất vả. Chỉ cần anh không ghét bỏ việc ngày ngày nhìn thấy em là được.” Hạ Tử Tinh đỏ mặt. Nếu có thể ngày ngày thấy anh, cô rất nguyện ý mỗi ngày đưa cơm trưa cho anh.

“Vây thì không ỏn. Anh không muốn em quá mệt mỏi.” Lâm Lập Phong kiên trì.

“Vây đi, một tuần 2 hoặc 3 lần vậy?” Hạ Tử Tinh đề nghị.

Lâm Lập Phong thấy Hạ Tử Tinh kiên trì như vậy, gật đầu.

Bọn họ cùng ăn cơm, Hạ Tử Tinh thỉnh thoảng gấp thức ăn cho Lâm Lập Phong, xối thêm cơm, dịu dàng săn sóc. Lâm Lập Phong cũng gấp thức ăn cho cô, khung cảnh vô cùng ấm áp, lãng mạn.

Mà hình ảnh bọn họ đã rơi vào trong mắt Dư Tuyết Lâm đang đứng ở ngoài cửa phòng làm việc. Cô ta trợn to mắt nhìn, sự tức giận thiêu đốt trong mắt.

Không ngờ trưa nay cố ý tới tìm Lâm Lập Phong ăn cơm lại thấy một màn chói mắt như vậy! Không phải là Lâm Lập Phong đã quên Hạ Tử Tinh rồi sao? Từ khi nào bọn họ bắt đầu tốt đẹp như vậy?

Chẳng lẽ là vì ở chung một nhà? Ngày đêm chạm mặt nên dễ nảy sinh tình cảm? Hay là trong lòng Lâm Lập Phong, tình cảm với Hạ Tử Tinh đã bắt đầu nảy mầm? Dù sao bọn họ cũng là vợ chồng nửa năm, chắc chắn cũng có tình cảm.

Chả lẽ tình cảm của Lâm Lập Phong đối với Hạ Tử Tinh đã từ từ thức tỉnh?

Không được! Cô nghĩ pháp, nàng không thể cho thêm cơ hội bọn họ ở cùng một chỗ. Cô muốn tách bọn họ ra, không cần biết sẽ dùng biện pháp gì cũng phải tách rời bọn họ!

Cô mới nghe được nhân viên của Lâm Lập Phong nói, hai ngày nữa Lâm Lập Phong sẽ đi Pháp công tác, khoảng một tuần lễ.

Cô có thể nắm bắt cơ hội này tiếp cận Lâm Lập Phong.....

64. Chương 64

Sáng sớm hôm nay, Lâm Lập Phong sẽ đi Pháp công tác. Hạ Tử Tinh đã chuẩn bị hành lý cho anh từ tối qua, để phía sau xe.

Lần này Lâm Lập Phong đi khoảng một tuần mới trở về. Hạ Tử Tinh say sưa nhìn bóng lưng cao ngất của Lâm Lập Phong, trong lòng cảm thấy vô cùng mất mát.

Anh sẽ đi cả một tuần lễ. Cô không nỡ! Từ khi họ kết hôn tới nay, anh chưa từng rời xa cô. Mặc dù trong nửa năm có rất nhiều xung đột, hiểu lầm, có nhiều tai nạn, nhưng chưa từng rời xa!

Lần này rời đi, Hạ Tử Tinh cảm giác lòng mình giống như bị lấy mất gì đó! Trống rỗng!

Lâm Lập Phong xoay người lại nhìn Hạ Tử Tinh, phát hiện ra cô vẫn nhìn anh không rời. Trái tim anh thoáng chốc siết chặt!

Lúc rời đi, anh thậm chí có vọng động, muốn đưa cô cùng đi với mình!

Anh không muốn nhìn thấy sự u buồn, khổ sở trong đôi mắt cô!

Về lý, anh đi họp mặt, có thể đưa vợ cùng đi. Nhưng anh muốn xem xét rõ trái tim mình, anh muốn xem trong thời gian ở Pháp, trong lòng mình suy nghĩ đến ai? Rốt cuộc anh muốn chung sống với ai cả đời?

Anh không muốn lại lưỡng lự giữa hai người, không muốn đồng thời tổn thương cả hai người. Nếu như chỉ có thể chọn một, anh hi vọng chọn được người mình yêu nhất.

Bây giờ anh cũng không rõ trong lòng mình yêu ai nhất nữa? Vậy tất cả giao cho trời cao quyết định đi.

“Anh phải đi, một mình em tự chăm sóc mình cho tốt.” Lâm Lập Phong cười nhẹ nhàng với cô.

“Anh cũng muốn phải tự chăm sóc mình. Bây giờ ở Pháp là mùa đông. Anh hãy chú ý giữ ấm.” Hạ Tử Tinh đưa mắt nhìn anh thật chặt, trông mắt trong suốt bắt đầu dâng lên sương mờ. Cô biết mình sắp không nhìn được nước mắt trào ra.

“Tạm biệt.” Anh khoát khoát tay với cô.

“Tạm biệt.” Cô dờ dẫm nhìn về phía anh khoát tay.

Lâm Lập Phong xoay người rời đi, nhìn anh từng bước từng bước rời xa, cô rốt cục không chịu đựng nổi chạy đến ôm anh thật chặt từ phía sau.

Lâm Lập Phong ngẩn người, không hề chuyển động.

“Đừng bỏ em lại, được không?” Cô lẩm bẩm, trong thanh âm có chút nghẹn ngào.

“Tử Tinh.....”

“Đưa em cùng đi đi, em muốn đi cùng anh.” Cô thấp giọng cầu khẩn anh.

Lâm Lập Phong nhắm mắt lại, cảm nhận cảm giác như không hít thở nổi trong lòng mình. Anh tự bảo mình không thể mềm lòng, không thể thay đổi quyết định trong lúc quan trọng này được.

“Em sẽ rất yên tĩnh, sẽ không quấy rầy công việc của anh.” Hạ Tử Tinh đảm bảo.

Lâm Lập Phong hít một hơi thật sâu, dùng sức kéo tay cô ra, sau đó nói với cô: “Lần này e rằng không được, em ở nhà chờ anh đi.”

Trái tim Hạ Tử Tinh chợt lạnh, anh không muốn đưa cô cùng đi. Nước mắt buồn bã lập tức tràn mi, không muốn để anh thấy mình rơi lệ, cô xoay người chạy đi.

Lâm Lập Phong nhìn thân ảnh cô vội vã rời đi, thở dài một hơi.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân rất yêu cậu. Ai cũng có thể nhìn ra được! Vì sao cậu lại không quý trọng cô ấy?” Ngọc tẩu thấy Lâm Lập Phong vô tình quá.

“Tôi hiểu.”

“Cậu hiểu thì vì sao còn đối xử với cô ấy như vậy? Mọi người có van xin cậu thế nào thì cậu vẫn lạnh lùng vô tình như vậy! Theo lý, cậu xuất ngoại nên đưa cô ấy đi cùng.”

“Tôi tự có đạo lý của mình.”

“Không muốn đưa cô ấy đi theo sao, cậu muốn đưa Dư Tuyết Lâm đi cùng chứ gì?!” Ngọc tẩu hừ lạnh.

Lâm Lập Phong không hiểu nhìn Ngọc tẩu, “Bà và Dương Vũ hình như đều không thích Tuyết Lâm cho lắm, tại sao vậy?”

“Bởi vì cô ta là một người tồi tệ!” Khuôn mặt Ngọc tẩu tràn đầy khinh bỉ.....

“Đó là do bà không hiểu rõ cô ấy.”

“Là chính cậu không hiểu rõ cô ta! Thiếu gia ạ! Cô ta là người dối trá. Cậu đừng để vẻ bề ngoài của cô ta lừa gạt.” Ngọc tẩu nhắc nhở.

“Tôi biết.” Lâm Lập Phong vuốt cằm, “Tôi đi công tác rồi, chuyện trong nhà nhờ bà trông nom.”

Thật ra thì, anh muốn nhờ bà chăm sóc Hạ Tử Tinh. Nhưng lời đến khóe miệng lại thay đổi thành như vậy.

“Được. Thiếu gia, chúc cậu lên đường thuận lợi!”

Lâm Lập Phong nhẹ gật đầu với Ngọc tẩu, ngẩng đầu nhìn về phía phòng Hạ Tử Tinh.

Một lúc lâu sau anh mới lưu luyến không rời xoay người bước đi.

Hạ Tử Tinh tựa cửa sổ nhìn anh rời đi, nước mắt lại tràn lên hốc mắt.

Vì sao anh không chịu đưa cô cùng đi? Về lý, đi họp mặt cũng được đưa vợ mình đi cùng. Vì sao anh lại không đưa cô theo? Chẳng lẽ, anh muốn dẫn Dư Tuyết Lâm cùng đi?

Cô nhắm hai mắt lại, nước mắt trượt xuống gương mặt. Nếu yêu một người đau khổ như vậy, cô có thể lựa chọn không yêu nữa không?

Khi Lâm Lập Phong và Tiêu Quân ngồi trên máy bay, anh nhìn thấy một dáng người thướt tha đi vào khoang hạng nhất, nhìn lại, không ngờ là Dư Tuyết Lâm.

Khuôn mặt anh bỗng kinh ngạc! Chuyện anh đến Pháp công tác không hề nói cho Dư Tuyết Lâm biết, vì sao cô có thể ở chỗ này?

Lâm Lập Phong nhìn về phía Tiêu Quân, vẻ mặt Tiêu Quân cũng kinh ngạc như anh.

Lâm Lập Phong nhíu mày, xem ra là nhân viên nào đó trong công ty đã nói cho cô biết. Anh đột nhiên cảm thấy tức giận!

“Tiêu Quân, tôi đổi chỗ với anh được không?” Dư Tuyết Lâm cười cười nói với Tiêu Quân.

Tiêu Quân bất đắc dĩ đứng lên nhường vị trí lại cho Dư Tuyết Lâm. Thật là, anh rất không thích cô gái này! Chuyện cô ta vứt bỏ tổng tài năm đó, anh còn nhớ rõ như hiện ra trước mắt! Hiện tại thừa dịp tổng tài bị mất trí nhớ, cô ta lại dính lấy tổng tài, thật là không biết liêm sỉ!

Ngược lại, Lâm thiếu phu nhân so với cô ta tốt hơn không biết bao lần, đáng tiếc tổng tài lại quên hết chuyện giữa bọn họ.

Thật là kết quả trên người!

“Lập Phong, thật là trùng hợp! Anh cũng đi Pháp sao?” Dư Tuyết Lâm cười nhẹ nhàng nhìn Lâm Lập Phong, vẻ mặt làm bộ tình cờ gặp.

“Đúng vậy, em cũng trùng hợp đi Pháp sao?” Lâm Lập Phong cũng không khách khí, xuyên thấu cô ta.

“Đúng vậy nha. Em tới thăm bạn, tùy tiện dạo chơi một chút.” Cô trả lời hợp lý không chê vào đâu được.

“À, phải không?” Lâm Lập Phong nhướn chân mày.

“Anh qua đó làm việc sao? Lập Phong.”

“Đúng, ta muốn đi mở cao phong có.” Lâm Lập Phong thành thật nói cho cô biết.

“Làm việc bao nhiêu ngày?”

” Khoảng 2 ngày.”

“Vậy thời gian còn lại, chúng ta có thể kết bạn mà đi?” Dư Tuyết Lâm gần sát anh, khẽ phả hơi nói.

“Vậy đợi sắp xếp thời gian rồi lúc đó sẽ tìm em.” Lâm Lập Phong nhẹ cười với Dư Tuyết Lâm một tiếng.

“Được, em chờ anh.” Dư Tuyết Lâm quẹo rừ cười một tiếng.

Lâm Lập Phong nhìn Dư Tuyết Lâm, đột nhiên cảm giác cô gái này thật giả dối! Tại sao trước kia mình không nhìn ra chứ?

Rõ ràng là cố ý đi theo còn làm bộ là vô tình gặp gỡ? Anh ngược lại thích cô nói rõ ràng với anh là cô muốn đi cùng anh. Như vậy, anh sẽ thấy cô rất dễ thương! Chứ không phải “dối trá” thế này.

Có lẽ anh cần mở thật to hai mắt ra xem cô rốt cuộc là người như thế nào? Cô gái tồn tại trong lòng anh trước kia rõ ràng đã thay đổi.

Sau khi Lâm Lập Phong rời đi, Hạ Tử Tinh nhận được điện thoại của Chris. Chris muốn mời cô cùng đi Châu Âu tuyên truyền nhãn hiệu của Nại Nhĩ Tư.

Hạ Tử Tinh vốn muốn cự tuyệt, nhưng sau đó lại nghĩ, đến vài quốc gia Châu Âu hẳn là có qua nước Pháp. Cô có thể thuận tiện tìm Lâm Lập Phong.

Nại Nhĩ Tư tuyên truyền đầu tiên là ở Anh, hai ngày sau lại đặt chân tới nước Pháp. Sau khi tuyên truyền ở Pháp xong, còn dư ra thời gian nửa ngày.

Hạ Tử Tinh vô cùng cao hứng, bảo Chris: “Chris, tôi muốn đi thăm một người bạn.”

“Thăm bạn?”

“Đúng vậy. Tôi có một người bạn cũng mới tới Pháp.”

“Anh cũng đang định ra ngoài một chút. Vậy chúng ta cùng đi chứ?” Chris tươi cười.

“Cái này, e rằng không tốt.” Hạ Tử Tinh lập tức cự tuyệt. Cô không muốn cho Chris biết mình đi tìm Lâm Lập Phong. Cô hiểu mỗi lần họ gặp mặt đều đối chọi gay gắt. Cô không muốn họ vì mình mà phát sinh xung đột nữa.

Chris nghe cô nói vậy, ánh mắt lập tức ảm đạm. Nhìn Hạ Tử Tinh rời đi, trong lòng hẳn cực kì không vui.

Cho dù bây giờ Lâm Lập Phong đã quên cô, cô vẫn thủy chung nghĩ đến anh ta. Ngay cả một chút cơ hội cũng không cho anh.

Trái tim cô quá kín, hẳn muốn bước vào thật khó khăn.

Hạ Tử Tinh biết Lâm Lập Phong nghỉ tại lại ở khách sạn của tập đoàn. Cô muốn cho Lâm Lập Phong nhận một sự bất ngờ, nên lúc đến không hề gọi điện thoại cho anh.

Khi cô đi tới đại sảnh khách sạn thì đúng lúc gặp Tiêu Quân. Hạ Tử Tinh vô cùng vui mừng gọi.

“Tiêu Quân, Lập Phong đâu?” Hạ Tử Tinh tươi cười đến trước mặt Tiêu Quân. Không ngờ gặp được “quý nhân”. Tiêu Quân ở khách sạn, có lẽ Lập Phong cũng ở khách sạn.

Tiêu Quân nhìn thấy Hạ Tử Tinh thì sắc mặt biến đổi, không nghĩ tới Hạ Tử Tinh cũng tới Pháp. Mà lúc này tổng tài đang cùng Dư Tuyết Lâm ăn cơm ở phòng ăn..... Mọi chuyện xảy ra quá đột nhiên.

Trong đầu anh trống rỗng, thất thố vụn phần. Suy nghĩ một chút, anh nói với Hạ Tử Tinh: ” Tổng tài vừa đi ra ngoài, không bằng cô lên phòng chờ đi.”

“À, được. Anh có chìa khóa không?”

“Để tôi ra trước sân khấu lấy chìa khóa. Cô ở nơi này chờ một lát.”

“Ừm.”

Tiêu Quân nhìn Hạ Tử Tinh ý nói “xin lỗi”, lừa gạt cô thật sự là vụn bất đắc dĩ.

Hạ Tử Tinh ngồi ở hành lang khách sạn chờ Tiêu Quân, cô nhìn chung quanh, khách sạn này trang trí vô cùng cổ điển mà cao nhã. Mỗi đồ vật, cái đèn cũng có mùi vị cổ kính vô cùng. Thoạt nhìn, mỗi vật nơi này đều có giá trị lịch sử.

Đang nhìn đến thất thần, cô nghe phía sau vang lên một thanh âm quen quen: “Đồ ăn vừa rồi ngon thật đấy!”

“Không tệ.”

“Chúng ta đi dạo một chút ở đâu đi?”

“Tùy em thích đi đâu cũng được.”

Hạ Tử Tinh chậm rãi xoay người sang chỗ khác, lập tức gặp ánh mắt Lâm Lập Phong. Cô nhìn tay anh và Dư Tuyết Lâm, ngây ngẩn cả người. Lâm Lập Phong cũng ngây ra.

Thời gian dường như dừng lại! Thời khắc này, không gian này, giống như chỉ có ba người Hạ Tử Tinh, Lâm Lập Phong và Dư Tuyết Lâm.

Hạ Tử Tinh nhìn Dư Tuyết Lâm khuôn mặt hạnh phúc, cô nghe thấy lòng mình đang vỡ vụn.

Anh không chịu đưa cô tới Pháp, là vì muốn dẫn Dư Tuyết Lâm đi cùng! Cô còn đau khổ cầu khẩn anh nữa? Cô đột nhiên cảm thấy mình thật là ngu ngốc, ngu xuẩn!

Ở trong lòng anh, cô vĩnh viễn không bằng nửa phần Dư Tuyết Lâm!

Nước mắt đau đớn muốn tràn bờ mi, cô cố hết sức nhịn xuống, không để chúng chảy ra.

“Đây chính là nguyên nhân anh không chịu dẫn em tới?” Hạ Tử Tinh hỏi Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong đẩy tay Dư Tuyết Lâm ra, đi đến bên cạnh Hạ Tử Tinh, thử giải thích: “Không phải, bọn anh chẳng qua là vô tình gặp nhau.”

“Vô tình gặp nhau? Em tới nước Pháp tìm anh, cũng là vô tình gặp nhau. Lâm Lập Phong!” Hạ Tử Tinh ngay từ đầu đã hoàn toàn không tin tưởng.

Cô đứng lên đi ra ngoài. Còn ở lại nữa, cô nhất định không ức chế được nước mắt của mình. Cô không muốn rơi lệ trước mặt Dư Tuyết Lâm! Cô càng không muốn bị yếu thế trước mặt Dư Tuyết Lâm.

Lâm Lập Phong lập tức đuổi theo, kéo tay cô: ” Tử Tinh, em nghe anh nói, thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi. Không phải như em nghĩ!”

Hạ Tử Tinh dùng sức hắt tay anh ra: “Buông!”

“Tử Tinh.....” Khuôn mặt Lâm Lập Phong tràn đầy buồn bã nhìn cô.

“Anh không phải muốn cùng cô ta đi dạo phố sao? Mau đi a! Tôi không quấy rầy anh!” Hạ Tử Tinh nói xong, không chút lưu tình thẳng rời đi.

“Tử Tinh ——” Lâm Lập Phong muốn đuổi theo nhưng Dư Tuyết Lâm từ phía sau kéo tay anh lại.

Lâm Lập Phong xoay người nhìn về phía Dư Tuyết Lâm, thấy ánh mắt của cô hồng lên nhìn anh rất đáng thương.

“Lập Phong, bây giờ anh có nói gì với cô ta cũng đều vô ích thôi. Giờ đang cô ta đang tức giận, đợi lúc hết giận cũng chưa muộn.” Dư Tuyết Lâm kéo tay Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong thở dài một hơi, hất tay cô ta ra, lạnh lùng rời đi. Dư Tuyết Lâm nhìn bóng lưng Lâm Lập Phong rời đi, trong lòng như rơi xuống. Cuộc chiến với Hạ Tử Tinh, bây giờ là cô đang thắng thế, nhưng không bảo đảm là có thể thắng lợi đến cuối cùng.

Bởi vì cô hiểu Hạ Tử Tinh có tồn tại trong lòng Lâm Lập Phong. Hơn nữa địa vị không nhỏ! Chỉ cần cô hơi chút buông lỏng, Lâm Lập Phong sẽ trở lại bên cạnh Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh chạy ra ngoài, đi thẳng, đi thẳng..... đi thẳng đến khi bản thân mình mệt mỏi, thở hổn hển, cô mới dừng lại.

Cô ngồi bên dòng suối giả đang phun nước, lấy tay giấu mặt lí nhí khóc. Anh không chịu đưa cô tới Pháp, đáng lẽ cô phải nghĩ ra là anh đưa Dư Tuyết Lâm tới.

Vậy cô là gì? Cô là vợ anh, anh tới Pháp không đưa cô đi mà đưa Dư Tuyết Lâm tới?

Lúc ấy, cô còn đau khổ cầu khẩn anh..... nghĩ đến đây, cô cảm thấy lòng tự ái bị tổn thương!

Anh sao lại đối xử với cô như vậy!

Cô đau lòng cực điểm! Lâm Lập Phong, em yêu anh như vậy, em đã được cái gì? Hiện giờ rơi vào kết cục này là do cô tạo ra! Cô không nên yêu anh! Không nên yêu người đàn ông oán hận mình!

Cô sai rồi! Hôn nhân của bọn họ vốn là một sai lầm! Mà cô yêu anh lại càng thêm kéo dài sai lầm này!

Đáng đời cô! Thật đáng đời! Cô không thể oán hận ai được!

Cô đã quá ngây thơ, quá u mê! Cô cho rằng mình có thể cùng anh cả đời! Cô cho rằng tình yêu của mình có thể thay đổi được anh!

Thì ra tất cả chỉ là mình cô tự nguyện!

Cuộc sống trước kia từng chút từng chút chỉ là một giấc mộng, hiện tại mộng hết, cô cũng nên tỉnh lại rồi.

65. Chương 65

“Tử Tinh, sao em lại ở đây?” Bỗng nhiên một tiếng nói kinh ngạc vang lên bên người cô.

Hạ Tử Tinh gương mặt sững sờ, thấy Chris đang đứng trước mặt mình. Chris nhìn ánh mắt cô đỏ hồng, trong lòng co rút đau đớn.

Tay hần thương tiếc xoa nhẹ mặt cô, dịu giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chris.....” Cô điềm đạm nhìn hần.

“Sao vậy?” Chris ngồi bên cạnh cô, lấy khăn giấy giúp cô lau nước mắt trên mặt.

Hạ Tử Tinh nhìn Chris, sau đó chợt phát hiện ra mỗi lần cô khóc vì Lâm Lập Phong đều là người này bên cạnh lau nước mắt ỉn.

Ánh mặt trời chiếu trên đỉnh đầu Chris, khiến hần thoát nhìn giống như đang mang trên mình một vầng hào quang.

Hần tựa như một thiên sứ, một thiên sứ bảo vệ cô, mỗi lần cô đau lòng rơi lệ, hần đều là người cuối cùng ở bên cạnh bảo vệ cô.

Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một dòng nước ấm. Lâm Lập Phong không cần cô, mà cô còn có Chris ở bên làm bạn. Cô không phải người cô đơn nhất!

Tình yêu thì không thể miễn cưỡng! Tình yêu của Lâm Lập Phong như bày ra trước mặt. Lựa chọn của anh, cô cũng hoàn toàn hiểu được. Có còn cần thiết đau khổ theo đuổi không? Có còn cần thiết đi đau khổ dây dưa nữa không?

Lâm Lập Phong yêu Dư Tuyết Lâm, anh muốn cùng Dư Tuyết Lâm ở bên nhau, cô sẽ chúc phúc cho họ! Mặc dù cô xem thường Dư Tuyết Lâm! Thậm chí là khinh bỉ cô ta! Nhưng bắt đắc dĩ là Lâm Lập Phong lại yêu cô ta sâu đậm!

Cô tình nguyện thành toàn bọn họ! Chỉ cần Lâm Lập Phong cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi!

Hạ Tử Tinh hít mũi một cái, cười với Chris, nụ cười khổ đau như uống phải thạch tín vậy.

“Tôi không sao, có chút mâu thuẫn với bạn mà thôi.”

Tròng mắt bích lục của Chris dâng lên vẻ ưu thương, hắn đưa mắt nhìn cô một lúc lâu, sâu kín nói: “Quên anh ta đi. Anh ta không đáng giá để em thương tâm rơi lệ.”

Hạ Tử Tinh cả người cứng đờ. Cô mở to mắt nhìn Chris.

“Anh ta có thể cho em cái gì anh cũng có thể cho em tất cả; anh ta không thể cho em sự chung tình, cùng em cả đời yêu say đắm, nhưng anh có thể cho em điều đó. Chỉ cần em gạt đầu, anh lập tức dẫn em rời đi.” Ánh mắt Chris sâu sắc, tràn ngập thâm tình.

Đối mặt với lời tỏ tình sâu sắc của Chris, nước mắt Hạ Tử Tinh lại một lần nữa dâng trào hốc mắt. Lần này không phải là nước mắt khổ sở, mà là nước mắt cảm động.

Vì sao Lâm Lập Phong không thể yêu cô sâu đậm như vậy? Người cô yêu lại không yêu cô. Người yêu cô, cô lại không thương! Đây chính là điều bắt đắc dĩ trong cuộc đời! Cũng là bắt đắc dĩ của cô!

Đời này bi kịch của cô chính là không tìm người thích hợp để yêu, cho nên mới rơi vào cục diện tan nát cõi lòng hôm nay.

“Anh cần gì phải như vậy? Anh có thể tìm được người tốt hơn em.” Thanh âm Hạ Tử Tinh bắt đắc dĩ sâu sắc.

Chris ôm cô vào lòng, chân thành nói nhỏ: “Anh chỉ yêu em thôi. Tử Tinh.”

“Người giống em, có gì xứng với anh chứ? Chris, anh có thể nhận được tốt hơn.” Nước mắt cô chảy xuống, thấm ướt cổ áo hắn.

“Em chính là người tốt nhất anh gặp được!” Hắn ôm cô thật chặt, sợ cô sẽ biến mất trong chớp mắt.

“Cám ơn anh, anh làm lòng tự tin của em quay trở lại.” Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng đẩy hắn ra, khoe miệng mang theo nét cười thản nhiên.

Chris ngây dại. Sau một khắc, hắn không kìm lòng được, in một hôn xuống môi cô. Hạ Tử Tinh tròng mắt một hồi lâu. Sau đó cô nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn của hắn.

Đôi môi hắn dịu dàng hôn môi cô, không có cưỡng đoạt, mà là nhẹ nhàng thương tiếc vô hạn. Hắn yêu cô, chân thật, đáng tin!

Hạ Tử Tinh không nghi ngờ tình yêu của hắn với mình. Nhưng bây giờ cô đã không còn sức lực yêu đương nữa. Đây là sự thật. Cho nên, cô đồng ý để hắn hôn mình. Cho dù họ không thể cùng nhau, cô cũng muốn cho hắn một đoạn trí nhớ khó quên.

Bỗng nhiên một ngoại lực kiên quyết tách hai người họ ra, Chris bị đẩy té ngã trên mặt đất.....

Hạ Tử Tinh ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt thịnh nộ của Lâm Lập Phong. Lòng cô thoáng cái như rơi xuống. Nụ hôn vừa rồi đã rơi vào trong mắt Lâm Lập Phong sao!

Tại sao anh ở đây? Hạ Tử Tinh mở to hai mắt nhìn anh, tim đập nhanh lên.

“Hạ Tử Tinh, em dám cùng hắn tới Pháp nghỉ phép?” Lâm Lập Phong tức giận nhìn chăm chú Hạ Tử Tinh, ngọn lửa giận từ cặp mắt bốc cháy hừng hực chiếu vào Hạ Tử Tinh.

Anh lo cho cô nên mới cố ý chạy ra ngoài tìm cô! Đi mấy con phố mới tìm được, không ngờ anh lại nhìn thấy cô và tên Chris này ôm hôn thân mật!

Chris từ trên mặt đất nhảy dựng lên, tức giận: “Lâm Lập Phong! Anh đừng quá đáng! Anh có thể đưa tình nhân tới Pháp nghỉ phép, vì sao tôi cùng Tử Tinh lại không thể?”

“Cái gì?!” Lâm Lập Phong giận đến gào lên.

“Chris nói không sai!” Hạ Tử Tinh đẩy Lâm Lập Phong ra, nói sắc sảo: “Anh có thể cùng Dư Tuyết Lâm tới, vì sao tôi lại không thể cùng Chris tới?”

“Hạ Tử Tinh! Em không biết liêm sỉ sao?!” Lâm Lập Phong phẫn nộ gào thét. Lúc này anh giống như một con sư tử đang thịnh nộ, tùy lúc đều có thể nhào về phía trước xé nát cô.

“Tôi không biết liêm sỉ! Vậy anh là gì? Lâm Lập Phong! Chúng ta chỉ là bên tám lạng bên nửa cân mà thôi!” Hạ Tử Tinh không sợ cùng anh đối đáp.

Người đàn ông này không biết ngượng sao! Bản thân mình mang theo tình nhân tới Pháp là “quang minh chính đại”, cô cùng Chris tới Pháp là “không biết liêm sỉ”?

“Anh và Dư Tuyết Lâm chẳng qua là vô tình gặp mặt! Không phải anh đưa đến! Vì sao em không tin?”

“Ai sẽ tin được chứ?” Hạ Tử Tinh ngay từ đầu đã không tin tưởng anh.

“Em muốn thế nào mới tin anh đây?” Lâm Lập Phong có chút vô lực.

“Không cần! Có tin hay không, còn quan trọng sao? Bây giờ không phải là cô ta đang ở bên anh sao? Vậy tôi là gì? Lâm Lập Phong! Trong lòng anh thì tôi là gì?!” Hạ Tử Tinh đau lòng, ép hỏi anh.

Lâm Lập Phong không khỏi sửng sốt. Cô là gì? Vậy cô là gì? Đây là vấn đề anh cũng cố ý trốn tránh! Đúng vậy! Cô là vợ anh! Một người vợ đã bị anh quên lãng!

Trong lòng anh, cô là gì? Anh không rõ lắm! Không xác định được địa vị! Rất mơ hồ! Mà anh muốn cùng cô sống cả đời không? Vấn đề này cũng quá lớn! Anh còn chưa nghĩ tới!

Chẳng qua, mỗi lần đã nhìn cô và người đàn ông khác ở chung một chỗ, anh lại đổ kị đến nổi điên! Anh cũn không rõ, trong lòng rõ ràng yêu Dư Tuyết Lâm, nhưng trái tim đối với cô lại luôn không yên lòng.

Anh biết mình là người đố kỵ! Không rõ mình yêu ai, muốn ai. Chỉ muốn giữ cả hai ở bên! Không muốn buông ai ra cả!

Lần này tới Pháp vốn để ình nhận rõ tình cảm với hai người, nhưng không ngờ lại thành phiền toái thế này, càng thêm khúc mắc!

“Đi! Em theo tôi trở về!” Lâm Lập Phong kéo tay Hạ Tử Tinh.

“Buông!” Hạ Tử Tinh hất tay của anh ra, “Anh đừng quên! Tôi và Chris cùng tới. Sao có thể đi theo anh được?”

“Em——” Lâm Lập Phong giận đến nghiến răng.

“Anh về mà tìm Dư Tuyết Lâm của anh! Tôi sẽ không đi với anh! Tôi còn muốn cùng Chris du lịch Âu Châu bồi dưỡng tình cảm.” Mặt Hạ Tử Tinh mang theo vẻ mỉa cười, kích thích anh.

Khuôn mặt Lâm Lập Phong căng thẳng, trông mắt tức giận như lưới kiếm sắc bén nhìn Hạ Tử Tinh. Mà Hạ Tử Tinh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh, không có một chút dấu hiệu mềm hoá nào.

“Hạ Tử Tinh! Em đừng quên thân phận của mình! Em vẫn là vợ của Lâm Lập Phong tôi!” Lâm Lập Phong lần nữa bắt lấy tay Hạ Tử Tinh.

” Anh còn nhớ có người vợ là tôi không? Lâm Lập Phong.” Hạ Tử Tinh cười lạnh.

“Anh.....” Lâm Lập Phong lại thử giải thích.

“Đừng! Không cần giải thích nữa! Giừo có giải thích cũng chẳng khác nào che dấu cả!” Hạ Tử Tinh từng câu từng chữ nói, ánh mắt đen nhánh bị một tầng mờ mờ che.

“Hạ Tử Tinh! Rốt cuộc em muốn thế nào?!” Ánh mắt sắc bén của Lâm Lập Phong nhìn chăm chú cô.

“Ai đi đường người ấy!” Hạ Tử Tinh lạnh lẽo. Nếu không có ý định quay đầu lại, vậy thì quyết định được đau một lần luôn thể.

Lâm Lập Phong căng thẳng! Ánh mắt lạnh lẽo của Hạ Tử Tinh khiến anh hoảng hốt.

“Ý của em là, em muốn cùng hắn ta?” Lâm Lập Phong tức giận chỉ vào Chris.

“Đúng! Tôi muốn đi cùng Chris.” Cô hất tay anh ra, cười cười kéo tay Chris, nói với anh: “Tạm biệt! Lâm tiên sinh.”

“Em xác định muốn đi cùng hắn?!” Lâm Lập Phong không thể tin được nhìn chăm chú cô. Cô gái này luôn nói thương anh sao? Đây là cô gái dịu dàng đã mang bữa trưa cho anh sao?

Thoáng cái anh không thể nghĩ hai hình ảnh đó là một người!

Trên mặt anh lộ ra nụ cười lạnh. Thì ra con người thay đổi rất nhanh, rất kinh khủng! Rốt cục anh đã thấy rồi!

“Hạ Tử Tinh! Rốt cục tôi đã nhìn rõ em rồi!” Lâm Lập Phong cắn môi oán hận.

“Chúc mừng anh! Tôi cũng đã nhìn thấu anh rồi! Lâm Lập Phong.” Hạ Tử Tinh không chút yếu thế đáp lại anh một câu. Cô cũng không quay đầu lại mà kéo Chris rời đi.

Lâm Lập Phong nhìn bóng lưng họ rời đi, hai tay nắm thật chặt. Lúc này anh đau lòng, đau đớn sâu sắc, rõ ràng! Ai nói anh không cần cô? Anh quan tâm đến cô tới mức trái tim cũng đau đớn!

“Em có chắc muốn rời xa anh ta không?” Chris vỗ vỗ cánh tay Hạ Tử Tinh. Bỗng nhiên, giọt nước mắt âm ập rơi trên tay Chris, hắn kinh ngạc nhìn cô, thấy cô rơi lệ đầy mặt.

Trong lòng hắn kinh ngạc! Cảm giác đau lòng lan tràn toàn thân!

Hắn giơ tay lau nước mắt trên mặt cô, đau lòng hỏi: “Vì sao phải tự gạt mình? Em yêu anh ta thì hãy nói ra cho anh ta biết! Cần gì phải hành hạ mình?”

Hạ Tử Tinh đáp: “Tình yêu của tôi, đối với anh ta không đáng giá chút nào! Tôi không muốn vứt bỏ tôn nghiêm để yêu anh ta!”

“Em bỏ được sao?” Trái tim Chris mơ hồ đau đớn. Đối với sự si tình của cô, hắn vừa yêu, vừa hận, vừa đau lòng.

“Không có bỏ được cũng phải bỏ! Trong tình yêu, chỉ có yêu và không yêu! Yêu là yêu, mà không yêu thì chấm hết!” Hạ Tử Tinh vô cùng kiên quyết.

“Nếu quả thật em có thể từ bỏ, anh cũng vui mừng thay em. Chỉ hi vọng, sau này em sẽ không hối hận.” Chris nhắc nhở cô. Mặc dù, hắn rất vui khi thấy cô định buông tha tình yêu với Lâm Lập Phong, nhưng hắn cũng không mong sau này cô hối hận.

Hạ Tử Tinh lộ ra một nụ cười khổ, “Sẽ không. Chuyện tôi đã quyết định, tuyệt đối sẽ không hối hận.”

Từ khi cô bị ép gả cho Lâm Lập Phong, từ khi cô yêu Lâm Lập Phong, cho đến bây giờ muốn rời khỏi Lâm Lập Phong, tất cả, cô chỉ có thể nói là ông trời trêu ngươi!

Nếu như đời này cô và Lâm Lập Phong không thể làm bạn đến già thì cô cũng nên nghe theo thiên mệnh mà rời xa anh thôi.

Trong tình yêu, miễn cưỡng sẽ không thể có hạnh phúc, dù có cũng không thể lâu dài. Chỉ có yêu thương, cam tâm tình nguyện mới có thể có hạnh phúc, mới có thể có tương lai.

Cô giương tròn mắt mông lung lên nhìn ánh trăng nơi chân trời, trong lòng lạnh lẽo.

Nếu không còn yêu nữa, có phải là nên rời đi không?

Sáng sớm ngày thứ hai, Chris và Hạ Tử Tinh lên máy bay rời Pháp, đi Thụy Sĩ. Công tác tuyên truyền ở Thụy Sĩ vừa hoàn thành, Chris cố ý đưa Hạ Tử Tinh đi trượt băng, hi vọng có thể làm cô thả lỏng tâm tình. Lại không ngờ rằng, trên sân trượt tuyết gặp Lâm Lập Phong và Dư Tuyết Lâm.

Quả là tình địch gặp nhau hết sức ngứa mắt!

Hạ Tử Tinh nhìn nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt Dư Tuyết Lâm đã cảm thấy cực kì chói mắt. Mà Lâm Lập Phong gương mặt lại lạnh băng như là băng tuyết vạn năm.

Anh nhìn Hạ Tử Tinh kéo tay Chris, cũng thấy chói mắt vô cùng.

Cô cố ý kéo tay Chris đi qua một bên, giữ khoảng cách với họ. Ở đó, Chris đang dụng tâm dạy Hạ Tử Tinh trượt tuyết. Lực thăng bằng của Hạ Tử Tinh xem ra thật không tốt, thường xuyên đứng không vững, dễ dàng té ngã.

Bọn họ cười nói vui vẻ, rồi ngã xuống lại ôm nhau, cùng ở một chỗ nghịch tuyết, thoát nhìn như là trẻ con đang đùa bỡn. Vô cùng vui vẻ và lãng mạn!

Nhìn lại, trong mắt Lâm Lập Phong chất chứa sự đau khổ khiến anh tức giận muốn đi chém người.

Lâm Lập Phong không ngừng từ trên cao lao xuống, biểu diễn các động tác có độ khó cao và mang tính mạo hiểm, hấp dẫn khá đông người dõi theo, tiếng thán phục liên tiếp vang lên.

Dư Tuyết Lâm ngồi ở một bên nhìn Lâm Lập Phong đang trượt tuyết, bản thân mình lại nhàm chán đến chết. Ngoài mặt giả bộ vui mừng nở mày nở mặt, như là đã chiếm được Lâm Lập Phong từ trên tay Hạ Tử Tinh.

Nhưng cô hiểu, ở trong lòng Lâm Lập Phong, Hạ Tử Tinh có tồn tại. Nếu không, thấy Hạ Tử Tinh và Chris ở chung một chỗ anh sẽ không lạnh băng như thế!

Anh liều mạng trượt tuyết, là phát tiết sự tức tối sao?

Anh rõ ràng đang đồ kị! Anh đồ kị với Chris!

Nghĩ vậy, Dư Tuyết Lâm cảm thấy cả người lạnh băng. Trong lòng lại bắt đầu oán hận!

Hạ Tử Tinh có tài đức gì? Có người chồng ưu tú như Lâm Lập Phong, lại còn có tình nhân cực phẩm như Chris, hơn nữa cả hai người đàn ông đều chung tình với cô ta!

Điều này làm cho cô vô cùng oán giận! Dư Tuyết Lâm cô có gì thua kém Hạ Tử Tinh chứ? Vì sao hết lần này tới lần khác so với cô Hạ Tử Tinh đều tốt số hơn?

Thế giới này thật không công bằng!

Đôi mắt tràn đầy oán hận của Dư Tuyết Lâm nhìn chằm chằm vào Hạ Tử Tinh. Nếu ánh mắt sắc lạnh có thể trừng chết người thì sợ rằng Hạ Tử Tinh đã chết cả trăm ngàn lần rồi.

Ánh nhìn của Lâm Lập Phong dừng đến Chris bên cạnh Hạ Tử Tinh, châm chọc: “Anh chỉ ở đây dạy người khác trượt tuyết thôi sao? Chris. Chỉ bằng chúng ta so tài một trận đi!”

66. Chương 66

Lâm Lập Phong trượt đến bên cạnh Chris và Hạ Tử Tinh, đùa cợt với Chris: “Anh chỉ tới đây để dạy người ta trượt tuyết thôi sao? Chris, chỉ bằng chúng ta so một trận đi!”

Tròng mắt bích lục của Chris chống lại ánh mắt tràn đầy khiêu chiến của Lâm Lập Phong: “Được! Chúng ta so tài một ván đi!”

“Anh hãy để tâm một chút, Chris.” Hạ Tử Tinh biết kỹ thuật trượt tuyết của Lâm Lập Phong vô cùng cao siêu. Cô không muốn Chris vì thắng Lâm Lập Phong mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Không có chuyện gì đâu.” Chris vỗ vỗ tay Hạ Tử Tinh, an ủi cô, “Anh đi chuẩn bị một chút. Em dừng đi linh tinh.”

“Ừm. Em ở trên khán đài xem anh.” Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng.

Chris nở nụ cười rục rịch với Hạ Tử Tinh rồi mới rời đi.

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh quan tâm Chris như vậy, phần nộ trong lòng càng tăng lên.

Cô ở trước mặt anh đi quan tâm đến một người đàn ông khác, với anh lại chẳng thèm ngó ngang tới! Trái tim anh thoáng chốc kết băng! Trên mặt tỏa ra khí lạnh bức người!

Không khí chung quanh trở nên lạnh băng, lúc ấy khí chất lạnh lẽo từ gương mặt càng khiến khuôn mặt anh lộ ra vẻ đẹp trai hơn, càng hấp dẫn người khác hơn. Lạnh lùng giống như sứ giả từ địa ngục vậy!

Hạ Tử Tinh lạnh mắt nhìn Lâm Lập Phong, cô hiểu lúc này anh rất tức giận! Cô vô cùng quen thuộc không khí quanh anh mỗi lần anh tức giận. Chẳng qua là cô đã lựa chọn cố ý không để ý tới điều này.

Bởi vì, cô hiểu mình lạnh lùng sẽ càng làm lửa giận của anh thêm bùng rục!

Cho anh tức chết?! Đó không phải là hi vọng của cô sao?

Hạ Tử Tinh lạnh lùng liếc nhìn Lâm Lập Phong một cái, xoay người muốn đi tới khán đài bên kia xem hai người tranh tài. Đúng lúc cô xoay người rời đi, anh bỗng nhiên kéo tay cô.

“Anh làm cái gì!” Cô lập tức hất tay anh ra, trong mắt đề phòng.

“Chồng em muốn xuất chiến, em không định chúc phúc cho anh sao?” Khóe miệng Lâm Lập Phong hiện lên vẻ cười lạnh, ánh mắt sắc bén không hề rời khuôn mặt tinh xảo của cô.

“Vậy tôi chúc anh gặp nhiều may mắn!!! Chồng ạ.” Hạ Tử Tinh giả vờ cười với anh một tiếng.

“Chỉ như vậy?” Ánh mắt Lâm Lập Phong nheo lại nhìn cô nguy hiểm.

“Vậy anh còn muốn thế nào nữa?”

“Ít nhất cũng phải hôn chúc may mắn chứ!” Lâm Lập Phong lộ ra tiếng cười tà ác, một tay kéo cô vào lòng. Khi cô ý thức được anh định làm gì thì đôi môi mỏng đó đã mạnh bạo bắt lấy môi cô làm tù binh, hung hăng trừng phạt.

“Á.....” Hạ Tử Tinh không nhịn được kêu đau, nhưng lại là cơ hội khiến anh xâm nhập sâu trong miệng mình hoàn toàn đoạt lấy môi lưỡi.

Nụ hôn của anh mang theo ý trừng phạt mãnh liệt, nụ hôn mạnh bạo không có dịu dàng thương tiếc, mà là hung hăng nuốt thỏa thích môi cô, làm cô đau.

Hạ Tử Tinh nắm chặt tay đâm vào lồng ngực anh, anh cảm nhận được sự giãy dụa của cô, lại càng tăng thêm lực ấn lên môi cô, cho đến khi anh thấy hơi hướm tanh tanh mới buông cô ra.

Hạ Tử Tinh đẩy anh ra, liều mạng thở hổn hển, cô cắn môi mình, sự tức giận phun trào từ đôi mắt!

“Như thế nào? Hôn chồng mình mà không tình nguyện đến vậy sao?” Lâm Lập Phong nói tràn đầy sự châm chọc.

“Đúng! Tôi rất không muốn!” Hạ Tử Tinh khàn giọng trả lời.

“Cô nàng thủy tính dương hoa này! Cùng tình nhân hôn môi thì say mê muốn chết, hôn chồng mình thì lại tức giận! Em từng học đạo đức chưa? Hạ Tử Tinh!” Lâm Lập Phong cố ý chế nhạo cô.

Hạ Tử Tinh trên cười lạnh: “Đạo đức?! Lâm Lập Phong, anh mang tình nhân tới tham gia họp mặt thì có đạo đức chắc? Quả là nực cười!”

“Em——!” Lâm Lập Phong nhìn cô giận đến nổi lòng dạ cũng thấy tức đến phát đau. Cô không chịu tin tưởng anh chút nào!

Vì sao cô nàng này lại cố chấp như vậy chứ? Cố chấp và quật cường, khiến anh vừa tức giận vừa đau lòng!

“Anh đi nhanh đi. Chris đang chờ anh! Tôi cũng muốn nhìn Chris thắng cuộc. Nhất định về mặt khi đó sẽ rất tuần tú!” Hạ Tử Tinh cố ý chọc giận Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong mặt lạnh, trầm giọng: “Em cứ đợi đến lúc hấn thất bại quay về đi. Nhất định sẽ làm em cả đời khó quên!”

Đôi môi đỏ tươi của Hạ Tử Tinh nhấc lên một nụ cười xinh đẹp, “Cho dù Chris có thua thì trong suy nghĩ của tôi, anh ấy vẫn là anh hùng!”

“Anh hùng?” Lâm Lập Phong hừ lạnh. “Thật buồn cười! Thua tài mà là anh hùng, lần đầu tiên tôi nghe thấy.”

“Sự dũng cảm của anh ấy khiến tôi khâm phục, sự chân thành làm tôi cảm động. Cho tới giờ anh ấy đối với tôi đều là thật tâm chân ý! Không chút giả dối! Không hai mặt giống người khác.”

“Tại em không chịu tin tưởng anh!” Trong lời nói của Lâm Lập Phong chứa đựng sự bất đắc dĩ.

“Điều này có quan trọng không? Anh đã chọn Dư Tuyết Lâm rồi, không phải sao?” Hạ Tử Tinh đưa mắt nhìn anh: “Trở về Trung Quốc chúng ta sẽ ly hôn.”

Lâm Lập Phong nhếch khóe miệng, nhìn chăm chú cô, đôi mắt thâm trầm làm người khác không nhìn ra tâm tình. Cuối cùng, anh xoay người rời đi.....

Ở nơi cao nhất trên khán đài, Hạ Tử Tinh và Dư Tuyết Lâm đứng hai bên, hiển nhiên là không vui vẻ gì. Dư Tuyết Lâm hướng về phía Hạ Tử Tinh, mỉm cười kiêu ngạo, Hạ Tử Tinh đáp trả là nụ cười lạnh băng giễu cợt.

Cuộc thi bắt đầu, Chris phóng ra xa vượt lên đầu tiên, Lâm Lập Phong phía sau bình tĩnh ứng chiến. Tới một nửa lộ trình, Lâm Lập Phong đã vượt xa Chris.

Nhìn bóng dáng hai người càng lúc càng xa, Hạ Tử Tinh và Dư Tuyết Lâm cũng khẩn trương chạy xuống khán đài, đuổi theo họ.

Không biết chạy đã bao lâu nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh của bọn họ, hai người mới dừng lại thở hổn hển.

“Xem ra, cô cũng có thể chạy xa phết.” Dư Tuyết Lâm nói với Hạ Tử Tinh.

“Cô cũng không kém.” Hạ Tử Tinh đáp lễ.

“Ồ——? Nhìn kia, là chồn bạc!” Dư Tuyết Lâm bỗng nhiên chỉ vào một chỗ sâu trong rừng.

Hạ Tử Tinh lập tức ngẩng đầu nhìn, quả thật thấy một chồn trắng toát đang đứng bên cây đằng xa kia nhìn hai người. Toàn thân nó là lông tơ mềm mại trắng như tuyết, trong ánh nắng như tản ra ánh sáng chói mắt, cặp mắt xám nhìn chăm chú hai người, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý.

“Thật xinh đẹp!” Hạ Tử Tinh sợ hãi than thành tiếng, “Chưa bao giờ tôi thấy một con chồn bạc xinh đẹp như vậy.”

“Hạ Tử Tinh, chúng ta thi chạy đi, xem ai tới cạnh chồn bạc trước.” Dư Tuyết Lâm đề nghị.

“Ý gì thế? Không bằng chúng ta lên đến gần nó để chụp hình lưu niệm đi.”

“Được.” Dư Tuyết Lâm lập tức lấy ra máy ảnh trên cổ ra, muốn tới gần để chụp hình.

“Nhưng tôi không mang theo máy ảnh.” Hạ Tử Tinh bỗng nhiên rất ảo não.

Dư Tuyết Lâm đưa máy đưa cô, cả vùng đất: “Không sao. Dùng tạm máy của tôi này. Chụp xong thì đưa tôi.”

Hạ Tử Tinh vui vẻ nhận máy ảnh, “Cảm ơn.”

Cô cầm lấy máy ảnh hưng phấn đến gần chồn bạc chụp ảnh, không có để ý đến ánh mắt tràn đầy oán hận của Dư Tuyết Lâm.

Hạ Tử Tinh vừa chạy đuổi theo chồn bạc, vừa bận rộn chụp ảnh, loay ha loay hoay. Khi cô cảm thấy mệt mỏi, sắc trời cũng đã tối dần. Cô lấy lại tinh thần, ngoái nhìn, thoáng ngáy người. Rừng cây mịt mờ một mảnh, nhìn từ góc độ nào cũng mịt mờ y hệt nhau.

Trong đầu cô âm vang! Tầm mắt cũng mơ hồ.

Cô nhìn chung quanh, không tìm được đường về. Cô bối rối chạy trong rừng cây, chạy toán loạn, sau đó phát hiện ra dù mình có đi theo hướng nào cũng lại trở về vị trí xuất phát.

Tim cô đập cuồng loạn, sắc mặt tái nhợt, mắt thấy sắc trời tối dần, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng tru của sói. Cô sợ đến ướt nước mắt.

Có ai? Ai tới cứu cô với?

Trời tối xuống. Trong rừng cây bóng tối sâu thẳm, cô nghe thấy tiếng tru của sói càng tiến tới gần phía mình. Cô hoảng sợ, hỗn loạn chưa từng thấy! Hạ Tử Tinh vừa mệt vừa đói, nhưng cô không dám dừng lại. Cô đi thẳng về phía trước, liều mạng đi về phía trước.

Cứ đi thẳng cho tới khi cả người vô lực, tay chân mệt rũ, cô mất hết thể lực té xỉu ở trong đồng tuyết. Trong miệng cô kêu nhỏ, trong đầu các hình ảnh xoay quanh không ngừng, chỉ có một cái tên —— Lâm Lập Phong.....

Khi Chris và Lâm Lập Phong phát hiện ra Hạ Tử Tinh biến mất, họ đều hoảng loạn. Dư Tuyết Lâm nhìn Lâm Lập Phong khẩn trương lo lắng cho Hạ Tử Tinh như thế, trong lòng vô cùng tức giận!

Sau đó, cô nghe được Lâm Lập Phong nói muốn cùng Chris vào rừng tìm Hạ Tử Tinh, Dư Tuyết Lâm càng không kiêng dè gì, kéo chặt áo Lâm Lập Phong không chịu buông tay!

Khu rừng tăm tối như thế, khắp nơi đầy rẫy nguy hiểm, sao cô có thể để anh mạo hiểm tính mạng đi tìm Hạ Tử Tinh được?

“Buông tay! Tuyết Lâm.” Lâm Lập Phong mạnh tay kéo tay Dư Tuyết Lâm ra.

“Em không cho anh đi! Lập Phong!” Dư Tuyết Lâm kéo áo anh không chịu buông ra.

“Anh phải đi! Anh phải tìm ra cô ấy!”

“Không phải anh muốn ly hôn với cô ta sao? Sự sống chết của cô ta liên quan gì đến anh chứ?” Dư Tuyết Lâm lạnh lùng nói.

Lâm Lập Phong tức giận đẩy tay cô ta ra, “Rốt cuộc em muốn nói gì vậy? Đó là một tính mạng! Tại sao em có thể máu lạnh như vậy?!”

Lâm Lập Phong không thể tin được nhìn cô gái trước mặt mình! Tại sao có thể nói ra lời nói như thế? Lạnh lẽo vô tình? Coi thường sinh mạng như vậy?

“Nhưng khu rừng này rất nguy hiểm. Không phải là đã có cảnh sát ra ngoài tìm cô ta rồi sao? Anh còn lo lắng cái gì?” Dư Tuyết Lâm bất kể nói gì cũng không để Lâm Lập Phong ra ngoài tìm Hạ Tử Tinh.

“Cô ấy là vợ anh! Dư Tuyết Lâm! Cho dù thế nào anh cũng không thể vì thế mà không lo lắng!” Lâm Lập Phong tức giận hất tay cô ra.

“Vậy nên anh mới dễ dàng đẩy em ra không quan tâm nữa? Có phải thế không?” Dư Tuyết Lâm chất vấn anh.

Lâm Lập Phong dừng một chút, trầm giọng nói: “Em hồ hững khiến tôi xa lạ, lạnh lùng khiến tôi kinh hãi! Tuyết Lâm, đừng để tôi quá thất vọng!”

Anh nói xong, cũng không quay đầu lại mà thẳng bước đi. Dư Tuyết Lâm nhìn thân ảnh anh vội vã rời đi, vô lực trượt xuống mặt đất. Anh có thể vì Hạ Tử Tinh mà tình nguyện mạo hiểm lớn như vậy! Thậm chí cả tính mạng cũng có thể không để ý!

Nói không yêu cô ta? Ai tin được chứ?

Chris và Lâm Lập Phong mỗi người một hướng phát động nhân lực cùng đi tìm Hạ Tử Tinh, bọn họ đều không quan tâm sẽ nguy hiểm tính mạng, lao vọt vào bóng tối, trong rừng cây âm u tìm kiếm Hạ Tử Tinh.

Trong rừng vô cùng đen đúa, những cây đại thụ chọc trời che lấp bầu trời, ánh trăng sáng không cách nào soi rõ vào, đưa tay không thấy được năm ngón.

Lâm Lập Phong nắm chặt đèn pin trong tay, vừa đi vừa kêu tên Hạ Tử Tinh, hi vọng cô có thể nghe thấy tiếng gọi của mình. Nhưng anh hiểu suy nghĩ này cỡ nào xa vời!

Rừng rậm này phải tới mấy héc-ta, muốn tìm người trong khu rừng rậm lớn như vậy quả thực là mò kim đáy biển, hơn nữa trời đông giá rét, tuyết đang rơi, tối đen đến nỗi đưa tay không thấy được năm ngón.

Trái tim anh như rơi xuống đáy vực! Anh hiểu, tỷ lệ kỳ tích có thể xảy đến là rất thấp! Nhưng anh vẫn chờ đợi kỳ tích xuất hiện!

Anh thở ra khói trắng, mặt và tay cũng đã đông cứng lại. Trời càng ngày càng tối, nhiệt độ cũng càng ngày càng thấp.

Lâm Lập Phong đi lại khắp rừng rậm đen nhánh không mục đích cố tìm kiếm Hạ Tử Tinh, từng cơn rét lạnh thổi qua, đau đớn như bị dao cạo vậy.

Buổi đêm lạnh lẽo như vậy, rốt cuộc cô đi đâu? Bây giờ cô thế nào rồi?

Lâm Lập Phong gấp gấp vội vã, trong đầu đột nhiên hiện ra chữ “chết”! Trong lòng anh cả kinh! Có thể không?

Lòng anh như bị dao cắt! Không! Không thể nào! Tại sao cô lại “chết” được? Mấy giờ trước cô còn vô cùng hung ác gầm lên quát anh! Người có sinh lực tốt như cô, sao lại dễ dàng chết được?

Anh nhìn bốn phía rừng rậm chung quanh, cảnh sắc nơi này, từ hướng nào nhìn lại cũng đều là giống nhau. Đi vào như một mê cung, sợ rằng chỉ có thể vào, không thể ra được!

Anh cười khổ, phát hiện ra bây giờ ngay cả chính anh cũng lạc đường! Huống chi là Hạ Tử Tinh?!

Anh cầm đèn pin chiếu trên mặt tuyết, hi vọng có thể tìm được một chút dấu vết. Không tìm được Hạ Tử Tinh, anh thề không đi ra ngoài!

Bỗng nhiên, đèn pin trên tay lia qua một vật lóe sáng, anh vội vàng chạy tới lớp vạt tuyết ra, nhìn thấy chiếc cài tóc thủy tinh. Đây là cài tóc của Hạ Tử Tinh!

Anh cố gắng vát tuyết, chốc lát, gương mặt tinh xảo của Hạ Tử Tinh hiện ra trước mặt anh.

“Tử Tinh ——” Lâm Lập Phong vô cùng vui mừng ôm lấy Hạ Tử Tinh, nhưng thân thể cô lạnh băng lại làm cho anh lo lắng. Anh vội vàng đưa tay để lên mũi cô cảm nhận hơi thở của cô.

May quá! Còn có hơi thở! Lâm Lập Phong lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Anh vuốt ve khuôn mặt Hạ Tử Tinh, gọi tên cô. Nhưng cô không có chút phản ứng nào. Cô chắc đã hôn mê bất tỉnh rồi! Anh lập tức rút điện thoại ra, muốn gọi trung tâm cứu trợ.

Nhưng anh kinh sợ phát hiện ra, ở nơi này điện thoại không hề có chút tín hiệu nào!

67. Chương 67

Anh thất vọng cất di động vào trong túi áo, bây giờ quan trọng là nhất tìm được nơi ấm áp để sưởi ấm người Tử Tinh. Nếu không, anh lo lắng tay chân cô sau này sẽ xảy ra vấn đề rất nghiêm trọng.

Anh lập tức công Hạ Tử Tinh lên, cất bước đi không mục đích về khắp phía. Đi lại trên tuyết trong một khu rừng vừa âm trầm vừa lạnh lẽo như vậy là một việc rất khó khăn! Đặc biệt là còn công theo một người đang hôn mê bất tỉnh!

Lâm Lập Phong từ từ cảm nhận sức lực cơ thể cạn kiệt dần, trước mắt anh mơ mơ màng màng, hình như nhìn thấy một căn nhà nhỏ cách đó không xa.

Chẳng lẽ là ảo ảnh?! Anh lắc lắc đầu, căn nhà gỗ trước mắt vẫn đang đứng đó.

Anh vui mừng vịn phần dùng hết sức lực cuối cùng đưa Hạ Tử Tinh chạy về phía căn nhà gỗ đó. Anh đẩy cửa ra, bên trong tối đen, đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón.

Anh nhẹ nhàng đỡ Hạ Tử Tinh xuống sàn nhà, mang đèn pin cầm tay ra, soi một lượt quanh nhà gỗ nhỏ.

Căn nhà gỗ này có lẽ được xây dựng để làm chỗ ở cho những người thợ săn, hoặc là nơi nghỉ chân tránh bão tuyết. Anh tìm thấy nệm và chăn bông ở trong một góc của căn nhà gỗ.

Lâm Lập Phong lập tức đi chuẩn bị chăn nệm để Hạ Tử Tinh nằm. Sau đó, anh thấy trong góc phòng có một cái lò sưởi, xem ra sẽ rất ấm áp.

Bên cạnh lò sưởi còn có một cái bật lửa và một ít củi. Anh lập tức đốt củi ném vào trong lò sưởi, căn phòng lập tức sáng lên, cũng ấm hẳn.

Bên cạnh lò sưởi ấm áp còn có một cái siêu đun nước, vài gói cà phê hòa tan, còn có thịt hộp và mấy gói mì ăn liền. Lâm Lập Phong thấy những thứ này lộ ra nụ cười hân hoan.

Lâm Lập Phong vừa đun sôi nước, vừa giúp Hạ Tử Tinh xoa bóp tay chân. Cảm nhận cơ thể dần ấm áp, Hạ Tử Tinh mới từ từ mở đôi mắt mù sương ra.

Thật kỳ lạ! Cô nhìn thấy gương mặt tuấn tú đẹp trai bức người của Lâm Lập Phong ra trước mặt mình. Chẳng lẽ thượng đế nghe thấy lời cô cầu khẩn nên trời cao ban cho cô một giấc mộng tuyệt vời?

“Lập Phong.....” Cô suy yếu gọi anh, tiếng nói nhỏ nhỏ có chút khàn giọng.

“Tử Tinh!” Lâm Lập Phong nghe thấy tiếng gọi của Hạ Tử Tinh, vui mừng nhào về phía trước ôm chặt lấy cô, “Thật tốt quá! Rốt cục em đã tỉnh rồi!”

Hạ Tử Tinh cảm nhận sự ấm áp từ Lâm Lập Phong, còn có ánh mắt quen thuộc luôn làm cô mê đắm. Sự hiện hữu của anh rất chân thật. Hay, cô còn chưa chết?

Hạ Tử Tinh dựa vào trong ngực Lâm Lập Phong, cả người bủn rủn, đầu óc trống rỗng. Thân thể giống như không phải của mình, không thể khống chế được. Cô rất muốn ôm anh, nhưng tay lại không thể nhấc lên nổi.

“Em ngồi xuống một chút đã.” Lâm Lập Phong buông cô ra, rót cho cô một cốc cà phê.

Khi anh đưa cốc cà phê hương thơm lan tỏa tứ phía tới miệng cô, cô thấy tinh thần phấn chấn hơn. Bụng cũng bắt đầu sôi lên.

“Nào, uống cà phê đi.” Lâm Lập Phong ôn hòa nhìn chăm chú cô.

Hạ Tử Tinh uống một hớp cà phê, hương vị ngọt ngào trượt xuống cổ họng, cô cảm giác đầu óc mình tỉnh táo hơn rất nhiều.

Lâm Lập Phong dứt Hạ Tử Tinh uống xong một cốc cà phê, cô cảm thấy thân thể ấm áp lên nhiều, tay chân cũng bắt đầu khôi phục. Cánh tay và đôi chân cứng ngắc đã có thể di chuyển được.

Lâm Lập Phong để cốc xuống, tiếp tục giúp cô xoa chân tay.

“Thoải mái hơn rất nhiều rồi, đúng không?” Ánh mắt Lâm Lập Phong vẫn dịu dàng vô cùng.

“Ừm, cảm ơn anh.” Hạ Tử Tinh và anh bốn mắt nhìn nhau, lần đầu tiên cảm nhận được nhịp tim đập đồng điệu.

Trong mắt anh cô thấy sự thâm tình nồng đậm, đây chắc chắn không phải ảo tưởng, cũng không phải là một giấc mộng!

Cô nhấc cánh tay đã bớt tê cứng ôm Lâm Lập Phong, tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, liều mạng hít thở mùi thơm làm cô mê muội.

Lâm Lập Phong ôm cô cùng ngồi bên nhau, không ai muốn buông ra.

Một lúc lâu sau, Lâm Lập Phong nói nhỏ: “Tử Tinh, em làm anh sợ muốn chết. Em biết không? Anh đã nghĩ là mình không tìm được em!”

Hạ Tử Tinh nghe anh nói thế, hốc mắt lại bắt đầu hồng lên. Trong buổi đêm đen như vậy, anh lại không quản nguy hiểm vào sâu trong rừng tìm cô.

“Xin lỗi, em thấy một con chồn bạc, nên đuổi theo nó mà vào đây.” Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng buông anh ra, nghen ngào.

“Không được có lần sau. Biết không?” Giọng nói của Lâm Lập Phong vẫn dịu dàng.

“Vâng.” Hạ Tử Tinh gật đầu lia lịa đáp ứng. Trải qua chuyện này, sau này cô làm việc gì tuyệt đối cũng sẽ thật cẩn thận.

Lần này, có thể nói là cô đã trải qua sinh tử!

Qua lần này, cô hiểu trong lòng mình vẫn yêu Lâm Lập Phong. Ngay trước lúc hôn mê, trong đầu cô chỉ có Lâm Lập Phong.

Cho dù chết, cô cũng yêu anh!

Anh có thể mạo hiểm đến tìm cô, trong nội tâm cô rất cảm động, cũng thật ấm áp. Chẳng qua là, loại cảm giác ấm áp này có thể tồn tại bao lâu đây? Cô có được sự dịu dàng của anh tới khi nào đây?

Chờ khi họ rời nơi này, tất cả sẽ khôi phục lại vị trí cũ, họ từ quen thuộc nhất sẽ trở thành người xa lạ nhất!

Nếu có thể, cô tình nguyện cả đời không rời nơi này, chỉ cần có thể cùng Lập Phong gắn bó bên nhau.

Ý nghĩ này, có phải quá ngốc nghếch không? Quá ngây thơ không?

“Cám ơn anh, Lập Phong.”

“Giữa chúng ta còn cần nói cám ơn sao?” Lâm Lập Phong cầm tay cô, thâm tình nhìn chăm chú cô, cuối cùng kéo tay cô đến bên miệng nhẹ nhàng hôn.

Hạ Tử Tinh sửng sốt cả người! Trái tim đã lạnh băng lại một lần nữa cuồng liệt nhảy lên.

Cô nhắm mắt lại, cảm nhận sự ấm áp từ truyền đến. Đôi môi lạnh như băng của cô đang được một đôi môi ấm áp chạm vào.

Cô mở mắt, thấy anh đang nhắm mắt, cặp lông mi vừa dài lại cong cong. Cô nhắm hai mắt lại, cùng anh say mê cảm nhận nụ hôn đã từ lâu.

Anh nhẹ nhàng, thương tiếc, sự thâm tình làm cô say mê không dứt, cô vươn cánh tay ôm cổ anh, nụ hôn càng thêm sâu sắc nóng bỏng.

Khi bọn họ đều cảm thấy hít thở không nổi nữa mới nhẹ nhàng buông đối phương ra. Sau đó, Lâm Lập Phong lại hôn lên khuôn mặt đỏ bừng mê người của Hạ Tử Tinh một cái.

Gương mặt Hạ Tử Tinh càng nhuần đỏ ngượng ngùng.

Lâm Lập Phong đưa mắt nhìn khuôn mặt Hạ Tử Tinh ngượng ngùng xấu hổ, anh đột nhiên hiểu ánh trắng trong lòng mình không phải là Dư Tuyết Lâm, mà là cô! Mặc dù đang trong trí nhớ, anh yêu Dư Tuyết Lâm, nhưng rõ ràng cảm giác mách bảo anh, trái tim mình yêu Hạ Tử Tinh!

Anh rất vui mừng, mình hiểu ra sự thật này cũng không phải quá trễ! May quá, cô không xảy ra chuyện gì! Nếu như cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không phải bọn họ sẽ cách xa nhau sao?

Nghĩ đến đây, trái tim anh lại nảy lên cuồng liệt! May mắn là trời cao thương xót, anh còn có cơ hội thổ lộ cõi lòng với cô.

Lâm Lập Phong nắm chặt tay Hạ Tử Tinh, thâm tình vô hạn nhìn cô.

“Em biết không? Tử Tinh, em mất tích anh đã rất sợ hãi! Anh nghĩ sau này sẽ không còn cơ hội gặp lại em nữa. Em có hiểu không, lúc ấy tìm anh như bị xé rách. Anh mới hiểu, thì ra người anh yêu là em!”

Lời nói của Lâm Lập Phong làm Hạ Tử Tinh cứng đờ người. Anh nói gì? Anh vừa nói với cô, anh yêu cô?

Mặt Hạ Tử Tinh đỏ bừng lên, trái tim thành thịch như ngàn vạn con nai nhảy loạn.

Cô hoài nghi mình có phải nghe nhầm không? Đại nạn không chết, tất có hậu phúc! Là ý nói cô tình huống này sao?

“Hãy để chúng ta bắt đầu lại đi! Hạ Tử Tinh. Sau này anh sẽ yêu thương em! Em có thể cho anh một cơ hội được không?” Lâm Lập Phong rất chân thành đưa mắt nhìn cô, chờ câu trả lời của cô.

Hạ Tử Tinh không thể tin được, hỏi anh: “Anh chắc chắn là muốn cùng em bắt đầu lại? Không phải là xúc động nhất thời chứ?”

Trong đêm tối trông mắt Lâm Lập Phong lóe ra ánh sáng chói mắt, “Em cho rằng anh chỉ là xúc động nhất thời sao?”

“Em không biết.” Hạ Tử Tinh bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó thấp giọng: “Em rất sợ! Em sợ đây chỉ là một giấc mộng! Chờ tới khi tỉnh mộng, tất cả sẽ trở về ban đầu. Như vậy sẽ làm em không chịu đựng được!”

“Đồ ngốc!” Lâm Lập Phong mạnh tay捏 mũi cô.

“A ——! Đau quá!” Hạ Tử Tinh hét to, lập tức đẩy tay anh ra.

“Giờ thì biết là không phải nằm mơ rồi chứ?” Lâm Lập Phong cười nhẹ nhàng nhìn cô.

Hạ Tử Tinh lập tức che mũi mình lại, không phục nói: “Anh bắt nạt em!”

Lâm Lập Phong vuốt vuốt mái tóc của cô, nói: “Xem ra em đã khôi phục. Có sức sống như vậy!”

Hạ Tử Tinh nghe anh nói thế, sắc mặt đỏ lên.

“Em đói bụng không? Để anh nấu chút mỳ cho em.”

“Nơi này có những thứ đó không?” Hạ Tử Tinh không thể tin được hỏi. Ở nơi rừng rậm sâu thẳm này không ngờ có một căn nhà gỗ nhỏ lại còn có nhiều nhu yếu phẩm cuộc sống nữa.

Vị chủ nhân của căn nhà này thật là tốt bụng!

“Chúng ta nói chuyện một lát, rất nhanh sẽ được ăn.” Lâm Lập Phong nói với Hạ Tử Tinh.

“Anh biết nấu mì không? Để em nấu đi.” Hạ Tử Tinh muốn đứng lên, nhưng hai chân lại không có chút sức lực nào.

“Em đừng cậy mạnh! Để anh làm cho.”

“Nói thật, em còn lo lắng anh sẽ lãng phí chứ.” Hạ Tử Tinh chế nhạo nói.

Lâm Lập Phong nhìn cô, lộ ra vẻ tự tin: “Anh không xuống bếp không có nghĩa là không biết làm. Mấy năm học ở Harvard anh toàn tự mình xuống bếp đó.”

“Thật đúng là chưa nhìn ra nha.” Hạ Tử Tinh hé miệng cười một tiếng.

Hạ Tử Tinh nhìn phía sau lưng Lâm Lập Phong, người ta nói hình ảnh người đàn ông vào bếp là đầy tình cảm nhất! Đặc biệt là khi xuống bếp vì người phụ nữ mình yêu.

Cô vốn không tưởng tượng ra, hiện tại mới biết đây thật là một chân lý!

Hạ Tử Tinh cảm giác lần đầu tiên trái tim mình và Lâm Lập Phong gần nhau như vậy!

Trong lòng cô ấm áp, thư thái. Cảm giác ấm áp này, là cảm nhận sâu sắc đầu tiên từ sau khi họ kết hôn.

Sau này không cần biết bọn họ sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không cần biết họ có thể nắm tay nhau cả đời không, mà kí ức đêm nay sẽ là sự kiện khiến cô cả đời khó quên!

Khi một bát mì thơm ngào ngạt xuất hiện trước mặt Hạ Tử Tinh, cô đột nhiên thấy thật hạnh phúc!

“Nào, ăn mỳ đi. Anh nghĩ chắc em đã đói bụng rồi.”

Hạ Tử Tinh vừa cúi đầu ăn mỳ, vừa nhìn Lâm Lập Phong, chỉ là ăn một bát mì anh nấu thôi cũng cảm thấy hạnh phúc vô hạn. Nếu như hạnh phúc này có thể tồn tại mãi mãi...

Lâm Lập Phong nhận ra cô nhìn mình đến ngẩn người, cười tủm tỉm, “Sao thế? Em có hài lòng gương mặt chồng mình không?”

Hạ Tử Tinh không khỏi “xùy” một cái xem thường, “Thật không biết xấu hổ!”

Lâm Lập Phong cười, khẽ giương cằm cô lên, dùng miệng ngăn miệng cô lại. Đầu tiên, Hạ Tử Tinh sững sốt, phát hiện trong miệng có một vật thể ấm áp. Đầu lưỡi cô liếm thử, thì ra là anh đưa một miếng thịt tới trong miệng cô.

Cô ho khan mấy tiếng rồi nuốt đồ ăn trong miệng.

“Rất ngọt và thơm, nhỉ?” Lâm Lập Phong nhìn về mặt cô quái dị kinh hãi, ngay cả ánh mắt cũng cười.

Hạ Tử Tinh đỏ mặt gật đầu. Tối nay dường như anh rất vui vẻ.

“Mặc dù chỉ là một bát mỳ, nhưng anh cảm thấy đây là đồ ăn ngon nhất mà anh từng ăn.” Lâm Lập Phong bỗng nhiên cảm thán.

Mà lời nói của anh cũng chính là suy nghĩ trong lòng cô.

“Em cũng thấy vậy.” Hạ Tử Tinh ngẩng nhìn Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong và cô mười ngón tay đan xen, anh thâm tình đưa mắt nhìn cô, nói: “Hi vọng giữa chúng ta không có hiểu lầm hay nghi kỵ gì nữa, sẽ luôn thẳng thắn, quý trọng lẫn nhau. Chúng ta hãy cùng làm bạn đến già! Tử Tinh!”

Hạ Tử Tinh kinh ngạc, sau đó hốc mắt dần dần ươn ướt. Kể từ khi yêu anh, cô đặc biệt dễ dàng xúc động, cũng đặc biệt dễ dàng rơi lệ.

Cuối cùng, cô nhìn anh nở nụ cười mềm mại, gật đầu. Cô cũng rất hi vọng có thể cùng anh bên nhau đến già!

Ánh trăng sáng lên cao, tia sáng nhàn nhạt rọi thẳng qua cửa sổ vào căn nhà gỗ, chiếu lên người Lâm Lập Phong và Hạ Tử Tinh. Bọn họ ôm nhau nằm trên một tấm nệm duy nhất, đang cùng đắp chung một cái chăn.

Cả hai đều thấy vô cùng thỏa mãn. Chưa từng hạnh phúc, hài lòng đến vậy! Cho dù bắt họ vĩnh viễn ở lại nơi thâm sơn cùng cốc họ cũng cam tâm tình nguyện. Chỉ cần hai người có nhau!

Đêm đã khuya, nơi này dị thường an tĩnh! Bọn họ nằm trong phòng gỗ có thể nghe thấy tiếng tuyết rơi bên ngoài, tiếng gió thổi lạnh lùng qua khe cửa, còn có tiếng sói tru từng đợt như có như không.

Hạ Tử Tinh nghe tiếng sói tru, không nhịn được trốn vào trong ngực Lâm Lập Phong. Cảm nhận Tử Tinh sợ hãi, Lâm Lập ôm cô càng chặt hơn.

“Sợ không?” Tiếng anh nói trầm thấp vang lên bên tai cô, hơi thở ấm áp phun lên cổ cô.

“Có chút. Vừa rồi khi lạc đường, em vì nghe thấy mấy tiếng tru này mới té ngã.” Hạ Tử Tinh nghĩ đến đây, trái tim còn kinh hãi. Nếu không phải Lâm Lập Phong đến tìm cô, cứu cô, thì hậu quả thật không dám tưởng tượng nữa.

Cô sợ rằng đã trở thành bữa ăn tối mỹ vị ột đám sói rồi. Nghĩ đến khả năng này, cả người cô liền nổi da gà.

“Anh cứu em một mạng, em định báo đáp anh thế nào nha?” Tiếng Lâm Lập Phong nói có ẩn chứa ý cười.

“Đại hiệp. Ngài có muốn ta lấy thân báo đáp hay không?” Hạ Tử Tinh nhướn đôi mi xinh đẹp lên, trả lời anh.

Lâm Lập Phong giơ chiếc cằm nhỏ của cô lên, thật tình đánh giá một hồi, nói: “Xem gương mặt nhà người thế này, ta miễn cưỡng thu nhận đi. Nhưng, làm tiểu thiếp vậy!”

“Anh... muốn chết hả?!” Hạ Tử Tinh đập vào trán Lâm Lập Phong, nói: “Hạ Tử Tinh em còn phải làm thiếp? Làm vợ cả của anh, em còn thấy thiệt thòi đây.”

Lâm Lập Phong lộ ra một nụ cười thoải mái, “Em đúng là rất tự tin! Phụ nữ muốn gả cho Lâm Lập Phong anh có thể xếp hàng dài cả km. Có thể gả cho anh là vinh hạnh của em đó!”

“Hừ! Đàn ông muốn kết hôn với Hạ Tử Tinh em có trên vạn người, anh có thể lấy được em, là vận may của anh đó!” Hạ Tử Tinh cũng không cam chịu yếu thế.

Trên mặt Lâm Lập Phong tràn đầy ý cười nhìn chăm chú cô, “Xem ra, chúng ta thật là trời sinh một cặp nha!”

“Đó là đương nhiên!” Hạ Tử Tinh nhắc cầm, cao ngạo nói.

“Có thể kể cho anh một ít chuyện lúc trước không?” Lâm Lập Phong bỗng nhiên nói.

“Chuyện trước kia?” Hạ Tử Tinh cười, “Trước kia anh rất hư! Thường xuyên bắt nạt em, đối xử hung dữ với em, còn hay quát tháo, to tiếng! Không hề nhẹ nhàng chút nào.”

Lâm Lập Phong nghi ngờ nhìn cô, “Làm sao có thể? Anh vốn là một người rất ôn hòa.”

Hạ Tử Tinh nhướn lông mày, “Đâu có? Em chưa từng thấy bộ dạng ôn hòa của anh.”

“Sao có thể? Nếu anh đối xử với em tệ như thế, tại sao em lại yêu anh sâu sắc như vậy?” Mặt Lâm Lập Phong tràn đầy ý cười đùa.

Gương mặt trắng nõn của Hạ Tử Tinh lập tức bùng.

“Ai nói em yêu anh? Em nói lúc nào chứ? Tại sao một chút ấn tượng em cũng không có?” Hạ Tử Tinh làm bộ mất trí nhớ.

“Muốn giả vờ mất trí nhớ? Đến giờ anh còn nhớ rõ tình huống lúc ấy.” Lâm Lập Phong nhéo mũi Hạ Tử Tinh, “Em đừng giả bộ nữa.”

“Aiz..... mệt mỏi quá. Em ngủ đây.” Hạ Tử Tinh lập tức xoay người đi ngủ.

“Ngủ nhanh như vậy? Em còn chưa nói cho anh biết chuyện trước kia mà?” Lâm Lập Phong kéo người cô lại.

“Ngày mai rồi nói.”

“Nói bây giờ đi.” Lâm Lập Phong đặt khế cọ quây trên người cô, không muốn bỏ qua cho cô, “Em còn chưa có nói cho anh biết, trước kia anh đối với em tệ như vậy, vì sao em còn yêu anh?”

“Aaa——, không nói nữa!” Hạ Tử Tinh bị anh cọ quây không chịu được, không thể làm gì khác hơn là cung khai: “Em bị thích tự ngược, không được chắc?”

“Tự ngược?” Lâm Lập Phong nhướn lông mày, “Tốt lắm. Em thích bị anh ngược đãi như vậy thì anh sẽ thành toàn cho em.”

Lâm Lập Phong cúi người cắn môi cô.

“Á, đau.” Hạ Tử Tinh không nhịn được kêu to.

“Muốn đau hơn, còn nữa!” Lâm Lập Phong đè cô xuống gặm cắn cắn cổ trắng nõn.

“Đừng, đau.” Hạ Tử Tinh thấp giọng nài nỉ anh tha thứ.

“Vậy nói cho anh biết, em có yêu anh không?” Anh gục trên cổ cô, hỏi. Thanh âm khàn khàn, gợi cảm.

“Yêu.....” Cô thở dài.

Lâm Lập Phong giương tròn mắt mê ảo lên nhìn cô, một lúc lâu, anh mới nói trầm thấp một câu: “Anh cũng yêu em, Tử Tinh.”

Đầu tiên Hạ Tử Tinh sửng sốt, sau đó lộ ra nụ cười ngượng ngùng, hân hoan. Nụ cười xinh đẹp này dường như đoạt cả linh hồn Lâm Lập Phong.

Gương mặt Hạ Tử Tinh tràn đầy mê say hôn tay anh, ôm cổ anh, chủ động dâng đôi môi mềm ẩm của mình.

Khi môi hai người chạm nhau, họ đều cảm thấy một dòng điện mãnh liệt chảy xuôi toàn thân, trong phút chốc nhiệt tình trên người dẫn gọi lẫn nhau.

Lâm Lập Phong mang theo sự kích động đoạt lấy đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át, cô nhắm mắt lại hưởng ứng anh, theo anh vào vòng xoáy tình yêu, dần dần say mê trong đó. Cô cảm giác mình đang xoay trong

tâm bão táp, rồi lại cảm thấy thân thể mình đang trôi lơ lửng nơi chân trời, dạo chơi nơi thiên đường tuyệt diệu.

68. Chương 68

Khi ánh nắng sớm chiếu vào trên mặt Hạ Tử Tinh, cô mới khẽ mở mắt. Cô nhìn khắp bốn phía, cảm giác xa lạ. Một hồi lâu mới nhớ lại mình còn đang đi dã ngoại.

Nhìn lại Lâm Lập Phong ở bên cạnh đang ôm chặt mình, gương mặt tuấn tú làm cánh đàn ông oán giận, khiến đám phụ nữ điên cuồng, anh đang ngủ say. Bộ dáng lúc ngủ say thật đơn thuần, nhẹ nhõm, cảnh tượng mỹ lệ khiến người khác động tâm.

Hạ Tử Tinh không kìm lòng hôn lên đôi mi anh. Lâm Lập Phong giật mình, mở đôi mắt trong suốt sâu thẳm như xuyên thấu lòng người ra.

Anh thấy Hạ Tử Tinh bên cạnh lộ ra một nụ cười thỏa mãn. Buổi sáng sớm, gương mặt Hạ Tử Tinh hồng hồng, mềm mại như trẻ con, khiến anh không nhịn được gặm nhẹ một cái.

“Á, đau em.” Hạ Tử Tinh lên tiếng, giọng nói hơi khàn và thấp, gọi cảm vô cùng.

“Em không đau thì sao cảm nhận được tình yêu của anh đây?” Lâm Lập Phong làm ra vẻ mặt giả hoạt.

“Cám ơn anh đã ‘thương yêu’ em như vậy.” Thanh âm Hạ Tử Tinh mềm mại, thoải mái, “Em cũng rất muốn ‘thương yêu’ anh đó, chồng à!”

Tròng mắt trong suốt của Hạ Tử Tinh lộ ra tia sáng, cô nghiêng mình về phía Lâm Lập Phong, cắn cổ anh.

Lâm Lập Phong ôm Hạ Tử Tinh đang tấn công thân thể mình, cười hì hì hỏi: “Có phải anh nên kêu to là ‘phi lễ’ không hả?”

“Anh thử xem, xem có ai tới cứu anh không?” Hạ Tử Tinh không chịu bỏ qua, tiếp tục cắn cổ, lỗ tai anh, khiến cho Lâm Lập Phong cười khanh khách.

Đột nhiên, họ nghe thấy tiếng ầm ầm của máy bay. Họ nhìn thoáng qua nhau, lộ ra nụ cười hân hoan.

Rốt cục có người tới cứu bọn họ rồi!

Lập tức hai người mặc quần áo tử tế, lao ra khỏi nhà gỗ, đi về phía có tiếng máy bay. Máy bay trực thăng lập tức đưa xuống một cái thang. Lâm Lập Phong ôm Hạ Tử Tinh, một tay kéo cái thang, cái thang từ từ nâng lên đưa họ vào trong trực thăng.

Hạ Tử Tinh vừa mới lên trên, có một vòng ôm nhiệt liệt nghênh đón. Hương nước hoa dịu dịu ập tới.

“Tử Tinh, Tử Tinh, rốt cuộc cũng tìm được em!” Chris ôm Hạ Tử Tinh thật chặt, cái ôm gấp gấp mãnh liệt khiến cô hít thở không thông.

“Chris.....” Hạ Tử Tinh cảm thấy sự sốt ruột, khản trương của Chris, trong lòng tràn đầy cảm động. Tối qua mình mất tích, nhất định anh ta rất lo lắng.

Chris kéo cô ra, tình tế đánh giá khuôn mặt cô, “Hoàn hảo, em vẫn bình an vô sự.”

Hạ Tử Tinh nhìn khuôn mặt Chris lờ mờ chớm râu, ánh mắt có tơ máu, vẻ mặt tiêu tụy thì trong lòng khổ sở. Chỉ một buổi tối mà hán đã trở thành như vậy..... Tất cả lại là vì mình.

Chris thương tiếc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, sau một giây lát, hán cúi người mãnh liệt hôn môi cô. Nụ hôn cuồng nhiệt giống như muốn nắm cả linh hồn. Hạ Tử Tinh thoáng cái giật mình.

Tiếp theo, cô nhẹ nhàng đẩy Chris ra, nhìn Lâm Lập Phong một cái, cô phát hiện hai tay anh nắm chặt, sắc mặt xám xịt, ánh mắt thâm trầm, đôi môi cũng mím lại thật chặt.

Cô hiểu Lập Phong rất không vui, nhưng Chris quan tâm đến cô như vậy. Cô thật sự không muốn làm tổn thương hán.

Hạ Tử Tinh cúi thấp đầu, cầm tay Chris, nói: “Thật xin lỗi, Chris, tại em tùy hứng khiến anh lo lắng cả đêm.”

Chris kéo cô vào trong ngực, dịu dàng nói: “Chỉ cần em bình an trở về là tốt rồi.”

Hạ Tử Tinh giương mắt lên nhìn phía Lâm Lập Phong một cái, chỉ thấy Lâm Lập Phong đang nhìn về phía ngoài cửa sổ, cầm siết chặt, bả vai cứng ngắc.

Cô rất cảm kích sự thấu hiểu của Lâm Lập Phong giờ phút này! Anh không hề ghen tuông gây lộn với Chris, anh lựa chọn khác với trước kia, chẳng quan tâm. Nàng hiểu hẳn giờ phút này trong lòng cũng không chịu nổi. Nhưng là, hẳn hiểu được thối lui, không để ai thuận tay chân. Điều này làm cô rất cảm động!

Khi bọn họ về khách sạn, Lâm Lập Phong mới phát hiện ra Dư Tuyết Lâm đã rời đi. Anh cảm thấy trong lòng khổ sở! Đây chính là người phụ nữ mình yêu nữ sâu sắc sao? Lâm Lập Phong cười khổ!

Có lẽ là cô ấy tức giận việc anh mạo hiểm tính mạng đi tìm Tử Tinh, cho nên vì cơn nóng giận mới rời đi?

Hay là, cô đã nhận rõ lòng anh, hiểu rõ người quan trọng nhất trong lòng anh Hạ Tử Tinh, cho nên cô lựa chọn rời đi, muốn thành toàn bọn họ?

Bất kể lý do rời đi của cô ấy là gì, anh đã không cần biết nữa! Bởi vì anh sẽ phải rời bỏ cô. Hiện tại cô rời đi, trái tim của anh lại thấy dễ thở hơn.

Ở trong phòng Hạ Tử Tinh, Chris đang ôm chặt lấy Hạ Tử Tinh không chịu buông ra. Dường như hẳn mất đi tất cả cảm giác an toàn, chỉ khi ôm cô vào trong ngực mới cảm thấy an tâm.

Hạ Tử Tinh tựa vào trong ngực Chris, lòng tràn đầy mâu thuẫn giằng dụa. Tình yêu dịu dàng và sâu lắng của Chris khiến cô không cách nào mở miệng nói nên lời.

Hạ Tử Tinh cảm thấy mình thật là xấu xa! Thật tệ hại! Chris đối xử chân thành với cô như thế, cô lại làm tổn thương hẳn.....

Nghĩ đến đây, cô cảm thấy trong lòng ảm ảm đau đớn. Ông trời thương hại, để cô có thể nhận được tình yêu của Lâm Lập Phong, cũng đồng thời có Chris thâm tình, cô quả thực rất khó xử.

“Em làm sao vậy? Tử Tinh. Một quá đúng không?” Chris phát hiện ra tinh thần Hạ Tử Tinh không tốt, quan tâm hỏi.

“Em có một chút.” Hạ Tử Tinh thấp giọng nói, không nhịn được thở dài một hơi.

“Được rồi, em nghỉ ngơi cho tốt đi.” Chris lưu luyến không rời, hôn trán cô rồi mới rời đi.

Hạ Tử Tinh nhìn Chris rời đi, bỗng thấy hẳn có chút cô đơn. Cô xoay người đi vào phòng tắm dự tính ngâm nước nóng một lát, thư thả mình.

Cô ngâm mình trong bồn tắm, nhìn sương mù tràn ngập, trong đầu nhớ lại tối hôm qua cùng Lâm Lập Phong triền miên ở trong căn nhà gỗ. Đến bây giờ cô vẫn có thể cảm nhận được tiếng tim mình đập kịch liệt.

Trái tim đối với tình yêu của anh thì tha thiết mãnh liệt như thế, mà tình cảm này khi đối mặt Chris cô không hề có.

Cô nhắm hai mắt lại, hít thở một hơi thật sâu. Tình yêu không thể nào miễn cưỡng! Cô không nói rõ ràng với Chris mà tiếp tục cùng hắn dây dưa, điều này chắc chắn sẽ làm hắn tổn thương sâu sắc hơn.

Cô còn muốn tự xem xét xem nên nói với Chris như thế nào?

Bỗng nhiên, cô nghe thấy tiếng gõ cửa, cô mặc áo tắm bước ra mở cửa. Cửa mới mở ra một khe nhỏ, cô đã thấy Lâm Lập Phong vẽ mặt đen kịt xông vào.

Anh thuận tay khóa luôn cửa lại, tay kia ôm cô, hôn cô cuồng nhiệt, nóng bỏng. Anh dồn dập xâm chiếm cô, cướp đi tiếng hô cô chưa kịp bật ra. Anh hôn cô cuồng nhiệt không để cô thở, luồng không khí của cô cơ hồ bị anh cướp đoạt trong nháy mắt.

Cho đến khi cô sắp hít thở không nổi nữa anh mới đột nhiên buông cô ra.

Hạ Tử Tinh thở hổn hển, sắc mặt đỏ bừng ngã ngồi trên giường. Mà gương mặt tuần tú của Lâm Lập Phong vẫn đông cứng căng thẳng, hai tròng mắt ngăm đen tràn đầy sự tức giận.

Anh lại gần cô, kéo cô ôm cô ngồi lên đùi mình. Anh găm nhẹ tai cô, khàn giọng hỏi nhỏ: “Nói cho anh biết, hai người ở trong phòng lâu như vậy đã nói những gì?”

Hạ Tử Tinh cả người cứng đờ, mở to mắt nhìn anh, “Anh không tin em?”

“Anh không tin hẳn!”

Hạ Tử Tinh thở dài một hơi, “Thật sự chúng em không làm gì cả. Anh tin không?”

“Em nói, anh tin.”

“Nếu anh tin thì đã không hỏi.” Hạ Tử Tinh có chút tức giận cong miệng.

“Nhưng, anh quan tâm em. Thử đổi lại vị trí mà xem, anh cùng Tuyết Lâm ở trong phòng cả buổi sáng, em sẽ không lo lắng ở bên xảy ra chuyện gì sao?”

Nói vậy, quả thật cũng có đạo lý.

“Vậy, lần này tha thứ anh. Lần sau không được vi phạm nữa.”

“Anh cũng muốn cảnh cáo em, không cho phép để tên Chris đó hôn em nữa! Lần này anh tha cho em, lần sau không được vi phạm nữa!” Tròng mắt Lâm Lập Phong ngăm đen sáng quắc nhìn cô.

Hạ Tử Tinh không khỏi buồn cười. Anh vẫn giận việc sáng nay trên trục thẳng cô bị Chris hôn sao, thì ra đàn ông khi ăn dấm chua cũng rất kinh khủng.

“Em sẽ cố gắng tránh.” Hạ Tử Tinh đồng ý.

“Cái gì mà ‘cố gắng tránh’? Em phải phản kháng, nghiêm cấm, ngăn chặn!” Nụ hôn nóng bỏng của Lâm Lập Phong đã trượt đến cần cổ mềm mại của cô.

“Em là của anh! Em rõ chưa?” Anh bá đạo tuyên bố quyền của mình với cô.

“Biết rồi.” Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng đáp.

“Sáng nay, lúc anh thấy hân hôn em anh chỉ muốn đánh cho hân một trận!” Lâm Lập Phong nghĩ tới buổi sáng, lửa giận trong lòng lại đang thiêu đốt.

“Lập Phong, em rất cảm kích sự hào phóng và nhẫn nại của anh đó.” Bên khóe miệng Hạ Tử Tinh lộ ra nụ cười xinh đẹp như hoa.

“Bởi vì anh hiểu sự lo âu của hân.” Lâm Lập Phong thở dài một hơi: “Lúc đấy bọn anh chia nhau đi tìm em, anh tìm được em, hân thì không. Hân nhất định cả đêm chưa ngủ. Tâm tình của hân, anh hiểu.”

Cũng vì phần hiểu rõ này, anh mới ức chế lửa giận cùng vọng động của mình.

“Cho nên em rất hạnh phúc, có được người chồng lòng dạ rộng lớn như anh vậy.” Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng ngã vào trong ngực Lâm Lập Phong.

“Tử Tinh.....” Lửa giận trong lòng Lâm Lập Phong lập tức biến thành vô hạn thâm tình. Anh ôm chặt Hạ Tử Tinh, áp mặt vào cổ cô hít hà hương thơm mềm dịu của cô.

“Anh rất may mắn, còn có cơ hội bắt đầu lại.” Anh ngẩng đầu đưa mắt thâm tình nhìn cô: “Sau này, chúng ta phải quý trọng lẫn nhau, không được nghi ngờ, thẳng thắn chung sống.”

“Vâng.” Hạ Tử Tinh gật đầu lia lịa, đôi mắt mê say tràn đầy tình cảm dịu dàng.

“Chúng ta đã mất quá nhiều thời gian. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ bù đắp lại khoảng thời gian mất đi lúc trước.” Gương mặt tuần tú của Lâm Lập Phong gần sát cô, đôi mắt nhìn cô mê ly đắm say.

“Làm sao bù đắp lại?” Hạ Tử Tinh có chút nghi ngờ.

Lâm Lập Phong áp cô lên giường, lộ ra nụ cười tà ác: “Chính là bắt đầu từ bây giờ, chúng ta cần thân mật hơn nữa.”

Sắc mặt Hạ Tử Tinh đỏ bừng, nhìn anh kéo dây lưng áo cô. Cô xấu hổ đẩy tay anh, “Đừng mà, giờ đang là buổi trưa đây.”

“Ai quy định buổi trưa không thể thân mật?” Lâm Lập Phong mặt dày hôn lên cổ cô.

“Thật đáng ghét.”

“.....”

Chris đứng bên ngoài phòng Hạ Tử Tinh, ngây ngốc nhìn cánh cửa phòng. Hắn thấy, thấy Lâm Lập Phong đi vào phòng Hạ Tử Tinh.

Tối qua, hắn từng thề với trời, chỉ cần Hạ Tử Tinh bình an vô sự, hắn nguyện ý đánh đổi tất cả! Thậm chí là cả tính mạng mình!

Sáng hôm nay, khi hắn thấy Lâm Lập Phong ôm Hạ Tử Tinh đi ra từ căn nhà gỗ nhỏ, hắn đã biết mình và Hạ Tử Tinh chỉ có thể tới đây thôi. Nghĩ vậy, trong lòng hắn khổ sở vô cùng. Mỗi tình còn chưa kịp bắt đầu đã chết non.

Tối qua, là Lâm Lập Phong tìm được Hạ Tử Tinh. Bọn họ ở trong nhà gỗ suốt một đêm. Sáng nay, hắn thấy rõ ràng trong mắt họ sự ăn ý thân thiết.

Là trời cao đã để Lâm Lập Phong tìm được cô ấy, hay là ông trời cảm thấy họ mới là một đôi trời sinh.

Hắn nên chúc phúc họ! Có thể cùng người mình yêu sống bên nhau là hạnh phúc cỡ nào! Mặc dù hắn đã mất đi quyền có hạnh phúc, nhưng hắn hi vọng họ ở chung có thể có được hạnh phúc!

Lần này, hắn thua tâm phục khẩu phục!

Lâm Lập Phong có thể mạo hiểm tính mạng đi tìm Tử Tinh cũng nói lên anh ta có chân tâm thật ý yêu Hạ Tử Tinh. Tình yêu không thể nghi ngờ! Hi vọng Lâm Lập Phong có thể quý trọng Tử Tinh, cho cô ấy một cuộc sống hạnh phúc. Nếu không, hắn nhất định sẽ trở lại!

Khi Chris đi khỏi khách sạn, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời trên cao bị mây đen che khuất mờ mờ bụi, khóe miệng hắn khẽ nở nụ cười như có như không.

Thì ra khi tâm tình không tốt trời cao cũng sẽ cảm nhận được. Hắn kéo hành lý đi qua quảng trường, nhìn một đám bồ câu trắng chỉ đang bay, mặt trời dần dần lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong mây đen, ánh mặt trời nhu hòa chiếu lên quảng trường. Bỗng nhiên, hắn nghe thấy một tiếng ca dễ nghe, rất du dương truyền đến:

“Mối tình thắm thiết, đáng tiếc hữu duyên vô phận

Yêu một người nhất định sẽ có khổ đau.

Đời này kiếp này em là người anh yêu thương nhất

Cần gì phải hỏi trái tim mình có đau hay không?

Mối tình thắm thiết, đáng tiếc hữu duyên vô phận

Yêu một người nhất định sẽ có khổ đau.

Duyên tận, tình dứt, cõi lòng trống trải

Thế tục hồng trần, có ai không mang niềm đau?”

Mối tình thắm thiết, nhưng hữu duyên vô phận? Chắc hẳn là đang nói hắn và Tử Tinh rồi? Khóe miệng Chris hiện lên một tia khổ sở. Sau đó hắn nhìn thấy một cô gái mặc quần áo trắng toát từ nơi chim bồ câu trắng bay tán loạn hiện ra đang ca hát, nhảy múa.

Cô gái trắng toát cùng một đám chim bồ câu trắng ở cạnh nhau, gương mặt trắng nõn tinh xảo như rực sáng dưới ánh mặt trời, thoạt nhìn giống như một con chim bồ câu trắng xinh đẹp chuẩn bị cất cánh bay.

Không ngờ ở Pháp, hắn lại gặp được tri âm. Cô đơn độc ở quảng trường múa, lời hát là bài tình ca bi thương, có lẽ trong trái tim cô cũng có chuyện đau lòng.

Đường như cô phát hiện ra có người đang nhìn mình, bỗng nhiên cô giật mình thoát khỏi cơn mê, dừng động tác trên tay lại, nhìn Chris, vẻ mặt nghi ngờ đánh giá anh chàng đẹp trai tóc vàng mắt xanh bên cạnh.

“Giọng hát của cô rất êm tai!” Chris dùng giọng nói ôn hòa nói với cô.

Sắc mặt cô lạnh nhạt, gật đầu theo phép với Chris rồi từ tránh xa hẳn ra. Chris nhìn cô rời đi, dường như nhìn thấy đôi cánh thiên sứ ẩn hiện sau lưng cô.

Chris lộ ra nụ cười ngạc nhiên, chả lẽ mình đã gặp thiên sứ?

Hắn tự giễu! Trên thế giới này có thiên sứ sao? Nhất định là hắn hoa mắt rồi.

69. Chương 69

Lúc trời dần tối, Hạ Tử Tinh và Lâm Lập Phong muốn hẹn Chris cùng nhau ăn cơm mới biết được Chris đã trả phòng rồi đi.

Hạ Tử Tinh gấp gấp móc điện thoại, muốn gọi điện cho Chris. Nhất định hắn biết chuyện cô và Lâm Lập Phong rồi.

Phát hiện ra lúc nào? Sao hắn biết tất cả đây?

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh bối rối, cầm tay cô nói: “Có lẽ hắn có việc gấp, em không nên lo lắng.”

“Không! Chắc chắn hắn sẽ không vô duyên vô cớ rời đi mà mặc kệ em. Nhất định là hắn biết cái gì rồi.” Hạ Tử Tinh càng bối rối.

Cô lấy điện thoại ra thì phát hiện ra hộp thư có một đoạn tin nhắn thoại. Trực giác nói cho cô biết, nhất định là Chris để lại cho cô.

Cô lập tức mở tin nhắn, từ điện thoại truyền ra tiếng nói hùng hậu của Chris: Tử Tinh, anh đi đây. Anh biết người quan trọng nhất trong lòng em vẫn là Lâm Lập Phong. Anh ta có thể mạo hiểm cả tính mạng đi tìm em, anh tin trong lòng anh ta cũng rất yêu em. Có thể ở bên cạnh người mình yêu mến là mơ ước của bao nhiêu người? Mặc dù anh không thể thực hiện giấc mộng này, nhưng anh hi vọng em có thể khiến mơ ước thành sự thật! Anh chúc phúc cho em và Lâm Lập Phong, mong cả hai yêu nhau đến bạc đầu giai lão!

Hạ Tử Tinh nghe xong, nước mắt dâng trào, cuối cùng chậm rãi chảy xuống.

Cô có thể tưởng tượng ra lúc Chris rời đi, trong lòng bị thương đến thế nào! Cô từng cho hắn hi vọng, lại đích thân phá vỡ hi vọng này. Cô là đồ tàn nhẫn! Lại một lần nữa làm hắn tổn thương..... không để ý tới tâm tình của hắn, không để ý tới cảm nhận của hắn.....

Trong thâm tâm cô chỉ nghĩ tới nỗi đau khổ của mình, chỉ để ý đến sự khó chịu của mình. Cô hoàn toàn không chú ý tới Chris đi bên cạnh cô trong lòng còn buồn bã hơn, đau khổ hơn.....

“Em là đồ tàn nhẫn tệ hại.....” Mặt Hạ Tử Tinh tràn đầy nước mắt nhìn Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong ôm thân thể yếu ớt của cô vào trong ngực, “Hắn sẽ hiểu cho em.”

“Có phải em rất đáng khinh không?” Cô tựa vào hắn nghi ngờ trong lặng lẽ rơi lệ.

“Không..... hai người vốn không thể, để hắn sớm nhận rõ sự thật đối với hắn là tốt nhất. Tránh cho càng lún càng sâu!”

Hạ Tử Tinh tựa vào trong ngực Lâm Lập Phong, hít hà mùi thơm làm cô bình tâm lại.

Kiếp này, cô phụ Chris. Hi vọng hắn có thể sớm quên cô, tìm được người yêu thật lòng, tìm được hạnh phúc.

“Ngày mai, chúng ta về Trung Quốc.” Lâm Lập Phong thấp giọng nhẹ nhàng nói bên tai cô.

“Ừ.....” Cô nhỏ giọng, lẩm bẩm một tiếng.

Vốn định cùng cô ở Pháp chơi mấy ngày, giờ xem ra cô không có tâm tư ở lại du lịch rồi. Vậy thì về Trung Quốc sớm một chút, về căn nhà hạnh phúc quen thuộc của họ....

Hi vọng từ giờ trở đi, con đường phía trước của họ sẽ bằng phẳng rộng rãi. Họ đã lãng phí quá nhiều thời gian. Từ giờ phải từng giây phút trân trọng.

Khóe miệng Lâm Lập Phong lộ ra một nụ cười dịu dàng, động lòng người.

Ngày thứ hai, hình ảnh Lâm Lập Phong nắm tay Hạ Tử Tinh hạnh phúc trở về Trung Quốc thành đầu đề của các tạp chí. Nụ cười hân hoan, hạnh phúc trên mặt bọn họ đậm nhói ánh mắt Dư Tuyết Lâm. Cô ta phần hận xé nát tờ báo cầm trên tay!

Hạ Tử Tinh lại không chết! Vì sao ả không chết? Bây giờ còn cùng Lâm Lập Phong từ Pháp trở lại, khuôn mặt hạnh phúc kia làm cô ta hận không xé rách khuôn mặt đó đi.

Đêm đó Lâm Lập Phong mặc kệ sự phản đối của cô ta, mạo hiểm đi tìm Hạ Tử Tinh, trong thâm tâm cô ta vừa đổ kỵ, vừa phần hận!

Không ngờ, Lâm Lập Phong mất trí nhớ rồi còn để ý Hạ Tử Tinh như vậy, khiến trong lòng cô ta vô cùng khổ sở! Cho nên, cô ta mới nóng giận từ Pháp bay về Trung Quốc.

Những ngày qua, cô ta ở Trung Quốc sống khổ sở vì chờ đợi, mà bọn họ lại đang nước Pháp ngọt ngào? Thật đáng chết!

Dư Tuyết Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng tức hận khó vơi. Nhất định cô ta sẽ không để Hạ Tử Tinh được sống yên ổn! Cứ chờ xem!

Hạ Tử Tinh muốn cùng Lâm Lập Phong sống hạnh phúc vui vẻ sao? Không có cửa đâu! Trừ phi cô ta chết! Dư Tuyết Lâm này sống một ngày, Hạ Tử Tinh tuyệt đối sẽ không ngày sống an lành!

Hạ Tử Tinh ngồi ở trong vườn hoa, nhìn bao nhiêu các loại hoa trong vườn, rực rỡ tươi đẹp. Giờ đã là mùa hè, khí trời bắt đầu trở nên nóng bức. Cô ngồi trong vườn hoa cảm nhận được từng cơn gió thổi tới, cảm giác thật thoải mái. Cô nhắm mắt lại, có cảm giác muốn ngủ. Gần đây, chẳng biết tại sao mà cô cảm thấy hơi mệt, rất thích ngủ.

Sắc trời dần dần mất đi ánh sáng, mặt trời từ từ biến mất ở đường chân trời. Trời dần dần tối, thời khắc hạnh phúc nhất trong ngày cuối cùng đã tới. Đôi môi kiêu diễm của cô nở ra nụ cười xinh đẹp, Lập Phong tới giờ trở về rồi.....

Vừa nghĩ vậy, cô đã nghe thấy tiếng xe hơi, anh đã về. Cô hân hoan đi ra đại sảnh, thấy gương mặt tuần tú của Lâm Lập Phong đang cười nhẹ.

“Anh đã về.” Hạ Tử Tinh ngọt ngào nhìn anh.

“Ừ, anh đã về.” Nụ cười bên khóe miệng Lâm Lập Phong càng đậm.

Hạ Tử Tinh giang tay ôm Lâm Lập Phong, tựa vào trước ngực cảm thụ nhịp tim anh, tiếng tim đập mạnh mẽ, đây là thời khắc hạnh phúc nhất trong ngày của cô.

Lâm Lập Phong hôn đỉnh đầu cô, “Hôm nay em đã làm những gì?”

“Nhớ anh.” Cô ngẩng khuôn mặt xinh đẹp đang nở nụ cười nhẹ nhàng nói với anh.

“Thật ngoan!” Lâm Lập Phong lại hôn lên trán cô, sau đó nắm tay cô cùng đi vào.

Anh ngồi trên ghế sofa, ôm cô ngồi trên đùi mình, sự yêu chiều toát ra từ đáy mắt.

“Hôm nay ở công ty có chuyện gì bận rộn không?” Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng hỏi.

“Bình thường. Không bề bộn nhiều việc lắm.” Lâm Lập Phong ôm thắt lưng cô, mặt áp vào mái tóc cô, thưởng thức mùi hương từ tóc cô.

“Mấy ngày nữa là sinh nhật của mẹ, ngày mai em rảnh thì mình đi mua đồ, chuẩn bị quà tặng một chút.” Lâm Lập Phong bỗng nhiên nói.

Hạ Tử Tinh từ trong lồng ngực anh ngồi thẳng dậy, “Sinh nhật mẹ?”

“Ừ. Chắc là tổ chức sinh nhật ở biệt thự Lâm gia. Còn mời cả đông đảo bà con thân thích Lâm gia nữa.”

Hạ Tử Tinh nghĩ tới mấy bà dì của Lâm Lập Phong, trong lòng thật khó chịu! Mấy ba dì, bà bác đó, không một ai thích cô, ngay cả mẹ chồng cũng không thích cô.

Nàng muốn đổi mặt nàng của thật rất không khó chịu! Hơn nữa, bây giờ cô còn không mang bầu, không biết mấy bà dì kia sẽ nói gì trước mặt mẹ chồng cô?

Trong mắt đám phụ nữ này, cô dùng để “sinh con” sao? Đường như chưa có con thì cô bị tội đáng chết vạn lần vậy. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của bọn họ, gương mặt họ đều tràn đầy khinh bỉ, tràn đầy sự xem thường.

Lâm Lập Phong thấy Hạ Tử Tinh trầm ngâm không nói, có chút kỳ quái hỏi: “Sao vậy? Tử Tinh, em không thoải mái à?”

“Không phải.” Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng lắc đầu, đáy mắt có chút u buồn.

“Nhất định em có chuyện gì, em không lừa được anh đâu.” Ánh mắt sắc bén của Lâm Lập Phong không bỏ qua cho cô, sáng quắc nhìn cô chăm chú không lơ.

“Nếu như, nếu em không thể sinh con cho anh... Anh sẽ rất để ý phải không?” Hạ Tử Tinh rốt cục mở miệng nói ra nghi vấn trong lòng.

Lâm Lập Phong chợt cười to, “Em thật là ngốc ngếch! Sao lại phiền não vì vấn đề như vậy?! Có phải mấy bà dì đó làm phiền em không?”

Hạ Tử Tinh liếc nhìn anh một cái rồi rũ mắt xuống, gật đầu: “Họ làm như không có con là tội lỗi vậy.”

Lâm Lập Phong nhảy cẫng vọt tai nhảy cảm của cô, lập tức khiến cả người cô chấn kinh.

“Vậy chúng ta cố gắng một chút! Nhanh nhanh biến ra một bé con trong bụng em, không được sao?”

Hạ Tử Tinh đẩy Lâm Lập Phong ra, “Em đang nói rất nghiêm túc! Anh đừng giả bộ đùa giỡn như vậy.”

Lâm Lập Phong thối nhẹ bên tai cô, tiếng nói khàn khàn gợi cảm: “Anh cũng rất nghiêm túc muốn biến ra một bé con trong bụng em.”

Gương mặt trắng nõn của Hạ Tử Tinh lập tức hồng lên.

“Anh thật đáng ghét! Không nói chuyện với anh nữa!” Hạ Tử Tinh đẩy Lâm Lập Phong ra. Trong thâm tâm cô đang rất bất an, anh lại chẳng biết gì.

Lâm Lập Phong giang tay kéo cô vào ngực mình, ôm cô thật chặt, đem trán mình tựa vào trên vai cô.

“Anh hiểu phiền não trong lòng em.” Anh không khỏi than thở, “Mẹ và mấy bà dì đó nghĩ cái gì anh cũng hiểu rất rõ. Anh không bị bất kì ai chi phối! Bọn họ dĩ nhiên cũng không thể ép buộc suy nghĩ của anh. Người kết hôn là anh, vợ là của anh, chuyện có con, anh nói sao là vậy.”

Anh xoay người cô lại để hai người trực diện nhìn nhau, trong đôi mắt sáng là sự kiên định khôn cùng: “Bất kể em có thể sinh con hay không, đời này anh cũng sẽ không rời em! Không ai có thể tách rời hai ta, trừ phi anh chết!”

Hạ Tử Tinh lập tức lấy tay che miệng anh lại, “Đừng nói nữa. Em hiểu.”

Anh nâng tay cô hôn thật sâu, “Em phải tin tưởng anh, phải có lòng tin với chính mình. Chúng ta sẽ bạch đầu giai lão!”

“Cám ơn anh, Lập Phong.” Cô nghe Lâm Lập Phong nói như vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Cô có thể không quan tâm bất kì ai nói gì, nghĩ gì, chỉ cần anh có thể hiểu!

Cô rất hạnh phúc! Được anh toàn tâm toàn ý yêu mình, cô còn cầu xin điều gì nữa? Cô còn gì phải sợ chứ? Cho dù muốn cô chết ngay một giây sau, cô cũng cam tâm tình nguyện!

Nhưng cô thật sự rất muốn vì anh sinh một bé trai, bé gái, cô hiểu thật ra trong lòng anh đang rất mong chờ có con.

Cô không khỏi để tay lên bụng mình, nơi đó từng có một sinh mạng, nhưng thời gian quá ngắn ngủi.....

Vừa nghĩ tới việc mất đi đứa con, lòng cô lại đau đớn mơ hồ.

“Sao vậy?” Lâm Lập Phong nhẹ nhàng vuốt cằm cổ của cô, phát hiện thân thể cô cứng ngắc.

“Không có chuyện gì.” Cô cứng rắn nặn ra một nụ cười. May là anh mất đi đoạn trí nhớ kia, nếu không nhất định anh sẽ rất khó tiếp nhận.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, có thể ăn cơm rồi.” Ngọc tẩu đi tới thông báo rồi rời đi.

Khi ấy Hạ Tử Tinh lập tức đứng dậy từ đùi Lâm Lập Phong, rời khỏi ngực anh. Để Ngọc tẩu thấy mình và Lâm Lập Phong ở chung thân mật, cô cảm thấy rất xấu hổ.

Lâm Lập Phong nhẹ cười một tiếng, “Sao vậy? Còn xấu hổ?”

“Để Ngọc tẩu nhìn thấy cũng không hay.” Hạ Tử Tinh đỏ mặt nói.

“Em không thấy vẻ mặt hưng phấn của Ngọc tẩu sao? Bà ấy thấy chúng ta ân ái như vậy cũng không biết vui vẻ đến thế nào nữa?” Lâm Lập Phong phản đối.

Hạ Tử Tinh nhìn Ngọc tẩu rời đi, Ngọc tẩu đúng là rất một bà bác dễ thương. Ngoài mặt lạnh băng, thật ra thì trong tâm lại rất nhiệt tình, thiện lương.

“Em không biết chứ, khoảng thời gian trước anh đối xử không tốt với em, bà ấy không hề nhìn anh ôn hòa.” Lâm Lập Phong nhăn mũi, “Ngày đó em không về làm bữa sáng cho anh, bà ấy mượn cớ mang ra trứng gà gò mà giống hệt than cốc cho anh ăn, như muốn làm anh nuốt nghẹn mà chết.”

“Có chuyện này sao?” Hạ Tử Tinh cảm thấy bất ngờ. Ngọc tẩu yêu thương Lâm Lập Phong như con trai mình, sao lại có thể hà khắc với anh như vậy?

“Bà đã nhìn anh từ nhỏ tới lớn. Đối với anh mà nói, bà giống như người mẹ thứ hai vậy. Mà em lại có sức hút khiến bà hà khắc với anh như vậy, em thật rất có bản lĩnh nha.” Lâm Lập Phong giả vờ trừng vẻ mặt đồ kị ra.

Hạ Tử Tinh cười hì hì, “Vậy sao? Bản thân em thấy Ngọc tẩu là một người hiểu rõ thị phi! Bà ấy xử sự rất tốt! Ai bảo anh vô tình vô nghĩa với em như vậy?”

“Cho nên, hiện giờ anh không dám nữa.” Anh đứng lên ôm cô, hôn lên mặt cô một cái, cười nói: “Sau này anh sẽ yêu em, đối xử tốt với em, coi em là nữ thần mà yêu thương. Nếu không, ở nhà này, anh sợ rằng mình sống không nổi nữa rồi.”

Hạ Tử Tinh véo mũi anh, “Đó là đương nhiên.”

Lâm Lập Phong nhân cơ hội hôn môi cô, rồi kéo cô đến ngồi xuống bàn ăn cơm.

“Lại đây, chúng ta ăn cơm. Cơm nước xong, chúng ta sẽ ra ngoài đi dạo một chút.” Anh nói vậy khi cô ngồi xuống phía đối diện.

“Đi dạo ở đâu?” Hạ Tử Tinh giương khuôn mặt tươi cười nhìn anh.

“Đến nơi người bình thường hay thích dạo nha.”

“Ví dụ như.....?”

“Dạo phố, công viên, bờ biển. Hoặc là xem kịch cũng không tệ.” Lâm Lập Phong suy nghĩ một chút.

Hạ Tử Tinh lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Vâng, dù sao chúng ta cũng chưa từng cùng đi dạo phố.”

Lâm Lập Phong bỗng nhiên nhú lông mày, hỏi: “Chúng ta kết hôn đã bao lâu? Tử Tinh.”

“Năm rưỡi.”

“Nửa năm, chúng ta cũng không cùng đi dạo phố sao? Xem ra, lúc trước anh đối xử với em thật không tốt.” Lâm Lập Phong nhíu mày càng sâu hơn.

Hạ Tử Tinh cả kinh, vội vàng nói: “Thật ra anh rất bận rộn, thường bị mời rượu. Chúng ta mặc dù không hay đi dạo, nhưng anh hay đưa em ra ngoài ăn cơm.”

“Thật sao?” Lâm Lập Phong vẻ mặt hoài nghi nhìn chăm chú cô.

“Đúng vậy. Chúng ta hay đến khách sạn lưng chừng núi ăn cơm, sau đó thì ra vườn hoa chơi pháo hoa. Cảnh đêm nơi đó rất đẹp!”

“Vậy tối nay chúng ta cùng đi chơi pháo hoa đi.” Lâm Lập Phong vui vẻ bảo cô.

Hạ Tử Tinh quay đầu suy nghĩ một chút, “Tối nay em muốn đi dạo bộ trên đường.”

Bởi vì ... cuộc sống vợ chồng bình thường như này, họ chưa từng trải qua. Cô rất muốn nắm tay anh ra ngoài, cảm nhận cảm giác yêu đương.

Bọn họ không qua giai đoạn yêu đương mà đã kết hôn, đối với cô mà nói quả là có chút tiếc nuối.

Mặc dù sau khi cưới họ mới dần dần yêu đối phương, nhưng cuộc sống hôn nhân nửa năm này đã xảy ra quá nhiều chuyện, họ có quá nhiều mâu thuẫn và hiểu lầm, thời khắc chân chính cảm thụ yêu thương, thật ít ỏi, quá ít ỏi.

Cô rất muốn cùng anh trải qua cuộc sống của một đôi vợ chồng bình thường, cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau tản bộ công viên, cùng nhau ra rạp chiếu phim.....

Đây cũng là cuộc sống cô tha thiết mơ ước! Hôm nay, nguyện vọng của cô rốt cục có thể thực hiện được rồi! Trong lòng cô ngọt ngào ấm áp.

“Như vậy, tất cả anh đều nghe theo em đấy, vợ à!”. Lâm Lập Phong gọi một tiếng “vợ à” khiến cho gương mặt cô đỏ ửng lên. Đây là lần đầu tiên anh gọi cô là “vợ à”, cô cảm thấy vô cùng xúc động.

Trong lòng như thoáng cái xông lên rất nhiều rất nhiều niềm ngọt ngào, hơn cả uống đường mật. Giờ khắc này, cô cảm thấy mình rất hạnh phúc!

Hi vọng cảm giác hạnh phúc này có thể được lâu dài.....

70. Chương 70

Sau bữa cơm chiều, bọn họ đi rửa mặt, sau đó thay trang phục nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lâm Lập Phong mặc quần áo thể thao thoải mái, đạp trai ngồi ngồi. Hạ Tử Tinh mặc một bộ váy liền áo bằng vải bông màu trắng, thoạt nhìn đã thấy động lòng người, thân thiết tựa như cô bé nhà bên.

Bọn họ tay trong tay đi trên đường, đi tới đâu cũng thu hút ánh nhìn chăm chú của người đi đường. Dù sao họ cũng là người có tiếng, thường xuất hiện trên báo chí, mấy người đi bên cạnh nhận ra bọn họ, thì thầm nói chuyện.

Về mặt Lâm Lập Phong cao ngạo, cười nhẹ, hoàn toàn không để ý ánh mắt những người chung quanh. Mà Hạ Tử Tinh và Lâm Lập Phong mười ngón tay đan xen, đối mặt với ánh mắt vô cùng nhiệt liệt của mọi người, cũng có chút ngượng ngùng.

“Chúng ta vào trong một lát đi.” Lâm Lập Phong chỉ trung tâm thương mại ở gần bên cạnh.

“Ừ.” Khuôn mặt Hạ Tử Tinh tràn đầy ý cười, vui vẻ gật đầu.

Đây là là sa hoa nhất trường trong một trong. Bên trong tập trung các nhãn hiệu thế giới nổi tiếng, bán đồ xa xỉ nhất. Dân chúng bình dân không dám vào đó tiêu phí, cho nên người tới nơi này tiêu pha đều là có thân phận, không phú thì cũng quý.

Bây giờ là thời cơ tốt nhất tung ra thị trường mẫu thời trang mùa hè, y phục khắp nơi đều mang sắc thái hè sặc sỡ. Lâm Lập Phong nhìn bộ quần áo giản dị trên người Hạ Tử Tinh, bỗng có chút đau lòng.

Kết hôn đã nửa năm, bọn họ vẫn chưa từng cùng đi dạo phố. Không cần phải nói, chắc anh cũng không mua cho cô quà tặng gì rồi!

An quả là người chồng tệ!

“Chúng ta vào trong xem đi.” Anh kéo Hạ Tử Tinh vào một gian bán quần áo thời trang tao nhã, lịch sự.

Thấy Lâm Lập Phong đi vào, cô bán hàng lập tức tới chào hỏi.

“Dem mẫu trang phục mới nhất hè năm nay ra đây.” Lâm Lập Phong nhàn nhã ngồi chơi trên ghế salon.

“Lập Phong.....” Hạ Tử Tinh nhìn Lâm Lập Phong.

“Thử quần áo một chút.”

Cô bán hàng lập tức đưa Hạ Tử Tinh đi thử quần áo.

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh thử từng y phục một, phát hiện ra dù cô có mặc y phục gì thì cũng rất dễ nhìn.

Không hổ là người mẫu ! Y phục gì mặc lên người cô cũng sẽ phát ra tia sáng rực rỡ. Cho dù là một bộ quần áo bình thường không đặc sắc khi đến trên người Hạ Tử Tinh đã trở nên xinh đẹp, trở nên đặc biệt.

Lâm Lập Phong nhíu đôi môi mỏng lên thành nụ cười mỉm.

“Tất cả quần áo vừa thử đều gói lại cho tôi.” Lâm Lập Phong nói với cô bán hàng, làm các vị tiểu thư khác đến mua cũng trợn mắt há mồm.

Hơn mười bộ quần áo đó, giá trị cũng đến vài chục vạn. Thoáng cái mua quần áo đã tiêu hết vài chục vạn, cũng chỉ có người phú quý như anh mới có năng lực thế.

Hạ Tử Tinh nghe thấy anh định mua hết chỗ quần áo cô mới mặc thử, cũng rất giật mình.

“Nhiều lắm. Lập Phong.”

Lâm Lập Phong ôm thắt lưng mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng nói: “Không sao. Anh thích.”

“Lập Phong.....”

“Nào, chúng ta qua chỗ khác xem đi.” Lâm Lập Phong một tay kéo cô, một tay ký tên hóa đơn, nói: “Mang đến địa chỉ này.”

“Vâng.” Cô bán hàng cung kính tiễn bọn họ rời đi. Trong lòng không khỏi sợ hãi than, đúng là phong cách sống của người phú quý!

“Vì sao phải tốn nhiều tiền mua quần áo như vậy? Thật ra quần áo của em cũng rất nhiều.” Đi ra khỏi gian hàng bán quần áo, Hạ Tử Tinh không khỏi hỏi anh.

Lâm Lập Phong áp vào bên tai cô thấp giọng nói nhỏ: “Anh muốn yêu thương em gấp bội trước kia.”

Hạ Tử Tinh trong lòng rung động, cảm giác ấm áp chậm rãi chảy trong lòng. Mặt cô nở nụ cười ngọt ngào rực rỡ như hoa đào.

Giờ phút này, tâm động và cảm động đều ở trong tim.

Đi qua một gian bán trang sức, Hạ Tử Tinh bị quảng cáo trên tủ kính hấp dẫn ánh nhìn.

Trái tim hạnh phúc, là hạnh phúc cả đời!

Đây là một trái tim màu hồng phấn, dưới ánh đèn mờ ảo phát ra ánh sáng chói mắt, mê hoặc từng cô gái đi ngang qua.

Hạ Tử Tinh bị lời quảng cáo này hấp dẫn. Trái tim hạnh phúc, là hạnh phúc cả đời! Những lời này thật sự quá tốt!

Ai không muốn cả đời hạnh phúc chứ? Hạ Tử Tinh lộ ra nụ cười tươi đẹp, viên kim cương trái tim hạnh phúc này đã làm cô xúc động.

Lâm Lập Phong nhìn theo ánh mắt Hạ Tử Tinh, phát hiện ra cô đang nhìn chăm chăm vào tủ kính một gian hàng trang sức, cô đang nhìn một viên kim cương màu hồng phấn rất đẹp.

Khóe miệng Lâm Lập Phong khẽ cong lên tạo nụ cười nhạt: “Chúng ta vào xem một chút đi.”

Hạ Tử Tinh kéo tay Lâm Lập Phong, “Không cần, em chỉ thích dòng chữ kia mà thôi.”

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh chỉ vào dòng chữ đằng xa: Trái tim hạnh phúc, là hạnh phúc cả đời!

“Cái này, anh cũng rất thích. Vậy chúng ta vào xem một chút đi.” Anh kiên quyết đẩy cô vào trong gian hàng trang sức.

“Tôi muốn xem viên kim cương “trái tim hạnh phúc” này.” Lâm Lập Phong nói với nhân viên bán hàng.

“Vâng, mời qua bên này.” Cô bán hàng đưa bọn họ vào một phòng vip xa hoa.

Một lát sau, một cô gái cầm theo hộp đồ trang sức tinh xảo đi tới. Cô mở hộp đồ ra, một viên kim cương lớn màu hồng phấn xuất hiện trước mặt bọn họ.

Viên kim cương này ít nhất cũng phải đến mười kara! Tim Hạ Tử Tinh không khỏi nhảy dựng lên. Lâm Lập Phong cầm dây chuyền kim cương giúp Hạ Tử Tinh đeo lên trên cổ.

“Thật xinh đẹp!” Anh không khỏi thốt lên lời khen. viên kim cương màu hồng phấn này đeo lên cần cổ trắng nõn của cô thật gợi cảm!

“Tôi lấy cái này.” Lâm Lập Phong bình tĩnh nói với cô bán hàng.

“Không! Lập Phong, cái này quá quý giá!” Hạ Tử Tinh muốn lấy dây chuyền từ trên cổ xuống.

Lâm Lập Phong lập tức ngăn cô lại, “Trong trí nhớ của anh, dường như anh chưa từng tặng em món quà nào cả. Khó được khi thấy vật thích hợp với em như thế, emỡ không cần nó sao?”

“Em thấy không cần thiết mà!” Hạ Tử Tinh chu miệng. Mặt kim cương này ít nhất cũng phải trăm vạn trở lên. Đây không phải là số tiền nhỏ!

“Không sao, chỉ cần em thích là tốt rồi.” Lâm Lập Phong yêu chiều nói.

“Em biết anh rất tốt với em, nhưng.....”

“Chỉ cần em thích, anh thấy cái gì cũng đáng giá.” Lâm Lập Phong cầm tay, đưa mắt nhìn cô.

“Nhưng.....” Hạ Tử Tinh vẫn do dự.

“Đừng nói nhưng nữa. Em cứ nhận đi. Anh thấy nó rất đẹp. Hơn nữa, mấy ngày nữa là đến sinh nhật mẹ, em cũng nên dùng trang sức.”

Khi Hạ Tử Tinh mang theo dây chuyền mặt kim cương trị giá tới hai trăm vạn hạnh phúc kéo cánh tay Lâm Lập Phong từ phòng vip đi ra ngoài, họ thấy Dư Tuyết Lâm cũng đang ở trong cửa hàng trang sức. Cô ta cũng đang nhìn “trái tim hạnh phúc “. Nhưng là đang nhìn số kara và số tiền của nó....

Dư Tuyết Lâm ngẩng đầu lên nhìn, thấy Hạ Tử Tinh và Lâm Lập Phong nắm tay nhau hiện ra trước mặt mình, sắc mặt lập tức tái đi. Nhìn thấy Hạ trên cổ Tử Tinh có dây chuyền “trái tim hạnh phúc”, sắc mặt của cô ta lại càng khó coi hơn!

Vẻ lạnh lẽo, hung ác lập tức xuất hiện trong đôi mắt ngăm đen.

Hạ Tử Tinh và Lâm Lập Phong gặp Dư Tuyết Lâm cũng có chút kinh ngạc! Lâm Lập Phong mím môi, lạnh lùng nhìn Dư Tuyết Lâm, giống như đang nhìn người xa lạ.

“Thật là khéo quá. Dư tiểu thư.” Hạ Tử Tinh thấy Dư Tuyết Lâm bỗng nhiên cảm thấy có chút lúng túng.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp!” Dư Tuyết Lâm hừ lạnh. Đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chú Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong vẻ mặt bình thản, ánh mắt nhìn cô ta đã không còn quyến luyến như trước nữa, mà là sự lạnh nhạt hờ hững vô cùng.

Trong lòng Dư Tuyết Lâm thấy đau đớn! Có phải hẳn chỉ có thể có Hạ Tử Tinh trong lòng thôi không? Rốt cuộc trong lòng hẳn cô là cái gì chứ?

Cô mới rời hẳn đi, hẳn ngay lập tức cười ả đàn bà khác! Không chút lưu luyến! Cho dù là trước kia do cô phản bội hẳn đi nữa!

Cô còn tưởng rằng Lâm Lập Phong cười Hạ Tử Tinh chỉ là vì cô rời đi, hẳn nhất thời giận dữ mà thôi.

Cô rất tin ở trong lòng hẳn thích nhất vẫn là mình! Xem ra là đã quá tự đề cao sức hút của mình rồi.

Thấy hẳn và Hạ Tử Tinh ở bên nhau mới hơn nửa năm mà tình cảm đã sâu sắc như vậy rồi. Dù có bị mất trí nhớ, hẳn vẫn yêu Hạ Tử Tinh! Nếu không thì hẳn sẽ không mạo hiểm tính mạng kiên trì đi tìm ả ta!

Cô thất vọng từ Pháp trở về Trung Quốc, cho rằng hẳn sẽ trở về tìm cô! Nhưng suốt một tháng trôi qua, hẳn chỉ sai thư ký đến đưa cho cô một tờ chi phiếu năm trăm vạn đồng, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Con người này quá lạnh lùng, vô tình!

Dư Tuyết Lâm nghĩ vậy, trong lòng vô cùng tức giận. Hiện giờ, hẳn lại cùng vợ hạnh phúc ngọt ngào đi mua đồ trang sức, trong lòng hẳn nào còn có hình bóng cô đâu?

“Xin hỏi, viên kim cương màu phấn hồng trên cổ cô ta có còn không?” Dư Tuyết Lâm chỉ vào viên kim cương trên cổ Hạ Tử Tinh. Cho dù cô không thể có người đàn ông này, cô cũng muốn có được đồ vật giống Hạ Tử Tinh.

“Rất xin lỗi. Viên kim cương lớn như vậy, chúng tôi chỉ có một viên thôi.” Cô bán hàng nói.

“Có viên nào lớn hơn nữa không?” Dư Tuyết Lâm tức giận hỏi.

“Không có. Đây là viên lớn nhất rồi. Cô có thể chọn những viên kim cương khác nhỏ hơn, thật ra chúng cũng rất đẹp.” Cô bán hàng đề nghị.

“Không cần.” Dư Tuyết Lâm tức giận xoay người rời đi.

“Cô không xem thêm đồ trang sức khác ă? Tiểu thư.”

“Không cần.” Dư Tuyết Lâm cũng không thêm quay đầu lại, rời khỏi cửa hàng trang sức.

“Lập Phong, anh còn có gì muốn nói với cô ta không?” Hạ Tử Tinh đẩy tay Lâm Lập Phong.

Lâm Lập Phong nhìn Dư Tuyết Lâm rời đi, nói: “Không cần. Hiện giờ cô ấy sẽ không thích nói chuyện với anh.”

Anh hiểu Dư Tuyết Lâm rất cao ngạo. Giờ phút này, cô chỉ muốn rời đi ngay, không muốn đối mặt với bọn họ.

Mặc dù lúc ở Pháp cô rời đi không nói lời nào khiến anh rất thất vọng. Thật ra thì, anh hiểu vì sao cô tức giận! Cô rời đi là vì đã hiểu trong lòng anh yêu Tử Tinh, mà không phải mình. Quả quyết rời đi là vì kiêu ngạo!

Anh bảo Tiêu Quân đưa cho cô năm trăm vạn, chẳng qua là vì lương tâm anh thấy đau lòng. Không gọi điện thoại cho cô, là do anh không muốn làm tổn thương cô. Bất anh phải chính miệng nói cho cô biết, trong lòng anh chỉ có Tử Tinh, người anh yêu nhất chính là Tử Tinh, cô sẽ bị tổn thương nặng nề hơn.

Dù sao, trong nội tâm cô đã hiểu sự lựa chọn của anh, mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau.

“Chúng ta qua bên kia một chút đi.” Lâm Lập Phong nắm tay Hạ Tử Tinh đi về phía ngược lại với hướng Dư Tuyết Lâm rời đi.

Bọn họ rời đi, không hề biết ánh mắt Dư Tuyết Lâm bị đổ kị bao phủ, ánh mắt ác độc đang nhìn chăm chăm họ.

Cô ta cầm điện thoại, nói với người trong điện thoại: “Chuyện tôi kể cho các anh, lúc nào mới có thể làm xong đây?”

“Chỉ cần ra giá thích hợp, lúc nào cũng có thể hết.”

“Được! Hai trăm vạn thì hai trăm vạn! Tôi muốn các anh lập tức hành động!” Dư Tuyết Lâm ngoan độc nói.

“Được.”

“Bây giờ bọn chúng đang ở Xuyên chi htrung tâm thương mại.”

“Tôi hiểu. Cô cứ đợi tin tức tốt của chúng tôi đi.”

Dư Tuyết Lâm ngắt di động, đôi mắt tràn đầy ý hận, lộ ra nụ cười cực kỳ lạnh lẽo.

Ở trung tâm thương mại, Lâm Lập Phong và Hạ Tử Tinh đã đi dạo được một lúc lâu, mua được rất nhiều đồ, cũng trải nghiệm rất nhiều thứ. Họ cùng nhau xem bộ phim rạp lần đầu tiên bọn, chơi trò chơi điện tử, đi ăn kem, sau đó đi chụp ảnh kỉ niệm.

Cuộc sống vui vẻ, thoải mái như ngày hôm nay, cùng đi dạo phố, ăn kem, cùng xem phim, Hạ Tử Tinh chưa từng nghĩ mình có thể trải nghiệm cùng Lâm Lập Phong.

Nhưng, cuộc sống vốn tràn đầy màu sắc huyền bí, không ai có thể đoán ra giây phút tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Không ai có thể đoán trước được ngày mai! Cho nên trên thế giới này, tất cả mọi chuyện đều có thể xảy đến.

Từ khi cô gả cho Lâm Lập Phong, cô đâu tưởng tượng nổi có một ngày bọn họ sẽ yêu nhau chứ? Song, chuyện bất ngờ này lại xảy đến.

Thời khắc hạnh phúc như thế, ngay cả trong giấc mơ cô cũng không dám tưởng tượng ra, thế nhưng lại thành thực hiện.

Hạ Tử Tinh len lén nhìn Lâm Lập Phong, nhìn anh ngồi bên cạnh mình, trong lòng bỗng thấy ấm áp và hạnh phúc.

“Sao vậy? Nhìn chồng, em cảm thấy hài lòng chưa?” Lâm Lập Phong đã sớm phát hiện ra cô len lén ngắm mình từ lâu rồi. Chỉ là anh giả vờ không biết thôi.

Có khi, anh cảm thấy tính cách Tử Tinh rất giống trẻ con, thường làm ra một số chuyện kỳ quái khiến anh không tưởng tượng được.

“Anh nói gì vậy?” Hạ Tử Tinh đỏ mặt, quay mặt qua một bên, không nhìn anh nữa.

“Không phải em rất yêu gương mặt tuần tú của anh sao? Giờ lại thấy xấu hổ rồi?” Lâm Lập Phong đùa giỡn.

“Em đâu có?” Hạ Tử Tinh chu cái miệng nhỏ nhắn.

Lâm Lập Phong vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, yêu chiều hỏi: “Hôm nay ra ngoài chơi có mệt không?”

“Không mệt.” Cô lắc đầu, trên mặt là nụ cười hân hoan.

“Những nơi kia lần sau lại đến chứ?”

“Ừm, ừ.” Cô gật đầu.

“Được. Chỉ cần em muốn, anh sẽ cùng em đi.” Lâm Lập Phong nói.

“Thật sao?” Hạ Tử Tinh mừng rỡ.

“Đương nhiên là thật.” Gương mặt Lâm Lập Phong tràn đầy tình cảm nhìn cô.

Nhìn lại ánh mắt dịu dàng chan chứa của anh, trái tim Hạ Tử Tinh lại cuồng loạn gia tốc.

“Ừm. Đã muộn rồi. Chúng ta trở về thôi.” Lâm Lập Phong kéo tay Hạ Tử Tinh rời đi.

Khi xe của hai người từ tầng hầm của trung tâm thương mại đi ra, một chiếc xe tải vụt cắt qua xe anh, Lâm Lập Phong giật mình. Anh ổn định tay lái, chậm rãi đi phía sau. Chiếc xe phía trước cố ngăn trở đường đi của anh, dường như không để cho xe của anh vượt lên trước.

Trong lòng Lâm Lập Phong cảm thấy có một dự cảm không tốt. Anh muốn tìm cơ hội vượt qua chiếc xe tải phía trước, nhưng nhiều lần đều không thành công.

Anh nhấn mạnh ga, rốt cục cũng vượt qua chiếc xe tải đó, không ngờ chạm phải một chiếc xe tải cỡ lớn đang lao như điên, vượt qua vạch vàng chia đường đâm vào xe họ.....

71. Chương 71

Khi Hạ Tử Tinh tỉnh dậy sau hôn mê, cô mở to hai mắt, lập tức từ trên giường ngồi dậy. Con đau đón dữ dội đột nhiên từ phía dưới chân truyền đến, cô thoáng cái ngã xuống giường.

“Tử Tinh, con đừng cử động tùy tiện. Chân con đang bị thương.” Dương Tuệ Lan vội vàng trấn an con gái.

Hạ Tử Tinh lập tức tóm tay mẹ mình, gấp gáp hỏi: “Mẹ, Lập Phong đâu? Lập Phong sao rồi? Anh ấy không sao chứ?”

Cô nhớ bọn họ xảy ra tai nạn xe, đầu cô đập mạnh vào phía đầu xe rồi ngất đi.

“Nó.....” Dương Tuệ Lan có chút ấp úng.

“Mẹ, nói cho con đi, Lập Phong thế nào?” Hạ Tử Tinh vô cùng gấp gáp nắm tay mẹ mình, hỏi.

“Nó còn đang trong phòng cấp cứu, còn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm.”

Phòng cấp cứu? Còn chưa vượt qua giai đoạn nguy hiểm?

Trái tim Hạ Tử Tinh chợt nảy lên, cô gấp gáp bò dậy, “Đỡ con lên xe lăn, con đi thăm Lập Phong.”

“Giờ con bộ dáng này rồi, làm sao ngồi xe lăn được? Mình con bị thương cũng rất nặng, Tử Tinh.” Dương Tuệ Lan lo lắng nói.

“Con không sao! Con nhất định phải đi gặp Lập Phong! Mẹ, mẹ giúp con.” Hạ Tử Tinh cầu khẩn mẹ, nước mắt mau chóng chảy dài.

Dương Tuệ Lan thấy con gái mình lo lắng gấp gáp, biết không lay chuyển được, bà không thể làm khác hơn là đem đỡ cô lên xe lăn, đưa cô đi tới phòng cấp cứu.

Trong phòng cấp cứu, người nhà Lâm gia cũng đang tụ tập, sắc mặt mọi người đều tiêu tụy xám xịt. Lúc nhìn thấy Hạ Tử Tinh, trong mắt họ đều phát ra tia lạnh lùng.

Cô hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi tới cửa sổ thủy tinh phòng cấp cứu, nhìn Lâm Lập Phong đang nằm ở bên trong. Sắc mặt anh tái nhợt, mắt nhắm lại, còn dùng ống thở trợ giúp hô hấp. Trái tim cô đau đớn như bị vạn tiễn xuyên tim.

Hạ Tử Tinh cảm nhận ánh mắt không thiện cảm của những người Lâm gia với mình, cả người cô nổi da gà. Cô hiểu, lần này Lập Phong xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ nhất định sẽ đổ trách nhiệm lên đầu cô.

Về mặt cô kinh hoàng, nhìn bà mẹ chồng bạch Lê Như lạnh băng dần dần đến gần mình. Trái tim cô khản trương như muốn nhảy ra ngoài.

Bạch Lê Như đi tới trước mặt Hạ Tử Tinh, ánh mắt nhìn chăm soi kỹ gương mặt tuyệt mỹ của cô. Cô nàng xinh đẹp này quả là một người không tốt đẹp gì! Mới vào Lâm gia nửa năm mà Lập Phong đã xảy ra tai nạn 3 lần, 3 lần đều nguy hiểm tới tính mạng.

Mặc dù bà cũng không quá tin chuyện khắc mạng, nhưng đúng là từ sau khi cô ta gả vào cửa thì Lâm gia đã xảy ra lắm tai nạn.....

Bạch Lê Như hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nói với Hạ Tử Tinh: “Hai ngày nữa, tôi sẽ đưa cho cô đơn ly hôn, hi vọng cô sẽ ký tên. Tôi sẽ rất cảm ơn!”

Hạ Tử Tinh cảm giác tim mình như ngừng đập. Trong phút chốc, đầu óc trống rỗng.

Chuyện cô lo lắng nhất, đã tới.....

Hạ Tử Tinh cúi thấp đầu, nước mắt dâng lên trong hốc mắt.

“Bà không thể làm vậy! Bạch Lệ Như, hôn nhân là chuyện của bọn trẻ, sao bà có thể tự ý thay Lập Phong ép Tử Tinh ly hôn?” Dương Tuệ Lan lập tức phản đối.

“Bà không thấy nhìn con gái bà gả vào chúng ta Lâm gia đã mang đến cho chúng tôi bao nhiêu phiền toái sao? Lâm gia sao có thể nào dung nạp người như vậy làm vợ chứ?” Bạch Lệ Như chỉ vào Hạ Tử Tinh lạnh lùng nói.

“Lâm gia các người có xảy ra chuyện gì thì đẩy lên đầu Tử Tinh sao? Đó là chuyện ngoài ý muốn!” Dương Tuệ Lan không phục.

“Vậy cô có ký hay là không?” Bạch Lệ Như nhìn chăm chú Hạ Tử Tinh.

Nước mắt trong suốt từ trên mặt Hạ Tử Tinh chảy xuống. Cô nhìn bà mẹ chồng, nghẹn ngào cầu xin: “Có thể đợi Lập Phong tỉnh lại rồi quyết định không mẹ?”

“Không được! Sau khi tỉnh lại nó nhất định không sẽ đồng ý!” Bạch Lệ Như lớn tiếng nói.

“Vậy không phải là bà đã phá hỏng một hôn nhân hoàn mỹ rồi sao?” Dương Tuệ Lan cố thử khuyên can.

“Vì nghĩ cho tính mạng con tôi, có phá hủy hôn nhân của nó, tôi cũng không tiếc!”

“Như vậy bà nói, Tử Tinh mang đến vận rủi cho con bà, phải không?” Dương Tuệ Lan rất tức giận.

“Chẳng lẽ không đúng sự thật?” Bạch Lệ Như mở to mắt cùng bà nhìn nhau.

“Như bà không phải là vu oan người khác sao? Bạch Lệ Như!” Dương Tuệ Lan cùng bà ta tranh cãi.

“Đủ rồi! Mẹ, đừng nói nữa.” Hạ Tử Tinh rơi lệ đầy mặt nhìn mẹ mình, “Đừng nói nữa, được không?”

“Tử Tinh, nhất định con không được đáp ứng bà ta. Không thể ngốc nghếch như vậy được. Đó là hạnh phúc cả đời con đó!” Dương Tuệ Lan lập tức khuyên con gái.

“Coi như tôi cầu xin cô. Hạ Tử Tinh, cô bỏ qua cho Lập Phong đi.” Giọng nói của Bạch Lệ Như bỗng mềm mỏng hẳn, “Tôi chỉ có một đứa con trai, cả nửa đời sau của tôi đều dựa hoàn toàn vào nó. Cô coi như tích đức hành thiện đi?”

Hạ Tử Tinh giương đôi mắt đầm lệ lên nhìn bà mẹ chồng, nói kiên định: “Con yêu Lập Phong, con sẽ không ly hôn với anh ấy.”

“Không xong rồi! Tình hình bệnh nhân chuyển biến nguy kịch, nhanh cấp cứu.” Từ trong phòng bệnh nặng bỗng truyền ra tiếng âm ỉ lo lắng. Tất cả mọi người vội vã, chen chúc nhau ở cánh cửa thủy tinh trước phòng bệnh của Lâm Lập Phong.

“Nhanh! Nhanh đồng ý ly hôn đi! Cô thấy chưa, cô không đồng ý ly hôn, bệnh của Lập Phong đã thành nghiêm trọng!” Bạch Lệ Như ép bức Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh vươn người cố nhìn nhưng cánh cửa đã bị những người thân khác chặn lại tầm mắt, cô không cách nào nhìn thấy tình huống của Lâm Lập Phong lúc này.

Trong lòng cô vừa gấp gáp, vừa sợ hãi.

“Nhanh! Đồng ý ly hôn đi! Nói là cô từ bỏ nó! Hạ Tử Tinh! Mau nói đi! Chả lẽ cô muốn hại nó mới cam tâm?” Bạch Lệ Như không ngừng ép buộc Hạ Tử Tinh.

“Con.....” Hạ Tử Tinh mấp máy đôi môi, không thể nói thành lời.

“Hạ Tử Tinh! Rốt cuộc cô có tim không?! Cô có yêu Lập Phong thật lòng không? Hiện giờ chỉ cần một câu nói của cô là có thể cứu nó! Cô lại chậm chạp không chịu nói! Rốt cuộc cô muốn thế nào?” Bạch Lệ Như vừa nhìn phòng bệnh của Lâm Lập Phong, vừa tiếp tục ép buộc cô.

“Mau! Huyết áp của bệnh nhân đang không ngừng giảm xuống! Mau, mau truyền!” Từ trong phòng bệnh lại truyền tiếng bác sĩ và y tá gấp gáp trao đổi.

Hạ Tử Tinh kinh hãi. Cô rất muốn đứng lên nhìn Lập Phong, nhưng lại không thể đứng lên nổi.

“Nói mau! Hạ Tử Tinh! Nói đồng ý ly hôn!” Đôi mắt vằn đỏ của Bạch Lệ Như mở to như muốn nuốt chửng Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh mím môi, một lúc lâu mới nói một câu: “Con..... con đồng ý. Con, con muốn ly hôn với Lâm Lập Phong.”

Cô mới vừa nói xong, từ trong phòng bệnh lại truyền ra tiếng nói làm người ta vui mừng: “Huyết áp bệnh nhân rất cực đã bình thường lại. Đã thoát khỏi nguy hiểm.”

Giờ phút này, trái tim Hạ Tử Tinh mới từ căng thẳng mà bình thường trở lại. Lập Phong không có việc gì, Lập Phong thật sự không có việc gì. Cô nín khóc mỉm cười, sau đó suy nghĩ tan nát cõi lòng, chẳng lẽ cô thật sự là “kiếp nạn” của anh?

Cô vừa nói sẽ rời khỏi anh, anh liền vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

“Cô nhìn thấy chưa?! Tôi đã nói cô là người mang vận rủi mà! Cô vừa nói sẽ rời Lập Phong thì nó không có chuyện nữa.” Bạch Lệ Như lạnh lẽo vô tình nói.

Hạ Tử Tinh rũ mặt, tùy ý để nước mắt trên mặt chảy xuống.

“Ngày mai tôi sẽ cho người đưa cô đơn ly hôn, hi vọng cô có thể mau chóng kí tên.” Bạch Lệ Như nói lời vô tình rồi xoay người đi ra ngoài.

Dương Tuệ Lan đứng ở bên cạnh Hạ Tử Tinh thấp giọng hỏi cô: “Con à, con đừng để tâm. Chỉ là trùng hợp xảy ra tình huống như thế mà thôi. Con đừng đồng ý ly hôn với Lâm Lập Phong. Đó là hạnh phúc cả đời đó.”

“Mẹ..... nếu như, thật sự con mang vận rủi đến cho anh ấy thì con tình nguyện từ nay về sau cách xa anh.” Hạ Tử Tinh nghẹn ngào, bị thương.

“Đứa nhỏ này, con đừng suy nghĩ lung tung được không? Mẹ đưa con về nghỉ.”

Dương Tuệ Lan đưa Hạ Tử Tinh rời đi, Hạ Tử Tinh xoay người nhìn chằm chằm vào phòng cấp cứu thật lâu không cách nào thu hồi ánh mắt.

Nếu như, thật sự em mang tai nạn đến cho anh, em tình nguyện rời đi..... Dù đời này không thể hạnh phúc, vui vẻ..... nhưng chỉ cần anh có thể sống tốt thì tất cả cũng đáng giá!

Khi Bạch Lệ Như đem đơn ly hôn tới trước mặt cô, Hạ Tử Tinh cười khổ. Sự tình sẽ tới thì không cách nào chạy thoát nổi.....

“Mẹ, Lập Phong đã tỉnh chưa?” Về mặt Hạ Tử Tinh chờ đợi nhìn Bạch Lệ Như.

“Bác sĩ nói, có lẽ hôm nay là tỉnh. Nhưng tôi cảm thấy chỉ cần cô chịu ký đơn thì Lập Phong sẽ tỉnh lại ngay lập tức.” Lời nói vô tình của Bạch Lệ Như làm Hạ Tử Tinh nhói đau.

Trái tim cô lập tức co rút mạnh. Trong nội tâm cô khổ sở, nào ai thấu?

“Còn không mau ký tên?” Bạch Lệ Như giục giã.

Hạ Tử Tinh nhìn đơn ly hôn, trước mắt thoáng chốc trắng xoá, không nhìn ra chữ nào. Lúc này, trong đầu cô vô cùng hỗn loạn.

Cô muốn... thật sự muốn ly hôn với Lập Phong sao?

“Có thể đợi Lập Phong tỉnh lại.....”

“Không được! Hạ Tử Tinh, cô đừng trêu tức tôi! Nhanh ký tên đi!” Về mặt Bạch Lệ Như không vui.

“Con xin mẹ, con không muốn rời xa Lập Phong. Mẹ đừng ép con!” Hạ Tử Tinh gương khuôn mặt tràn đầy nước mắt cầu xin Bạch Lệ Như.

“Hạ Tử Tinh! Cô muốn nuốt lời?” Thanh âm Bạch Lệ Như không khỏi nâng cao vài phần.

“Con.....” Nước mắt nóng hổi chảy xuống gương mặt, cô thấy trong lòng thật bi ai.

“Tôi cho cô biết! Nếu hôm nay cô không có ký đơn ly hôn, tôi sẽ làm cho tập đoàn Hạ thị lập tức đóng cửa! Để xem cả nhà các người sau này sinh sống thế nào?” Bạch Lệ Như uy hiếp.

Hạ Tử Tinh kinh ngạc mở to mắt, “Mẹ, sao mẹ có thể làm như vậy?”

“Vì Lập Phong, chuyện gì tôi cũng có thể làm được! Cô thử không ký xem?” Bạch Lệ Như liếc mắt nhìn cô.

Trong lòng Hạ Tử Tinh bi thương.

Bạch Lệ Như rút cục không nhịn được, bà bắt lấy tay Hạ Tử Tinh để cô ký tên vào đơn, sau đó cầm ngón tay cô đóng ấn tay.

Hạ Tử Tinh nhìn tên mình trên đơn ly hôn, nước mắt làm mờ hồ ánh mắt của cô. Cô cắn môi ức chế bản thân, không để mình khóc thành tiếng.

“Nhắc lại cô một câu. Tốt nhất bây giờ cô rời đi luôn đi, tránh để Lập Phong tìm được!” Bạch Lệ Như lạnh lùng nhắc nhở.

“Con muốn gặp Lập Phong . Con muốn nhìn thấy anh ấy bình an vô sự mới có thể rời đi được.” Hạ Tử Tinh kiên trì.

Bạch Lệ Như nhìn cô, “Không phải là cô nghĩ rằng sẽ nói cho Lập Phong biết ta ép cô ly hôn đấy chứ?”

Hạ Tử Tinh cười lạnh: “Sẽ không. Con chỉ muốn nhìn thấy anh ấy không có chuyện gì rồi sẽ tự động rời đi.”

Nếu cô phải rời xa anh, nên để cô gặp anh lần cuối chứ?

“Được! Nếu cô để Lập Phong biết là ta ép cô ly hôn thì Hạ thị sẽ không thể giữ được! Cô nhớ lấy? Hạ Tử Tinh.” Bạch Lệ Như nói lớn.

“Con biết.” Hạ Tử Tinh lãnh mạc.

“Cô biết rõ thì tốt.” Bạch Lệ Như hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Hạ Tử Tinh nhắm mắt lại, cảm nhận sự lạnh lẽo giờ phút này. Nếu như cô rời đi mà Lập Phong bình an vô sự thì cô nguyện ý. Nhưng sự đau lòng giờ phút này vì sao sâu sắc như thế, khó nhịn như thế?

Một hồi lâu, cô nhẹ nhàng vịn giường ngồi dậy với tới xe lăn, dựa vào chính sức mình đi tới phòng bệnh Lâm Lập Phong, sau đó nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nói: “Lập Phong đã tỉnh rồi! Lập Phong đã tỉnh rồi!”

Hạ Tử Tinh nghe thấy liền kích động! Rút cục Lập Phong đã tỉnh lại. Thật quá tốt rồi! Cô lập tức đi vào phòng bệnh, nhìn tất cả mọi người vây quanh Lâm Lập Phong, cô đứng ngoài vòng vây nên không thể nhích lại gần được.

“Tử..... Tinh..... Tử..... Tinh.....” Lâm Lập Phong mở ánh mắt khô khốc ra, trong miệng gọi nhỏ.

Mọi người nghe thấy, sau đó chuyển ánh mắt tập trung trên người Hạ Tử Tinh. Hạ Tử Tinh nghe Lâm Lập Phong vừa tỉnh đã gọi tên cô, trong lòng cô lập tức ừng rờ khôn cùng.

Cô lập tức đẩy xe lăn đi tới bên cạnh Lâm Lập Phong, mọi người thấy cô tới cũng rớt rít nhường đường.

Hạ Tử Tinh đi tới cạnh Lâm Lập Phong, nhìn gương mặt anh tái nhợt, đôi môi khô khốc, trong lòng thấy đau đớn.

Cô cầm tay anh, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang nở nụ cười duyên dáng, nhẹ giọng nói: “Lập Phong, em đây. Em đây.”

Lâm Lập Phong nhìn Hạ Tử Tinh bình an vô sự thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Anh vươn tay vuốt ve mặt cô, lộ ra nụ cười vui vẻ, “May là em không có việc gì. Anh yên tâm rồi.”

“Em không sao. Em rất khỏe. Còn anh? Anh thế nào rồi? Có đau ở đâu không?” Hạ Tử Tinh lo lắng hỏi anh.

Anh thở dài một hơi, “Cảm giác cả người đều đau nhức.”

“Không sao đâu, anh cố nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không sao nữa.”

Lâm Lập Phong “ừ” một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại, nói: “Đừng rời anh, Tử Tinh. Anh muốn sau khi tỉnh lại nhìn thấy em đầu tiên.”

“Được.” Khuôn mặt Hạ Tử Tinh mang theo nụ cười rục rịch, nhưng giờ phút này trong lòng cô lại đau đớn vạn phần.

Nhìn Lâm Lập Phong từ từ đi vào giấc ngủ, Hạ Tử Tinh kéo tay anh đến khoe miệng mình hôn một cái thật sâu.

Cô luyến tiếc nhìn khuôn mặt anh tuần phi phạm của anh, không cách nào dời ánh mắt đi được. Cho đến tận mắt do mộng nước mà trở nên mơ hồ, cô mới xoay người rời đi.

Tạm biệt, hẹn gặp lại anh! Lập Phong! Mà cả đời này, chúng ta sẽ không thể chào tạm biệt rồi hẹn gặp lại nữa.

Nếu như em là một người không tốt, nếu em mang đến tai nạn cho anh, em có nói gì cũng không biết nên ở lại bên cạnh anh thế nào.

Nặng nề, đời này em sẽ không có hạnh phúc nữa! Chỉ cần anh hạnh phúc, là tốt rồi.

Anh có thể tha thứ cho em không? Lập Phong.....

Ngày thứ hai, khi Lâm Lập Phong tỉnh lại, anh nhưng không thấy Hạ Tử Tinh bên cạnh mình. Trong lòng anh bỗng thấy lo âu hết sức!

“Mẹ, Tử Tinh đâu?” Lâm Lập Phong hỏi Bạch Lệ Như bên cạnh.

“Hình như hôm nay nó không thoải mái nên ở nhà nghỉ ngơi rồi.” Bạch Lệ Như đáp lời qua loa.

“Không thoải mái? Cô ấy không khỏe ở đâu?” Lâm Lập Phong rất khẩn trương.

“Nghe nói là nhức đầu.” Bạch Lệ Như nghĩ ra một cái cớ.

“À, con muốn gọi điện thoại cho cô ấy. Mẹ đưa điện thoại cho con.” Lâm Lập Phong vươn tay bảo mẹ đưa điện thoại.

Bạch Lệ Như đưa điện thoại cho Lâm Lập Phong, Lâm Lập Phong gọi luôn điện thoại về nhà, người nghe điện thoại là Ngọc tẩu.

“Ngọc tẩu, Hạ Tử Tinh thế nào rồi? Cô ấy không khỏe chỗ nào?” Lâm Lập Phong khẩn trương hỏi Ngọc tẩu.

“Thiếu phu nhân có chút đau bụng.” Ngọc tẩu trả lời như công thức hoá.

“Đau bụng? Không phải mẹ tôi nói nhức đầu sao?”

“Thiếu phu nhân vừa đau bụng vừa nhức đầu.” Ngọc tẩu lập tức nói.

“Có nghiêm trọng không? Hay đi mời bác sĩ riêng đến khám?”

“Cô ấy đã khám rồi, giờ đã uống thuốc, mới đi ngủ.”

“Ừm, ... vậy bảo cô ấy tỉnh dậy thì gọi điện thoại cho tôi.” Lâm Lập Phong dặn dò.

“Vâng.”

Lâm Lập Phong như đang suy nghĩ gì đó, dập điện thoại, chẳng biết tại sao tim anh thấy không nở. Nhưng lại không nói ra được vì sao lại cảm thấy thế? Cảm giác, cảm giác trong lòng rất hoảng hốt. Giống như lại có chuyện gì không tốt tình xảy ra.....

Rất muốn về xem Tử Tinh..... nhưng, hiện giờ anh cử động không tiện. Nhưng, có Ngọc tẩu bên cạnh Tử Tinh, anh nên yên tâm mới đúng.

Trong phòng bệnh, Lâm Lập Phong đợi cả một ngày không thấy điện thoại của Hạ Tử Tinh. Khi màn đêm dần buông xuống, Lâm Lập Phong nhìn chân trời dần dần trở thành màu đen, Hạ Tử Tinh vẫn không có chút tin tức gì.

Lâm Lập Phong cảm thấy vô cùng hoảng hốt. Anh lại gọi điện thoại cho Hạ Tử Tinh, điện thoại vang lên rất lâu nhưng không ai nghe máy. Gọi về nhà lại là Ngọc tẩu cầm máy.

“Ngọc tẩu, Tử Tinh đâu? Cô ấy về chưa?” Thanh âm Lâm Lập Phong trầm thấp hỏi.

“Thiếu phu nhân còn chưa về.” Ngọc tẩu rất bình tĩnh trả lời.

“Rốt cuộc cô ấy đi đâu?” Lâm Lập Phong có chút tức giận.

“Ta không biết, thiếu gia.”

“Được! Tôi biết rồi.” Lâm Lập Phong vút đi động qua một bên, một mình sinh hờn dỗi. Anh không hiểu rốt cuộc Hạ Tử Tinh sẽ không vô duyên vô cớ mất tích chứ?

Rốt cuộc cô có chuyện gì quan trọng như vậy? Ngay cả anh cũng không để ý, đi đâu đó cả một ngày. Điện thoại cũng không gọi!

Nhưng vào lúc này, điện thoại của anh vang lên, anh lấy ra nhìn, là Hạ Tử Tinh. Anh vui vẻ mở nghe, câu nói đầu tiên đã chất vấn cô: “Cả ngày nay em đi đâu vậy?”

“Công ty em có chút việc cản trở xử lý.” Thanh âm Hạ Tử Tinh dễ dàng, nhìn đáng đáp thật cao hứng.

“Có chuyện gì không?” Lâm Lập Phong có chút hoài nghi hỏi.

“Công ty nói, cuộc thi người mẫu toàn Châu Á năm nay bắt đầu ghi danh, em được mời làm giám khảo.”

“Em muốn tham gia?”

“Có thể được mời làm giám khảo, em cảm thấy rất vinh quang.”

“Thời gian đi là bao lâu?”

“Khoảng nửa năm gì đó.”

“Sao lâu như vậy?” Lâm Lập Phong cau mày. Anh hiểu là chuyện có liên quan đến công việc người mẫu thì cô rất quan tâm. Nhưng muốn đi nửa năm, trong lòng anh không muốn cô đi lắm.

“Không lâu. Em muốn chỉ đạo tất cả hành trình, dạy những người mẫu đó biết cách chuẩn bị ganh đua, rồi còn làm giám khảo nhận xét nữa. Nửa năm không lâu lắm đâu.”

“Anh không nỡ xa em!” Lâm Lập Phong thâm tình nói nhỏ.

Cả người Hạ Tử Tinh rung động, phát hiện trên mặt có nước mắt chảy xuống. Cô hít mũi, nói: “Em cũng không nỡ xa anh.”

“Vậy không đi nữa.” Lâm Lập Phong yêu cầu.

“Em rất muốn đi.”

“.....”

Bọn họ ngừng lại hồi lâu Lâm Lập Phong mới chậm rãi mở miệng nói: “Nếu em thật sự muốn đi thì hãy đi đi.”

Trên mặt Hạ Tử Tinh đều đã ướt nhẹp.

“Cám ơn anh, Lập Phong.”

“Anh muốn gặp em! Ngay bây giờ! Ngay lập tức! Anh muốn lập tức nhìn thấy em!” Lâm Lập Phong bỗng ra lệnh cứng rắn.

“Được! Giờ em qua đó đây.” Hạ Tử Tinh để điện thoại xuống. Lập tức nước mắt rơi như mưa.

72. Chương 72

Tối nay là lần gặp mặt cuối cùng của bọn họ, cô vốn không muốn gặp anh nhưng hôm nay anh tìm cô như thế, nếu cô còn không tới gặp anh, nhất định anh sẽ liều lĩnh xuất viện để đi tìm cô.

Ngày mai, cô sẽ rời Trung Quốc, tối nay cô sẽ ở bên cạnh anh. Đó là đêm cuối cùng bọn họ ở bên nhau!

Hạ Tử Tinh dùng dũng khí lớn, cố gắng ổn định tâm tình của mình sau đó mới đến bệnh viện. Cô đẩy cửa phòng bệnh ra, mang theo nụ cười yếu ớt đi vào.

Lâm Lập Phong đang ngồi yên tĩnh trên giường xem sách, y tá chăm sóc đang ở bên cạnh anh. Thấy Hạ Tử Tinh tới, y tá tự giác rời đi.

Lâm Lập Phong thấy Hạ Tử Tinh đến thì trên mặt lập tức lộ ra nụ cười hân hoan, anh đặt sách xuống, vẫy tay gọi Hạ Tử Tinh, “Tử Tinh, tới chỗ anh ngồi.”

Hạ Tử Tinh đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, Lâm Lập Phong lập tức cầm tay cô. Bàn tay to lớn chậm rãi truyền sự ấm áp đến tay cô, ấm áp lên tận trái tim cô. Cô cảm thấy sự ấm áp và an tâm trước nay chưa từng có.

Cô nhìn bàn tay to lớn của Lâm Lập Phong bao chặt lấy bàn tay nhỏ bé của mình, trong lòng rung động. Nếu đời này có thể cùng anh tay trong tay, cho dù chỉ là một năm, cô cũng nguyện ý đánh đổi bằng cả tính mạng.

Bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện, trong đó lại có quá nhiều hiểu lầm, thời gian thực sự bên nhau lại vô cùng ít.

Tay Hạ Tử Tinh được tay anh nắm thật chặt, nước mắt không nhịn được chảy xuống tay anh.

Lâm Lập Phong kinh ngạc nhìn Hạ Tử Tinh, giơ mặt cô lên, anh hỏi: Có chuyện gì? Có chuyện gì không vui sao?”

Hạ Tử Tinh cố nặn ra vẻ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vì sao lại khóc?”

“Em không nỡ rời xa anh. Ngày mai em sẽ phải đi Malaysia rồi.” Hạ Tử Tinh trả lời lấp liếm.

“Vậy đừng đi nữa. Anh cũng không nỡ xa em.” Lâm Lập Phong nắm chặt tay cô, trông mắt đen nhánh thâm thúy nhìn cô, “Anh chưa từng chiều chuộng, yêu thương em. Từ ngày anh ép em gả cho anh, anh đã bắt nạt em, làm tổn thương em.”

Hạ Tử Tinh mở to mắt, hỏi: “Anh nhớ ra chuyện trước kia rồi?”

Lâm Lập Phong gật đầu, trong mắt đầy áy náy: “Tai nạn xe lần này, anh là trong họa gặp phúc. Có thể nhớ lại mọi chuyện trước kia, bao gồm tất cả những sai lầm anh đối với em.”

Hạ Tử Tinh lắc đầu, “Chuyện trước kia, chúng ta đừng nói đến nữa. Chúng ta hãy thật trân trọng hiện tại là tốt rồi.”

“Ừ, chúng ta sẽ trân trọng hiện tại.” Lâm Lập Phong kéo Hạ Tử Tinh vào lòng ngực mình, “ Từ giờ anh bắt đầu rất yêu thương em. Em sẽ cho anh cơ hội chứ?”

Hạ Tử Tinh trong lòng ngực anh khổ sở gật đầu, nước mắt đau khổ không ngừng chảy xuôi.

Lâm Lập Phong buông Hạ Tử Tinh ra, nâng mặt cô lên nhẹ nhàng giúp cô lau khô dòng nước mắt.

“Sao tối nay em mau nước mắt vậy?” Anh càng không ngừng giúp cô lau nước mắt, cô lại càng không ngừng rơi nước mắt. Lau thế nào cũng không hết được!

Lâm Lập Phong trong lòng không vui, anh có một dự cảm xấu. Anh cảm giác, cảm thấy Tử Tinh có chuyện giấu anh. Tối nay cô thế này làm anh rất lo lắng.

“Sao thế? Rốt cuộc có chuyện gì? Em có việc gì giấu anh đúng không?” Lâm Lập Phong nhìn chăm chú gương mặt tuyệt mỹ của Hạ Tử Tinh.

Hạ Tử Tinh thoáng chốc sửng sốt, vội vàng lắc đầu, “Không có chuyện gì. Anh đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Lâm Lập Phong mắt sáng như đuốc, những nét biến hóa rất nhỏ trên mặt Hạ Tử Tinh không tránh được ánh mắt của anh. Anh hiểu, trong lòng Tử Tinh nhất định có chuyện giấu anh, chuyện cô không cách nào nói với anh được.

Tính cách của Tử Tinh, anh hiểu. Nếu cô không chịu nói, anh cũng không thể ép cô nói ra được.

Lâm Lập Phong ôm Hạ Tử Tinh trong ngực, cảm nhận sâu sắc nhiệt độ cô, vướng mắc trong lòng cô, anh nhất định sẽ từ từ cởi bỏ.

“Lập Phong, anh yêu em không?” Hạ Tử Tinh tựa vào trong ngực Lâm Lập Phong, đột nhiên hỏi.

Lâm Lập Phong cúi đầu dịu dàng nói nhỏ bên tai cô: “Anh yêu em, Tử Tinh, anh yêu em. Anh đã yêu em từ rất lâu rồi, chỉ là trước đây anh đã không hề nhận ra. Cả đời này, đừng rời xa anh, nhé?”

Hạ Tử Tinh trong lòng ngực anh khẽ gật đầu một chút, càng cúi sâu dấu mặt mình trong ngực anh. Cô cũng không muốn rời xa anh. Có trời biết, cô yêu anh nhiều thế nào! Cô không nỡ, không muốn rời xa anh!

Nhưng, ở bên cạnh anh, cô sẽ mang đến nguy hiểm cho anh. Thế thì cô nên làm thế nào cho phải?

Mặc dù cô không tin tưởng chuyện số mạng cho lắm, nhưng đúng là từ khi cô gả cho anh, anh thật sự thường xuyên gặp phải chuyện không may. Lúc trước anh hôn mê, cô vừa ký tên đồng ý ly hôn thì anh tỉnh lại.

Trên thế giới có chuyện trùng hợp như thế sao?

Nếu cô ở bên cạnh anh mà mang đến cho anh nguy hiểm thì cho dù cô đau khổ cỡ nào cũng sẽ rời anh đi. Chỉ cần anh có thể bình an vô sự là cô đã thỏa mãn rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến ngày mai phải rời xa anh, không thể ở bên anh nữa, trái tim cô rất đau, rất rất đau! Đau đến mức không cách nào hít thở nổi!

Cuộc sống không có anh, cô không dám nghĩ tới. Nhưng cô phải chấp nhận tất cả! Vô oán vô hối!

Sáng sớm ngày thứ hai, Hạ Tử Tinh nhẹ nhàng thức dậy từ trong ngực Lâm Lập Phong. Cô ngẩng khuôn mặt tươi cười khi ngủ say của anh, không nhìn được khẽ hôn lên môi anh một cái, sau đó quyết định xoay người rời đi.

Sau khi Hạ Tử Tinh xoay người rời đi, Lâm Lập Phong mới chậm rãi mở mắt ra rồi nhanh chóng gọi điện thoại cho Lâm gia, gặp Dương quản gia.

“Thiếu gia có gì phân phó?” Thanh âm Dương quản gia vững vàng từ trong điện thoại truyền tới.

“Đến sân bay, đừng để Tử Tinh lên máy bay. Thuận tiện điều tra mục đích đến là nơi nào?” Thanh âm Lâm Lập Phong trầm thấp ra lệnh.

“Vâng. Thiếu gia.”

Sau đó, Lâm Lập Phong gọi điện thoại cho Tiêu Quân: “Tiêu Quân, lập tức tới bệnh viện. Tôi cần cậu trợ giúp.”

“Vâng. Tổng tài.”

Hạ Tử Tinh về đến nhà cầm hành lý vội vã chạy tới sân bay. Cô không hi vọng mình có thời gian để hối hận, cô phải lập tức rời Trung Quốc. Chỉ có rời đi đất nước có Lâm Lập Phong, trái tim cô mới có thể bình tĩnh, cô mới có thể lãng quên anh.

Ngồi trong phòng chờ máy bay, Hạ Tử Tinh vừa nhìn đồng hồ vừa thở dài. Nhìn thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô cảm thấy nỗi đau trong lòng mình lại tăng thêm một phần. Nỗi lo âu trong lòng cũng càng ngày càng nặng.

Chuyện tính mạng không thể tùy ý được, có nhiều khi, sự lựa chọn của con người lại là thân bất do kỷ!

Trước kia khi cô hận anh, cô muốn đối đầu với anh, ngày ngày đối kháng anh! Hiện giờ, cô yêu anh, cô muốn ở bên anh, nhưng lại không được nữa rồi!

Thật châm chọc! Thật bi ai! Ngay cả cuộc sống của mình cô cũng không có quyền lựa chọn. Sự bi ai này là do cô quá yếu mềm chẳng?

Cô cười lạnh, có lẽ thế! Nhưng vận mệnh cuối cùng cũng không cho cô quyền chủ động, lựa chọn.

Tiếng phát thanh ở sân bay vang lên, cô đến giờ lên máy bay rồi. Rốt cục phải rời Trung Quốc rồi! Cô đứng lên, nhắc hành lý trong tay, lại nhìn quanh bốn phía lần nữa, lần cuối nhìn đất nước cô yêu thương.....

Tạm biệt Trung Quốc, tạm biệt Lâm Lập Phong em yêu thương nhất.....

Đợi tâm tình dần dần bình ổn lại, cô mới đi đến chỗ soát vé, nhưng cô nhân viên đó lại nói với cô vé của cô đã bị hủy rồi. Hạ Tử Tinh kinh ngạc, hỏi: "Làm sao có thể?"

"Đúng vậy. Tiểu thư không tin thì ra ngoài xem lại danh sách đi."

Hạ Tử Tinh cầm vé, bất đắc dĩ xoay người kéo hành lý ra cửa. Đang ở cửa soát vé, cô nhìn thấy người đàn ông mình đã không cách nào buông tay.

Anh an tĩnh ngồi ở xe lăn, trên gương mặt anh tuần bất phàm bao trùm một tầng lạnh lẽo thật dày. Ánh nắng sáng sớm rơi trên mái tóc đen nhánh của anh, giống bao quanh anh một tầng vàng sáng chói mắt. Đôi mắt ngăm đen thâm thúy đang gắt gao nhìn ngòang, lạnh lùng và tức giận đàng đàng.

Trong lòng cô lập tức giật mình. Anh đã biết cô muốn lên rồi đi? Cô biết hiện tại anh giận giữ vô cùng, cô hiểu cơn giận của anh, cũng không dám nhích lại gần.

"Không phải em muốn đi Malaysia sao? Tại sao mua vé đi Mĩ? Nhầm lẫn như vậy, nên anh giúp em hủy bỏ." Lâm Lập Phong lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, nói từng chữ.

Hạ Tử Tinh thoáng chốc ngây ngẩn người, cứng ngắc đứng nơi đó.

Anh phát hiện ra lúc nào? Tại sao anh lại phát hiện ra?

"Đưa thiếu phu nhân về nhà." Lâm Lập Phong vẫn nhìn chăm chú Hạ Tử Tinh, lên tiếng với vệ sĩ bên cạnh.

"Lập Phong....." Hạ Tử Tinh muốn nói lại thôi. Giờ khắc này, cô không biết nên giải thích với anh thế nào cho phải? Nhất định anh sẽ không tha thứ cho cô!

"Anh nói rồi, em là người phụ nữ của anh! Không có lệnh của anh, em không thể rời đi?" Lâm Lập Phong lạnh lùng nói, trong lời nói đều là băng sương.

"Em....." Kuôn mặt Hạ Tử Tinh tràn đầy đau đớn nhìn anh. Cô cũng không muốn rời xa anh. Cô là vạn bất đắc dĩ.

"Về nhà!" Lâm Lập Phong ra lệnh cứng rắn.

"Không! Anh để em đi đi!" Trong lời nói của Hạ Tử Tinh nồng đượm cầu khẩn.

Lâm Lập Phong mãnh liệt ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú cô, tựa hồ muốn nhìn thấu cô.

"Em không muốn về nhà?" Lâm Lập Phong mở to mắt, mặt đầy kinh ngạc.

"Em không thể trở về."

"Tại sao?" Cô nàng này không phải nói rất yêu anh sao? Tại sao mới mấy ngày đã thay đổi? Chẳng lẽ phụ nữ đều như vậy thiện lẫn không?

"Chúng ta đã ly hôn rồi." Hạ Tử Tinh cúi thấp đầu nói.

Lâm Lập Phong ngẩn người, tức giận hỏi: "Khi nào?"

"Hôm trước." Cô thấp giọng nói.

"Anh đáp ứng sao? Hạ Tử Tinh!" Tim anh dường như máy xe triển quá, đau vào nội tâm.

"....." Hạ Tử Tinh cúi đầu, im lặng.

"Trở về!" Anh ra lệnh lần nữa.

” Không! Em muốn ly hôn với anh!” Hạ Tử Tinh khàn giọng hô nhỏ.

” Mơ tưởng! Trừ phi anh chết! Hạ Tử Tinh! Cả đời này, em đừng nghĩ trốn rời xa anh!” Lâm Lập Phong đông cứng lãnh tuyết nói, trong lòng lại không nhịn được run rẩy.

Hạ Tử Tinh giờ trông mắt mù sương nhìn anh, bi thương nói: ” Em sẽ mang đến tai họa cho anh! Anh không thấy sao?”

” Cái gì?” Lâm Lập Phong sửng sốt một chút, không hiểu cô đang nói gì?

” Em gả cho anh nửa năm, tổng cộng anh gặp chuyện không may 3 lần, mỗi lần đều là đại nạn, cơ hồ nguy hiểm tánh mạng. Anh không cảm thấy em là người không tốt sao?” Cô rưng rưng đau đớn hỏi anh.

” Em ——! Em tin tưởng loại chuyện này?” Lâm Lập Phong cảm thấy không thể tin nổi.

” Em không tin ! Nhưng mọi người đều nói như vậy!” Cô dừng một chút, nói tiếp: ” Anh biết không? Lúc anh hôn mê, em không đồng ý ly hôn, bệnh tình anh liền trở nên nguy kịch! Em vừa đáp ứng rời anh, anh lập tức chuyển nguy thành an. Trên thế giới này có chuyện trùng hợp như thế sao?”

” Vớ vẩn! Em quả thực là hồ nháo!”

” Anh biết không? Nếu không phải em ký đơn ly hôn, chỉ sợ anh vẫn chưa tỉnh lại.” Hạ Tử Tinh bi thương.

” Đây chỉ là trùng hợp!”

” Có nhiều trùng hợp như vậy đã chứng nhận là thật sự có chuyện!”

” Anh không tin!” Lâm Lập Phong nói kiên định.

” Nhưng em tin.” Hạ Tử Tinh dừng cảm đón nhận ánh mắt của anh.

” Tử Tinh, con người khó tránh khỏi cái chết! Nhưng anh cảm thấy..... có thể chết bên cạnh em cũng là một loại hạnh phúc!” Lâm Lập Phong bỗng nhiên rất cảm tính thuyết.

Trái tim Hạ Tử Tinh trong phút chốc giống như bị một chùy thủ nặng nề gõ vào, rung động thật sâu.

Cô thấy vẻ mặt Lâm Lập Phong đau đớn, nước mắt trong hốc mắt rốt cục không nhịn được chậm rãi lăn dài.

” Nếu không có em, anh tình nguyện giờ phút này mình chết đi!” Lâm Lập Phong thâm tình vô hạn nói với Hạ Tử Tinh, ” Một đời người vốn không dài, có thể cùng người mình thật lòng yêu thương ở bên nhau cho dù là ngắn ngủi cũng là hạnh phúc. Em nguyện ý cùng anh trải qua quãng đời ngắn ngủi khi còn sống không? Tử Tinh.”

Lâm Lập Phong đưa tay ra trước mặt Hạ Tử Tinh. Hạ Tử Tinh chăm chú nhìn tay anh, không nhúc nhích.

” Anh thật sự không sợ em sẽ mang đến tai họa cho anh?” Nước mắt đã nhuốm mờ cặp mắt của cô.

” Kể cả em có tước đi sinh mệnh của anh, anh cũng cam nguyện thừa nhận! Đời này không oán không hối!”

” Lập Phong.....” Hạ Tử Tinh rốt cục không chịu đựng nổi, chạy như bay đến, quỳ trên mặt đất ôm Lâm Lập Phong đang ngồi trên xe lăn.

Lâm Lập Phong cũng ôm Hạ Tử Tinh thật chặt, thấp giọng nói nhẹ nhàng bên tai cô: ” Em biết không? Em thật sự là kiếp số của anh, tình yêu của anh đã bị em cướp đoạt rồi! Bảo bối!”

Hạ Tử Tinh ở trong ngực Lâm Lập Phong giương khuôn mặt kiêu mỵ lên, lộ ra nụ cười sáng lạn như hoa hồng. Dưới ánh nắng mặt trời buổi sớm, nước mắt trên mặt cô phẳng phất như đọng kết thành từng hạt trân châu trong suốt quý giá.....

Thật ra từ rất lâu rồi, yêu và hận, bi thương và đớn đau, nỗi buồn và niềm vui đều đồng thời tồn tại, đặc biệt là trong tình yêu của những người trẻ tuổi. Những gút mắt, mâu thuẫn càng nhiều thì tình cảm lại càng triển miên kịch liệt.

Thông thường, bạn hận người đó bao nhiêu thì bạn cũng yêu người đó sâu đậm bấy nhiêu!

[HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buc-hon-tong-tai>